Z Černé legie zbyly jen trosky…
…avšak nezahynula!

Po zničující bitvě u Krásy vede Felčar prořídlou Černou legii při hledání ztracených kronik na jih. Kroniky budou vráceny do Chatováru, města vzdáleného osm tisíc mil, které může existovat pouze v legendách… do místa zrodu prvních Svobodných legií.

Každý krok Legie je doprovázen tmavými postavami a vranami živícími se zdechlinami. Jak postupují dál a dál na jih, pralesem plným hmyzu, řekami okupovanými krvežíznivými piráty a městy, živoucími i mrtvými, pronásledováni vzpomínkami na cestu Legie na sever, jejich počet se neustále rozrůstá, až nakonec Legie dosáhne síly několika tisíc mužů.

Neustále jsou však bedlivě sledováni novými smrtelnými nepřáteli – Pány stínů: zvrácenými stvořeními, jež jsou spřažena s temnotou a smrtí – mocnými, temnými monstry, která usilují o zardoušení světa ve své odporné náruči. První kolo smrtelně nebezpečné hry je zahájeno. Hry, ve které Černá legie nemůže prohrát – ani doufat ve vítězství.

Vítejte v HRÁCH STÍNŮ.

9 788086 309170

ISBN: 80-86309-17-7
Cena: 248 Kč

BROKILON

glen cook HRY STÍNŮ

HRY STÍNŮ
Glen Cook

Knihy Jihu: kronika první

Copyright © 1989 by Glen Cook
Translation © 2006 by Martin Novák
Cover © 2006 by Kidd, Tom via Agentur Schlück GmbH
Frame © 2006 by Jan Patrik Krásný
For Czech Edition © 2006 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 80-86309-17-7

Glen Cook

HRY STÍNŮ

(překlad Martin Novák)

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2006

Glen Cook v nakladatelství Brokilon

TRILOGIE
„ČERNÁ LEGIE“

Černá legie
Tyranův stín
Bílá Růže

DVOUDÍLNÝ CYKLUS
„KNIHY JIHU“

Hry stínů
*Sny o oceli**

SAMOSTATNÉ ROMÁNY
ZE SVĚTA „ČERNÉ LEGIE“

*Stříbrný hrot**

**Očekávejte*

Distribuce knih nakladatelství Brokilon:
Wales, Táborská 42, 140 00 Praha 4 – Nusle
telefon/fax: 241 741 952, e-mail: wales@volny.cz
web: http://www.wales.cz

Kapitola první:
Křižovatka

Na křižovatce nás zůstalo stát sedm, pozorovali jsme prach vznášející se nad východní cestou. Dokonce i na nezkrotném Jednookém a Skřetovi bylo znát, jak jsou definitivností okamžiku sklíčení. Otova kobyla si odfrkla. Její pán jí jednou rukou zakryl nozdry a druhou polaskal po krku, aby ji uklidnil. Nadešel čas rozjímání, konečný emociální milník jedné éry.

Nakonec se rozplynuly i poslední zbytky prachu, byli pryč. Stáli jsme tam tak nepohnutě a potichu, že ptáci znovu začali zpívat. Ze sedlové brašny jsem vyndal starý zápisník a sedl si doprostřed cesty. Roztřesenou rukou jsem do něj začal psát: *Nastal konec. Rozdělili jsme se. Nemluva, Pusinka a bratři Torqueové se vydali do Pánova. Černá legie přestala existovat.*

Přesto budu dál pokračovat v sepisování kroniky, byť možná jenom z toho důvodu, že porušit zvyk, poctivě pěstovaný po pětadvacet let, není nic snadného. A kdo ví? Pro ty, jimž jsem povinován tuto kroniku spravovat, mohou mít mé zprávy svou cenu. Rytmus srdce se již zastavil, avšak mrtvola klopýtá dál. Legie ve skutečnosti zemřela, ale její jméno bude žít.

A my, ó nelítostní bohové, jsme svědky síly, jakou to jméno má.

Vrátil jsem knihu zpět do brašny. „No, tak to by bylo.“ Oprášil jsem si prach ze zadku a podíval se na cestu, která vedla vstříc našemu zítřku. Obzor v dáli byl lemován zelenými kopci, nad nimiž se začínaly hromadit bílé obláčky připomínající stádo ovcí. „Náš úkol začíná. Dnes bychom měli urazit prvních dvanáct mil.“

Pak nám jich bude zbývat už jen sedm nebo osm tisíc.

Rozhlédl jsem se po druzích.

Jednooký byl o dobré století starší než všichni ostatní. Čaroděj, vrásčitý a tmavý jako vyschlá švestka. Přes oko měl pásku a na hlavě měkký a pomačkaný klobouk z černé plsti. Na tom klobouku bylo vidět, že prošel nejhoršími útrapami, jaké si lze představit, ale přesto se mu podařilo i s těmi nejstrašnějšími úklady osudu vyrovnat.

Podobně na tom byl Ota, na první pohled naprosto normální člověk. Snad stokrát byl raněn, a pokaždé přežil. Sám sebe proto téměř začal považovat za oblíbence bohů.

Otovým partnerem byl Jaga, další muž, který nijak nevybočuje z řady. Ale další, kterému se podařilo přežít. Ke svému překvapení jsem ucítil v očích slzy.

A pak tu byl Skřet. Co říct o Skřetovi? Jeho jméno mluví za vše, a přece zároveň neprozrazuje vůbec nic. Další čaroděj, drobný, bojechtivý a neustále ve sporu s Jednookým, bez kterého by se ale zhroutil nebo zemřel. To on vynalezl ropuší škleb.

Naše pětice strávila pohromadě víc než dvacet let. Spolu jsme zestárli. Možná známe jeden druhého až příliš dobře. Všichni dohromady tvoříme končetiny umírajícího organismu. Poslední z mocného, úžasného a legendárního rodu. Obávám se, že my, kteří se spíš než nejlepším vojákům na světě podobáme otrhaným banditům, památku Černé legie jenom pošpiníme.

A další dva. Murgen, kterému Jednooký někdy přezdívá Štěně, má dvacet osm. Je nejmladší. Přidal se k Legii po našem zběhnutí od říše. Tichý muž, který v sobě vždy nesl spoustu zármutku a jehož jedinou rodinou byla Legie. I v našich řadách však zůstával sám a odtažitý.

Jako my všichni. Jako my všichni.

Nakonec tu byla Paní, která bývala skutečnou Paní. Ztracená Paní, krásná Paní, můj sen, má hrůza, ještě zamlklejší než Murgen, ale z jiného důvodu: ze zoufalství. Kdysi mívala vše a všeho se vzdala. Teď neměla nic.

Nic, o čem by věděla, že má nějakou cenu.

Prach nad cestou do Pánova se již v chladném větru rozplynul. Někteří z těch, které jsem miloval, navždy zmizeli z mého života.

Nemělo smysl dál se tady zdržovat. „Připravte se k odjezdu," řekl jsem, a abych šel ostatním příkladem, překontroloval jsem upnutí soumarů. „Nasedat. Jednooký, ty pojedeš v čele."

Konečně se v naší skupince objevil alespoň nějaký náznak emocí, Skřet začal naříkat: „To vážně musím polykat právě *jeho* prach?" Když jel Jednooký v čele, Skřet vždy uzavíral řadu. Nebyli to sice žádní prvotřídní čarodějové, ale byli užiteční. Když jel jeden v čele a druhý vzadu, cítil jsem se mnohem bezpečněji.

„Je na řadě, nemyslíš?"

„Někdo takový si nikdy nezaslouží být na řadě," řekl Skřet. Pokusil se své poznámce zachechtat, ale podařilo se mu vyloudit pouze úsměv, který byl slabým odvarem jeho obvyklého ropušího šklebu.

Jednooký na jeho rýpání odpověděl zamračeným pohledem a beze slova vyrazil na cestu.

S odstupem padesáti yardů ho následoval Murgen s dvanáct stop dlouhým kopím toporně vztyčeným vzhůru. Kdysi se na jeho kopí třepetala naše zástava, tu ale nahradily čtyři stopy rozedrané černé látky. Její symbolismus měl několik rovin.

My jsem věděli, kdo jsme. A bylo lepší, když to nikdo jiný nevěděl. Legie měla příliš mnoho nepřátel.

Za Murgenem šli Jaga a Ota a vedli soumary. Za nimi jela Paní a já, rovněž s několika soumary. Ve vzdálenosti padesáti yardů nás následoval Skřet. A protože jsme byli ve válce se světem, cestovali jsme vždy takovýmto způsobem. Nebo to možná bylo přesně obráceně.

Přál bych si, abychom měli přední voj a průzkumníky, ale v sedmi lidech byly naše možnosti značně omezené. Dva čarodějové byli v dané situaci tím nejlepším řešením.

Všichni jsme byli ozbrojeni až po zuby. Doufal jsem, že budíme dojem stejně snadné kořisti jako ježek v očích lišky.

Cesta na východ mi zmizela z dohledu. Byl jsem jediný, kdo se ohlédl zpátky s nadějí, že Nemluva našel ve svém srdci klid. Byla to ale jen bláhová představa a já jsem to dobře věděl.

Po citové stránce se naše cesty s Nemluvou a Pusinkou rozešly již před několika měsíci, na krví prosáklém bitevním poli plném nenávisti v Mohylové zemi.

Podařilo se nám zachránit svět, ale tolik toho bylo ztraceno. Budeme dál žít své životy v nejistotě nad konečnou cenou, kterou budeme nuceni zaplatit.

Rozdílná srdce, rozdílné cesty.

„Vypadá to, že bude pršet, Felčare," řekla Paní.

Její poznámka mě zaskočila. Ne, že by neměla pravdu, skutečně to vypadalo, že se blíží déšť. Byla to ale první poznámka, kterou od onoho špinavého dne na severu sama od sebe pronesla.

Možná se nakonec přece jenom vzpamatuje.

Kapitola druhá:
Cesta na jih

„Čím jsme dál, tím víc to tu vypadá jako jaro,“ poznamenal Jednooký. Očividně byl v dobré náladě.

Už jsem si taky všiml občasného záblesku neplechy ve Skřetových očích. Dříve by si oba našli způsob, jak svůj neutuchající spor oživit. Vzduchem by létaly kouzelné jiskry. Kdyby nic jiného, alespoň bychom se pobavili.

Dokonce i nálada Paní se zlepšila, přestože mluvila jen nepatrně častěji než prve.

„Pokračujeme,“ řekl jsem. „Oto, uhas oheň. Skřete, pojedeš v čele.“ Podíval jsem se na cestu před námi. Za další dva týdny bychom už měli být Krése na dosah. Doposud jsem nikomu neprozradil, proč tam vlastně jedeme.

Všiml jsem si krkavců, kteří kroužili ve vzduchu. Tam vpředu musela být poblíž cesty nějaká mršina.

Osudová znamení nemám zrovna v oblibě. Jsem z nich vždycky celý nesvůj. A z těch ptáků jsem byl nesvůj.

Ukázal jsem rukou na kroužící ptáky. Skřet přikývl. „Už jedu,“ řekl. „Trochu se roztáhněte.“

„Dobře.“

Murgen zvýšil odstup o dalších padesát yardů. Ota a Jaga se rovněž vzdálili. Ale Jednooký se na mě a na Paní neustále zezadu tlačil, stoupal si ve třmenech a snažil se nespouštět Skřeta z očí. „Mám z toho špatný pocit, Felčare,“ řekl. „Špatný pocit.“

Přestože Skřet nevyvolal žádný poplach, Jednooký měl pravdu. Ti ptáci zkázy byli vskutku špatným znamením.

Vedle cesty ležel převrácený zdobený kočár. V jeho postraňcích leželi dva mrtví koně, pravděpodobně je zabili, protože byli zranění. Zbývající dvě zvířata byla pryč.

Okolo kočáru ležela těla šesti uniformovaných strážců, kočího a jednoho strážce, který jel na koni. Uvnitř jsme našli muže, ženu a dvě děti. Všichni byli zavražděni.

„Jago," řekl jsem, „pokus se něco zjistit ze stop. Paní. Znáš tyto lidi? Poznáváš jejich erb?" ukázal jsem na ruční práci na dvířkách kočáru.

„Jestřáb ze Závory. Říšský prokonzul. Ale mezi mrtvými není, je starší a otylý. Možná je to jeho rodina."

Zbytek nám pověděl Jaga. „Měli namířeno na sever. Přepadli je banditi." Zvedl kus špinavé látky. „Neprodali svou kůži lacino." Když jsem neodpovídal, ukázal mi hadr, který prve zvedl ze země.

„Šedí chlapci," konstatoval jsem. ‚Šedí chlapci' byly císařské vojenské jednotky severních armád. „Trochu daleko od svého území."

„Dezertéři," řekla Paní. „Rozklad už začal."

„Pravděpodobně," zamračil jsem se. Doufal jsem, že úpadek nezačne dřív, než odsud vypadneme.

„Před třemi měsíci byla cesta napříč císařstvím bezpečná i pro osamocenou pannu," přemítala nahlas Paní.

Přeháněla, ale zase ne tolik. Dříve než je konflikt v Mohylové zemi zničil, mocné síly nazývané ‚Lapení' dohlížely nad provinciemi a rychle a nelítostně trestaly neoprávněně činěné bezpráví. Nicméně, bez ohledu na místo a čas, všude se najdou jedinci dostatečně stateční nebo hloupí na to, aby vyzkoušeli nastavené meze, a ostatní dostatečně dychtiví následovat jejich příkladu. Tento proces nakonec vyvrcholil tím, že říše byla zbavena hrozeb, které ji stmelovaly.

Doufal jsem, že se o jejich konci doposud veřejně neví. Mé plány závisely na existenci starých pořádků.

„Máme začít kopat?" zeptal se Ota.

„Za minutku," řekl jsem. „Kdy se to stalo, Jago?"

„Před několika hodinami."

„A nikdo tu od té chvíle nebyl?"

„Ale ano, ale jen prošli kolem."

„To musí být pěkná sebranka,“ poznamenal Jednooký. „Když si můžou dovolit nechat tady jen tak ležet mrtvá těla.“

„Možná chtěli, aby je ostatní viděli,“ řekl jsem. „Možná se snaží vydobýt si vlastní panství.“

„Pravděpodobně,“ řekla Paní. „Jeď opatrně, Felčare.“

Zvedl jsem obočí.

„Nechci tě ztratit.“

Jednooký se zasmál a já zrudl. Ale bylo dobře v ní zase vidět trochu života.

*

Těla jsme pohřbili, ale kočár jsme nechali být. Dostáli jsme závazku civilizovanosti a pokračovali dál v cestě.

O dvě hodiny později se z předsunuté pozice vrátil Skřet. Murgen se zastavil v ohybu cesty, abychom na něj viděli. Právě jsme se nacházeli v lese, ale cesta byla v dobrém stavu a po obou stranách vymýcená. Bylo patrné, že je používána pro vojenské účely.

„Tam vpředu je hostinec,“ řekl Skřet. „Nelíbí se mi, jak vypadá.“

Noc byla doslova na spadnutí. Celé odpoledne jsme strávili pohřbíváním mrtvých. „Je tam živo?“ Po onom pohřbu mi celá krajina připadala nějak zvláštní. Na cestě jsme za celou dobu nepotkali ani živou duši a farmy poblíž lesa byly opuštěné.

„Jo. Doslova to tam vře. Uvnitř je dvacet lidí. Pět ve stájích. Třicet koní. Dalších dvacet lidí je v lese a v ohradách čtyřicet dalších koní. Taky je tam spousta jiného dobytka.“

Závěry vyplývající z jeho popisu byly jasné. Měli jsme hostinec opatrně minout, nebo se vrhnout po hlavě do problémů?

Následná debata byla poměrně rychlá. Ota a Jaga se chtěli vydat rovnou do hostince. Tvrdili, že pokud by se něco dělo, máme s sebou přece Jednookého a Skřeta.

Skutečnost, že by se právě oni měli s celou záležitostí vypořádat, se Jednookému ani Skřetovi nezamlouvala.

Nechal jsem hlasovat. Murgen a Paní se zdrželi, Ota a Jaga byli pro zastávku. Jednooký se Skřetem si jeden druhého měřili přísnými

pohledy a čekali, kdo z nich první zaujme stanovisko, aby mu druhý mohl začít oponovat.

„Takže jdeme rovnou tam," řekl jsem nakonec. „Tihle dva šašci budou sice hlasovat proti sobě, ale beztak bude většina pro…" Nato se oba čarodějové spolčili, a jenom aby ze mě udělali lháře, hlasovali jednomyslně pro zastávku v hostinci.

O tři minuty později jsem to zchátralé stavení spatřil poprvé. Ve dveřích stál chlap a bedlivě si prohlížel Skřeta. Druhý seděl na rozviklané židli, zády se opíral o zeď a žvýkal stéblo slámy. Muž, který stál ve dveřích, zmizel uvnitř.

*

Jaga nazval bandity, s jejichž prací jsme se setkali u cesty, Šedými chlapci. Ale šedá byla barva uniforem v teritoriích, odkud jsme přicházeli. Ve forsbergštině, nejrozšířenějším jazyce severní armády, jsem se zeptal muže na židli: „Máte otevřeno?"

„Jo," odpověděl mi a jeho oči se zúžily přemýšlením.

„Jednooký, Oto, Jago, postarejte se o zvířata." Potichu jsem se pak zeptal: „Všiml sis něčeho, Skřete?"

„Někdo právě vyšel zadním vchodem. Uvnitř jsou všichni na nohou. Ale zatím to na potíže nevypadá."

Muži na židli se naše šeptání očividně nelíbilo. „Jak dlouho hodláte zůstat?" zeptal se. Všiml jsem si tetování na jeho zápěstí. Bylo to další jednoznačné znamení toho, že pochází ze severu.

„Jenom jednu noc."

„Máme tady plno, ale nějak se sem vejdete." Počínal si opravdu chladnokrevně.

Zákeřní pavouci, tihle dezertéři. Hostinec byl jejich základnou, tady si vybírali oběti. Špinavou práci ale dělali na cestě.

Uvnitř hostince vládlo naprosté ticho. Vstoupili jsme a rozhlédli se po mužích uvnitř. Bylo mezi nimi i několik žen, všechny vypadaly sešle a ztrhaně. Zdejší osazenstvo rozhodně nepůsobilo důvěryhodně. Hostince ležící u cest jsou obvykle rodinnými podniky plnými dětí a starců a všech možných generací mezi nimi. Nikoho takového jsem tady neviděl. Jenom drsné muže a zlé ženy.

U dveří do kuchyně stál velký stůl. Usadil jsem se u něj zády ke stěně. Paní se posadila vedle mě. Nebyla zvyklá na způsob, jakým se na ni dívali všichni ti muži okolo.

I přes špínu cesty a hadry, které měla na sobě, zůstávala stále krásná.

Položil jsem ruku na její, což bylo spíše gestem uklidnění než vlastnictví.

Buclatá šestnáctiletá dívka s očima pronásledované srny se nás přišla zeptat, kolik nás je, co si dáme k jídlu, zda má ohřát vodu na koupání, jak dlouho si budeme přát zůstat a jakou barvu mají naše mince. Neptala se popořadě, ale na přeskáčku, jak jí otázky přišly na mysl, naplněna strachem z odplaty, které by se jí dostalo, pokud by na některou z nich zapomněla.

Intuitivně jsem vycítil, že ona patří k rodině, která hostinec opravdu provozuje.

Hodil jsem jí zlatou minci. Měli jsme jich dostatek, před naším odjezdem z Mohylové země jsme vyplenili několik císařských pokladnic. Odlesk světla na povrchu zlaté mince okamžitě vyvolal zájem v očích mužů, kteří se snažili tvářit, že se nedívají.

Do místnosti vstoupil Jednooký spolu s ostatními a všichni si vzali židle. „Venku v lese se něco děje," zašeptal drobný tmavý muž. „Něco na nás chystají." Levým koutkem úst naznačil svůj žabí škleb. Vyvodil jsem si z toho, že i on má plán. Rád nechával bandity pobít se mezi sebou.

„Jsou plány a plány," řekl jsem. „Pokud to jsou banditi, necháme je, ať se pověsí navzájem."

Chtěl vědět, co tím mám na mysli. Moje záměry jsou někdy mnohem ohavnější než ty jeho. Je tomu tak proto, že jsem ztratil jakýkoli smysl pro humor a zajímá mne jen to největší svinstvo.

*

Vstali jsme před úsvitem. Jednooký se Skřetem pomocí svého oblíbeného kouzla seslali na všechny v hostinci hluboký spánek. Poté vyklouzli ven, aby kouzla aplikovali i na chátru ukrytou v lese. My ostatní jsme zatím nachystali zvířata a výbavu. Měl jsem drobnou

rozmíšku s Paní. Chtěla po mně, abych pro ženy, které tu bandité drželi jako zajatce, něco udělal.

„Kdybych měl napravovat každé bezpráví, se kterým se setkám, tak bych do Chatováru nikdy nedorazil.“

Neodpověděla mi. O několik minut později jsme se vydali na cestu.

*

Jednooký řekl, že se blížíme k hranici lesa. „Tohle místo vypadá stejně dobře jako kterékoli jiné,“ řekl jsem. Murgen, Paní a já jsme se vydali do lesa na západ, Jaga, Ota a Skřet na východ od cesty. Jednooký se jednoduše otočil po směru, odkud jsme přišli, a čekal.

Nedělal nic, co by bylo nějak patrné na první pohled. Rovněž Skřet byl plně zaměstnaný.

„Co když nepřijdou?“ zeptal se Murgen.

„Pak byl náš úsudek mylný a oni nejsou banditi. Pošlu jim po větru omluvu.“

Hodnou chvíli nikdo nic neříkal. Když jsem se znovu vydal k cestě, abych ji zkontroloval, Jednooký už nebyl sám. Za zády mu stála šestice jezdců. Srdce se mi sevřelo. Jeho fantómové byli muži, které jsem znal, staří kamarádi, dlouho mrtví.

Vrátil jsem se zpátky mnohem otřesenější, než jsem očekával. Můj emocionální stav se nelepšil. Baldachýnem lesa pronikaly sluneční paprsky a odhalovaly přízraky dalších mrtvých přátel. Čekali tiše s připravenými štíty a zbraněmi, jak se na duchy sluší a patří.

Žádní duchové ve skutečnosti neexistovali, byli jenom v mé hlavě. Byly to přeludy, které vyčaroval Jednooký. Na druhé straně cesty zatím Skřet vyvolával svou vlastní stínovou legii.

Když měli na práci dostatek času, byli tihle dva skutečnými umělci.

Teď už nebylo žádných pochyb ani o tom, kdo je vlastně Paní.

„Dusot kopyt,“ konstatoval jsem zbytečně. „Přicházejí.“

Žaludek jsem cítil až v krku. Neunáhlil jsem se? Neukousl jsem si příliš velké sousto? Jestli se rozhodnou bojovat… Kdyby Skřet nebo Jednooký zaváhali…

„Příliš pozdě na diskuse, Felčare."

Podíval jsem se na Paní, díky kouzlu těch dvou zase zářivou upomínku své bývalé podoby. Usmívala se. Věděla, co si myslím. Kolikrát se již téhle hry účastnila, byť ve větším měřítku?

Banditi cválali uličkou mezi stromy u cesty. Byli docela překvapení, když zjistili, že na ně čeká Jednooký.

Vyrazil jsem vpřed. Spolu se mnou se lesem hnalo stádo duchů koní. Bylo slyšet řinčení postrojů a praskot větví, jimiž se prodírali. Jednooký odvedl dobrou práci.

Banditů bylo pětadvacet a působili vskutku hrozivým dojmem. Jakmile spatřili Paní a hrůzu nahánějící zástavu na Murgenově kopí, jejich tváře znatelně pobledly.

Černá legie byla zatraceně dobře známá.

Tětivy luků dvou set přízračných lučištníků se napnuly a padesát rukou vystřelilo k obloze, jako kdyby se jí chtěly chopit. „Doporučuji vám slézt z koní a odložit zbraně," řekl jsem kapitánovi. Ten několikrát ztěžka polkl, ale když zvážil své šance, udělal, co jsem mu nařídil. „A teď ustupte od koní, bastardi."

Banditi ustoupili o několik kroků vzad. Paní udělala drobné gesto a všichni koně se otočili a rozběhli se ke Skřetovi, který byl tím pravým stimulem jejich chování. Nechal zvířata proběhnout kolem. Vrátí se do hostince a ohlásí tak jeho obyvatelům konec útisku.

Dokonalé, naprosto dokonalé. Bez nejmenšího zranění, takový byl za starých dobrých časů náš styl. Vychytralost a lstivost. Proč riskovat zranění, když jsme se mohli s nepřáteli vypořádat pomocí lsti a úskoku?

Svázali jsme zajatce do zástupu, abychom nad nimi měli lepší kontrolu, a vydali se dál na jih. Bandity dost rozhodilo, když Skřet s Jednookým zrušili kouzlo. Domnívali se, že to od nás nebylo fér.

O dva dny později jsme dorazili do Vesty. Zatímco Jednooký se Skřetem kouzly znovu podpořili její okázalé vzezření, předala Paní dezertéry spravedlnosti velitele pevnosti. Cestou jsme museli zabít jenom dva z nich.

To bylo mé jediné rozptýlení na cestě. Nyní, když bylo u konce, se náš příjezd do Krásy blížil každou hodinou a já znovu musel začít přemýšlet o potížích, které nás čekají.

Převážná část kroniky, o níž se mí druhové domnívali, že je stále v mém držení, zůstala v císařských rukách. Podařilo se jim ji ukořistit u Královnina mostu. Byla to stará rána, která mě nepřestávala sužovat. Její vrácení mi bylo přislíbeno krátce před vypuknutím krize v Mohylové zemi. Ale právě ona krize nakonec zabránila jejímu dodání. Nakonec mi nezbylo nic jiného, než abych se pro ni vydal sám.

Kapitola třetí:
Krčma v Tagliu

Vrboun se pohodlně uvelebil v křesle. Děvčata se chichotala a povzbuzovala jednu druhou, aby se dotkla jeho hedvábných vlasů kukuřičné barvy. Jedna z nich, které se v očích zračila největší touha, se natáhla a prsty ho po celé jejich délce pohladila. Vrboun se podíval na druhý konec místnosti a mrkl na Sáhouna Mathera.

Takový byl život – a bude trvat, dokud jejich otcové a bratři nezmoudří. Byl to splněný sen každého muže – který musel čelit stejně starým a smrtelným nebezpečenstvím. Když to takhle bude pokračovat dál a nic se nezvrtne, bude v brzké době vážit čtyři sta liber a stane se tím nejšťastnějším lenochem v celém Tagliu.

Koho by to napadlo? Obyčejná krčma v zapadlém městečku, jako je Taglios. Tahle díra, na kterou by doma mohli narazit na každém rohu ulice, tady byla takovou novinkou, že na ní jednoduše nemohli nezbohatnout. Pokud se kněží nevymaní z letargie a nezačnou jim házet klacky pod nohy.

Samozřejmě jim pomohlo, že pro místní obyvatele představovali exotické cizince, které chtělo vidět celé město. Dokonce i kněží. A jejich malá písklata. Obzvláště drobné snědé dcerušky.

Přivedla je sem dlouhá a šílená cesta, ale každý její krok teď měl cenu zlata.

Založil si ruce na prsou a nechal děvčátka dělat, co se jim zamane. Snášel to. Dokázal se s tím smířit.

Pozoroval, jak Sáhoun naráží další sud hořkého třetiřadého zeleného piva, které vařil. Tihle taglijští blázni za ně platili trojnásobek jeho ceny. Co je to za místo, že se ještě nikdy nesetkali s pivem? K čertu. Tohle byl vysněný ráj všech chlapíků bez zvláštního nadání a s toulavýma nohama.

Sáhoun mu přinesl džbánek. „Labuti, jestli to takhle bude pokračovat dál, budeme muset někoho najmout, aby mi pomohl vařit," řekl Vrbounovi. „Za pár dnů vytočíme všechny zásoby."

„Proč si děláš starosti? Jak dlouho nám to tady vydrží? Tihle kněží po nás brzo půjdou. Začnou hledat důvod, aby nás mohli zavřít. Starej se o to, aby se ti příští várka povedla aspoň jako tahle, a ne o to, jak uvařit pivo rychleji. Co je?"

„Jak, co je?"

„Tváříš se najednou nějak znechuceně."

„Černý pták zhouby právě vstoupil do našich dveří."

Vrboun se otočil, aby viděl na vstup do krčmy. Jistě, Čepel se vrátil domů. Vysoká, hubená postava s hladce oholenou hlavou, na níž se při sebemenším pohybu zavlnily provazce svalů, vypadala jako lesknoucí se socha. Opovržlivě se rozhlédl kolem. Pak si to namířil přímo k Vrbounově stolu a posadil se. Děvčata si ho okamžitě začala se zájmem prohlížet. Vypadal stejně exoticky jako Vrboun Labuť.

„Přišel sis pro svůj podíl a povědět nám, jak jsme odporní, že zneužíváme tyhle děti?" zeptal se Vrboun.

Čepel zakroutil hlavou. „Ten starý blázen Kouř má zase zlé sny. Chce tě Žena."

„Do hajzlu." Labuť shodil nohy na podlahu. Tak tady je problém. Ta Žena jim nedá pokoj. „Co se mu zdálo tentokrát? Co používá? Konopí?"

„Je to čaroděj. Nepotřebuje nic, aby se dostal do transu."

„Do hajzlu," řekl znovu Labuť. „Co myslíš, máme odsud zmizet? Prodat zbytek těch Sáhounových chcanek a vydat se vzhůru po řece?"

Na Čepelově tváři se objevil široký škleb. „Příliš pozdě, chlapče. Byl jsi vyvolen. Neumíš běhat dost rychle. Tam, odkud přicházíš, by si s Kouřem bylo snadné poradit, ale tady je mocným černokněžníkem. Jestli se pokusíš zmizet, skončíš se zauzlovanými palci."

„To je oficiální příkaz?"

„Neřekli to zrovna takhle. Ale mysleli to tak."

„Tak proč tentokrát snil? Proč nás do toho zatáhl?"

„Pánové stínů. Hodně Pánů stínů. Řekl, že v Lapači stínů bylo velké setkání. Rozhodli se přestat mluvit a začít jednat. Řekl, že je navštívil Měsíční stín. Taky řekl, že se s nimi brzy setkáme na taglijském území, opravdu brzy.“

„Výborně. Prakticky se nás snažil prodat už od chvíle, kdy jsme se sem dostali.“

Z Čepelovy tváře zmizely veškeré známky dobré nálady. „Tentokrát to bylo jiné, chlape. Je rozdíl být vystrašený a *vystrašený*, víš, jak to myslím? A Kouř a ta Žena jsou tentokrát až v druhé řadě. A nejsou to jen Pánové stínů, kteří jim teď dělají starosti. Mám ti říct, že se blíží Černá legie. Říkal, že prý budeš vědět, co to znamená.“

Labuť zachrčel, jako kdyby dostal úder na břicho. Postavil se, nalil do sebe pivo, které mu Sáhoun přinesl, a rozhlédl se kolem, jako kdyby nemohl uvěřit tomu, co vidí. „To je ta nejšílenější věc, jakou jsem kdy slyšel, Čepeli. Černá legie? Přichází sem?“

„Řekl, že právě to podráždilo Pány stínů, Vrboune. Prohlásili, že je ztělesněním dobra. Tohle je poslední země na severu, pod řekou, která si Pány drží od těla. A ty víš, co se děje na druhé straně Lapače duchů.“

„Nevěřím tomu. Víš, jakou vzdálenost by musela překonat?“

„Zhruba stejnou jako ty a Sáhoun.“ Čepel se přidal k Vrbounovi a Sáhounu Matherovi na jejich cestě dva tisíce mil jižně od Taglia.

„Jo. A teď mi řekni, Čepeli, kdo by se u všech rohatých, kromě tebe, mě a Sáhouna, vydával bezdůvodně na tak dlouhou cestu?“

„Ona má důvod. Tvrdí Kouř.“

„A jaký?“

„Nevím. Vydej se tam, kam ti přikázala Žena. Možná ti to Měsíční stín prozradí.“

„Taky že tam půjdu. Všichni tam půjdeme. Budeme předstírat poslušnost a při první příležitosti zmizíme z Taglia. Jestli se tady dole chtějí zamíchat s Pány stínů, a navíc sem ještě má dorazit Černá legie, nechci se zdržovat nikde poblíž.“

Čepel se opřel zády do židle, aby se k němu jedna z dívek mohla dostat blíž. Ve tváři se mu rozhostil tázavý výraz.

„U nás doma jsem dobře viděl, co ti bastardi dokážou,“ řekl Labuť. „Viděl jsem Růže lapené mezi nimi a… Zatraceně, musí ti

stačit moje slovo, Čepeli. Bylo by to zlé. Jestli sem má opravdu namířeno Černá legie a my tady budeme, až sem dorazí, pak si možná budeš přát, abychom tě nechali sežrat těmi krokodýly.“

Čepelovi nikdy nebylo úplně jasné, proč ho vlastně hodili krokodýlům. A Vrboun si nedokázal vysvětlit, proč ho Sáhoun přemluvil k tomu, aby ho vytáhli a vzali s sebou. Na druhou stranu se ukázalo, že Čepel je správný chlapík a už dávno jim oběma dluh splatil.

„Myslím, že bys jim měl pomoct, Labuti,“ řekl Čepel. „Mám tohle město rád. Mám rád tyhle lidi. Jedinou jejich chybou je, že nejsou dost chytří na to, aby spálili všechny ty chrámy na popel.“

„Zatraceně, Čepeli, já nejsem ten, kdo jim může pomoct.“

„Ty a Sáhoun jste široko daleko jediní, kdo má o válčení nějaké ponětí.“

„Byl jsem v armádě dva měsíce. Ani jsem se nikdy pořádně nenaučil držet krok. A Sáhoun už na to nemá žaludek. Nepřeje si nic jiného než na tuhle část svého života zapomenout.“

Sáhoun tajně vyslechl většinu toho, o čem se oba muži spolu bavili. „Nejsem na tom tak zle, Vrboune. Nemám nic proti válčení, pokud je k tomu správný důvod. Jen jsem se zapletl se špatnou sebrankou. Souhlasím s Čepelem. Mám rád Taglios. Mám rád tyhle lidi. Jsem ochoten udělat cokoli, aby si je Pánové stínů nevzali do parády.“

„Slyšel jsi, co říkal? O Černé legii?“

„Slyšel jsem to. Taky jsem slyšel, že si o tom chtějí promluvit. Myslím, že bychom se měli vydat zjistit, o co tady jde, dřív než si začneme otvírat pusy a říkat, co dělat nebudeme.“

„Dobrá, jdu se převléknout. Ty zůstaň tady, Čepeli. A ruce pryč od té v červeném. Já mám nárok jako první.“ S těmi slovy odešel.

Sáhoun Mather se zašklebil. „Ty víš dobře, jak Vrbouna přesvědčit, Čepeli.“

„Pokud všechno bude dál pokračovat tak, jak očekávám, pak ho nebude třeba přesvědčovat. On bude v jejich čele, až se pokusí zastavit Pány stínů. Mohl bys ho pálit na hranici a nikdy by se k tomu nepřiznal, ale pro Taglios má slabost.“

Sáhoun Mather se zasmál. „Máš pravdu. Konečně si našel domov a nikdo ho z něj jen tak nedostane. Ani Páni stínů, ani Černá legie.“

„Je opravdu tak strašná, jak naznačoval?“

„Horší. Mnohem horší. Vezmi všechny historky, které jsi o ní slyšel doma, přidej k tomu to, co se o ní vypráví tady, přihoď nejhorší, co si dokážeš představit, vynásob to dvěma a pak se možná budeš blížit realitě. Ti muži jsou zlí, drsní a dobří. A to nejhorší na nich asi je, že jsou tak záludní, že si to ani nedovedeš představit. Existují už čtyři, pět století a žádná jiná jednotka nikdy nevydržela tak dlouho a žádná nebyla tak zatraceně odporná, aby se s ní odmítali zaplést i bohové.“

„Matky, ukryjte své děti,“ řekl Čepel. „Kouřovi se splní jeho sen.“

Sáhounův výraz nabral na pochmurnosti. „Jo. Slyšel jsem vyprávět, že čarodějové dokáží uskutečnit věci jenom tím, že o nich nejprve sní. Možná bychom měli Kouřovi podříznout krk.“ V tu chvíli se do místnosti vrátil Vrboun. „Možná bychom nejdřív měli zjistit, o co jde, než se do něčeho pustíme.“

Sáhoun se zasmál. Čepel se zašklebil. Pak začali vyhánět děvčata z krčmy – nejprve se ovšem ujistili, že jedna nebo dvě mladé dívky pochopily, kdy a kde se spolu znovu setkají.

Kapitola čtvrtá:
Temná věž

Dalších pět dnů jsem se jen tak poflakoval kolem, než jsem se odhodlal svolat malou dopolední poradu. Vznešeným způsobem jsem uvedl hlavní předmět jednání: „Naší další zastávkou bude Věž.“

„Cože?“

„Zbláznil ses, Felčare?“

„Věděl jsem, že na něj máme po západu slunce dávat pozor.“ Všichni obrátili pohledy k Paní. Ta se však zdržela jakéhokoli komentáře.

„Myslel jsem, že *ona* jde s *námi*, a ne naopak.“

Jenom Murgen neprotestoval. Dobrý chlapík, tenhle Murgen.

Paní již samozřejmě věděla, že další zastávka je nutná.

„Myslím to vážně, chlapci,“ řekl jsem.

Jestliže já jsem chtěl být vážný, pak Jednooký také. „Proč?“ zeptal se.

Jeho otázka mě trochu zaskočila. „Abychom vyzvedli ty části kroniky, o které jsem přišel u Královnina mostu.“ Šikovně si tam na nás tehdy počkali. Obklíčení císařského vojska jsme dokázali prolomit jenom proto, že jsme byli nejlepší, zoufalí a zákeřní. I tak za to ale zaplatila polovina naší Legie životem.

Tenkrát jsme měli na starosti mnohem důležitější věci než knihy.

„Myslel jsem, že už je máš.“

„Požádal jsem o ně a bylo mi řečeno, že je můžu dostat zpátky. Ale tou dobou jsme měli jiné problémy. Vzpomínáte si? Tyran. Kulhavec. Pes Žabožrout. Vzpomínáte si na ně? Nebyl čas se o ně starat.“ Paní mě podpořila přikývnutím. Opravdu mi tím pomohla. Skřet nasadil svůj nejzuřivější výraz, takže vypadal jako šavlozubá

ropucha. „Takže ty jsi o tomhle věděl mnohem dřív, než jsme opustili Mohylovou zemi.“

Přiznal jsem, že to je pravda.

„Ty kozomr… milče. Vsadím se, že jsi celou dobu vymýšlel nějaký stupidní plán, který nám všem zaručí jistou smrt.“

Přiznal jsem, že i to je z větší části pravda. „Vjedeme tam, jako kdyby nám Věž patřila. Přesvědčíte stráže, že Paní má pořád výsadní postavení.“

Jednooký si odfrkl a odešel ke koním. Skřet se postavil a zíral na mě. A zíral a zíral. Nakonec si rovněž opovržlivě odfrkl. „Takže my si tam klidně vjedeme a odvezeme je, co? Jak říkal Stařec, drzost, a ještě víc drzosti.“ Jeho otázka byla ve skutečnosti čistě řečnická.

Paní mu však na ni odpověděla. „Dala jsem své slovo.“ Skřet už žádnou další otázku nepoložil. Nikdo se už na nic nezeptal. A Paní sama se do žádného vysvětlování nepouštěla. Bylo by pro ni snadné nás podvést. Mohla by dodržet slovo a pak si nás všechny dát k snídani. Pokud by chtěla. Můj plán se ve stručnosti celý zakládal na důvěře vůči ní. Byla to důvěra, kterou se mnou mí přátelé nesdíleli. Ale oni, ať už to bylo z jejich strany jakkoli pošetilé, věřili *mně.*

*

Věž v Kráse je tou největší samostatnou stavbou na světě. Je tvořena hladkou černou krychlí o výšce pěti set stop. Byl to první společný projekt Paní a Lapených po jejich návratu z hrobu. Od té doby uběhlo již mnoho generací. Z Věže se Lapení vydali na pochod, shromáždili armády a dobyli polovinu světa. Její stín stále dopadal na polovinu země, protože jen málokdo věděl, že srdce a krev říše byly obětovány pro vykoupení vítězství nad silou mnohem starší a temnější.

Do Věže existuje jen jeden pozemní vstup. Cesta, která k němu vede, je rovná jako ze snu odborníka na geometrii. Prochází parkům podobnými pozemky, o nichž pouze člověk, který se oné události zúčastnil, mohl vědět, že se právě na jejich místě odehrála ta nejkrvavější bitva v dějinách.

Já jsem tam byl. A dobře jsem si to pamatoval.

Skřet, Jednooký, Jaga a Ota si tu bitvu také pamatovali. Obzvláště Jednooký si ji zapamatoval velice dobře. Právě na této planině tenkrát zničil netvora, který zabil jeho bratra.

Vzpomínal jsem na ten třesk a vřavu, křik a děs, hrůzy seslané čaroději ve válce, a ne poprvé mě napadlo: „Opravdu všichni zemřeli? Podlehli tak snadno.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se mě Jednooký. Nemusel se koncentrovat na udržení kouzla krásy Paní.

„O Lapených. Někdy si říkám, jak složité bylo zbavit se Kulhavce. A pak mě napadne, jak tolik Lapených mohlo být tak snadno poraženo, všichni během několika málo dnů. Nikdy jsem se s ničím podobným nesetkal. Proto se mě někdy zmocní podezření, že někteří z nich nás možná podvedli a dva nebo tři se tady pořád někde skrývají.“

„Ale oni zosnovali šest různých spiknutí, Felčare,“ zapištěl Skřet. „Jeden druhému vrážel kudlu do zad.“

„Ale já jsem jich viděl jenom několik. Nikdo z vás ty ostatní nespatřil. Jenom jste o nich slyšeli. Možná se za všemi těmi intrikami skrývaly ještě další intriky. Možná…“

Paní se na mě podívala zvláštním, téměř zamyšleným pohledem, jako by o tom sama moc nepřemýšlela a nezamlouvaly se jí představy, o nichž jsem se právě zmínil.

„Pro mě jsou jednoduše mrtví, Felčare,“ řekl Jednooký. „Viděl jsem mnoho mrtvých těl. Rozhlédni se kolem, jejich hroby jsou jasně označeny.“

„To ještě neznamená, že v nich někdo je. Havran před námi zemřel dvakrát. Člověk se otočil a on stál za jeho zády.“

„Máš mé povolení je vykopat, pokud si to přeješ, Felčare,“ řekla Paní.

Z jejího výrazu bylo zřejmé, že mě jemným způsobem kárá. Možná mě dokonce škádlila. „To je v pořádku. Možná jednoho dne, až se budu nudit a nebudu mít nic lepšího na práci než se hrabat ve shnilých mrtvolách.“

„Fuj!“ řekl Murgen. „To nemůžete mluvit o něčem jiném?“ A to byla chyba.

Ota se zasmál a Jaga si začal broukat. Ota do jeho melodie zazpíval: „Červi lezou dovnitř, červi lezou ven, mravenci hrají na dudy pod tvým nosem.“ Skřet s Jednookým se k němu okamžitě přidali. Murgen jim na oplátku začal vyhrožovat, že je pozvrací.

Alespoň jsme tak na chvíli rozptýlili mysli od temného úkolu, který nás čekal.

Jednooký přestal zpívat a řekl: „Nikdo z Lapených by nedokázal vydržet celé ty roky v nečinnosti, Felčare. Kdyby někdo z nich přežil, viděli bychom ohňostroje. Já a Skřet bychom určitě něco zaslechli.“

„Asi máš pravdu,“ řekl jsem. Přesto jsem se ale necítil o nic jistěji. Možná si část mého já jednoduše nepřála, aby všichni Lapení byli mrtví.

Přiblížili jsme se ke svahu, který vedl ke vstupu do Věže. Bylo to poprvé, kdy budova vykazovala nějaké známky života. Na vysokém cimbuří se objevili muži odění pestře jako pávi a hned několik jich vyběhlo z brány a začalo kvapně připravovat slavnostní uvítání své paní. Když Jednooký spatřil jejich roucha, posměšně zahoukal.

Když tady byl naposledy, nic takového by si nedovolil.

Předklonil jsem se a zašeptal mu do ucha: „Buď opatrný, ty uniformy jim navrhla ona sama.“

Doufal jsem, že jen chtějí uvítat Paní a nemají v plánu nic nekalého. Záleželo to na tom, jaké zprávy se jim ze severu donesly. Špatné noviny jsou někdy rychlejší než vítr.

„Drzost, chlapci,“ řekl jsem. „Buďte příkří. Buďte arogantní. Nedovolte jim zastavit se.“ Podíval jsem se na temný vchod a dodal nahlas: „Oni mě tu znají.“

„To mě právě děsí,“ poznamenal Skřet a zachechtal se.

Věž před námi doslova rozpínala svou náruč. Murgen, který ji ještě nikdy neviděl, na ni teď zíral s otevřenou pusou. Ota a Jaga předstírali, že na ně ta obrovská hromada kamení neudělala vůbec žádný dojem. Skřet a Jednooký měli příliš mnoho práce, než aby Věži věnovali nějakou pozornost. A Paní tou obrovskou budovou být ohromena nemohla. Postavila ji v dobách, kdy byla mnohem větší, a zároveň menší osobou než nyní.

Já jsem se zcela soustředil na vytvoření dojmu osobnosti, v jejíž roli jsem chtěl vystupovat. Plukovníka, který velel uvítací skupině, jsem poznal. Naše cesty se zkřížily, když mě osud v minulosti zavedl do Věže. Naše vzájemné vztahy byly přinejlepším nejasné.

I on mě poznal. A vypadal zmateně. Paní a já jsme opustili Věž spolu před necelým rokem.

„Jak se ti vede, plukovníku?“ zeptal jsem se a nasadil přívětivý úsměv. „Konečně jsme se vrátili. Naše mise byla úspěšná.“

Podíval se na Paní. Já také, koutkem oka. Teď nastala její příležitost.

Nasadila ten nejarogantnější výraz. V tu chvíli bych přísahal, že ona je tím ďáblem, který přebýval v téhle Věži – no, ona jím také byla. Kdysi. Ta osoba nezemřela, když ztratila svou moc. Nebo ano?

Zdálo se, že bude hrát mou hru. Povzdechl jsem si a na chvíli zavřel oči, zatímco věžní stráž začala vítat svou paní.

Věřil jsem jí. Ale vždy je třeba držet si trochu odstup. Chování ostatních lidí jednoduše nelze předvídat. Obzvláště ne těch zoufalých a bezmocných.

Pořád tu byla jistá možnost, že se bude chtít znovu zmocnit říše, ukrýt se v tajné části Věže a nechat své přisluhovače myslet si, že je stále stejná. Nebylo nic, co by jí v tom pokusu mohlo zabránit.

Mohla by to udělat třeba i poté, co by dostála svému slibu a vrátila kroniky.

A mí přátelé byli přesvědčeni o tom, že to také udělá. A její první příkaz coby staronové císařovny stínů jim naháněl hrůzu.

Kapitola pátá:
Řetězy říše

Paní dostála slibu. Kroniky jsem dostal zpět během několika málo hodin po našem vstupu do Věže, zatímco její obyvatelé byli stále naplněni hrůzou z návratu své panovnice. Ale…

„Chci dál pokračovat s tebou, Felčare," oznámila mi, když jsme druhého večera po našem příjezdu pozorovali z cimbuří Věže západ slunce.

Pochopitelně jsem jí odpověděl vytříbenou mluvou hodnou koňského handlíře. „Uh… Uh… Ale…" Něco takového. Skutečný mistr pohotových a příhodných odpovědí. Proč by, sakra, chtěla udělat něco takového? V e Věži měla naprosto vše. Trocha opatrné přetvářky a mohla by strávit zbytek přirozeného života jako ta nejmocnější bytost na světě. Proč by si měla přát odjet s tlupou unavených starých mužů, kteří kromě toho, že se nesmějí zastavit a musejí pokračovat stále dál a dál, aby je něco – možná svědomí – nedohonilo, a ani pořádně nevědí, kam a proč mají vlastně namířeno?

„Nic mě tu už nedrží," řekla, jako by se tím vše vysvětlovalo. „Chci… jenom chci zjistit, jaké to je být obyčejným člověkem."

„Ale to se ti nebude líbit. Ani zdaleka ne tolik, jako se ti líbí být Paní."

„Ale mně se nikdy moc nelíbilo být Paní. Ne od doby, kdy jsem dostala to, co jsem chtěla, a zjistila, co jsem skutečně dostala. Neřekneš mi, že s vámi nesmím jet, že ne?"

Dělala si legraci? Ne. To bych jí nikdy neřekl. Bylo to jen můj podvědomý pocit, ale byl jsem přesvědčen, že jakmile se znovu vrátí do Věže, zemřu.

Její žádost mě vyvedla z míry.

„Mohu jít s vámi?"

„Když si to přeješ…“

„Je tady jeden problém.“

Tam, kde je žena, je vždycky nějaký problém.

„Nemohu odejít hned teď. Vládne tady zmatek a já potřebuji několik dnů na to, abych vše uvedla do pořádku a mohla odjet s čistým svědomím.“

Se žádnými potížemi, které jsem očekával, jsme se nesetkali. Nikdo z jejích lidí se neodvážil si Paní důkladněji prohlédnout. Před takovým publikem se veškerá Skřetova a Jednookého námaha ukázala být mrháním silami. Zpráva, že je Paní zpátky u kormidla, se krajem rychle roznesla. Černá legie byla znovu pod kontrolou a pod její ochranou. A víc její lidé vědět nepotřebovali.

Úžasné. Ale Opál byl jen několik týdnů cesty daleko. Z Opálu to je přes Moře zármutku do přístavů na hranici impéria krátká cesta, říkal jsem si. Chtěl jsem proto Věž opustit, dokud je k nám štěstěna přívětivá.

„Chápeš mě, Felčare, nemám pravdu? Bude to trvat jen několik málo dnů. Jen dám pár věcí do pořádku. Impérium je dobrý stroj, který pracuje bez jakýchkoli problémů, dokud jsou si prokonzulové jisti, že mu někdo velí.“

„Dobře, dobře. Pár dnů se tady můžeme zdržet. Pokud tedy udržíš své lidi stranou a pokud se jim i ty sama budeš většinu času vyhýbat. Nepouštěj si je příliš k tělu, aby se na tebe nemohli dobře podívat.“

„To nemám v úmyslu. Felčare?“

„Ano?“

„Uč si vlastní babičku, jak vysávat vejce.“

Překvapeně jsem se zasmál. Každým okamžikem se z ní stávala lidštější bytost, která se dokázala zasmát i sama sobě.

Její úmysly byly dobré. Ale ten – nebo ta – kdo vládne impériu, se stává otrokem administrativních povinností s ním spjatých. A tak uběhlo několik dnů. A pak několik dalších. A ještě dalších.

*

Sám sebe jsem mohl snadno zabavit procházením místních knihoven, studiem vzácných textů z období Tyranie či ještě starších a rozplétáním zamotaných nitek severských dějin, ale pro ostatní byly ony dny něčím nesnesitelným. Neměli na práci nic jiného než se snažit držet z dohledu a dělat si starosti. A štvát proti sobě Skřeta s Jednookým, přestože v tomto ohledu se jejich snažení nesetkávalo s přílišným úspěchem. Pro nás, kteří jsme postrádali jejich magické schopnosti, byla Věž jen obrovská temná hromada kamení, ale pro naše dva kouzelníky představovala obrovský pulzující magický stroj, který však byl obklopený bezpočtem praktiků temných věd. Náš pobyt zde pro ně představoval chvíle naplněné děsem a hrůzou.

Jednooký se s tím dokázal vyrovnat lépe než Skřet. Občas se mu podařilo utéci z Věže na staré válečné pole, kde se pak toulal se svými vzpomínkami. Někdy jsem se k němu přidal, zpola zviklán vyzváním Paní k otevření několika starých hrobů.

„Pořád ti vrtá v hlavě, co se tady stalo?“ zeptal se mě Jednooký jedno odpoledne, když jsem se opíral o stříšku nad cedulí se jménem a pečetí Lapeného jménem Beztvářný muž. Tón Jednookého hlasu byl stejně vážný jako vždy.

„Tak trochu ano,“ přiznal jsem. „Pořád se mi to nepodařilo pochopit, což sice teď nehraje tak důležitou roli, ale když si k tomu přidám, co se tady stalo, nejde mi to dohromady. Vraždění, které zbavilo svět Rebelů a většiny Lapených, v jehož důsledku získala Paní volnou ruku, a zároveň se tak připravil příchod Tyrana. Ale v kontextu pozdějších událostí…“

Jednooký mě chytil za ruku a dovedl k místu, které nebylo nijak označeno, pouze v jeho vzpomínkách. Na tomto místě zahynula stvůra jménem forvalak. Bestie, která zabila jeho bratra – možná – před dávnými časy, kdy se jeho cesty poprvé zkřížily s Lovcem duší, zástupkyní Paní v Berylu. Forvalak byl upíří levhartodlak, původem z Jednookého domovských džunglí daleko na jihu. Jednookému trvalo rok, než se mu forvalaka podařilo dostihnout a vykonat na něm pomstu.

„Přemýšlíš o tom, jak těžké bylo zbavit se Kulhavce,“ řekl. Jeho hlas zněl zamyšleně. Poznal jsem, že vzpomíná na něco, o čem jsem se domníval, že již dávno vypudil z paměti.

Nikdy jsme si nebyli jistí, zda forvalak, který zabil Tamtama, byl tím, který za jeho život zaplatil. V té době totiž Lapená Lovec duší úzce spolupracovala s jiným z Lapených jménem Měnivec a důkazy poukazovaly na to, že té noci v Berylu to mohl být Měnivec a použít podoby forvalaka ke zničení vládnoucí rodiny – říše tak mohla být ovládnuta za poměrně nízkou cenu.

Jestli Jednooký nepomstil Tamtamovu smrt na tom pravém stvoření, pak bylo již příliš pozdě čehokoli litovat. Měnivec byl další obětí bitvy u Krásy.

„Přemýšlím o Kulhavci," připustil jsem. „Zabil jsem ho u toho hostince, Jednooký. Opravdu jsem ho zabil, tím jsem si jistý. A kdyby se znovu neobjevil, nikdy bych nepochyboval o tom, že je skutečně po smrti."

„A o těchhle nemáš pochybnosti?"

„Trochu."

„Chceš se sem vydat v noci a pokusit se některého z nich vykopat?"

„Jaký by to mělo smysl? V tom hrobě někdo bude a neexistuje žádný způsob jak dokázat, že je skutečně tím, kým by měl být."

„Byli zabiti ostatními Lapenými a členy Kruhu. To je něco jiného, než když je zabije člověk tak neznalý jako ty."

Měl na mysli neznalý magie. „Já vím. Jenom díky tomu nejsem tou myšlenkou doslova posedlý. Uklidňuje mě, že je pravděpodobně zabili ti, v jejichž moci to opravdu bylo."

Jednooký zíral do země, kde kdysi stál zaražený kříž s přibitým forvalakem. Po chvíli se otřásl a vrátil se myšlenkami zpět do současnosti. „No, na tom už teď nezáleží. Bylo to hodně dávno, ne-li hodně daleko. A hodně daleko skončíme i my, pokud se odsud někdy dostaneme," řekl. Narazil si černý plstěný klobouk hlouběji do čela, aby mu slunce nesvítilo do očí, a podíval se na Věž. Někdo nás pozoroval.

„Proč vlastně chce odejít s námi? Pořád mi to vrtá hlavou. Co z toho bude mít?"

Jednooký na mě koukl tím nejpodivnějším pohledem, jaký jsem u něj kdy viděl. Posunul si klobouk zpátky do týla, ruce založil v bok a na chvíli naklonil hlavu na stranu, aby s ní vzápětí pomalu zavrtěl.

„Někdy je těžké tě pochopit, Felčare. Proč se tady zdržuješ a čekáš na ni, místo abys pokračoval v cestě a dostal se co nejdál odsud?“

Byla to příhodná otázka, kterou jsem zahnal vždy, když mi přišla na mysl. „No, řekl bych, že ji mám tak trochu rád, a myslím, že si zaslouží vést normální život. Je v pořádku, vážně.“

Všiml jsem si úsměvu, který se objevil Jednookému ve tváři, když se obracel zpět k neoznačenému hrobu. „Bez tebe by život nebyl ani z poloviny tak zábavný, Felčare. A pozorovat tě, jak se protloukáš životem, to je škola sama o sobě. Jak brzy budeme moci pokračovat? Tohle místo se mi vůbec nelíbí.“

„To nevím. Za pár dnů. Nejdřív si musí něco vyřídit.“

„To jsi říkal už…“

„Řeknu ti, až budeme odjíždět,“ utrhl jsem se na něj.

*

Zdálo se, že den našeho odjezdu snad nikdy nepřijde. Dny pomalu míjely a Paní dál zůstávala uvězněna v sítích administrativního molocha.

Pak ze všech provincií začaly do Věže proudit zprávy, které byly reakcí na vydané vyhlášky. Každá z nich si vyžadovala okamžitou pozornost.

Trčeli jsme na tom strašlivém místě už dva týdny.

„Zatraceně, dostaň nás odsud, Felčare,“ dožadoval se Jednooký. „Moje nervy už tohle místo prostě nesnesou.“

„Podívej se, Paní má nějakou práci, kterou musí vyřídit.“

„*Nás* taky čeká práce, podle tebe. Kdo říká, že tady musíme čekat na to, co musí udělat ona?“

I Skřet na mě začal vyskakovat, oběma nohama. „Snášíme tvé poblouznění už asi dvacet let, Felčare,“ přeháněl. „Protože to bylo zábavné. Alespoň byla v nudných chvílích nějaká zábava. Ale není to nic, pro co by se vyplatilo zemřít, to ti setsakramentsky zaručuju. I kdyby z nás všech udělala polní maršály.“

Změřil jsem si Skřeta rozzlobeným pohledem. Jeho slova byla tvrdá, ale měl pravdu. Neměl jsem žádný důvod zdržovat se tady a vystavovat tak všechny tomu nejvyššímu riziku. Čím déle jsme

čekali, tím bylo jistější, že se něco pokazí. Už tak jsme měli dost práce se strážci Věže, kteří nemohli přenést přes srdce, že jsme po tolika letech válčení proti Paní v její těsné blízkosti.

„Ráno vyjedeme," řekl jsem. „Přijměte mou omluvu. Byl jsem zvolen, abych vedl tuto Legii, ne abych byl jen Felčarem. Odpuste mi, že jsem na to zapomněl."

Starý lstivý Felčar. Jednooký a Skřet se na sebe s rozpaky podívali. Usmál jsem se. „Tak se jděte sbalit. Vydáme se na cestu hned po východu slunce."

*

V noci mě vzbudila. Na okamžik jsem si myslel, že…

Viděl jsem její tvář. Slyšela nás.

Prosila mě, abychom se zdrželi ještě jeden den. Nebo dva, ne více. Nechtěla zůstávat ve Věži o nic víc než my, obklopena a vysmívána vším, co ztratila. Chtěla odjet pryč, jít s námi, zůstat se mnou, jediným přítelem, kterého kdy měla…

Zlomila mi srdce.

Takhle na papíře to vypadá dost zženštěle, ale chlap musí udělat to, co musí. Svým způsobem jsem na sebe byl hrdý. Nepovolil jsem ani o píď.

„Nebere to konce," řekl jsem jí. „Pořád tady bude ještě jedna poslední záležitost, kterou bude třeba vyřídit. Chatovár se ke mně nepřibližuje, zatímco tu čekám. Smrt ano. Taky si tě vážím, nechci odejít… Ale na tomhle místě vidím vykukovat smrt zpoza každého rohu. Skrývá se v srdci každého člověka, kterému není po chuti můj vliv." Bylo to i říší samotnou, během několika posledních dnů dostalo mnoho starých imperialistů důvod mě hluboce nenávidět.

„Slíbil jsi mi večeři v Zahradách v Opálu."

Slíbil jsem ti mnohem víc než jen to, říkalo mé srdce. „Ano," odpověděl jsem nahlas. „A ta nabídka pořád platí. Ale musím své muže odsud odvést."

Nezvykle nervózní chování Paní mě donutilo se zamyslet. Doslova jsem viděl, jak se jí v očích mihotají plamínky intrik, které odmítala. Existovaly způsoby, jimiž by mě mohla zmanipulovat, oba

dva jsme to dobře věděli. K dosažení svých cílů ale nikdy nevyužívala soukromé záležitosti. Alespoň ne v mém případě.

Řekl bych, že každý z nás jednou potká člověka, se kterým je nucen jednat naprosto upřímně. Člověka, jehož dobré mínění o nás samotných je základem širšího mínění okolního světa. A takové mínění je pak pro nás mnohem důležitější než všechny tajné a propletené cíle naší nenasytnosti, chtíče, velikášství, jež se snažíme ukrýt před světem, kterému se pokoušíme nalhat, že jsme jen obyčejní, milí lidé. Já jsem byl jejím objektem pravdy a ona byla mým.

Skrývali jsme před sebou jenom jednu jedinou věc, a to proto, že jsme se obávali, že pokud vyjde otevřeně najevo, naprosto přetvoří všechno ostatní a možná zničí onu širší upřímnost.

Jsou milenci k sobě vůbec *někdy* upřímní?

„Podle mého odhadu potřebujeme na cestu do Opálu tři týdny. Další týden bude trvat, než najdeme spolehlivého kapitána a přesvědčíme Jednookého, aby překročil Moře zármutku. Takže ode dneška za pětadvacet dnů vstoupím do Zahrad. Na ten večer rezervuji Camelia Grotto.“ Poplácal jsem se po bouli vedle svého srdce. Tu bouli tvořila nádherně opracovaná kožená náprsní taška, ve které byly uloženy doklady povyšující mne do stavu generála císařských ozbrojených sil a jmenující mě diplomatickým vyslancem zodpovědným přímo a výhradně Paní.

Výborné, výborné. A ještě jeden dobrý důvod, aby mě staří imperialisté ze srdce nenáviděli.

Ani si nejsem jistý, jak se to vlastně seběhlo. Byl to výsledek škádlení a vtipkování v průběhu jednoho z tak vzácných okamžiků, kdy nevydávala žádné výnosy a nepodepisovala prohlášení. Dál si vzpomínám až na to, že mě odvedla skupinka krejčích a navlékla na mě kompletní imperialistický šatník. Nikdy jsem nepochopil význam všech těch kanýrů, vyznamenání, medailí, knoflíků, drobnůstek a tretek. Připadal jsem si hloupě, oblečený v těch serepetičkách.

Zanedlouho mi však došly všechny výhody a možnosti, které z toho, co jsem původně považoval za promyšlený krutý žertík, vyplývaly.

Přesně takový byl její smysl pro humor: ne vždy brala tohle své příšerně fádní impérium úplně vážně.

Byl jsem si jistý, že si ony výhody a možnosti uvědomovala mnohem dříve než já.

Nicméně jsme mluvili o Zahradách v Opálu a Camelii Grotto, která se v nich nacházela, vrcholu snobismu vyšší společnosti města. „Tam si dám večeři," řekl jsem jí. „Rád si ji vychutnám s tebou."

Ve tváři jí zacukaly náznaky utajených myšlenek. „Dobrá," řekla. „Pokud budu ve městě."

Byl to jeden z těch okamžiků, kdy jsem se cítil hodně nepříjemně. Přesně takový okamžik, kdy ať řeknete cokoli, nic nebude správně. Nenapadalo mě nic jiného než zvolit klasický Felčarův přístup.

Otočil jsem se k odchodu.

Tak se chovám ke svým ženám. Když jsou nešťastné, zalezu do úkrytu.

Došel jsem téměř až ke dveřím.

Pokud by chtěla, mohla něco udělat. Přistoupila ke mně, objala mě a opřela se mi tváří o hruď.

A tak ženy zacházejí se mnou, sentimentálním bláznem. Romantika jako z knížek. Tím chci říct, že je ani nemusím znát, takhle si se mnou poradí každá. A když si mě chtějí opravdu omotat kolem prstu, začnou natahovat moldánky.

Pevně jsem ji objal, dokud nebyla připravena mě propustit. Když jsem se otočil a odešel, ani jsme se na sebe nepodívali. Tak. K nejtěžšímu kalibru tentokrát nesáhla.

Hrála fér, většinou. To jí musím nechat. I když byla Paní, povrchní a prohnaná, přesto byla víceméně poctivá.

*

Práce vyslance je spojena se všemi právy postoupení propůjčené lenní půdy a drancování pokladny. Povolal jsem opět skupinku krejčích a nechal je vystrojit své muže. Rozdal jsem zplnomocnění. Mávl jsem kouzelnou hůlkou a z Jednookého a Skřeta se stali plukovníci. Z Jagy a Oty se stali kapitáni. Použil jsem kouzlo i na

Murgena, který se tak změnil v poručíka. Všem jsem nám vyzvedl tříměsíční plat předem. To všechny ostatní znejistilo. Řekl bych, že jedním z důvodů, proč Jednooký byl tak dychtivý pokračovat dál, byla jeho touha dostat se co nejdříve někam, kde bude moci svých nově získaných výsad zneužít. Zatím alespoň trávil většinu času hašteřením se Skřetem o tom, čí postavení je důležitější. Ti dva se nad tak náhlou změnou ani jednou nepozastavili.

Nejpodivnější událostí bylo, když si mě Paní zavolala, aby mi předala zplnomocnění, a trvala na tom, že do záznamů musí uvést mé skutečné jméno. Chvíli mi trvalo, než jsem si na ně vzpomněl.

*

Vyjeli jsme, jak jsem slíbil. Jenom jsme Věž neopustili jako otrhaná banda, která do ní vjela.

Cestoval jsem v černém kovovém kočáře taženém šesti divokými černými hřebci. Kočár řídil Murgen a Ota a Jaga nás doprovázeli jako stráže. Za námi v zástupu následovala řada jezdeckých koní. Jednooký a Skřet, kteří cestováním kočárem pohrdali, jeli vpředu a vzadu na koních stejně divokých a úžasných jako zvířata, jež táhla kočár, a mezi nimi coby náš doprovod cválalo šestadvacet jízdních stráží.

Koně, které nám Paní darovala, pocházeli z divokého a úžasného chovu, jehož skvosty byli doposud odměňováni jen ti nejlepší bojovníci impéria. Na jednom takovém jsem se před lety prohánět během bitvy u Krásy, kdy jsme se štvali za Lovcem duší. Mohli běžet jakkoli dlouho, aniž by se unavili. Byla to vskutku kouzelná zvířata, která představovala dar cennější, než si člověk dokáže představit.

Jak se tyhle zvláštní události přihodily?

Před rokem jsem žil v díře v zemi, přímo pod vředem na zadnici světa, na Planině Strachu, spolu s dalšími padesáti muži v neustálých obavách z toho, že si nás říše nakonec najde. K novému nebo čistému oblečení jsem se nedostal ani jednou za deset let a koupel a holení byly stejně vzácné a drahé jako démanty.

Na sedačce naproti mně ležel černý luk, první dar, který jsem od ní kdy dostal, před mnoha lety, než ji Legie opustila. Byla to naprosto jedinečná zbraň.

Jak se kolo štěstěny otáčí.

Kapitola šestá:
Opál

Když jsem skončil se zušlechťováním, Jaga si mě s úžasem prohlédl. „Panebože, vypadáš vážně skvěle, Felčare.“

„To je úžasné, jak koupel a oholení dokážou člověka změnit,“ konstatoval Ota. „Řekl bych, že příhodnější výraz je ‚elegantně‘.“

„Připadá mi to jako nadpřirozený zázrak, Oto.“

„Jen si dělejte srandu, chlapci.“

„Myslel jsem to vážně,“ pravil Ota. „Vypadáš opravdu dobře. Kdybys na sobě měl alespoň malý kousek látky, kterým bys zakryl místo, kde ti vlasy přecházejí v zadek…“

Myslel to vážně. „Dobrá,“ zamumlal jsem, a protože jsem se cítil poměrně trapně, pokusil jsem se změnit předmět rozhovoru. „Myslel jsem to vážně, držte ty dva na uzdě.“ Byli jsme ve městě sotva čtyři dny a už jsem musel Skřeta s Jednookým dvakrát tahat z problémů. Ani vyslancovy pravomoci nejsou v oblasti tichého a hladkého urovnávání komplikací neomezené.

„Jsme jenom tři, Felčare,“ zaprotestoval Jaga. „Co chceš? Nechtějí se nechat držet na uzdě.“

„Dobře vás znám, však vy už něco vymyslíte. A když už jste tady, nechte sbalit tuhle veteš. Musí být přenesena na loď.“

„Ano, pane, Urozené Vyslanectvo, pane.“

Právě jsem se chystal odpovědět jednou ze svých vtipných a sžíravých replik, když se ve dveřích místnosti objevila Murgenova hlava. „Kočár je připraven, Felčare.“

A Jaga si postěžoval: „Jak je máme držet na uzdě, když ani nevíme, kde jsou? Už od oběda je nikdo neviděl.“

Vydal jsem se ke kočáru a jenom jsem doufal, že se mi podaří opustit impérium dřív, než dostanu vředy.

*

Valili jsme se ulicemi Opálu, mé jízdní stráže, mí černí hřebci, můj zvonivý černý kovový kočár a já. Do všech stran odletovaly jiskry od podkov koní a kol kočáru. Možná trochu přeháním, ale během jízdy v tom kovovém monstru jsem si připadal, jako kdybych byl zavřený uvnitř ocelové krabice, do které nadšeně mlátili nějací vandalští obři.

Zastavili jsme přímo před branou Zahrad, kde náš příjezd rozprášil hromadu čumilů postávajících před ní. Vystoupil jsem z kočáru, postavil se vzpřímeněji, než bylo mým zvykem, a okázalým gestem, které jsem odkoukal od nějakého prince, s nímž jsem se kdysi setkal, jsem eskortu propustil. Vykročil jsem přímo k bráně, která se přede mnou spěšně otevřela.

Namířil jsem si to přímo do Camelie Grotto a doufal jsem, že mě paměť nezklame. Za mými zády povykovali zaměstnanci Zahrad. Ignoroval jsem je.

Cesta mě vedla kolem jezírka, jehož hladina byla tak klidná a stříbřitě lesklá, že vypadala jako zrcadlo. Zastavil jsem se a překvapením mi poklesla brada.

Jistě, takhle umytý a vystrojený jsem působil impozantně. Ale opravdu vypadaly mé oči jako dvě ohnivé koule a otevřená ústa jako rozžhavená pec? „Já ty dva uškrtím," zamumlal jsem si pro sebe.

Ještě horší než oheň v mých očích a ústech byl stín, sotva znatelný přelud, který jsem vrhal na zem. Budil dojem, že vyslanec je jen přeludem vytvořeným něčím mnohem temnějším.

K čertu s těmi dvěma a jejich drsnými žertíky.

Když jsem se znovu pohnul, všiml jsem si, že jsou Zahrady plné lidí, ale naprosto tiché. Zraky všech hostů byly obráceny ke mně.

Slyšel jsem, že Zahrady už prý nejsou tak oblíbené, jako bývaly kdysi.

Přišli sem, aby mě viděli. Samozřejmě. Nový generál. Neznámý vyslanec z temné Věže. Vlci se přišli podívat na tygra.

Měl jsem to očekávat. Eskorta měla čtyři dny na to, aby zvěsti o nás roznesla po celém městě.

Navenek jsem nasadil ten nejarogantnější výraz, jakého jsem byl schopen. Uvnitř jsem se však otřásal vzlyky ztrémovaného dítěte.

Usadil jsem se v Camelii Grotto, mimo zrak davu. Okolo mě probleskovaly stíny. Personál se přišel zeptat, co si přeji. Hnusili se mi svou podlézavostí.

Odporná malá část mého já si to ale užívala. Část, která byla dost veliká na to, abych pochopil, proč někteří lidé tak touží po moci. To ale není nic pro mě, děkuji. Na to jsem příliš líný. A také jsem, obávám se, nešťastnou obětí vlastního smyslu pro povinnost. Jmenujte mě velitelem a já udělám všechno pro to, aby byly cíle, k jejichž dosažení byl daný úřad stvořen, splněny. Řekl bych, že trpím absencí sociopatického smýšlení, které je nezbytné pro to, aby se člověk stal slavným.

Jak byste si poradili s výběrem jídla o několika chodech, kdybyste byli zvyklí na dobročinné jídelny, v nichž si můžete vybrat mezi tím, co vám nabídnou, a hladověním? Lstí. Stačilo jenom využít hejna číšníků, kteří mě obletovali a byli naplněni strachem, že bych je snad mohl rovněž zhltnout, pokud bych nebyl spokojen. Tu jsem požádal o to, tu o ono, přidal jsem svou získanou lékařskou intuici odhalovat skryté a naznačené skutečnosti a bylo to. Poslal jsem vrchní zpátky do kuchyně s instrukcemi, aby příliš nepospíchali, neboť můj společník se dostaví později.

Ne, že bych Paní očekával. Hodlal jsem zúčastnit schůzky i bez ní.

Ostatní hosté si nepřestávali nacházet nové a nové důvody k tomu, aby prošli kolem a mohli se podívat na nového člověka ve městě. Pomalu jsem začínal litovat toho, že jsem sem nepřivedl svou eskortu.

Znenadání se ozval hluk připomínající hřmění vzdáleného hromu, následovaný blízkým třeskem, jako když kladivo udeří do kovadliny. Zahradami proběhla vlna vzrušení, po níž se kolem rozhostilo hrobové ticho. Chvíli na to ticho přerušil pravidelný rytmus okovaných podpatků.

Nevěřil jsem tomu. Ani když jsem vstával, abych ji pozdravil a přivítal, pořád jsem nevěřil.

Přede mnou se objevily stráže z Věže, zastavily se a rozestoupily. Jejich středem si to jako nějaký vojenský kapelník vykračoval Skřet a vypadal jako svůj jmenovec, který právě

vystoupil z nějakého obzvláště rozžhaveného pekla. Celý svítil a několik stop za jeho zády se táhla plamenná mlha, která z něj stoupala. Sestoupil do Grotta a opovržlivým pohledem se rozhlédl kolem. Nenápadně na mě přitom mrkl. Poté vystoupil po protilehlých bočních schodech nahoru, kde s pohledem upřeným ven zůstal stát.

Co to zatraceně zase chystali? Další pokračování jejich už tak dost přehnaného krutého žertíku?

V tu chvíli se objevila Paní, krásná a zářící jako sen. Srazil jsem podpatky k sobě a uklonil se. Sestoupila dovnitř, aby se ke mně připojila. *Byl* to přízrak. Natáhl ke mně ruku. I přes všechna ta tvrdá léta, která jsem musel prožít, jsem na dobré způsoby nezapomněl.

To si zase budou mít v Opálu o čem vyprávět.

Paní následoval Jednooký, zahalený temnou mlhou, v níž se vznášely stíny očí. Rovněž se rozhlédl po Grottu.

Když se otočil, aby se vrátil odkud přišel, řekl jsem: „Ten klobouk nechám spálit.“ Byl vystrojený jako lord, ale potrhaný klobouk měl pořád na hlavě.

Usmál se a zaujal své místo u vchodu.

„Objednal jsi?“ zeptala se Paní.

„Ano, ale pouze pro jednoho.“

Kolem Jednookého vběhla dovnitř vyděšená horda číšníků. Nahnal je sem samotný majitel Zahrad. Jestliže se ke mně chovali podlézavě, pak vůči Paní bylo jejich chování doslova nechutné. Ještě nikdy mě nikdo v žádném mocenském postavení tak neohromil.

Byla to dlouhá a pomalá večeře, jejíž podstatná část probíhala v naprosté tichosti. Neustále jsem v jejím průběhu vrhal zmatené a bezradné pohledy na druhou stranu stolu, ty však nebyly opětovány. Byla to pro mě pamětihodná zkušenost se stolováním, ačkoli mi Paní naznačila, že již poznala i lepší večeře.

Problém byl v tom, že jsme se museli až příliš přetvařovat, než abychom si ji skutečně vychutnali. Nejenom před davem tam venku, ale i před sebou samými.

V průběhu večeře jsem prohodil, že jsem ve skutečnosti neočekával, že by se na naši schůzku dostavila. Odpověděla mi, že si po mém rychlém odjezdu z Věže uvědomila, že jestli všeho okamžitě

nenechá a neodjede, nevymaní se ze sevření císařské zodpovědnosti, dokud ji někdo z jejích osidel nevyprostí vraždou.

„Takže jsi jednoduše odešla? Takhle se Věž rozpadne.“

„Ne. Udělala jsem nějaká bezpečnostní opatření. Svěřila jsem moc do rukou lidí, jejichž úsudku věřím, takovým způsobem, že jim říše začne postupně podléhat a skončí v jejich rukách dříve, než si uvědomí, že jsem utekla.“

„V to doufám.“ Jsem skalním stoupencem filozofického směru, který zastává názor, že pokud se něco může pokazit, pak se to také pokazí.

„Pro nás to nebude mít žádný význam, ne? Budeme hodně daleko z dosahu.“

„Po morální stránce na tom záleží, pokud se polovina kontinentu ocitne ve válce.“

„Myslím, že jsem učinila už dost velikou morální oběť.“ Ve tváři jsem ucítil závan chladného větru. Proč jen nedokážu udržet tu svoji velkou nevymáchanou hubu zavřenou?

„Omlouvám se,“ řekl jsem. „Máš pravdu. Nemyslel jsem to tak.“

„Omluva přijata. Musím se ti s něčím svěřit. Dovolila jsem si změnit vaše plány.“

„Ech?“ Další z mých prudce inteligentních projevů.

„Zrušila jsem vaši cestu na té obchodní lodi.“

„Cože? Proč?“

„K vyslanci impéria se nehodí, aby cestoval na palubě porouchaného obilného člunu. Jsi příliš laciný, Felčare. Plachetnice, kterou postavila Lovec duší, *Temná křídla*, právě kotví v přístavu. Vydala jsem rozkaz, aby byla loď připravena na cestu do Berylu.“

Můj bože. Znovu ta zatracená loď, která nás dopravila na sever. „V Berylu nás nemají moc rádi.“

„Z Berylu se stala císařská provincie. Hranice impéria se nyní nachází tři sta mil za mořem. Zapomněl jsi snad na svůj podíl v událostech, které to umožnily?“

Jenom jsem si to přál. „Ne. Ale má pozornost se několik posledních desetiletí zaměřovala jiným směrem.“ Jestliže se hranice posunula tak daleko, pak se po asfaltových silnicích mého rodného města procházely imperiální boty. Nikdy mě ani nenapadlo, že by se

jižnímu prokonzulovi mohlo podařit rozšířit hranice až za přímořské městské státy. Nějakou strategickou hodnotu měla jen Démantová města.

„Tak, a kdo je teď zahořklý?“

„Kdo? Já? Máš pravdu. Užijme si tenhle civilizovaný okamžik, mnoho nás jich už nečeká.“ Naše pohledy se setkaly. Na okamžik jsem v jejích očích zahlédl jiskry protestu. Uhnul jsem. „Jak se ti podařilo zapojit ty dva šašky do své šarády?“

„Darem.“

Musel jsem se začít smát. Samozřejmě, za peníze cokoli. „A jak brzy budou *Temná křídla* připravena vyplout?“

„Za dva dny. Za tři nejpozději. A ne, během svého pobytu zde se nebudu zabývat žádnými císařskými záležitostmi.“

„No dobře. Už jsem nacpaný až k prasknutí. Měli bychom se projít. Najde se tady někde dostatečně bezpečné místo, kam bychom mohli zajít?“

„Pravděpodobně znáš Opál lépe než já, Felčare. Ještě nikdy jsem tady nebyla.“

Asi jsem vypadal překvapeně.

„Nemůžu být všude. Dříve jsem se soustředila hlavně na sever a východ. V době, kdy jsem se zbavovala manžela, kdy jsem se soustředila na to, abych tě dostala. Nikdy jsem neměla příležitost vydat se na akviziční cesty.“

„Díky hvězdám.“

„Cože?“

„To měl být kompliment. Tvé mladistvé postavě.“

Podívala se na mě vypočítavým pohledem. „K tomu se vyjadřovat nebudu. Všechno to nacpeš do těch svých kronik.“

Usmál jsem se a skrz zuby se mi ven prodraly tenké pramínky kouře.

Přísahal jsem, že se jim pomstím.

Kapitola sedmá:
Kouř a Žena

Vrboun pochopil, že Kouře je snadné podle vzhledu poznat kdekoli. Byl to vráščitý, vyzáblý a malý kejklíř, který vypadal, jako by se ho někdo pokusil vyrobit z kůry černého ořechu, ale na některé části těla při tom zapomněl. Na hřbetech rukou, na paži a na tváři měl růžové skvrny, jako kdyby ho někdo pocákal kyselinou, která na místech, kam dopadla, zbavila pokožku tmavé barvy.

Kouř Vrbounovi nic neudělal. Zatím. Ale Vrboun ho neměl rád. Čepelovi byl Kouř vcelku lhostejný. Koneckonců, Čepel se nestaral nikdy o nikoho. Sáhoun Mather tvrdil, že si nechá svůj názor pro sebe. Jelikož byl Kouř tím, čím byl, a protože byl zadobře se Ženou, snažil se Vrboun nedávat odpor najevo.

Žena na ně čekala rovněž. Byla snědší než Kouř a kdokoli další ve městě, koho Vrboun znal. Její obličej byl zlý a krutý, takže bylo těžké podívat se jí do očí. Byla přibližně stejně vysoká jako průměrná taglijská žena, takže podle Labuťových měřítek ne příliš. Až na postoj ve stylu ‚já jsem tady šéf' nijak nevyčnívala. Neoblékala se o nic lépe než staré ženy, se kterými se Vrboun setkával na ulicích. Černé vrány, přezdíval jim Sáhoun. Vždy byly celé zahalené v černém, jako staré selky, které viděli, když projížděli teritorii Démantových měst.

Nepodařilo se jim zjistit, kdo vlastně Žena je. Byli si ale jistí tím, že to musí být skutečně někdo. Měla konexe v Prahbindrahově paláci, přímo mezi těmi nejvýše postavenými. Kouř pro ni pracoval a obyčejné trhovkyně kouzelníky na výplatní listině rozhodně nemívaly. Oba dva se každopádně chovali jako úředníci, kteří se snaží nevypadat moc úředně. Jako kdyby nevěděli, jak se chovat jako obyčejní lidé.

Za místo setkání vybrali dům, který patřil někomu důležitému. Vrbounovi se však zatím nepodařilo zjistit komu. Třídní příslušnost a hierarchie nedávaly v Tagliu žádný smysl. Všechno bylo protknuto náboženskými svazky a příslušností.

Vstoupil do místnosti, kde na ně čekali, a posadil se do křesla. Musel jim ukázat, že není žádný poskok, který vyskočí a přiběhne na jejich kývnutí. Sáhoun a Čepel byli přece jenom o něco obezřetnější. „Čepel říká, že tady Kouře chcete zbavit jeho nočních můr. Možná je má z kouření?“ řekl Vrboun a Sáhoun sebou bezděčně škubl.

„Máš moc dobrou představu, proč nás zajímáš, pane Labuti. Taglios a jeho nezávislá území byla po několik staletí pacifistická. Umění války bylo zcela zapomenuto. Bylo to zbytečné. Naši sousedé byli právě tak traumatizováni průchodem…“

„To mluví taglijsky?“ zeptal se Vrboun Kouře.

„Jak si přeješ, Labuti.“ Vrboun v Ženiných očích zahlédl záblesk zlomyslnosti. „Když tudy procházely Svobodné legie, nakopaly místním obyvatelům prdel tak, že kdokoli se během následujících tří set let jenom podíval na meč, vyzvracel vnitřnosti.“

„Jo,“ zasmál se Labuť, „správně. Můžeme si promluvit. Co potřebujete?“

„Potřebujeme tvou pomoc, pane Labuti.“

„Podívejte se,“ přemítal nahlas Vrboun, „podle toho, co jsem slyšel, lidé před nějakými pětasedmdesáti až sto lety konečně začali hrát hry. Začali se věnovat lukostřelbě a tak podobně. Ale nikdy nebojovali muž proti muži. Pak sem přijdou Pánové stínů, zmocní se Trageveku a Kiauluna a přejmenují je na Stínosvit a Stínolap.“

„Kiaulune znamená Brána stínů,“ řekl Kouř. Jeho hlas se podobal jeho kůži, byl právě tak drsný a zvláštní. Zněl trochu jako pištění ptačího mláděte. Vrbounovi z něj naskakovala po celém těle husí kůže. „Nebyla to velká změna. Ano, přišli. A stejně jako bájná Kina otevřeli stavidla strašlivých vědomostí. V tomto případě umění vedení války.

A hned si začali dělit impérium, a kdyby nenarazili na problémy u Stínolapu a neztráceli čas bojem mezi sebou, byli by tu už před patnácti lety. Já vím. Trochu jsem se vyptával, když jste na nás začali tak pospíchat.“

„A?“

„Patnáct let jste věděli, že sem jednoho dne přijdou. A patnáct let jste proti tomu neudělali vůbec nic. A teď, když zničehonic víte, kdy ten den přijde, chcete sebrat tři chlapy z ulice a namluvit jim, že můžou dokázat nějaký zázrak. Je mi líto, sestro, ale na tohle vám Vrboun Labuť neskočí. Támhle stojí váš čaroděj. Ať pro vás tahá králíky z klobouku starý Kouř.“

„Nepotřebujeme zázrak, pane Labuti. Ten se už stal. Kouř si ho vysnil. Potřebujeme jenom čas, aby začal působit.“

Vrboun si odfrkl.

„O závažnosti situace máme zcela realistickou představu, pane Labuti. Máme ji už od okamžiku, kdy se Pánové stínů objevili. *Nehráli* jsme si na žádné pštrosy, ale udělali jsme to, co jsme za daného kulturního kontextu považovali za nejúčinnější. Přesvědčovali jsme masy, že postavit se blížícímu se útoku bude skvělá a báječná věc.“

„To se vám taky povedlo,“ konstatoval Čepel. „Jsou připraveni jít na smrt.“

„A tak to taky dopadne,“ řekl Labuť. „Zemřou.“

„Proč?“ zeptala se Žena.

„Žádná organizace,“ řekl Sáhoun zamyšleně. „Ale organizace by ani nebyla možná. Nikdo z hlavních rodin kultu by nikdy nepřijal rozkaz od někoho z jiné rodiny.“

„Přesně tak. Kvůli náboženským konfliktům je nemožné dát dohromady jedinou armádu. Tři armády možná. Ale pak by vysocí kněží mohli být v pokušení využít je k vyřešení sporů tady doma.“

Čepel zafuněl. „Chrámy měli spálit a kněží uškrtit.“

„Podobný názor často vyjadřuje i můj bratr,“ pravila Žena. „Kouř a já se domníváme, že by lidé mohli následovat někoho zvenčí, kdo disponuje osvědčenými schopnostmi a nepatří k žádné frakci.“

„Cože? Vy ze mě chcete udělat generála?“

Sáhoun se zasmál. „Vrboune, kdyby o tobě bohové smýšleli jenom z poloviny tak, jak o sobě smýšlíš ty sám, byl bys už dávno králem celého světa. Podle tebe jsi ty ten zázrak, který Kouř viděl ve

svých snech? Žádného generála z tebe neudělají. Ne ve skutečnosti, snad jen naoko.“

„Cože?“

„A kdo pořád tvrdí, že v armádě strávil jenom dva měsíce a nikdy se ani nenaučil držet pochodový krok?“

„Ach.“ Vrboun se na okamžik zamyslel. „Myslím, že rozumím.“

„Ve skutečnosti budete generály,“ řekla Žena. „A my se budeme muset hluboce spolehnout na praktické zkušenosti pana Mathera. Ale poslední slovo bude mít Kouř.“

„Potřebujeme získat čas,“ ozval se znovu čaroděj. „Hodně času. Měsíční stín v brzké době vyšle do Taglia vojsko o síle pěti tisíc mužů. Musíme zabránit porážce. A pokud bude existovat nějaký způsob, musíme my porazit je.“

„Jen bláhové přání.“

„Jste připraveni za to zaplatit?“ zeptal se Sáhoun, jako kdyby se domníval, že je něco takového možné.

„Zaplatíme,“ řekla Žena. „Ať už bude cena jakákoli.“

Vrboun na ni zíral tak dlouho, až už nemohl odolat jedné podstatné otázce, která mu celou dobu vrtala hlavou. „A kdo vlastně k čertu jste, že tady děláte plány a dáváte sliby?“

„Jsem Radisha Drah, pane Labuti.“

„No tě prdel,“ zamumlal Labuť. „Princova velká sestra.“ Ta, o níž někteří lidé tvrdili, že je v těchto oblastech hlavním šéfem. „Věděl jsem, že jsi vysoce postavená, ale…“ Celý se roztřásl, až ke konečkům prstů. Nebyl by to ale Vrboun Labuť, kdyby se neopřel do židle, nezaložil si ruce na břiše, nenasadil úsměv a nezeptal se: „Takže co nás vlastně čeká?“

Kapitola osmá:
Opál: vrány

V impériu vládlo zdání soudržnosti, pod jehož povrchem se však pozvolna šířilo selhání staré disciplíny. Když se člověk procházel ulicemi Opálu, doslova cítil laxnost, která se vznášela všude kolem. Městem se šířily zprávy o nových nejvyšších vládcích. Jednooký mě informoval o rozmachu černého trhu, kterým se odborně zabýval již celé století. Zaslechl jsem také řeči o spáchaných zločinech, které nebyly potrestány.

Paní zdánlivě nejevila o podobné zprávy žádný zájem. „Impérium se navrací k normálu. Války skončily, dřívější restrikce nejsou nutné."

„Takže podle tebe je čas se uvolnit?"

„Proč ne? Ty bys byl první, kdo by křičel, jakou cenu jsme zaplatili za mír."

„To ano, ale přiměřený pořádek, vynucování zákonů bezpečnosti… to jsem obdivoval."

„Jsi milý, Felčare. Říkáš, že jsme nebyli tak špatní."

Věděla zatraceně dobře, že tenhle názor mám už delší dobu. „Víš dobře, že nevěřím v existenci něčeho takového, jako je čisté zlo."

„Ale ono existuje. Hnije tam daleko na severu ve stříbrném bodci, který tví přátelé vrazili do kmene mladého stromu, jenž byl božím synem."

„I Tyran mohl mít nějaké kladné vlastnosti. Třeba byl hodný na svou matku."

„Pravděpodobně jí vyrval srdce a snědl ho. Syrové."

Chtěl jsem říct něco ve smyslu, že to byl její muž, ale nepotřeboval jsem jí dávat další důvody, aby si mohla omluvit změnu názoru. Už tak byla pod velkým tlakem.

To jsem ale odbočil. Pozoroval jsem změny, ke kterým ve světě Paní docházelo. Dokladem toho byla i návštěva dvanácti mužů, kteří žádali o přijetí k Černé legii. Všichni to byli veteráni, což znamenalo, že byli v branném věku a momentálně bez práce. Během válečných let nikde nebyly žádné volné skupinky ani jednotlivci, takže pokud nebyli se Šedými chlapci, pak bojovali za Bílou Růži.

Šest z nich jsem ihned odmítl a přijal jednoho, jehož přední zuby byly vykládány zlatými plíšky. Skřet a Jednooký, samozvaní výběrčí jmen, mu dali přezdívku Jiskra.

Ze zbývajících pěti se mi tři zamlouvali a dva ne. Nemohl jsem však přijít na žádný rozumný důvod, jestli je přijmout, nebo ne. Zalhal jsem jim a řekl, že byli všichni přijati a mají se včas před vyplutím hlásit na palubě *Temných křídel*. Poté jsem se poradil se Skřetem. Slíbil mi, že se postará o to, aby ti dva, kteří se mi nelíbili, odjezd zmeškali.

*

Tehdy jsem si poprvé všiml vran, které jsem pak viděl doslova všude. Nepřikládal jsem tomu žádný zvláštní význam, jenom mi bylo divné, že jsou všude tam, kde jsme my.

*

Jednooký mě požádal o soukromý rozhovor. „Porozhlédl ses kolem místa, kde se zdržuje tvá přítelkyně?“

„Ne.“ Už dávno jsem vzdal pokusy vysvětlit jim, jestli Paní je, nebo není mou přítelkyní.

„Tos měl.“

„Na to je už trochu pozdě. Určitě jsi to ale udělal za mě. V čem je problém?“

„Není to nic, co by se dalo nějak jednoduše vysvětlit, Felčare. Je poměrně těžké se tam pořádně rozhlédnout, protože si s sebou přivedla celou zatracenou armádu. Armádu, kterou s sebou nejspíš potáhne všude, kam se hne.“

„To neudělá. Možná vládne téhle části světa, ale ne Černé legii. Nikdo, kdo se nezodpovídá mně a jenom mně, ji nemůže ovládat.“

Jednooký zatleskal. „To bylo dobré, Felčare. Skoro jako bych slyšel mluvit Kapitána. Dokonce ses taky postavil jako on, jako nějaký starý medvěd, který se chystá skočit na kořist.“

Nebylo to originální, ale ani jsem si nemyslel, že bych byl tak průhledný. „Tak o co jde, Jednooký? Čímpak tě vystrašila?“

„Nejsem vystrašený, Felčare, jenom opatrný. Jsou to její zavazadla. Táhne jich s sebou tolik, že by se jimi dal nacpat nákladní vůz.“

„Ženy už jsou takové.“

„To nejsou ženské věci. Pokud si ovšem neobléká kouzelné šněrovačky. Ty bys to měl vědět lépe než já.“

„Kouzelné?“

„Ať už je v těch zavazadlech cokoli, je to pod ochranou kouzla. A pěkně silného.“

„A co bych s tím měl dělat?“

Pokrčil rameny. „Nevím. Jenom mě napadlo, že bys to měl vědět.“

„Jestli se jedná o magii, tak to je tvůj obor. Dávej na ty věci dobrý pozor,“ zasmál jsem se, „a dej mi vědět, pokud zjistíš něco zajímavého.“

„Tvůj smysl pro humor nestojí za nic, Felčare.“

„Já vím. Musí to být společností, ve které jsem. Matka mě před chlápky jako ty varovala. Teď běž. Pomoz Skřetovi nějak se zbavit těch dvou. A vyhýbej se problémům. Nebo tě na druhou stranu moře pošlu v pěkné vratké veslici, kterou uvážeme za záď lodi.“

Pro černocha je opravdu složité zezelenat. Jednookému se to povedlo.

Má výhrůžka zaúčinkovala. Dokonce zabránil i tomu, aby se do nějakých potíží dostal Skřet.

*

Přestože trochu předbíhám, rád bych se tu zmínil o čtveřici našich nových členů. Jsou to: Jiskra, Velké Vědro (nemám tušení

proč; s tím jménem přišel), Rudý Rudy a Svíčka. Rovněž Svíčka si své jméno už přinesl. Vysvětlit, jak k němu přišel, je na dlouhé povídání. Nedává to žádný smysl a ani to není nijak zvlášť zajímavé. Protože byli v našich řadách nováčky, povětšinou mlčeli, drželi se stranou, dělali podřadné práce a učili se, co to obnáší být členem Černé legie. Poručík Murgen byl rád, že je mezi námi konečně někdo, koho svou hodností převyšuje.

Kapitola devátá:
Napříč rozbouřeným mořem

Naše černé kovové kočáry se hnaly ulicemi Opálu a naplňovaly úsvit strachem a hřměním. Skřet se překonával. Tentokrát z nozder hřebců sálal oheň a kouř a v místech, kde se jejich podkovy dotkly země, vyskakovaly plameny, jež vyhasínaly až dlouho poté, co jsme projeli. Občané města zůstali v bezpečí svých domovů.

Jednooký si hověl vedle mě, upoutaný bezpečnostním řemením. Paní seděla naproti nám s rukama složenýma v klíně. Kymácení kočáru ji očividně vůbec neznepokojovalo.

Její a můj kočár se od sebe oddělily. Ten její zamířil k severní bráně, jakoby na cestě zpět k Věži. Celé město – jak jsme doufali – věřilo tomu, že sedí ve svém kočáru, který zmizí kdesi v neobydlené krajině. Kočí, bohatě podplacení, se měli vydat na západ a začít nové životy ve vzdálených městech na pobřeží oceánu. Stopa, jak jsme pevně doufali, vychladne dřív, než se po ní někdo pustí.

Paní na sobě měla šaty, ve kterých vypadala jako běhna, momentální rozmar vyslanců.

Cestovala jako kurtizána. Kočár byl plný jejích zavazadel a Jednooký ohlásil, že hlavní náklad byl již dopraven na *Temná křídla* i s nákladním vozem pro jejich přepravu.

Jednooký byl celý schlíplý, poněvadž byl omámený.

Tváří v tvář námořní plavbě začal vyvádět, stejně jako vždycky. Skřet, který dobře znal Jednookého způsoby, však byl připraven. Omamující kapky v jeho ranní brandy udělaly své.

Řítili jsme se probouzejícími se ulicemi dolů na nábřeží, mezi houfy přístavních dělníků kráčejících do práce. Dorazili jsme k obrovskému mořskému doku, na jeho samý konec a pak širokou

lodní lávkou dál. Kopyta koní duněla po jejích dřevěných příčkách. Konečně jsme zastavili.

Vystoupili jsme z kočáru. Kapitán lodě mě uvítal důstojně a se všemi poctami – a se sveřepě zamračeným pohledem na poničenou palubu. Rozhlédl jsem se kolem. Všichni čtyři noví členové Legie byli na palubě. Přikývl jsem na pozdrav. Kapitán zakřičel a část jeho posádky začala loď odvazovat. Zbytek se jal pomáhat mým mužům odstrojit a odsedlat koně. Na lodním koši jsem zahlédl vránu.

Malé tažné čluny obsluhované veslaři-odsouzenci odtáhly *Temná křídla* od přístavní hráze. Do vody se zabořila naše lodní vesla a začal se ozývat pravidelný rytmus bubnu. Loď se natočila přídí na moře. O hodinu později nás už odliv hnal kanálem a velká černá plachta se vzdouvala v pobřežním vánku. Její vybavení se od naší cesty na sever vůbec nezměnilo, přestože sama Paní zničila Lovce duší brzy po bitvě u Krásy. Vrána stále seděla na svém místě.

*

K přeplutí Moře zármutku to bylo to nejvhodnější období. Dokonce i Jednooký připustil, že to byla rychlá a snadná cesta. Světla Berylu jsme spatřili třetího rána naší cesty a do přístavu jsme vpluli na vlnách večerního přílivu.

Připlutí *Temných křídel* mělo přesně takový dopad, jaký jsem očekával a jehož jsem se obával.

Když tohle monstrum naposledy vplulo do Berylu, byl zabit poslední svobodný a domácí despota. Jeho následovník, vybraný Lovcem duší, se stal císařskou loutkou. A *jeho* následovníci byli císařskými guvernéry.

Když jsme vplouvali do přístavu, tísnili se již na přístavním molu místní císařští funkcionáři. „Termiti," říkal jim Skřet. „Výběrčí daní a kariéristi. Drobná veteš, která žije pod kameny, ukryta před světlem poctivé práce."

Kdesi hluboko v jeho srdci se skrývala příčina hluboké nenávisti vůči výběrčím daní. Po racionální stránce jsem mu docela rozuměl. Chci tím říct, že neexistuje žádná nižší lidská forma života – snad s výjimkou pasáků – než ta, která se vyživá ve své státem udělené

moci ponižovat, vydírat a vytvářet bídu a utrpení. Naplňovalo mě to odporem k vlastnímu živočišnému druhu. U Skřeta se ale tento odpor mohl někdy změnit v plamennou vášeň a on se pak snažil přesvědčit všechny ostatní, aby s ním vyrazili ven a několik výběrčích umučili nebo povraždili.

Termiti byli otřesení a sklíčení. Netušili totiž, co si mají o tomto náhlém a očividně zlověstném připlutí myslet. Příjezd císařského vyslance mohl znamenat stovky věcí, ale rozhodně nic dobrého pro zavedenou byrokracii.

Život ve městě se doslova zastavil. Dokonce i skupina vůdců gangu zůstala stát a zírala na blížící se loď.

„Bylo by lepší, kdybys nás z tohohle města co nejrychleji dostal, Felčare," zhodnotil rychle situaci Jednooký. „Jinak se to všechno zase donese do Věže a tentokrát by příliš mnoho lidí mohlo mít zatraceně hodně otázek."

Kočár byl připraven. Paní seděla uvnitř. Jízdní koně, jak černí hřebci, tak ti obyčejní, byli osedláni. Jízdní eskorta vynesla a složila malý a lehký nákladní vůz a naložila jej zavazadly Paní. Byli jsme připraveni vyrazit, jakmile nám to kapitán dovolí.

„Nasedat," přikázal jsem. „Jednooký, jakmile se lodní můstek dotkne země, začneš troubit jako na pekelné rohy. Oto, ty pojedeš kočárem, jako by tě pronásledoval sám Kulhavec." Otočil jsem se k veliteli jízdní eskorty. „Vy nám prorazíte cestu. Nesmíte těm lidem dát žádnou příležitost nás jakkoli zbrzdit." Nasedl jsem do kočáru.

„To bylo moudré," řekla Paní. „Dostat se co nejrychleji odsud pryč, nebo riskovat, že znovu padnu do pasti, před kterou jsem prchla z Věže."

„Toho se právě obávám. Tuhle roli vyslance můžu hrát, jenom dokud se na mě nikdo nepodívá zblízka." Bylo mnohem lepší prchnout z města a nechat je považovat mě za špatně naladěného, opovržlivého a arogantního vyslance Lapených, který zavítal na jih s misí, do níž zástupcům Berylu nic není.

Lodní lávka se zaduněním dopadla na molo. Jednooký okamžitě začal vyluzovat vytí pekelných rohů, o které jsem ho požádal. Náš zástup vyrazil vpřed. Zevlouni i ctihodní občané před zjevením z temnoty a ohně uskakovali do všech stran. Řítili jsme se Berylem

stejně, jako jsme se prve hnali ulicemi Opálu, a cestou jsme kolem rozsévali děs a hrůzu. Za našimi zády se *Temná křídla*, unášená vlnami odlivu, vydala ke Granátovým cestám, kde měla podle rozkazu držet stráž před piráty a pašeráky. Město jsme opustili Odpadní branou. Přestože naše obyčejná zvířata byla vyčerpána, ujížděli jsme dál, dokud nás pod temným pláštěm neukryla noc.

*

Navzdory spěchu při opouštění města jsme se neutábořili dostatečně daleko, abychom zcela unikli pozornosti obyvatelů města. Když jsem se ráno probudil, už na mě Murgen čekal se třemi bratry, kteří se k nám chtěli přidat. Jmenovali se Cletus, Longinus a Loftus. Když jsme byli v Berylu naposledy, byly to ještě děti. Jak se jim podařilo nás během zběsilé jízdy poznat, to mi zůstává záhadou. Tvrdili, že opustili městské kohorty, aby se k nám mohli připojit. Neměl jsem náladu na nějaký zdlouhavý výslech, a tak jsem se spokojil s Murgenovým tvrzením, že se zdají být v pořádku. „Jsou dost velcí blázni na to, aby se k nám přidali, aniž by věděli, o co jde. Nech je jet s námi. Dej je na starost Jagovi."

Takže jsem teď měl dvě nepočetné jednotky, Otu, čtyři muže z Opálu, Jagu a tyhle tři nové přírůstky z Berylu. Takový už byl úděl Legie. Tu přibrat jednoho muže, tam další dva a pokračovat dál a dál.

*

Na jih a dál na jih, skrze Rebosu, kde Legie krátký čas sloužila a kde se k nám přidali Ota a Jaga. Jak zjistili, jejich město se na jednu stranu naprosto zásadním způsobem změnilo, a na druhou stranu se nezměnilo ani trochu. Jeho opuštění jim proto nedělalo sebemenší problém. Přivedli dalšího muže, svého synovce, který si pro neustálou nevrlost a sarkastické slovní obraty brzy vysloužil přezdívku Smíšek.

Dál jsme projeli Padorou a pokračovali k velké křižovatce obchodních cest, kde jsem se narodil a nastoupil do Legie těsně před ukončením její služby v těchto končinách. Ano, byl jsem tenkrát

mladý a pošetilý, ale toužil jsem po tom poznat vzdálené končiny světa.

U rozlehlého karavanového tábora za městskými zdmi, poblíž západní cesty, jsem nařídil jeden den odpočinku. Sám jsem se vydal do města a procházel se ulicemi, po kterých jsem se prohánìl jako dítě. Podobně jako to Ota prohlásil o Rebose, i moje rodné město se pořádně změnilo, a přece zůstalo stejné. Ta změna pochopitelně tkvěla uvnitř mne samotného.

Procházel jsem se starou čtvrtí, kolem letitých obytných domů. Nikde jsem neviděl nikoho, koho bych znal – s výjimkou ženy, kterou jsem na okamžik zahlédl a která vypadala jako má babička. Poznal jsem v ní sestru. Neoslovil jsem ji. Pro tyhle lidi jsem byl dávno mrtvý.

A návrat ve funkci císařského vyslance na tom nemohl nic změnit.

*

Stáli jsme před posledním říšským hraničním kamenem. Paní se snažila přesvědčit poručíka, jenž velel naší eskortě, že jeho úkol je splněn a že by překročení hranic říšskými vojáky mohlo být považováno za nepřijatelnou provokaci.

Někdy jsou její lidé až příliš loajální.

Nedaleko postával půltucet shodně oblečených pohraničních milicionářů, očividně staří přátelé, a šeptem o nás debatovali. Všichni do jednoho jsme se cítili dost nervózně.

Připadalo mi, jako by od chvíle, kdy jsem překročil hranice impéria, uplynuly celé věky. Ta myšlenka mě tak trochu znepokojovala.

„Víš, co děláme, Felčare?“ zeptal se Skřet.

„Ne, co děláme?“

„Cestujeme zpátky v čase.“

Zpátky v čase. Zpět do naší vlastní minulosti. Dost jednoduché konstatování, ale významná myšlenka.

„Jo, asi máš pravdu. Budu se do toho muset vložit, jinak se odsud nepohneme.“

Dojel jsem k Paní, která na mě nepříjemně pohlédla. Nasadil jsem svůj nejupřímnější úsměv a pravil: „Podívej se. Jsem na druhé straně hranice. Máš nějaký problém, poručíku?“

Oslovený muž sklonil hlavu. Měl větší úctu před mou hodností a titulem, byť byly jakkoli nezasloužené, než před ženou, která měla být jeho paní. A to proto, že byl přesvědčen, že jí je povinován jistými povinnostmi, které ani ona sama nemůže zrušit.

„Legie je dobrým mužům s vojenskými zkušenostmi vždy otevřena,“ řekl jsem. „Teď, když jsme opustili impérium, a tudíž nepotřebujeme mít říšské oprávnění, jsme znovu zahájili aktivní nábor.“

Chytil se opravdu rychle. Postavil se vedle mě a zeširoka se na Paní usmál.

„Existuje jenom jedna podmínka,“ řekl jsem mu. „Musíš složit přísahu věrnosti Legii, stejně jako to učinili všichni ostatní před tebou. To znamená, že se nebudeš moci zavázat poslušností nikomu jinému.“

Paní se na poručíka sladkokysele usmála. Ten pochopil, že než se k něčemu zaváže, měl by si všechno radši pořádně rozmyslet, a vrátil se zpět na druhou stranu hranice.

„To platí pro všechny,“ řekl jsem Paní. „Až doposud na tom nezáleželo. Ale pokud opustíš impérium a pojedeš s námi dál, bude to za stejných podmínek, jaké přijali všichni ostatní.“

Pohled, který po mně vrhla, se snad ani nedá popsat. „Ale já jsem jenom žena…“

„To není žádná výjimka, má drahá. Pravda, nestává se to často, svět dobrodruhům v sukních nenabízí dostatek prostoru. Ale i přesto už s naší Legií pochodovaly i ženy.“ Otočil jsem se k poručíkovi a řekl jsem: „A pokud se k nám přidáš, bude tvá přísaha věrnosti považována za prvořadou. Jakmile bys dostal příkaz a obrátil se k ní o radu, budeš propuštěn. Zůstaneš sám v cizí zemi.“ Byl to jeden z mých nejsebevědomějších dnů.

Paní si potichu mumlala narážky nevhodné pro ženská ústa a pak řekla poručíkovi: „Běžte a promluvte si o tom se svými muži.“ Když byl v dostatečné vzdálenosti, aby nás nemohl slyšet, zeptala se:

„Znamená to, že přestaneme být přáteli? Pokud složím tu tvou zatracenou přísahu?“

„Myslíš si, že když mě ostatní zvolili Kapitánem, přestal jsem být jejich přítelem?“

„Musím přiznat, že tady neslyším žádné ‚ano, pane‘, ‚ne, pane‘, ani ‚rozkaz, pane‘.“

„Ale vidíš, že když vědí, že to co řeknu myslím vážně, udělají to.“

„Většinou.“

„Skřeta a Jednookého je někdy třeba trochu přesvědčit. Tak jak to bude? Stane se z tebe voják?“

„Mám snad na vybranou, Felčare? Ty ale umíš být pěkný bastard.“

„Jistěže máš na vybranou. Můžeš se se svými muži vrátit zpět a být znovu Paní.“

Poručík si s muži promluvil, a jak zjistil, myšlenka další cesty na jih se mezi nimi ukázala být méně populární, než bychom on i já předpokládali. Většina mužů z jeho jednotky nasedla na koně a vyrazila zpátky na sever dřív, než vůbec domluvil.

Když se k nám konečně vrátil, doprovázela ho šestice mužů, kteří chtěli jít s námi dál. On sám se ke skupině nepřipojil. Jeho svědomí mu očividně ukázalo způsob, jak se lze tomu, co ještě před několika minutami považoval za povinnost, vyhnout.

Zběžně jsem muže vyslechl a usoudil jsem, že s námi skutečně chtějí pokračovat dál. Převedl jsem je proto na druhou stranu a nechal je složit slavnostní přísahu. S ohledem na Paní jsem z celé záležitosti udělal hotový ceremoniál. Nevzpomínám si, že bych byl někdy pro kohokoli jiného udělal něco tak obzvláště formálního.

Předal jsem šestici nových členů Otovi a Jagovi, aby si je mezi sebe rozdělili, a jednoho jsem si nechal pro sebe. Později, když jsme zjistili, jak by se chtěli jmenovat, jsem zanesl jejich jména do kroniky.

Paní zůstala věrná tradičnímu oslovení Paní. V uších lidí všech jazyků to znělo jako skutečné jméno. Všech s výjimkou jednoho.

Celé představení pozorovalo z blízkého stromu hejno vran.

Kapitola desátá:
Pánové stínů

Přestože sluneční paprsky pronikaly dovnitř tuctem klenutých oken, bylo na místě, kde se Temnota setkala, šero a tma.

Ve středu rozlehlé síně bylo jezírko, v němž vřela roztavená láva a její záře osvětlovala krvavě rudým svitem čtyři sedící postavy, vznášející se několik stop nad zemí. Hleděly na sebe přes vroucí lávu a vytvářely rovnostranný trojúhelník, v jehož špičce seděl společně jeden pár. Ti dva bývali častěji spojenci než konkurenti. Nyní byli spojenci.

Mezi všemi čtyřmi zuřila dlouhá válka, která však nikomu nepřinesla užitek. V tuto chvíli však mezi nimi panovalo příměří.

Kolem nich se plazily, vířily a svíjely stíny. Kromě neurčitých tvarů z nich nebylo vidět zhola nic. Všichni čtyři účastníci se rozhodli skrýt v černých hávech a za černými maskami.

Nejmenší z nich, jeden z páru ve vrcholu trojúhelníku, přerušil hodinu trvající ticho. „Vydala se na jih. Ti, kteří jí sloužili a nesou na sobě její nesmazatelné znamení, pokračují s ní. Překročili moře a přicházejí s mocnými talismany. A jejich cesta je obklopena těmi, kteří se k nim chtějí pod jejich černou standartou připojit. Včetně několika, k jejichž moci a schopnostem bychom neměli být slepí.“

Jeden úhel trojúhelníku vydal opovržlivé zabručení. „A co ten na severu?“ zeptal se druhý.

„Velký zůstává uvězněný. T en menší, který ležel ve stínu stromu, jenž ho věznil, již své místo opustil. Byl vzkříšen a byla mu udělena nová forma. Rovněž má namířeno na jih, ale je tak šílený a dychtivý po pomstě, že není třeba se ho obávat. Dokázalo by si s ním poradit i dítě.“

„Máme důvod obávat se, že je naše přítomnost zde známa?“

„Ne. Dokonce i v Trogo Tagliu je jich o naší existenci přesvědčeno jen několik málo. Za Prvním vodopádem jsme jen pouhou pověstí a za Druhým už ani to ne. Ale ten, který sám sebe ustanovil pánem ve velkých bažinách, může cítit náš neklid. Je možné, že pojal podezření, že se chystá něco daleko většího, než se domníval.“

„Přicházejí,“ dodal druhý z dvojice ve vrcholu trojúhelníku. „Ona přichází. Ale omezena krokem člověka a zvířete. Ještě stále nám zbývá rok, možná víc.“

První vrchol si znovu odfrkl. „Bažiny budou dobrým místem pro jejich smrt,“ řekl po chvíli. „Postarejte se o to. Možná uděláte dojem na toho, kdo jim vládne suverenitou a terorem spojenými s mým jménem.“ Nato se začal pomalu vzdalovat.

Ostatní jej pozorovali sveřepými pohledy. Vztek v sále byl doslova hmatatelný.

Druhý vrchol ho zastavil. „Ty víš, co tak neklidně spí na mé jižní hranici. Nedovolím si polevit v bdělosti.“

„Pokud se někomu z nás nepokusíš vrazit kudlu do zad. Všiml jsem si, že kdykoli se o to pokusíš, je tahle hrozba naprosto druhořadá.“

„Máš mé slovo. Přísahám na své jméno. Z mé strany nebude mír porušen, dokud ti, co k nám ze severu přinášejí nebezpečí, budou naživu. Můžeš o mně mluvit jako o spojenci, pokud vztáhneš ruce za hranici stínů. Já nemohu, *netroufám* si dát ti víc.“ S těmi slovy ho propustil.

„Budiž,“ řekla žena. Trojúhelník se přeskupil. „V jedné věci měl jistě pravdu. Bažiny budou vhodným místem pro jejich smrt. Pokud si je Osud k sobě nepovolá dřív.“

Jeden z přítomných se rozesmál. Stíny začaly zběsile kroužit kolem, týrané sílícím smíchem.

„Velmi dobré místo pro jejich smrt.“

Kapitola jedenáctá:
Pochod do minulosti

Ta jména byla nejprve ozvěnou mého dětství. Kapusta. Bratr. Šedý. Týden. Někteří z nich v Legii sloužili, někteří byli jejími nepřáteli. Svět se změnil, oteplilo se a města byla mnohem roztroušenější. Jejich jména vybledla v legendy a vzpomínky z kroniky. Obruč. Rýha. Prcek. Chňap. A Kýv. Ocitli jsme se v končinách, které jsem nikdy na žádné mapě neviděl, ve městech, která jsem znal pouze z kroniky a která z nás navštívil pouze Jednooký. Boros. Teries. Viege. Ha-jah.

A stále jsme pokračovali na jih, na první dlouhé části naší cesty. S vranami v patách. Podařilo se nám získat další čtyři rekruty, profesionální strážce karavan z nomádského kmene jménem Roi, kteří utekli, aby se k nám mohli přidat. Založil jsem tedy Murgenovu jednotku. Nebyl tím nijak nadšený. Jako vlajkonoš byl naprosto spokojený, a kromě toho doufal, že kvůli mé vytíženosti v rolích kapitána a lékaře by ode mne mohl převzít povinnosti kronikáře. Neodvážil jsem se mu to vymlouvat. Mým jediným možným náhradníkem byl Jednooký. A ten nebyl spolehlivý.

A znovu dál na jih. A přesto jsme dosud nedosáhli rodného místa Jednookého, pralesů D'loc-Aloc.

Jednooký přísahal, že ještě nikdy neslyšel o Chatováru jinde než v Legii. To město muselo ležet daleko za rovníkem.

Existují určité hranice toho, co křehké lidské tělo může vydržet.

Naše dlouhá cesta rozhodně nebyla jednoduchá. Černý kovový kočár a nákladní vůz Paní pochopitelně přitahovaly pozornost banditů a králů, i králů, kteří byli bandity. Ve většině případů se Jednookému a Skřetovi podařilo bezpečně nás protáhnout dál. Jindy jsme ale museli nežádoucí pozornost odhánět pomocí hrůzy a děsu,

které jsme kolem sebe šířili. V místech, kde použili kouzla, za námi zůstávaly široké pusté úseky.

Jestli se ti dva během let služby u Legie něčemu naučili, pak to byla efektivita. Když vyčarovali nějaký přelud, mohli jste cítit jeho zkažený dech až do vzdálenosti sedmdesáti stop.

Přál jsem si jenom, aby přestali používat své nápady na sebe navzájem.

„Tam dál u cesty je místo, kterému se říká Chrám odpočinku poutníkova. Už dva tisíce let přijímají všechny kolemjdoucí poutníky. Bylo by to vhodné místo pro odpočinek a průzkum," navrhl Jednooký.

„Průzkum?"

„Dva tisíce let vyprávění poutníků už dá dohromady zatraceně velkou sbírku, Felčare. A příběh je tím jediným darem, který kdy od pocestných vyžadovali."

Dostal mě. Pobaveně se usmíval. T en starý darebák mě znal až příliš dobře. Nic jiného by nemohlo tak dokonale utišit mé odhodlání dosáhnout Chatováru.

Informoval jsem ostatní a vrátil jsem se k Jednookému se zcela lhostejným výrazem. „To znamená, že tě čeká poctivá práce."

„Cože?"

„A kdo si myslíš, že bude překládat?"

Zavrčel a obrátil oči v sloup. „Kdy už se naučím držet ten svůj zatracený jazyk za zuby?"

*

Chrám byl lehce opevněným klášterem na vrcholku nízkého kopce. Pozdně odpolední sluneční svit mu propůjčoval zlatavý nádech. Lesy za kopcem a pole na jeho úpatí byly tak tmavě zelené, že jsem se s podobným odstínem ještě nikdy nesetkal. Místo *vypadalo* klidně.

Když jsme vstoupili dovnitř, zmocnil se nás všech pocit pohody a blahobytu. Jako když se člověk po dlouhé cestě vrátí domů. Podíval jsem se na Paní. Pocity, které jsem měl, se zřetelně odrážely i v její tváři, což mě zahřálo u srdce.

*

„Tady bych mohl zůstat na odpočinku," řekl jsem Paní po dvou dnech pobytu v Chrámu. Poprvé po několika měsících jsem se vykoupal a teď jsme se spolu procházeli zahradou, jejíž klid rušilo jen štěbetání vrabců.

Mírně se na mě usmála a zdvořile pomlčela o iluzorní povaze lidských snů a představ.

V Chrámu bylo vše, po čem jsem kdy toužil. Pohodlí. Klid. Izolovanost od nešvarů světa. Účel. Vyzývající historické studie, které ukájely mou touhu *dozvědět se*, co se dělo dříve.

Chrám pro mě především znamenal útěk před zodpovědností. Každý člověk, který se k Legii přidal, jako by zdvojnásobil tíhu mého břemene, protože jsem si dělal starosti o jeho nasycení, zdraví a ochranu před potížemi a problémy.

„Vrány," zamumlal jsem.

„Cože?"

„Všude, kam se hneme, jsou vrány. Možná jsem si jich jenom před několika měsíci začal všímat. Ale všude, kam jdeme, nás doprovázejí vrány. A já se nemůžu zbavit pocitu, že nás pozorují."

Paní se na mě zmateně podívala.

„Podívej se. Přímo támhle na té akácii. Sedí tam dvě vrány jako zlé znamení."

Podívala se na strom a zpátky na mě. „Já vidím párek holubů."

„Ale…" Jedna z vran se vznesla do vzduchu a zmizela za zdmi kláštera. „To nebyl žádný…"

„Felčare!" Jednooký se hnal zahradou, jako by mu hořelo za patami, a bez ohledu na jakékoli vychování plašil ptáky a veverky, které před ním prchaly do všech stran. „Hej! Felčare! Hádej, co jsem našel! Kopie kroniky z doby, kdy jsme tudy procházeli na sever!"

Dobře. Ech, dobře. Tahle unavená stará mysl nedokázala najít vhodná slova. Vzrušení? Jistě. Extáze? Snad. Ten okamžik měl téměř sexuálně intenzivní náboj. Má mysl se upřela směrem, kterým se upře mysl každého muže, když se mu obzvláště přitažlivá žena zdá být přístupná.

Několik starších svazků kroniky se během let ztratilo nebo poškodilo. Některé z nich jsem nikdy ani neviděl a ani jsem nedoufal, že bych je kdy mohl spatřit.

„Kde?“ vydechl jsem nakonec.

„V knihovně. Jednoho z mnichů napadlo, že by tě to mohlo zajímat. Nepamatuji si, že bychom je tady nechávali, když jsme táhli na sever. Ale tenkrát jsem se o takové věci nezajímal. Spolu s Tamtamem jsme měli daleko víc práce s krytím našich zad.“

„Mohlo by mě to zajímat,“ řekl jsem. „Mohlo.“ Dobré způsoby mě zcela opustily. Opustil jsem Paní, aniž bych jí řekl třeba jen: ‚Omluv mě.‘

Možná nebyla má posedlost tak silná, jak jsem se domníval.

Když jsem si uvědomil, co jsem vlastně udělal, připadal jsem si jako hlupák.

*

Četba těch kopií vyžadovala týmovou práci. Byly totiž pořízeny v jazyce, který už neznal nikdo jiný než mniši z kláštera. Nikdo z nich nemluvil jazykem, jemuž bych rozuměl. Náš čtenář proto překládal obsah kroniky do jazyka Jednookého a ten jej překládal mně.

To, co jsem se tímto způsobem dozvěděl, bylo po čertech zajímavé.

V klášteře měli Knihu Choeovu, která byla zničena padesát let před tím, než jsem se přidal k Legii, a byla neúspěšně rekonstruována. A také Knihu Te-Lareovu, o níž jsem se dozvěděl díky tajemnému odkazu v pozdějším svazku. A Knihu Skete, o které jsem nikdy dříve neslyšel. Mniši měli další půltucet svazků, všechny ve stejně dobrém stavu. Ale Kniha Legie tu nikde nebyla. Dokonce ani První nebo Druhá kniha Odrickova. To byly legendární první tři svazky kroniky, které obsahovaly mýty o našem původu, na něž sice lze v novějších svazcích nalézt odkazy, ale nikde není ani zmínka o tom, že by je po prvním století existence Legie ještě někdo někdy spatřil.

Kniha Te-Lareova to vysvětluje.

Došlo k bitvě.

Základem všech vysvětlení je vždy nějaká bitva.

Přesun; souboj armád; další milník v dlouhé historii Černé legie.

V této bitvě se lidé, kteří si najali naše předchůdce, zalekli hned prvního útoku nepřítele a dali se na útěk dřív, než si kdokoli z Legie vůbec stačil uvědomit, co se vlastně stalo. Příslušníci Legie si probili cestu zpět do opevněného tábora. Během pozdějšího obléhání se nepřátelům podařilo do tábora několikrát proniknout a právě během jednoho z oněch průniků zmiňované svazky zmizely. Kronikář i jeho zástupce byli zavražděni, a knihy proto nebylo možné rekonstruovat.

No, výborně. Zase jsem se dostal o krůček dál.

Zbývající knihy mapovaly naši budoucnost téměř až k okrajům map, jež vlastnili mniši a které sahaly až do oblastí označených slovy ‚Tady žijí draci'. Další století a polovina cesty do naší minulosti. Během pátrání jsem nepřestával doufat, že se nakonec ocitneme v samém středu mapy, jenž odhalí i cíl naší cesty.

Ve chvíli, kdy bylo zcela zřejmé, že jsme skutečně narazili na hotový poklad, jsem si obstaral psací potřeby a nepopsaný svazek kroniky. Mohl jsem psát tak rychle, jak Jednooký a mnich dokázali překládat.

Čas utíkal. Mnich přinesl svíce. Později mi kdosi položil ruku na rameno. „Nechceš si na chvíli odpočinout?" zeptala se mě Paní. „Můžu tě vystřídat."

Půl minuty jsem tam jen tak seděl, rudý od hlavy až k patě. Taková nabídka poté, co jsem ji venku prakticky zapomněl. Poté co jsem si na ni za celý den ani jednou nevzpomněl.

„Já ti rozumím," pravila.

Možná ano. Několikrát četla různé z Knih Felčarových – respektive Knih Severu, jak je příští generace budou pravděpodobně nazývat.

*

S pomocí Paní a Murgena, kteří se se mnou střídali, nám šel překlad vcelku od ruky. Naším jediným omezením byla výdrž Jednookého.

Překládat jsme navíc museli oběma směry. Výměnou za staré svazky kroniky jsem mnichům musel nabídnout svoje svazky. Paní naši úmluvu osladila několika stovkami anekdot o temném severním impériu, ale mniši si ji s královnou temnoty nikdy nespojili.

Jednooký se ukázal být pěkně tvrdým starým krkavcem. Vydržel to. Čtyři dny poté, co skvělý objev učinil, byla práce hotova.

Zapojil jsem do práce i Murgena, který si vedl skvěle. Musel jsem si vyprosit nebo koupit ještě další čtyři prázdné deníky, abychom mohli všechno přepsat.

*

Spolu s Paní jsme pokračovali v procházce tam, kde jsme ji prve přerušili. Jen já jsem byl poněkud skleslý.

„Co se děje?“ zeptala se a k mému překvapení chtěla vědět, zda se nejedná o postkoitální depresi. Bylo to takové mírné rýpnutí, řekl bych.

„Ne. Právě jsem se dozvěděl obrovské množství informací o dějinách Legie, ale ve skutečnosti jsem nezjistil nic nového.“ Rozuměla mi, ale nic neříkala a nechala mě vyjádřit nespokojenost.

„Je to vyprávěno stovkami způsobů, dobrými i špatnými, v závislosti na dovednosti toho kterého kronikáře. Ale až na občasné zajímavé detaily je to pořád dokola jenom o tažení, ústupu, boji, oslavách či útěku, seznamu padlých, a dříve nebo později o vyrovnání se s naším patronem za jeho zradu. Dokonce i na tom místě s nevyslovitelným názvem, kde Legie strávila šestapadesát let služby, to bylo stejné.“

„Gea-Xle.“ Vyslovila to s takovou lehkostí, jako kdyby si to nacvičovala.

„Ano, tam. Kontrakt tam trval tak dlouho, že Legie málem ztratila identitu, smísila se s místním obyvatelstvem, stala se jakousi osobní ochrankou se zbraněmi, které se předávaly z otce na syna. Ale nakonec, stejně jako tomu bylo kdykoli jindy, se projevila naprostá absence jakékoli morálky místních rádoby králů a někdo se nás rozhodl podvést. Skončil s podříznutým hrdlem a Legie pokračovala dál.“

„Rozhodně máš talent věci zjednodušovat, Felčare.“

Podíval jsem se na ni. Tiše se mi smála.

„No dobře.“ Podal jsem to dost stručně. Princ se opravdu pokusil podvést naše předchůdce a skončil s podříznutým hrdlem. Ale Legie dosadila na trůn novou, přátelskou dynastii, která jí byla zavázána, a zůstala pak ve městě ještě několik dalších let, dokud se Kapitán nezbláznil a nerozhodl se dát na lov pokladů.

„Tobě nevadí velet hordě najatých zabijáků?“ zeptala se mě.

„Někdy ano,“ připustil jsem a hbitě se vyhnul nastražené pasti. „Ale nikdy jsme nezradili svého patrona.“ Ne přímo. „Dříve nebo později každý patron podvedl nás.“

„Včetně mě?“

„Jeden z tvých místokrálů tě předběhl. Ale po určitém čase bychom pro tebe byli stále méně a méně nepostradatelní, až bys nakonec začala hledat způsob, jak se nás co nejjednodušeji zbavit, namísto abys nás poctivě vyplatila a jednoduše ukončila naše poslání.“

„To na tobě miluji, Felčare. Tvou neotřesitelnou víru v lidskou povahu.“

„To rozhodně. Každá unce mého cynismu je podpořena historickým precedentem,“ zabručel jsem.

„Ty opravdu víš, jak zacházet se ženami, nemám pravdu, Felčare?“

„Huh?“ Podobně brilantními reakcemi doslova oplývám.

„Vyšla jsem si sem s jakousi slaboduchou představou, že bych tě mohla svést. Z nějakého důvodu už na to ale nemám náladu.“

No výborně. Tak tohle se mi teda opravdu povedlo.

*

Podél některých zdí kláštera vedly pozorovací můstky. Namířil jsem si to do severovýchodního rohu, opřel se o zídku z nepálených cihel a upřel zrak směrem, odkud jsme přišli. Bylo mi sebe samotného líto. Každých několik set let vedou podobné věci k produktivnímu jasnozření.

Těch zatracených vran bylo kolem ještě víc než kdy jindy. Muselo jich být už přinejmenším dvacet. Proklel jsem je a nelžu vám, přísahám, že se mi začaly posmívat. Když jsem po nich hodil vydrolený kus vepřovice, vznesly se do vzduchu a odletěly k…

„Skřete!“ Nejspíš na mě musel dávat pozor pro případ, že bych se rozhodl spáchat sebevraždu.

„Ano?“

„Sežeň Paní a Jednookého a přiveď je sem. Rychle.“ Otočil jsem se a zíral vzhůru na úbočí a na věc, která mě upoutala.

Přestalo se to pohybovat, ale nepochybně to byla lidská postava, oděná v rouchu tak černém, že dívat se na ni bylo jako hledět do otvoru vzniklého v matérii jsoucna. Pod pravou paží ta osoba nesla něco, co mi velikostí připomínalo krabici na klobouky a drželo na místě díky přirozenému sklonu končetiny. Vrány kroužily kolem ní, bylo jich zhruba dvacet nebo třicet, a hádaly se mezi sebou o to, která z nich bude mít právo usednout na její ramena. Stála zhruba čtvrt míle ode mne, ale přesto jsem na sobě cítil pohled očí ukrytých pod kápí, který mě zaplavoval horkem jako rozžhavená sálající pec.

Když ke mně ostatní konečně přispěchali, byli Skřet s Jednookým jako obvykle uprostřed vzájemné rozepře. „Co se děje?“ zeptala se Paní.

„Podívej se támhle.“

Zraky všech se upřely směrem, kterým jsem jim ukázal. „A co?“ zaskřehotal Skřet.

„A co? Co tím myslíš, a co?“

„Co je tak zajímavého na starém pahýlu kmene stromu a na hejnu ptáků?“

Podíval jsem se znovu. Zatraceně! Kmen stromu… Ale když jsem se podíval pozorněji, kmen se mírně pohnul a já znovu spatřil onu černou postavu. Po zádech mi přeběhl mráz.

„Felčare?“ zeptala se Paní. Ještě pořád se na mě zlobila, ale její znepokojení bylo silnější.

„To nic. Jenom mě šálil zrak. Myslel jsem si, že jsem viděl, jak se ta zatracená věc hýbe. Zapomeňte na to.“

Bez rozmýšlení mě vzali za slovo a vrátili se ke své práci. Díval jsem se, jak odcházejí, a zapochyboval o svých smyslech.

Ale pak jsem se podíval znovu.

Všechny vrány odlétaly v hejnu pryč. Všechny kromě dvou, které si to namířily přímo ke mně. A pahýl kmene se vydal napříč svahem kopce pryč, jako kdyby chtěl klášter obejít.

Potichu jsem si začal mumlat pod nosem, ale nijak to nepomohlo.

*

Pokusil jsem se dát Chrámu ještě několik dnů na to, aby na mě zapůsobil svým uklidňujícím kouzlem. Dalších sto padesát let naší cesty mi ale neustále strašilo v hlavě. Nikde jsem neměl stání. Byl jsem příliš neklidný i na to, abych dokázal byť jen na chvíli posedět. Nakonec jsem ostatním oznámil svůj záměr. A nikdo mi neodporoval. Všichni jen souhlasně přikyvovali. Možná dokonce úlevně.

Co se to dělo?

Narovnal jsem se a vynořil se z pohroužení do sebe samého, kde jsem v přemítání trávil většinu posledního času. Ostatním jsem nevěnoval žádnou pozornost.

Ani oni nebyli klidní.

Něco viselo ve vzduchu. Něco, co nám dávalo jasně najevo, že je čas pokračovat. Dokonce i mniši jako by se už nemohli dočkat, až se znovu vydáme na cestu. Zvláštní.

Zkušení vojáci takovým pocitům naslouchají, ačkoli jim třeba nedávají smysl. Když máte pocit, že je potřeba jet dál, jedete dál. Zůstanete-li trčet na místě a doplatíte na to, pak už je pozdě naříkat nad rozlitým mlékem.

Kapitola dvanáctá:
Zarostlé kopce

Abychom se dostali do pralesa, z něhož pocházel Jednooký, museli jsme projít několika mílemi lesů a překročit pásmo poměrně zvláštních hor. Kopce byly oválné, strmé a bez jakéhokoli porostu, přestože nevypadaly nějak zvlášť vysoce. Celé byly porostlé krátkou hnědou trávou, která snadno vzplanula, takže na mnoha z nich byly patrné černé jizvy, jež po sobě zanechaly nedávné požáry. Z dálky vypadaly jako stádo obrovských, osmahlých hrbatých spících zvířat.

Nervy jsem měl napnuté jako špagáty a představa spící bestie mě pronásledovala doslova na každém kroku. Neustále jsem čekal, kdy se ty kopce probudí a shodí nás ze svých hřbetů dolů. Dohonil jsem Jednookého. „Je na těchhle kopcích, o nichž jsi mi určitě jenom náhodou zapomněl říct, něco zvláštního?“

Pobaveně se na mě podíval. „Ne. Někteří nevzdělanci se ovšem domnívají, že to jsou pohřební valy z dob, kdy se po zemi procházeli obři. Nic takového tu ale není. Jsou to obyčejné kopce. Uvnitř je jenom skála a hlína.“

„Tak proč si tu připadám tak divně?“

Zmateně se ohlédl zpátky ve směru, odkud jsme přišli. „To není kopci, Felčare. Je to něčím tam vzadu. Taky to cítím. Jako bychom právě minuli ukazatel směru.“

Neptal jsem se ho, co to znamená. Kdyby věděl, řekl by mi to.

Jak den ubíhal, zjišťoval jsem, že ostatní jsou stejně nervózní jako já.

Znepokojovat se tím teď bylo ale stejně užitečné jako kdykoli jindy.

*

Druhého dne ráno jsme narazili na dva seschlé malé muže z Jednookého rasy. Jejich věk jsem odhadoval na sto let. Jeden neustále pokašlával, jako kdyby se chystal začít skřehotat. Skřet se zachechtal. „To musí být nelegitimní pravnuci starého Ještěřího pysku."

Určitá podoba tu byla. Řekl bych dokonce, že to bylo docela možné. To jenom my jsme si zvykli na to, že Jednooký je jediným svého druhu.

Jednooký se na Skřeta zle zamračil. „Nech toho, Zvratkožroute. Budeš obchodovat se želvami."

Co to mělo sakra znamenat? Nějaký druh nesrozumitelné řemeslné hantýrky? Ale Skřet byl jeho slovy stejně zmaten jako my všichni.

Jednooký se zašklebil a dál pokračoval v rozmluvě s příbuznými.

„Řekla bych, že to jsou ti průvodci, pro které poslali mniši," řekla Paní.

Udělali nám tu laskavost, když zjistili, jaké jsou naše záměry. Pravda byla, že jsme průvodce potřebovali. Ocitli jsme se na konci cesty, kterou bychom s trochou dobré vůle mohli ještě označit za známou. Kromě toho, až projdeme domovským pralesem Jednookého, budeme beztak potřebovat nějakého tlumočníka – i pro Jednookého.

Skřet znenadání dotčeně zavřeštěl.

„Co se děje?" zeptal jsem se ho.

„Vykládá jim samé lži!"

A co je na tom tak neobvyklého? „Jak to víš? Vždyť nemluvíš jejich jazykem."

„To ani nemusím. Znal jsem Jednookého dřív, než se narodil tvůj otec. Podívej se na něj. Chová se jako nějaký mocný kouzelník ze vzdálené země, jako vždycky. Asi za dvacet vteřin začne…" Ve tváři se mu objevil zlomyslný škleb a něco si pro sebe tiše zamumlal.

Jednooký zvedl ruku. Mezi jeho zkroucenými prsty se objevila zářící koule.

Ozvalo se bouchnutí, jako když korek vystřelí z láhve vína.

Jednooký držel v ruce plnou hrst bahna ze dna močálu. Protékalo mu mezi prsty a stékalo po ruce dolů. Ruka mu klesla a on zůstal nevěřícně zírat na obsah své dlaně.

Pak zavřeštěl a prudce se otočil.

Nevinně vypadající Skřet předstíral, že právě konverzuje s Murgenem. Ten však nebyl připraven ho v jeho snaze podpořit. Jeho vyhýbavé oči Skřeta prozradily.

Jednooký se nafoukl jako ropucha a zdálo se, že každou chvíli exploduje. A pak se stal zázrak. Jednooký se ovládl. Ústa mu zvlnil nevýrazný škodolibý úsměv a otočil se zpět k našim průvodcům.

To bylo podruhé, co jsem ho viděl ovládnout se ve chvíli, kdy byl vyprovokován. Na druhou stranu to ale byl jeden ze zřídkavých případů, kdy provokaci začal Skřet. „To by mohlo být zajímavé," řekl jsem Otovi.

Ota souhlasně zabručel. Nebyl nijak vzrušený.

„Už jsi skončil s vyprávěním o tom, že jsi nekromant Hlas Severního Větru, který přichází ulehčit bolesti v jejich srdcích způsobené starostmi o nabyté bohatství?" zeptal jsem se Jednookého. Něco podobného se pokusil namluvit divošskému kmeni, který čirou náhodou vlastnil úžasnou sbírku smaragdů. Poměrně tvrdým způsobem se pak přesvědčil o tom, že divoch neznamená imbecil. Před smrtí v plamenech hranice ho zachránilo jen výkupné, které za něj složil Skřet. Proti svému přesvědčení, jak později všem tvrdil.

„Tak to není, Felčare. Svým vlastním lidem bych něco takového nikdy neudělal."

Jednooký v sobě nemá ani špetku studu. Ani tolik rozumu, aby nelhal lidem, kteří ho dobře znají. Samozřejmě že by tutéž věc klidně provedl i svým lidem. Udělal by to komukoli, kdyby si byl jistý, že mu to projde. A přemluvit se k tomu mu nedělalo sebemenší problém.

„Bude lepší, když to ani nezkusíš. Je nás příliš málo a jsme příliš daleko od bezpečí civilizace, abychom si mohli dovolit nechat tě oddávat se těm tvým obvyklým hanebnostem."

Hrozba v mém hlase byla dost silná na to, aby ztěžka polkl.

Když s našimi budoucími průvodci opět začal diskutovat, získal jeho hlas podstatně jiný podtón.

Přesto jsem se rozhodl, že se s jeho jazykem zběžně seznámím. Jenom pro jistotu, abych ho mohl kontrolovat. Jeho často nemístná sebedůvěra se u něj projevuje v těch nejnevhodnějších okamžicích.

Tentokrát však Jednooký uzavřel dohodu, která potěšila všechny. Podařilo se nám získat průvodce na cestu pralesem a tlumočníky pro zemi, která se nacházela za jeho hranicemi.

Se svým typicky infantilním smyslem pro humor jim Skřet vymyslel přezdívky Plešoun a Chroptil. Důvody pro to byly zcela zřejmé. K mému nemalému překvapení se přezdívky rychle ujaly. Tihle dva starci by si jistě zasloužili nějaké lepší, ale na druhou stranu…

*

Po zbytek dne jsme se ubírali dál cestou mezi zarostlými, hrbatými kopci, a když se na krajinu začala snášet noc, podařilo se nám dosáhnout vrcholu rozsedliny mezi dvěma z nich, jež stály po obou stranách nejvyššího bodu naší cesty. Odsud jsme viděli zapadající slunce, odrážející se krvavé rány na hladině široké řeky, a bohatou zeleň pralesa, který se za ní rozprostíral. Za námi ležely žlutohnědé kopce a za nimi mlhavá planina indigové barvy.

Měl jsem přemítavou, mdlou, téměř melancholickou náladu. Připadalo mi, že jsme dosáhli střechy světa nejenom v geografickém smyslu slova.

Mnohem později, sužován myšlenkami, co vlastně pohledávám v téhle cizí zemi, na něž bylo jedinou odpovědí, že jsem neměl co jiného dělat a kam jinam jít, jsem opustil lůžko i teplo skomírajícího táborového ohně. Vydal jsem se na jeden z kopců, které se tyčily nad rozsedlinou, hnán vpřed nejasnou představou, že z jeho vrcholku budu mít lepší výhled na hvězdy.

Chroptil, který držel hlídku, se na mě úkosem podíval a pak do řezavých uhlíků ohniště vyplivl chomáč hnědých slin. Když jsem byl přibližně v polovině kopce, slyšel jsem ho už zhluboka oddechovat.

*

Měsíc měl brzy vyjít. Věděl jsem, že bude velký a jasný. Našel jsem si vhodné místo a postavil se čelem k obzoru, kde jsem očekával, že se za okamžik nad okrajem světa objeví jeho ploché oranžové kolo. Vlasy mi čechral jemný, chladný a vlhký vánek.

„Taky nemůžeš spát?“

Prudce jsem se otočil.

Vypadala jako velká temná kapka na úbočí kopce, necelých deset stop ode mne. Jestli jsem si jí prve vůbec všiml, považoval jsem ji za kus skály. Přistoupil jsem blíž. Seděla na zemi, s rukama sepnutýma kolem kolen. Pohled upírala na sever.

„Sedni si.“

Posadil jsem se. „Co tam vidíš?“

„Sekáče. Střelce. Vargovu loď.“ A minulost, nepochybně.

Mluvila o souhvězdích. I já jsem si jich všiml. Odsud se zdála být velice nízko. V tomto ročním období by na severu byly na obloze mnohem výše. Pomalu mi začínalo docházet, co měla na mysli.

Jistě, urazili jsme velký kus cesty. A mnoho mil nás ještě čekalo.

„Je to děsivé, když o tom tak přemýšlím,“ řekla. „Je to dlouhá cesta.“

Byla.

Nad obzor se vznesl měsíc, monstrózně veliký a téměř rudý. „Páni!“ zašeptala a vsunula mi ruku do dlaně. Třásla se, takže jsem se po chvíli přisunul k ní a objal ji. Opřela si hlavu o mé rameno.

Ten starý měsíc na nás působil svým kouzlem. Totéž může udělat komukoli.

Už jsem chápal, proč se Chroptil tak šklebil.

Cítil jsem, že právě nastala ta pravá chvíle. Otočil jsem hlavu – a její rty vyšly vstříc mým. Když splynuly v jeden polibek, dočista jsem zapomněl, kým a čím byla. Její ruce mne objaly a táhly dolů…

Chvěla se v mém obětí jako lapená myš. „Co se děje?“ zašeptal jsem.

„Pšt,“ řekla. A to bylo to nejlepší, co mohla v tu chvíli říct. Nemohla to ale nechat tak. „Ještě nikdy… nikdy jsem…“ musela dodat.

No, k čertu. Rozhodně věděla, jak rozptýlit muže a naplnit jeho mysl tisícem jiných věcí.

Měsíc šplhal oblohou vzhůru. Lehli jsme si uvolněně vedle sebe a začali se pomalu svlékat.

Znenadání ztuhla. Z jejích očí zmizel onen zasněný a nepřítomný výraz. Zvedla hlavu a se strnulým pohledem se zahleděla za mne.

Jestli se jeden z těch šašků vyšplhal sem nahoru, aby nás pozoroval, rozdrtím mu obě čéšky. Otočil jsem se.

Žádnou společnost jsme neměli. Pozorovala záblesky vzdálené bouře. „Bouřka z tepla," řekl jsem.

„Myslíš? Nezdá se to být o moc dál, než je Chrám. A za celou dobu, co putujeme touto krajinou, jsme se ani jednou nesetkali s bouřkou."

Zubaté paprsky blesků protínaly oblohu jako padající kopí.

Pocit, o kterém jsem se bavil s Jednookým, znovu zesílil.

„Já nevím, Felčare," řekla a začala si sbírat oblečení. „Ten vzor mi přijde povědomý."

S úlevou jsem následoval jejího příkladu. Nebyl jsem si jistý, zda bych dokázal dokončit to, co jsme začali. Mé myšlenky se již ubíraly novým směrem.

„Myslím, že to příště bude lepší," řekla s pohledem stále upřeným na křižující blesky. „Příliš mě to ruší."

Když jsme se vrátili zpět do tábora, byli už všichni vzhůru. Nikdo se nad skutečností, že jsme byli pryč spolu, ani v nejmenším nepozastavil. Výhled z tábora nebyl tak dobrý jako z vrcholku kopce, ale blesky byly dobře viditelné i tak. Neustávaly.

„Je v tom magie, Felčare," řekl Jednooký.

Skřet přikývl. „Pořádně silné kouzlo. Cítím jeho pronikavou sílu až sem."

„Jak je to daleko?" zeptal jsem se.

„Zhruba dva dny. Poblíž místa, kde jsme se zastavili."

Po zádech mi přeběhl mráz. „Dokážete říct, co to má znamenat?"

Skřet mlčel. Jednooký zavrtěl hlavou. „Mohu říct jenom tolik, že jsem rád, že jsem tady, a ne tam."

Souhlasil jsem, přestože jsem nevěděl, co se děje.

*

Murgen zbledl. Ukázal na knihu, kterou studoval, a držel ji přitom jako nějakou ochrannou modlu. „*Viděli* jste to?“

Pozoroval jsem Paní a uvažoval o svém štěstí. Ostatní vyděšeně sledovali padesát mil vzdálené světelné efekty, které vypadaly jako souboj nějakých dvou zatracených čarodějů. Já jsem měl vlastní problémy.

„Co?“ zavrčel jsem, protože jsem věděl, že čeká na odpověď.

„Vypadalo to jako obrovský pták. Jako pták s rozpětím křídel dobrých dvacet mil. Byl průhledný.“

Zvedl jsem hlavu. Skřet přikývl, taky to viděl. Podíval jsem se na sever. Blesky už ustaly, ale na jejich místě teď musely zuřit opravdu divoké ohně. „Jednooký, mají tví noví přátelé nějakou představu o tom, co se tam děje?“

Malý tmavý mužík zavrtěl hlavou. Střechu klobouku měl naraženu hluboko do čela, takže mu částečně zastírala zrak. To, co se dělo na severu – ať už to bylo cokoli – jím otřáslo. Podle svého vlastního přesvědčení je tím největším čarodějem, který se v těchto končinách kdy narodil. Snad s výjimkou jeho mrtvého bratra, Tamtama. Ať už to bylo cokoli, bylo to cizí, nepatřilo to sem.

„Časy se mění,“ podotkl jsem.

„Ne tady, tady ne. A pokud ano, tihle chlapíci by o tom věděli.“ Chroptil začal vehementně souhlasně přikyvovat, přestože nám nemohl rozumět ani slovo. Odkašlal si a vyplivl hnědý chuchvalec do ohně.

Měl jsem takový pocit, že si s ním užiju asi tolik zábavy jako s Jednookým. „Co to je za svinstvo, co celou dobu žvýká? Je to odporné.“

„Qat,“ odpověděl mi Jednooký. „Slabé narkotikum. Jeho plicím to sice zrovna neprospívá, ale když to žvýká, nevnímá tolik bolest.“ Řekl to ledabyle, ale myslel to naprosto vážně.

Přikývl jsem a obrátil zrak zpátky na sever. „Začíná se to uklidňovat.“

Nikdo na to neměl co říct.

„Všichni jsme vzhůru,“ řekl jsem proto. „Takže se sbalíme. Chci vyrazit hned, jak bude vidět na cestu.“

Nikdo mi ani v nejmenším neodporoval. Chroptil přikývl a odplivl si. Skřet něco zabručel a začal si balit věci. Ostatní následovali jeho příkladu. S uspokojením jsem si všiml, s jakou opatrností Murgen odložil knihu stranou. Možná by se z něj přece jenom mohl nakonec stát kronikář. V okamžicích, kdy jsme se domnívali, že nás nikdo nevidí, jsme se všichni neustále pokradmu ohlíželi k severu.

Když jsem se zrovna sám nedíval tím směrem a netrápil se pohledy na Paní, snažil jsem se odhadnout reakce našich novějších členů. Doposud jsme se nesetkali se žádnou magií přímo, ale dalo se docela dobře předpokládat, že s ní Legie bude dříve či později konfrontována. Nezdálo se však, že by je to zneklidňovalo víc než ostatní.

Znovu jsem se podíval na Paní. Přemýšlel jsem, jestli to, co se na jednu stranu zdálo být naprosto nevyhnutelné, a zároveň na straně druhé předem odsouzené k nezdaru, někdy zastaví jiskření mezi námi. Až doposud se zdálo, že by to pokřivilo vše ostatní v našem vztahu. Zatraceně. Měl jsem ji rád jako přítele.

Neexistuje nic tak nesmyslného, iracionálního a slepého – a tak evidentně hloupě vypadajícího – jako muž, který se oddává oslepující vášni.

Ženy nevypadají tak hloupě. Od nich se očekává, že budou slabé. Rovněž se ale od nich očekává, že pokud jsou frustrované, stanou se z nich zdivočelé děvky.

Kapitola třináctá:
Vrbounova poslední noc

Vrboun, Sáhoun Mather a Čepel pořád měli hostinec. Hlavně jemu vděčili za svůj vzhled, kterým připomínali Prahbindrahovy pohůnky. Obchody nebyly v té době nijak zvlášť dobré. Kněží zjistili, že nemají nad cizinci žádnou kontrolu, a tak je postavili mimo zákon. Mnoho Taglijských dělalo to, co jim kněží řekli.

„To jenom dokazuje, kolik zdravého rozumu lidi mají," řekl Čepel. „Kdyby nějaký měli, odtáhli by kněží k řece a podrželi by je pěkně pod vodou, aby jim připomněli, že to jsou právě takoví paraziti jako termiti."

„Ty musíš být ten nejzatrpklejší zkurvysyn, jakého jsem kdy viděl, chlape," řekl Vrboun. „Vsadím se, že kdybychom tě tenkrát nevytáhli, krokodýlové by tě sami vyplivli. Je v tobě příliš mnoho žluči, než aby ses dal sežrat."

Čepel se jen zašklebil a zmizel dveřmi do zadní místnosti.

„Myslíš si, že to byli kněží, kdo ho hodil krokodýlům?" zeptal se Vrboun Sáhouna.

„Jo."

„Dneska večer to tu roztočím. Projednou."

„Jo."

„Zítra nadejde ten den." Vrboun se zhluboka napil. Sáhounovo umění vařit pivo se neustále lepšilo. Pak vstal a udeřil prázdným korbelem o bar. „Ti, kteří jdou na smrt, vás zdraví," řekl taglijštinou. „Pijte a veselte se, děti. Neboť zítřek, a tak dále. Na účet podniku." Posadil se.

„Ty to ale dovedeš roztočit…" poznamenal Sáhoun.

„Máš snad dojem, že máme nějaký důvod k veselí? Oni ti ho vyženou z hlavy. Na to můžeš vzít jed. A co všichni ti kněží, co se tu

poflakují kolem? Řeknu ti na rovinu, jestli k tomu budu mít sebemenší příležitost, postarám se o to, aby se jich několik už nikdy nevrátilo.“

Sáhoun přikývl a nic neříkal. Věděl, že Vrboun Labuť je pes, který víc štěká, než kouše.

„Vzhůru po řece, pokud to vyjde,“ zavrčel Labuť. „Něco ti povím, Sáhoune. Tyhle nohy se na tu cestu vydají a nezastaví se, dokud nebudou u cíle.“

„Jistě, Vrboune, samozřejmě.“

„Ty mi nevěříš, že?“

„Věřím všemu, co říkáš, Vrboune. Kdybych nevěřil, trčel bych snad tady a válel bych se až po krk v rubínech, perlách a zlatých dublonech?“

„Chlape, co čekáš od místa, o kterém nikdy nikdo neslyšel, šest tisíc mil za okrajem jakékoli známé mapy?“

V tu chvíli se do místnosti vrátil Čepel. „Copak, máte nervy na pochodu, chlapci?“

„Nervy? Jaké nervy? Když dávali Vrbouna Labutě dohromady, na nervy zapomněli.“

Kapitola čtrnáctá:
Napříč pralesem D’loc-Aloc

Vyrazili jsme s prvními slunečními paprsky. Cesta dolů byla poměrně pohodlná a jen na několika místech jsme měli menší problémy s kočárem a nákladním vozem Paní. V poledne jsme dosáhli prvních stromů a o hodinu později už byla první část skupiny na palubě převozního voru. Před západem slunce jsme se ocitli v pralese D’loc-Aloc, kde naše těla mučily a trápily desítky tisíc druhů brouků. Mnohem hůře než jejich soustavné bzučení však na nervy působila zdánlivě nevyčerpatelná Jednookého zásobárna historek a velebení rodného kraje.

Od prvního dne v Legii jsem se o Jednookém a jeho zemi snažil něco zjistit, ale i ty nejnepodstatnější detaily jsem z něj musel doslova páčit. A teď nám toho všem vyprávěl mnohem víc, než jsme kdy chtěli vědět. Vyhnul se snad jen důvodům, které ho spolu s bratrem přiměly prchnout z takového ráje.

Jak jsem tam tak seděl a neustále se snažil odhánět všudypřítomný otravný hmyz, začaly mi jejich důvody připadat naprosto evidentní. Jenom šílenci a blázni by se vystavovali takovému soustavnému mučení.

A co jsem tedy já?

Ačkoli napříč pralesem vedla cesta, strávili jsme v něm téměř dva měsíce. Naším největším problémem byla džungle samotná. Byla obrovská a protáhnout jí kočár byla, mírně řečeno, pěkná dřina. Dalším podstatným problémem byli místní obyvatelé.

Ne, že by byli nepřátelští. Právě naopak. Jejich chování bylo daleko bezstarostnější, než jsme na severu zvyklí. Jejich štíhlé a rozkošné malé krásky nikdy neviděly nikoho, jako je Murgen, Ota,

Jaga a jejich chlapci. Všechny si přály poznat něco nového. A naši chlapci jim v tom vycházeli vstříc.

Dokonce i na Skřeta se usmívalo štěstí tak často, že mu škleb od ucha k uchu z tváře prakticky nikdy nemizel.

Ubohý, nešťastný a nesmělý Felčar se zařadil mezi diváky a oddával se neopětovaným touhám.

Nikdy jsem si nedokázal užívat příležitostné drobné radosti života, když mou mysl zaměstnávaly daleko důležitější věci.

Můj přístup nevyvolával žádné přímé slovní poznámky – ti chlapci v sobě přece jenom mají nějaký takt, někdy – ale podařilo se mi zachytit dost kradmých sarkastických průpovídek na to, abych věděl, co si o mně myslí. Když se uzavřu do sebe, stanu se zádumčivým a rozhodně pak nejsem žádnému člověku či zvířeti nejvhodnějším partnerem. A když ještě k tomu zjistím, že mě někdo pozoruje, pak se mě zmocní přirozená ostýchavost a odpor a já pak nejsem schopen udělat vůbec nic, bez ohledu na to, jak příznivě se situace vyvíjí.

Takže jsem seděl na zadku a oddával se depresím, jelikož jsem se obával, že mi něco důležitého soustavně uniká a já s tím nejsem schopen nic udělat.

Za starých časů býval život mnohem jednodušší.

Nálada se mi podstatně zlepšila, když jsme překročili poslední, bujnou vegetací zarostlé a otravným hmyzem prolezlé horské pásmo a vyšli jsme z pralesa na otevřenou náhorní savanu.

Tady, na konci cesty pralesem D'loc-Aloc, jsem si uvědomil, jak je zvláštní, že se nám během ní nepodařilo přilákat ani jednoho dobrovolného vojáka. Asi to vypovídalo o míru a harmonii, ve které tito lidé žijí s přírodou. A taky o Jednookém a jeho dávno zemřelém bratrovi.

Co sakra mohli jenom *provést*? Všiml jsem si, že se Jednooký v přítomnosti Plešouna a Chroptila záměrně vyhýbá jakýmkoli rozhovorům o minulosti, věku a původní identitě. Jako kdyby si někdo mohl pamatovat, co před mnoha a mnoha lety provedli nějací dva puberťáci.

Plešoun a Chroptil nás nechali na holičkách, hned jak jsme opustili zemi jejich lidí. Prohlásili, že dosáhli hranice území, které

znají. (Slíbili nám, že seženou několik důvěryhodných domorodců, kteří nás povedou dál.) Plešoun prohlásil, že se bez ohledu na smlouvu vrací okamžitě zpátky. (Tvrdil, že Chroptil nám jako zprostředkující tlumočník bude stačit.)

Muselo se stát něco, co Plešouna vystrašilo. Nehádal jsem se s ním. Byl pevně rozhodnutý. Jenom jsem mu zkrátil odměnu, kterou jsem mu původně slíbil vyplatit.

Byl jsem rád, že se Chroptil rozhodl zůstat. Ten chlapík byl věrná kopie Jednookého, plný legračních neplech. Možná to je vodou pralesa D'loc-Aloc. Až na to, že Plešoun i všichni ostatní, které jsme cestou potkali, byli skoro normální.

Asi to bude tím, že má atraktivní osobnost jednoduše přitahuje lidi typu Jednookého a Chroptila.

Každopádně bylo jisté, že nás čeká dobrá zábava. Jednooký snášel Skřetovy provokace už skoro dva měsíce, aniž by to mezi nimi byť jen jednou jedinkrát zajiskřilo. Vzájemná hádka byla doslova úlevou.

„Všechno je to nějaké obrácené," řekl jsem, když jsme s Paní celou situaci probírali. „Jednooký by měl provokovat a Skřet by se měl držet v ústraní a čekat jako had."

„Možná je to tím, že jsme překročili rovník. Roční období tu jsou taky obrácená."

Její poznámku jsem pochopil až po několika hodinách usilovného přemýšlení. Pak mi teprve došlo, že v podstatě neměla žádný význam. Byl to jen jeden z jejích podivných a děsivých vtípků.

Kapitola patnáctá:
Savana

Šest dnů jsme čekali na okraji savany. Dvakrát si nás přijela prohlédnout skupinka snědých válečníků. Nejprve nám Chroptil řekl: „Nenechte se zlákat z cesty.“

Varování sdělil Jednookému. Netušil totiž, že jsem se už v jejich jazyce začal orientovat natolik, že jsem dokázal porozumět tomu, co říká. Na jazyky mám vskutku výtečné nadání.

Ale to většina z nás veteránů. Sami jsme se museli mnohým naučit.

„Z jaké cesty?“ zeptal se Jednooký. „To myslíš tu kravskou stezku?“ otázal se a ukázal na pěšinu, jež se vinula do dáli.

„Vše, co je mezi bílými kameny, je cesta. A cesta je posvátná. Dokud se na ní budete držet, budete v bezpečí.“

Při prvním utáboření jsme byli varováni, abychom neopouštěli kruh vyznačený bílými kameny. Pomalu jsem začínal chápat význam řad z nich vytvořených, které se táhly směrem na jih. K obchodu jsou zapotřebí chráněné cesty, ačkoli obchodní ruch se v těchto dnech nezdál být nijak velký. Od chvíle, kdy jsme opustili impérium, jsme se s většími karavanami mířícími na sever setkávali velice zřídka. A na jih nesměřovala žádná. Snad jen s výjimkou několika potulných prodejců.

„Na lidi z planin si dávejte pozor,“ pokračoval Chroptil. „Jsou nespolehliví a proradní. Využijí jakýchkoliv lichotek a lstí, které si dovedete představit, jen aby vás zlákali z cesty. Jejich ženy jsou obzvláště nechvalně známé. Pamatujte: nikdy vás nepřestanou sledovat. Opustit stezku znamená smrt.“

Paní probíhající diskuse velice zajímala. Také rozuměla Chroptilově řeči. „Jsi mrtvý, Červí pysku,“ zakrákoral Skřet.

„Cože?“ zaskřehotal Jednooký.

„První rozkošné boky, které se ti zavlní před očima, tě přivedou rovnou do hrnce kanibalů.“

„Oni nejsou kanibalové…“ Na napnuté Jednookého tváři se objevil výraz hrůzy.

Chvíli mu trvalo, než pochopil, že Skřet rozuměl, o čem si s Chroptilem povídal. Rozhlédl se po ostatních. Někteří z nás se rovněž prozradili.

Jednooký se zatvářil ještě zmateněji a něco Chroptilovi zašeptal. Nezapomínal přitom doprovodit slova živou gestikulací.

Chroptil se zasmál. Jeho smích zněl z poloviny jako slepičí kdákání, z poloviny jako paví skřek. Vzápětí se pořádně rozkašlal.

Tenhle záchvat byl obzvláště silný. Jednooký ke mně přistoupil. „Nemůžeš pro něj něco udělat, Felčare? Nijak nám nepomůže, když tady vyplivne plíce a zemře.“

„Nic. Neměl být tak hloupý a začínat si…“ Nemělo smysl dál pokračovat s tou ohranou písničkou. Chroptil ji odmítal poslouchat. „Ty nebo Skřet byste mu měli dokázat pomocí spíš než já.“

„Nelze pomoci člověku, který tě nenechá.“

„To je pravda,“ řekl jsem a podíval se mu přímo do očí. „Za jak dlouho budeme mít průvodce?“

„To nevím, kdykoli se ho zeptám, odpoví mi jenom ‚brzy‘.“ Jistě, brzy. Na cestě se objevila dvojice černých mužů, kráčejících rozhodným a pevným krokem. Byli to ti nejštíhlejší a nejzdravější lidé, jaké jsem poslední dobou spatřil. Na zádech si nesli svazek oštěpů, v ruce drželi oštěpy s dlouhým ostřím a krátkým ratištěm a na levém rameni měli upevněny štíty z černobíle pruhované kůže. Jejich končetiny se pohybovaly v rázném rytmu, jako kdyby byli z poloviny nějakými úžasnými rytmickými stroji.

Podíval jsem se na Paní. Její tvář neprozrazovala, co se jí honí hlavou. „Byli by z nich skvělí vojáci,“ řekla jen.

Oba muži předstoupili přímo před Chroptila, zatímco nás ostatní zdánlivě úplně ignorovali. Dobře jsem ale vnímal, jak bedlivě si nás po očku prohlížejí a zkoumají. Bílí lidé musí být na téhle straně džungle opravdovou vzácností. Spustili na Chroptila arogantní řečí plnou mlaskání a odmlk.

Chroptil se jim začal úlisně podbízet. Odpověděl jim stejným jazykem a kňučel při tom jako otrok, oslovující svého rozdurděného pána.

„Komplikace," poznamenala Paní.

„Nejspíš ano." Tohle pohrdání cizinci pro mě nebylo nic nového. Musel jsem si zvyknout na to, kdo může rozkázat: ‚Skoč!' A kdo se musí zeptat: ‚Jak vysoko?'

Pomocí znakové řeči hluchoněmých jsem začal komunikovat se Skřetem. Jednooký si toho všiml a zachechtal se. To upoutalo pozornost našich nových průvodců.

Byla to ošemetná situace. Domorodci mě museli podrobit zkoušce, o níž sami dobře věděli, že je zároveň provokací. Pouze tehdy by přijali naši nabídku.

Jednooký míval skvělé nápady. Zapřísahal jsem ho, aby příliš nepřeháněl a připravil nějakou působivou iluzi. Nahlas jsem řekl: „Co je to za blábolení? Vlož se do toho."

Jednooký seřval Chroptila.

Ten se začal chovat jako člověk uvězněný mezi dvěma skalami. Řekl Jednookému, že s K'Hlata nikdy neobchodují. Prý by se jen chtěli podívat na naše věci a vybrat si něco, co jim bude stát za případné problémy.

„Řekni mu, ať se o to jenom pokusí a já jim nechám ukousnout ty jejich špinavé prsty až u loktů. Řekni jim to. Zdvořile."

Na zdvořilost již ale bylo příliš pozdě. Jednookého výhrůžky na ty dva přece jenom zapůsobily. Nevěděli, co mají dělat.

„Felčare!" zvolal Murgen. „Máme společnost."

Společnost, jistě. Některé z těch chlapců, kteří se k nám prve stavěli nevšímavě a netečně.

To bylo pro dotčená ega našich nových přátel to pravé. Chlapci začali poskakovat, křičeli a mlátili oštěpy do štítů. Vysmívali se a pošklebovali a poskakovali za hranicemi cesty vyznačenými bílými kameny. Jednooký se k nim rozběhl.

Ti chlapci nikomu neubližovali, ale přesto na naše průvodce zapůsobili jako červený hadr na býka. Museli jim říci něco vskutku urážlivého.

Oba válečníci zavyli a vrhli se do útoku, který chlapce zaskočil a tři z nich padli k zemi. Ostatním se pak podařilo naše průvodce rychle přemoci, přestože to nebylo bez dalších ztrát.

Chroptil stál na okraji cesty, lomil rukama a naříkal směrem k Jednookému. Vysoko nad našimi hlavami přitom kroužilo hejno vran.

„Skřete!“ vykřikl jsem. „Jednooký! Udělejte něco!“

Jednooký se zachechtal, chytil se rukou za vlasy a prudce jí trhl.

Zpod klobouku ze sebe strhl kůži a to, co se pod ní objevilo, bylo dost odporné na to, aby se z toho zvedl žaludek i krkavci.

Tím na sebe upoutal veškerou pozornost, čehož okamžitě využil Skřet.

Skřeta jako by najednou obklopilo klubko obrovských červů. Chvíli mi trvalo, než jsem si všiml, že to nejsou červi, ale dlouhá lana. Když jsem uviděl stav, v jakém se naše vybavení nachází, zavřeštěl jsem.

Skřet řval smíchy, zatímco se trávou a vzduchem plazily stovky lan s cílem otravovat, obtáčet se, svazovat a škrtit.

Chroptil poskakoval vztekle kolem. „Dost! Dost! Zničíte veškerou rovnováhu.“

Jednooký ho naprosto ignoroval. Nasadil si zase masku a zpražil Skřeta zuřivým pohledem. Skřetův důvtip se mu očividně protivil.

Skřet ale ještě neskončil. Když jeho provazy svázaly všechny s výjimkou mrtvých a nám přátelsky nakloněných, nechal je odtáhnout mrtvoly přes hraniční čáru.

„Žádní svědkové,“ ujistil mě Jednooký, nevšímavý k těm zatraceným vránám. Podíval se na Skřeta. „Co asi měla ta malá ropucha za lubem?“

„Co myslíš?“

„Ty provazy. To ho nenapadlo zničehonic, Felčare. Vykouzlit tolik provazů by trvalo měsíce. Vím, pro koho je chystal. Už bylo zatraceně dost toho milého, laskavého a dlouho trpícího Jednookého. Teď tedy už bez rukaviček. Vykonám pomstu dřív, než mě ten prokletý malý bastard nachytá nepřipraveného.“

„Preventivní pomsta?“ rýpl jsem si do Jednookého.

„Říkám ti, že něco chystá. Nebudu tady jen tak stát a čekat…“

„Zeptej se Chroptila, co máme udělat s mrtvými těly.“

Chroptil řekl, abychom je pohřbili hluboko pod zem a jejich hroby dobře zakryli.

„Komplikace,“ řekla Paní. „Ať se na to podíváš, jak chceš.“

„Zvířata jsou odpočatá, utečeme jim.“

„To doufám. Přeji si…“ V jejím hlase bylo něco, co jsem nedokázal rozluštit. Pochopil jsem to až později. Byla to nostalgie. Stesk po domově. Touha po něčem, co bylo nenávratně ztraceno.

*

Skřet přejmenoval naše nové průvodce na Kejklíře a Šílence. I přes můj odpor k nim byla ta jména vcelku výstižná.

Savanu jsme překročili za čtrnáct dní. A to bez jakýchkoli dalších komplikací, přestože se Chroptil a průvodci vždy k smrti vyděsili, kdykoli k nám dolehl zvuk vzdálených bubnů.

Zpráva, které se tak děsili, nás dostihla až ve chvíli, kdy jsme opouštěli savanu a chystali se vydat dál do hornaté pustiny, ve kterou na jihu přecházela. Oba průvodci začali okamžitě prosit, aby mohli zůstat s Legií. No, oštěp navíc je oštěp navíc.

„Ty bubny ohlásily, že jsou prohlášeni za vyhnance,“ řekl mi Jednooký. „To, co říkaly o nás, si radši ani nepřej slyšet. Jestli se někdy rozhodneš vydat zpátky na sever, měl by sis vybrat jinou cestu.“

O čtyři dny později jsme rozbili tábor na pahorku, jenž se tyčil nad rozlehlým městem a širokou řekou, která tekla na jihovýchod. Dorazili jsme do města Gea-Xle, jež se nacházelo osm set mil pod rovníkem. Ústí téhle řeky, o šestnáct set mil dál na jihu, leželo na hranici světa zakresleného na mapě, kterou jsem pořídil v Chrámu odpočinku poutníkova. Poslední město, které na ní bylo s velkou nepřesností vyznačeno, se jmenovalo Troko Tallio a nacházelo se daleko od pobřeží proti proudu řeky.

Jakmile jsem byl s táborem spokojený, vydal jsem se hledat Paní. Našel jsem ji mezi vysokými kusy skal, ale namísto pozorování výhledu, který se jí odtud nabízel, upřeně hleděla do cínového šálku na čaj. Na okamžik se mi zdálo, že jsem v něm zahlédl drobounkou

jiskru. Pak ale Paní vycítila mou přítomnost, zvedla hlavu a usmála se.

Když jsem se podíval znovu, nebylo po jiskře v hrnku ani stopy. Nejspíš se mi to jenom zdálo.

„Legie se rozrůstá," řekla. „Od chvíle, kdy jsi opustil Věž, se ti podařilo shromáždit dvacet mužů."

„Hm." Posadil jsem se a podíval se na město pod námi. „Gea-Xle."

„Kde sloužila Černá legie. Kde ta ale nesloužila?"

Zasmál jsem se. „Máš pravdu. Vracíme se k vlastní minulosti. Dynastii, která v současnosti tomuto městu vládne, jsme k moci dosadili my. Když jsme odjížděli, bylo to bez obvyklých pocitů zahořklosti a nenávisti. Co by se stalo, kdybychom vjeli do města a Murgen nesl naši pravou zástavu?"

„Existuje jenom jeden způsob, jak to zjistit. Zkusme to."

Naše pohledy se setkaly. Dvojsmyslnost jejích slov mezi námi doslova zajiskřila. Od onoho zapomenutého okamžiku uplynula už spousta času. Chvílím jako tato jsme se vyhýbali, jakoby z pocitů zpožděné mladistvé plachosti a viny.

Slunce zapadalo v oslnivé záři plamenů. Byl to ten jediný oheň, který byl toho večera zapálen.

Nemohl jsem se jednoduše přenést přes to, kým v minulosti byla.

Zlobila se na mě, ale dobře to skrývala. Přidala se ke mně a oba jsme pozorovali, kterak si město pomalu nasazuje noční tvář. Byl to výkon hodný stárnoucí princezny.

Nemusela plýtvat energií, aby se na mě zlobila. Zvládal jsem to sám dost dobře i bez její pomoci. „Zvláštní hvězdy, zvláštní obloha," poznamenal jsem. „Souhvězdí jsou teď v naprosto jiném uspořádání. Ještě chvíli a začnu si připadat, jako bych se ocitl na špatné planetě."

Potichu si odfrkla.

„V podstatě se tak už cítím. Radši bych se měl podívat do kronik, co tam stojí o Gea-Xle. Nevím proč, ale tohle město mě nějak zneklidňuje." Což byla pravda, ačkoli jsem si to uvědomil až nyní. Bylo to nezvyklé. Strach mi naháněli lidé, nikoli místa.

„Tak proč to neuděláš?“ Jako bych téměř slyšel její myšlenky. *Jdi a skryj se do svých knih a minulosti. Já zůstanu tady a budu pozorovat odchod dnešního a příchod zítřejšího dne.*

Byl to přesně ten okamžik, kdy ať už řeknete cokoli, je to špatně. Zvolil jsem tedy menší zlo a odešel bez jediného slova.

Když jsem se vracel do tábora, málem jsem vrazil do Skřeta. Přestože jsem během návratu klopýtal tmou a tropil tak docela velký rámus, vůbec mě neslyšel. Vykukoval zpoza kusu skály a pozoroval Jednookého schoulená záda. Bylo na něm tak patrné, že má za lubem nějakou čertovinu, že jsem jednoduše nemohl odolat. Sehnul jsem se a zašeptal: „Baf!“

Skřet zavřeštěl, vyskočil dobrých deset stop vysoko a změřil si mě rozzlobeným pohledem.

Došel jsem do tábora a začal hledat knihu, kterou jsem si chtěl přečíst.

„Proč se nestaráš o sebe, Felčare?“ zeptal se mě Jednooký.

„Cože?“

„Starej se o sebe. Číhal jsem na tu malou ropuchu, a kdybys do toho nestrkal nos, pověsil bych ho za nohy na strom jako antilopu připravenou k vykuchání.“ Z temnoty se vynořil kus provazu a stočil se mu do klína.

„Postarám se, aby se to už nestalo.“

*

Čtení kroniky mé obavy nijak neumenšilo. Stával se ze mě skutečný paranoik, mezi lopatkami jsem cítil podivné nervózní svrbění. Upřel jsem zrak do tmy a snažil se zjistit, jestli mě opravdu někdo sleduje.

Skřet i Jednooký byli toho večera vážně zasmušilí. „Můžete sem na chvíli přijít a pomoct mi s něčím?“ zeptal jsem se.

No, to by asi mohli. Na druhou stranu však nemohli přiznat, že by jejich trucování nebylo tak zásadního významu, takže jen tak dál seděli a čekali, až budu pokračovat. „Mám takový špatný pocit. Není to přímo zlé tušení, ale je to podobné a pořád se to zhoršuje.“

Zírali na mě s kamennými tvářemi a mlčeli.

„Vím, co máš na mysli, Felčare,“ nabídl se Murgen. „Od chvíle, kdy jsme sem dorazili, se nemůžu zbavit nervozity.“

Rozhlédl jsem se po ostatních. Všichni přestali mluvit. Ota a Jaga téměř neznatelně přikývli, aby dali najevo, že se také necítí bezpečně. Ostatní byli příliš hrdí, než aby cokoli přiznali.

Takže ten zvláštní svíravý pocit, který jsem měl v žaludku, jsem si možná nevymyslel.

„Mám takový pocit, že kdybychom se vydali tam dolů, znamenalo by to zásadní zlom v dějinách celé Legie. Může mi někdo z vás dvou géniů povědět proč?“

Skřet se na sebe s Jednookým podívali, ale neřekli ani slovo.

„Jediná zvláštní zmínka o Gea-Xle, kterou jsem v kronice našel, říká, že toto město patří mezi několik málo vzácných míst, odkud Legie odešla.“

„Co to znamená?“ Tenhle Murgen byl učiněná volavka.

„To znamená, že si naši předchůdci nemuseli cestu z tohoto města probojovat. Mohli obnovit své pověření, ale Kapitán se doslechl o hoře plné pokladů daleko na severu, kde prý stříbrné valouny vážily jednu libru.“

Ten příběh měl pokračování, ale o tom jim v tuto chvíli nebylo třeba vyprávět. Ve skutečnosti jsme již nebyli Černá legie, jenom tlupa chlapů odnikud, bez jakýchkoli kořenů, která se náhodou ubírala stejným směrem. Jak dalece to byla má chyba? Jak dalece to byla chyba trpkých a krutých okolností?

„Nic mi neřeknete?“ Oba mágové se tvářili zadumaně. „Takže, Murgene, zítra poneseš naše skutečné barvy. Se všemi poctami.“

Tato slova vyvolala mezi některými členy Legie údiv.

„Dopijte čaj, chlapi. A připravte žaludky na pořádný kvas. Tam dole vaří opravdu vynikající pití.“

Zájem ostatních byl znenadání mnohem silnější.

„Vidíte? Nakonec jsou ty kroniky přece jenom k něčemu dobré.“

Pustil jsem se do doplňování nejnovějšího svazku a po očku jsem přitom pozoroval jednoho či druhého mága. Kdyby zapomněli na hádky, mohli hlavy použít také k něčemu jinému než jen k vymýšlení neplech.

Během jednoho z letmých pohledů jsem zahlédl stříbřitě žlutý záblesk. Zdálo se mi, jako by vycházel ze skal, kde jsem ještě před několika málo okamžiky pozoroval probouzející se světla města.

„Paní!“

Nejméně tucetkrát jsem se praštil do holeně, než se mi podařilo dostat se na to místo. A když jsem ji pak našel, jak sedí na skále s rukama sepnutýma kolem nohou, bradou opřenou o kolena a s pohledem upřeným do tmy, připadal jsem si jako blázen. Její temnou siluetu zezadu osvětloval právě vycházející měsíc. Mé překotné klopýtání za její záchranou ji udivilo.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Cože?“

„Viděl jsem tady nějaké podivné záblesky.“

Její výraz se zdál v tom měsíčním svitu upřímně zaskočený.

„Asi to musel být nějaký optický klam, vyvolaný měsíční září. Radši bychom měli jít brzy spát. Chtěl bych vyrazit brzy ráno.“

„Dobrá,“ řekla tichým, zkroušeným hlasem.

„Není něco v pořádku?“

„Ne. Jsem jenom ztracená.“

Věděl jsem přesně, jak to myslí, ani mi to nemusela vysvětlovat.

Když jsem se vracel zpátky do tábora, narazil jsem na Skřeta a Jednookého, kteří se opatrně kradli nahoru. V jejich dlaních tančila kouzelná mihotavá světélka a v očích se jim zračil strach.

Kapitola šestnáctá:
Vrbounova válka

Vrboun byl ohromen. V podstatě se všechno odehrávalo přesně tak, jak očekával. Taglijští se vzdali svých teritorií pod Hlavní řekou, aniž by pro jejich obranu hnuli prstem. Armáda Pánů stínů překročila řeku a nenarazila na žádný odpor. Rozdělila se proto na čtyři části a pokračovala dál. Když se však ani poté nesetkala se žádným odporem, rozpadly se všechny čtyři oddíly do několika legií za účelem snazšího drancování. Rabování a plenění neslo tak skvělé výsledky, že se posléze veškerá disciplína zcela zhroutila.

Taglijští záškodníci začali znenadání ostřelovat drancovníky a malé nájezdní skupiny doslova po celé zemi. Vetřelci utrpěli obrovské ztráty, než si vůbec uvědomili, co se vlastně děje. Tuto fázi vymyslel a připravil Sáhoun Mather. Prohlašoval přitom, že tak napodobuje svůj vojenský idol, Černou legii. Vetřelci odpověděli zvětšením nájezdních skupin. Sáhoun však mistrně kontroval a zaváděl je do pastí, kde je pak přepadával ze zálohy. Vrcholem jeho úspěchů bylo, když se mu dvakrát podařilo nalákat celé legie do hustě zastavěných a speciálně připravených měst, která kolem nich zapálil. Když se o to však pokusil potřetí, vetřelci mu už na jeho léčku neskočili a jeho Taglijští, kterým sebedůvěra stoupla příliš do hlavy, byli do jednoho pobiti. Zraněný se pak vrátil do Taglia, aby přemítal o vrtkavosti štěstěny.

Vrboun mezitím s Kouřem a pětadvaceti stovkami dobrovolníků obcházel východní teritoria ve snaze držet se v těsné blízkosti nepřátelského velitele a budit dojem reálné hrozby, která by se v okamžiku sebemenší chyby nájezdníků mohla změnit v jejich nemesis. Kouř rozhodně nehodlal bojovat a byl v tomto přesvědčení

tak tvrdohlavý, že i Vrboun občas pociťoval nutkání dát veřejně najevo nesouhlas s jeho přístupem.

Kouř prohlašoval, že čeká, až se něco stane. Nikdy však ani slůvkem nenaznačil, co by to mělo být.

Čepel tou dobou pobýval na jihu, v teritoriích získaných bez bojů podél břehu Hlavní řeky. Jeho úkolem bylo sjednotit místní obyvatele a zabránit poslům v průchodu tím či oním směrem. Byla to poměrně snadná práce. Přes řeku nevedly žádné mosty a přebrodit ji bylo možné jenom na čtyřech místech. Pánové stínů zřejmě museli mít na práci něco jiného, protože doposud nepojali žádné podezření. Nebo možná předpokládali, že žádné zprávy jsou dobré zprávy.

To, nač Kouř celou dobu čekal, se nakonec skutečně stalo.

*

Jak Čepel říkal, noční můrou Taglia byli jeho kněží. V zemi existovaly tři hlavní náboženské směry, mezi nimiž se o harmonii nedalo mluvit. Každý z nich pak měl frakce, odnože a podkulty, které, pokud právě nebojovaly proti ostatním, bojovaly mezi sebou. Taglijská kultura se zakládala na odlišnosti náboženství a snahách kněží předstihnout představitele ostatních směrů. Mnoho lidí z nižších tříd bylo zcela bez vyznání. Podobně tomu bylo u vládnoucích rodin, které se neodvážily přiklonit na stranu kteréhokoli z náboženských směrů z obavy, že by tak mohly o své postavení přijít.

Starý Kouř čekal na to, až jeden z předních kněží dostane nápad, že by si pro sebe a svůj kult mohl vydobýt jméno tím, že potře nájezdníky, jimž se nikdo jiný nechtěl postavit. „Čistě cynický politický manévr," řekl Kouř Vrbounovi. „Prahbindrah čekal hodně dlouho na to, aby ukázal ostatním, co se stane, pokud ho neposlechnou."

A také jim to ukázal.

Jeden z kněží dostal onen skvělý nápad. Podařilo se mu přesvědčit patnáct tisícovek mužů, že se jim podaří přemoci zkušené profesionály, jen se nesmí bát. Sám pak tu lůzu vedl, aby se utkal s nájezdníky. Našli je vcelku bez problémů. Velitel armády Pánů stínů

se rovněž domníval, že je to ten pravý okamžik, na který čekal. Další výboje Pánů stínů by se tak vyřešily jednou velkou bitvou.

Vrboun, Kouř a několik dalších stáli na kopci, kde je obě strany mohly vidět, a strávili celé odpoledne tím, že pozorovali, kterak dva tisíce vojáků masakruje patnáct tisíc mužů. Taglijští, kterým se podařilo uprchnout, mohli ve většině případů za štěstí vděčit skutečnosti, že vetřelci byli již příliš unaveni, než aby se pouštěli do jejich pronásledování.

„Teď se pustíme do boje my," řekl Kouř. A tak Vrboun vyrazil v čele svých mužů vpřed a provokoval nájezdníky tak dlouho, až se mu je podařilo rozlítit natolik, že jej začali pronásledovat. Utíkal, dokud se nezastavili. Pak je začal znovu provokovat. A znovu se dal na úprk. A tak dále a tak dále. Tenhle nápad mu vnukla vzpomínka na téměř zapomenutý úskok Černé legie, která podobným způsobem lákala nepřátele do pasti dobrých tisíc mil, aby je pak pobila do jediného muže právě v okamžiku, kdy už se domnívali, že mají vyhráno.

Možná tihle muži slyšeli stejnou historku. Každopádně se jim do pronásledování příliš nechtělo. Jakmile se poprvé zastavili, rozbili tábor a nechtěli se hnout dál. Vrboun proto probral celou situaci s Kouřem. Ten shromáždil několik dobrovolníků z okolí a začal kolem vetřelců budovat zeď.

Jindy se zase jednoduše otočili a vydali se zpátky k Tagliu, jak měli původně učinit, než se rozhodli, že se pokusí obohatit. Vrboun se tedy na ně vrhl zezadu a obtěžoval nepřátelské vojsko tak dlouho, dokud jeho velitel nenabyl přesvědčení, že dokud se ho nezbaví, nebudou mít jednoduše pokoj.

„O taktice a strategii toho nevím ani za mák, ale moc dobře vím, jak chlapa vyprovokovat," řekl jednoho dne Kouřovi. „Ten jejich vůdce támhle. Udělá přesně to, co budu chtít, a přivede s sebou všechny svoje muže. A já moc dobře vím, jak někoho naštvat tak, aby se chtěl se mnou porvat."

Což se také stalo.

Generál armády Pánů stínů konečně nahnal Vrbouna do města, které bylo pro tento účel dobře připraveno. Byla to jen větší verze Sáhounovy léčky. Tentokrát však bez ohně. Všichni obyvatelé města

byli evakuováni a jejich místo zaujalo dvanáct tisíc dobrovolníků. Zatímco Vrboun a Kouř vodili útočníky kolem, budovali dobrovolníci zeď.

Vrboun vběhl do města a začal si třít kořen nosu. Udělal všechno pro to, aby nepřátelského velitele co nejvíce rozčílil. Přesto to však nebyl snadný úkol. Město obklíčil a shromáždil všechny muže, které měl na taglijském území k dispozici a kteří ještě mohli chodit. Poté zaútočil.

Byla to odporná bitva. Situace byla pro nájezdníky těžká, protože v úzkých uličkách nemohli plně využít lepšího výcviku. Ze střech okolních domů je lučištníci neustále zasypávali šípy a z průchodů a postranních uliček jim do zad pořád vbíhali další a další muži. Nájezdníci však byli skutečně dobří vojáci a mnoho Taglijských padlo, než si uvědomili, že jsou v pasti a že proti nim stojí šestkrát více mužů, než původně očekávali. Tou dobou již bylo na úprk příliš pozdě. Mnoho Taglijských však vzali do pekla s sebou.

*

Když bylo po všem, vrátil se Vrboun zpátky do Taglia. Čepel se také vrátil domů, znovu si otevřeli hostinec a několik týdnů slavili. Mezitím Pánové stínů pochopili, co se stalo, pořádně se naštvali a začali vyhrožovat. Princ Prahbidrah Drah jim vzkázal, ať si výhrůžky strčí tam, kam slunce nikdy nesvítí.

Vrboun, Sáhoun a Čepel dostali měsíc volna. Po jeho uplynutí nadešel čas na další etapu, kterou představovala dlouhá cesta na sever v doprovodu Kouře a Radishy Drah. Vrboun nepředpokládal, že by tahle část byla kdovíjak zábavná, ale nikdo si nemohl představit lepší způsob, jak se uvolnit.

Kapitola sedmnáctá:
Gea-Xle

Všichni jsme ráno vstali a vystrojili se, jak nejrychleji to šlo. Murgen vytáhl standartu, která se v mírném ranním vánku elegantně třepetala. Naši velcí černí oři podupávali a hrabali kopyty v zemi, celí dychtiví vyrazit znovu na cestu. Jejich vášeň se přenesla i na jejich menší příbuzné.

Vybavení bylo sbaleno a naloženo. Nebyl již žádný důvod cokoli odkládat – kromě toho nepříjemného tušení, že nás čeká něco víc než jen vjezd do města.

„Nemáš náladu na nějaká ta teatrální gesta, Felčare?“ zeptal se Skřet. „Chceš se jim předvést?“

Chtěl jsem a on to dobře věděl. Právě kvůli svému zlému tušení jsem chtěl, aby ze mě odhodlání doslova sálalo. „Co máš na mysli?“

Namísto toho, aby mi odpověděl přímo, řekl Jednookému: „Až sjedeme dolů a přejedeme přes ten hřbet, za kterým nás už budou moci poprvé pořádně spatřit, měl bys spustit nějaké hromobití a polnici zkázy. Já se postarám o oheň. Tak by měli snadno poznat, že se do města vrací Černá legie.“

Podíval jsem se na Paní. Zdála se být částečně pobavena, částečně povýšená.

Na malou chvíli to vypadalo, že se Jednooký bude chtít znovu pustit do hádky. Nakonec se přemohl a stroze přikývl. „Jestli to máme udělat, tak jdeme na to, Felčare.“

„Vpřed,“ zavelel jsem. Nevěděl jsem, co přesně mají na mysli, ale každou chvílí se mohli znovu začít chovat prchlivě.

Jeli spolu v čele zástupu a s odstupem několika yardů je následoval Murgen se zástavou. Za ním se zbytek Legie seřadil do obvyklého sledu. Já jsem s Paní vedl stádo soumarů. Vzpomínám si,

jak jsem pozoroval nahá záda Kejklíře a Šílence a říkal si, že teď už tvoříme skutečnou infanterii.

Úzká a strmá stezka se zpočátku klikatila v ostrých zatáčkách, ale zhruba po míli se začala rozšiřovat, až se o ní dalo mluvit téměř jako o cestě. Projeli jsme kolem několika chat, jež očividně patřily pastevcům. Rozhodně však nevypadaly tak uboze a primitivně, jak by se dalo očekávat.

Cesta se pak stáčela na vrcholek hřbetu, o němž prve mluvil Skřet. Vyjeli jsme nahoru a podívaná mohla začít. Vypadalo to skoro přesně tak, jak se domluvili.

Jednooký několikrát tleskl a ozvala se série zahřmění, po nichž se i obloha otřásla. Pak přiložil dlaně k ústům a ozval se hlasitý zvuk polnice. Mezitím Skřet použil nějaké kouzlo, po němž se vrcholek hřbetu zahalil do hustého černého kouře, který se proměnil v zuřivě vypadající, avšak naprosto neškodné ohnivé jazyky. Projeli jsme skrze ně a já se musel hodně přemáhat, abych nepřikázal vyrazit tryskem na město a nepožádal mágy, aby koně začali z nozder chrlit oheň a od kopyt jim odletovaly blesky. Chtěl jsem, aby návrat Legie byl okázalý a efektní, ale na druhou stranu jsem se chtěl vyhnout tomu, aby náš příjezd znamenal vyhlášení války.

„To by je mělo dostatečně ohromit," řekl jsem a ohlédl se po mužích, kteří právě projížděli plameny. Obyčejní koně se vzpínali a plašili.

„Jestli je tohle nevyděsí k smrti… Příště bys měl být s tou okázalostí trochu skromnější, Felčare."

„Dnes ráno se cítím směle a odhodlaně." Což možná nebyla ta pravá slova – poté co jsem nedokázal být smělý a odhodlaný předešlé noci. Paní to však přešla bez poznámek.

„Támhle nahoře si o nás povídají," řekla a ukázala na dvě podsadité strážní věže, stojící u cesty zhruba tři sta yardů před námi. Neexistoval jiný způsob než projet přímo mezi nimi. Úzkou stezkou naplněnou stíny smrti. Na vrcholcích věží byly umístěny heliografy, s jejichž pomocí věže právě komunikovaly mezi sebou a pravděpodobně také s městem za zády.

„Doufám, že o nás říkají něco pěkného, třeba hurá, chlapci jsou zpátky ve městě." Byli jsme dost blízko na to, abych rozeznal muže

stojící na věžích. Nevypadali, že by se chystali k boji. Několik jich sedělo na zubech cimbuří a klátilo nohama svěšenýma přes jejich okraj. Muž, jehož jsem považoval za důstojníka, stál mezi nimi s jednou nohu postavenou na zub, opíral se o koleno a uvolněně nás pozoroval. „Přesně tak bych se choval taky, kdybych chystal nějakou opravdu zákeřnou léčku," zabručel jsem. „Ne všichni na tomhle světě mají stejně pokřivené hadí smýšlení jako ty, Felčare."

„Ano, opravdu? V porovnání s některými, které bych tady mohl jmenovat, jsem jen ubohý prosťáček." Paní se na mě podívala tím svým starým popuzeným zničujícím pohledem.

Jednooký nebyl zrovna poblíž, takže jsem to řekl místo něj. „Ten had má možná víc rozumu než ty, Felčare. Jeho jedinou starostí je snídaně."

Blížili jsme se k jedné z věží. Skřet, Jednooký a Murgen už kolem ní projeli. Zvedl jsem klobouk a přátelsky pozdravil. Důstojník se sehnul, něco zvedl a hodil to dolů. Předmět padal přímo na mě. Bez problémů jsem ho chytil. „Jaký postřeh!"

Podíval jsem se, co jsem to vlastně chytil.

Byla to černá hůlka, která měla v průměru zhruba jeden a čtvrt a na délku patnáct palců. Byla vyřezaná z těžkého dřeva a celá byla zdobena jakýmisi odpornými symboly. „Ať se propadnu do pekel."

„To se nepochybně stane. Co to je?"

„Důstojnická hůlka. Ještě nikdy jsem žádnou neviděl. V kronice se o nich ale často mluví, až do pádu Klamu, což bylo nějaké tajemné ztracené město nahoře na planině, kterou jsme překročili." Zvedl jsem hůlku a ještě jednou s ní důstojníka pozdravil.

„Legie tam byla?"

„Usadila se tam, když opustila Gea-Xle. Kapitán svou stříbrnou horu nenašel. Našel ale Klam. Záznamy v kronice jsou dost zmatené. Obyvatelé Klamu prý byli ztracenou rasou bílých lidí. Zdá se, že přibližně tři dny poté, co Legie Klam objevila, jej našli i předchůdci Kejklíře a Šílence. Dostali se do nějakého náboženského transu a vrhli se na město. První horda, která do něj pronikla, vyvraždila téměř všechny obyvatele, včetně většiny našich důstojníků, než se ji Legii podařilo přemoci. Ti, kteří přežili, se pak vydali na sever,

protože z jihu se k městu blížila další tlupa, která jim odřízla cestu zpět do Gea-Xle. Dál jsem už o těchto hůlkách nenašel ani zmínku.“

„Oni věděli, že přijdeš,“ byla její jediná odpověď.

„Ano.“ Byla to záhada. A já nemám záhady rád. Byla však jen jednou z mnoha a většina z nich se vždy, když jsem se na ně důkladněji podíval, rozplynula jako pára nad hrncem.

Dole u cesty čekali dva muži ze strážních věží, zhruba třetinu vzdálenosti od městských zdí. Okolní krajina byla až neobvykle pustá. Vytušil jsem, že půda tady nebude právě úrodná. Dále na severu i na jihu byla vidět spousta zeleně. Jeden z dvojice mužů předal Skřetovi starou standartu Legie. Nebylo pochyb o tom, že to je ona, přestože jsem žádné znaky nepoznával. Byla pořádně potrhaná, jak ostatně lze očekávat od něčeho tak starého, jako byla tato zástava.

Co se to tam sakra děje?

Jednooký se pokusil s muži promluvit, ale bylo to jako snažit se komunikovat se dvěma kameny. Oba se otočili a vyrazili k městu. Jednooký se obrátil a já mu pokynul, aby je následovali.

Když jsme projížděli branou, uvítala nás dvanáctičlenná stráž, která nám vzdala čest. Nikdo jiný nás ale nepřivítal. Projížděli jsme znenadání ztichlými ulicemi. Lidé se zastavovali, aby si nás, cizince s bledými tvářemi, prohlédli. Polovina veškeré pozornosti se soustředila na Paní.

Zasloužila si ji. Vypadala zatraceně dobře. Opravdu zatraceně dobře. Černé přiléhavé šaty jí slušely. Měla na ně postavu.

Průvodci nás dovedli ke kasárnám a maštalím. Kasárna byla sice udržovaná, ale zjevně již delší dobu nepoužívaná. Zdálo se, že si tady máme udělat pohodlí, jako bychom byli doma. Skvělé.

Zatímco jsme si místo prohlíželi, průvodci zmizeli.

„No dobře,“ řekl Skřet. „Teď přiveďte nějaké tanečnice.“

*

Žádné tanečnice nás ale nečekaly. Nečekalo nás vlastně vůbec nic, pokud opominu zjevnou netečnost. Všichni jsme zůstávali po celý zbytek dne připraveni, ale nic se nedělo. Byli jsme uklizeni a zapomenuti. Druhý den ráno jsem pověřil naše nejnovější rekruty

spolu s Jednookým a Chroptilem, aby se vydali najít člun, který by nás svezl po proudu.

„Tak to jsi udělal kozla zahradníkem," protestoval Skřet. „Měl jsi mě poslat s ním, abych na něj dohlédl."

Ota propukl v smích.

Také jsem se musel usmát, ale jinak se mi podařilo se ovládnout. „Nejsi tak snědý, aby ses pro tenhle úkol hodil, brachu."

„To jsou ale žvásty. Rozhlédl ses vůbec kolem sebe, když jsme sem vjeli? Všude jsou i bílí lidé, Nebojácný vůdče."

„Má pravdu, Felčare," řekl Jaga. „Není jich tu sice moc, ale pár jsem jich viděl."

„Kde se tady sakra vzali?" mumlal jsem si pro sebe a namířil si to ke dveřím. Jiskra a Svíčka, kteří stáli na stráži pro případ, že by se objevili nějací nevítaní hosté, mi ustoupili z cesty. Vyšel jsem ven a opřel se o čistě bílou zeď. Na okraji cesty jsem utrhl kus šťovíku a začal ho zadumaně přežvykovat.

Ano, měli pravdu. Po cestě se mimo jiné procházel i párek bělochů, jeden stařec a zhruba dvacetiletá žena. Oni jediní se snažili tvářit lhostejně, zatímco všichni ostatní na mě drze zírali.

„Skřete. Pojď sem."

Oslovený mág vyšel ven. „Ano?"

„Rozhlédni se nenápadně kolem. Vidíš toho starce a tu mladou ženu?"

„Ty bělochy?"

„Ano."

„Vidím je. A co?"

„Viděl jsi je už někdy?"

„V mém věku mi už všichni připomínají někoho, koho jsem někdy viděl. Ale v téhle části světa jsem ještě nikdy nebyl. Takže možná vypadají jako někdo, s kým jsme se setkali někde jinde. Ta žena zcela určitě."

„Hm. Tak to je další věc, která mě na nich znepokojuje. Způsob, jakým se pohybuje, mi je totiž nějak podezřelý."

Skřet si utrhl kousek šťovíku. Na okamžik jsem se na něj podíval, a když jsem se znovu podíval do ulice, byli pryč. Místo nich

kráčeli naším směrem tři černí muži, z jejichž vzezření nekoukalo nic dobrého. „Bože. Nevěděl jsem, že jsou tak velcí.“

Skřet něco zamumlal a dělal, jako by si jich nevšiml. Ve tváři se mu objevil bezradně zamračený výraz a naklonil hlavu na stranu, jako by měl problémy se sluchem.

Tři velcí muži došli až k nám a zastavili se. Jeden z nich začal něco říkat. Nerozuměl jsem mu ani slovo. „Nemám tušení, o čem mluvíš, kámo. Zkus nějakou jinou řeč.“

Zkusil to tedy znovu, tentokrát jiným nářečím. Znovu jsem mu ale vůbec nerozuměl. Pokrčil rameny a rozhlédl se po svých druzích. Jeden z nich použil jakýsi mlaskavý jazyk.

„Zase vedle, hoši.“

Největší z nich začal rozčílením divoce poskakovat. Zbylí dva se mezi sebou o něčem dohadovali. Skřet se jednoduše sebral a bez jediného slova odešel. Ještě jsem stačil zahlédnout jeho záda, než se mi ztratil v uličce mezi domy.

Mezitím mí noví přátelé usoudili, že jsem buď hluchý, nebo pitomý. Začali na mě hlasitě ječet, artikulovali pomalu. Nastalý hluk vylákal ven Jiskru se Svíčkou, následované ostatními. Domorodci se mezi sebou znovu začali o něčem dohadovat, aby se nakonec rozhodli odejít pryč.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se Jaga.

„Dostals mě.“

Skřet se vrátil zpátky s velkým ropuším šklebem na tváři.

„Jsem ohromen,“ řekl jsem. „Myslel jsem si, že tady budu muset strávit další týden, než se mi tě podaří najít v nějakém místním lapáku, ze kterého tě pak budu muset draze vykoupit.“

Skřet se zatvářil dotčeně. „Zdálo se mi, že jsem zahlédl tvou přítelkyni, jak se snaží vyklouznout,“ zapištěl. „Jenom jsem se chtěl přesvědčit, jestli je to opravdu ona.“

„Soudě podle toho samolibého výrazu jsi ji viděl.“

„Samozřejmě. A viděl jsem ji, jak se setkala s tím starcem a jeho družkou.“

„Vážně? Pojďme si o tom promluvit dovnitř.“

Rozhlédl jsem se, abych se ujistil, že Skřet neviděl jen nějaké přeludy. Paní byla pryč, to bylo jisté.

Co to mělo k čertu znamenat?

*

Jednooký a jeho parta se vrátili pozdě večer. Všichni se naparovali jako pávi a Jednooký se uculoval jako kočka, které mezi vousky zůstalo ptačí peří. Kejklíř a Šílenec nesli velký zavřený koš. Chroptil pokašlával, přežvykoval a usmíval se, jako kdyby se chystala nějaká pořádně velká neplecha, v níž měl prsty.

Skřet se se zavřeštěním probral z dřímoty ještě dřív, než Jednooký spustil. „Koukej odsud okamžitě zmizet i s tím košem, Krkavčí dechu, nebo ti to tvoje pavoučí hnízdo, kterému říkáš mozek, změním v hračku pro chrobáky.“

Jednooký si ho nevšímal. „Podívej se, Felčare. Nebudeš věřit tomu, co jsem našel.“

Chlapci položili koš na zem a odklopili víko.

„To asi nebudu,“ souhlasil jsem. Naklonil jsem se nad koš v očekávání, že v něm najdu klubko kober nebo něco podobného. Uvnitř byla postavička vysoká jako půllitr piva, která jako by Skřetovi z oka vypadla… možná bych měl radši říct vysoká jako šálek čaje, poněvadž Skřet sám nebyl o moc větší než půllitr. „Co to sakra je? Odkud to je?“

Jednooký se podíval na Skřeta. „Stejnou otázku jsem si kladl už roky.“ Ve tváři se mu přitom objevil ten největší škleb, jaký jsem u něj kdy viděl a který zcela jasně říkal: ‚Dostal jsem tě!‘

Skřet zavyl jako levhartice v horku a začal dělat tajemná gesta. Jeho prsty po sobě ve vzduchu zanechávaly ohnivé stopy.

Ignoroval jsem ho. „Co je to?“

„To je rarach, Felčare. Nefalšovaný rarach. To nepoznáš raracha, když ho vidíš před sebou?“

„Ne. Odkud je?“ Vzhledem k tomu, jak dobře jsem Jednookého znal, jsem si nebyl jistý, jestli to opravdu chci vědět.

„Cestou dolů podél řeky jsme narazili na malou skupinu obchůdků poblíž vnějšího trhu, kde měli všelijaké užitečné věci pro čaroděje, věštce, vyvolávače duchů, zaříkávače a tak podobně. A tam, přímo ve výloze jednoho z těch obchodů, které vypadaly spíš

jako díra do zdi, byl tenhle malý chlapík. Nemohl jsem zkrátka odolat. Řekni našemu kapitánovi ahoj, Žabáku.“

„Našemu kapitánovi ahoj, Žabáku,“ řekl rarach a zachechtal se podobně jako Skřet, jen mnohem vyšším hlasem.

„Polez ven, můj malý příteli,“ řekl Jednooký. Rarach vyskočil do vzduchu, jako když do něj střelí. Jednooký se pobaveně zasmál. Popadl raracha za nohu a nechal ho viset hlavou dolů, jako když si batole hraje s panenkou. Podíval se na Skřeta, sinalého vzteky. Byl tak nervózní, že ani nedokázal pokračovat v kouzelných hrátkách, které prve započal.

Jednooký pustil raracha na zem. Ten se ve vzduchu obrátil a dopadl na nohy, rozběhl se na druhou stranu místnosti a upřeně si začal prohlížet Skřeta jako nějaký mladý bastard, který znenadání intuitivně pochopil, kdo je jeho předek. Přemetem se vrátil zpátky k Jednookému a řekl: „Bude se mi tu mezi vámi líbit, chlapci.“

Popadl jsem Jednookého za límec a zvedl ho ze země. „A co je s tou zatracenou lodí?“ Trochu jsem jím při těch slovech zatřásl. „Poslal jsem tě, abys najal nějaký zatracený člun, a ne abys koupil tuhle mluvící tretku.“ Byl to druh záchvatu hněvu, který trvá zhruba tři vteřiny. Nejsou sice v mém případě nijak časté, ale přesto jsou dost silné, abych se jimi dokonale zesměšnil.

Můj otec jimi často trpěl. Když jsem byl malý, ukryl jsem se vždy na dvě až tři minuty pod stůl, dokud ho to nepřešlo.

Postavil jsem Jednookého na zem. „Jednu jsem našel, v pořádku?“ řekl mi s udiveným výrazem. „Vyplouvá pozítří, hned po rozbřesku. Nemohl jsem najmout žádnou loď výhradně pro nás, protože bychom si nemohli dovolit tak velkou, abychom se na ni vešli i s koňmi a kočáry, pokud by zároveň nepřepravovala ještě jiný náklad. Nakonec se mi podařilo uzavřít dohodu.“

Rarach Žabák stál za Chroptilem, schovával se za nohu a vykukoval ven jako vystrašené dítě – i když jsem měl pocit, že se nám vlastně směje. „Dobrá. Omlouvám se, že jsem tak vybuchl. Pověz mi o té dohodě.“

„Dovezou nás až na místo, kterému říkají Třetí vodopád a které se nachází zhruba osm set šedesát mil po proudu řeky. Loď se přes

něj nedokáže dostat. Osm mil budeme muset přejít po souši a najmout si pak jiný člun.“

„Ke Druhému vodopádu, předpokládám.“

„Jistě. Nicméně první část cesty nás nebude stát vůbec nic. Dokonce budeme mít i jídlo a krmivo zdarma, pokud budeme na téhle obchodní lodi sloužit jako stráže.“

„Aha, stráže. K čemupak potřebují stráže? A proč tolik?“

„Piráti.“

„Rozumím. To znamená, že bychom se mohli zaplést do boje i v případě, že bychom za dopravu zaplatili.“

„Pravděpodobně.“

„Prohlédl sis ten člun? Dá se dobře bránit?“

„Ano. Během několika málo dnů z něj můžeme udělat učiněnou plovoucí pevnost. Je to ten největší zatracený člun, jaký jsem kdy viděl.“

Kdesi hluboko v myšlenkách jsem ucítil, jak znovu ožívají mé pochybnosti. „Ráno si ho prohlédneme ještě jednou. Ta dohoda se mi zdá být příliš dobrá, než aby to byla pravda.“

„Rozumím. To byl taky jeden z důvodů, proč jsem koupil Žabáka. Můžu ho poslat, aby se porozhlédl kolem a pokusil se něco vyčmuchat.“ Zašklebil se a podíval se na Skřeta, který stál v koutě a trucoval. „Se Žabákem taky nemusíme utrácet za průvodce a tlumočníky. Zvládne i to.“

Udiveně jsem zvedl obočí. „Opravdu?“

„Je to pravda. Vidíte? Občas taky udělám něco užitečného.“

„Vymýšlíš si. Chceš říct, že je tenhle rarach připravený nám pomoci?“

„Tak, jak je to jenom možné.“

„Pojďme si promluvit ven, je tam větší soukromí. Mám pro něj asi tucet úkolů.“

Kapitola osmnáctá:
Člun

Společně se skupinou jsem dorazil na nábřeží chvíli předtím, než se slunce vyhouplo nad vrcholky kopců na druhé straně řeky. S výjimkou dopravního ruchu směřujícího ke stejnému cíli jako my panovala ve městě ospalá atmosféra. Hustota dopravního provozu sílila s každým krokem, kterým jsme byli k řece blíž, a na nábřeží samotném vládl příšerný zmatek.

Znovu jsem zahlédl vrány.

„Vypadá to, že tady byly celou noc," poznamenal jsem. „Který z těch člunů to je, Jednooký?"

„Ten velký támhle."

Vydal jsem se směrem, který mi ukázal. Náš člun bylo učiněné monstrum. Podobal se obrovskému dřeváku, který je určen především k plavbě po proudu. Cestování po takto líné a široké řece musí být velmi pomalé. „Vypadá nově."

Mlčky jsme se prodírali davem a rozhlíželi se kolem. Snažil jsem se něco vyčíst z tváří dělníků, které jsme potkávali. Jejich výrazy však kromě ostražitosti neprozrazovaly téměř nic. Všiml jsem si také několika ozbrojenců, stejně velikých jako ti, kteří mě předešlého dne navštívili, kterak se naloďují na některé z menších člunů. Na palubu našeho člunu jsem viděl nastupovat skupinku přístavních dělníků. „K čemu všechno to dříví, netušíš?"

„Mám určitou představu," řekl Jednooký. „Na stavbu ochranných štítů. Jedinou ochranou před zápalnými střelami byly prutové zástěny. Jsem překvapený, že si nechali poradit a nešetřili námahou a penězi. Možná se budou řídit všemi mými radami. Pokud ano, máme vyhráno."

„To mě nepřekvapuje.“ Teď už jsem si byl jistý, že náš příjezd byl nejenom očekáván, ale dokonce zakomponován do plánů města. Hrozba pirátů představovala víc než jen pouhou nepříjemnost. Tihle lidé se s nimi chtěli vypořádat pomocí bandy postradatelných dobrodruhů.

Nechápal jsem, proč se domnívají, že na nás musejí hrát takovéhle divadlo. Taková přece je naše práce. A my jsme beztak museli pokračovat po řece dál.

Možná to byl jednoduše způsob, kterým zdejší společnost fungovala. Možná sami nedokázali uvěřit pravdě.

S pomocí Žabáka nám uzavření dohody s majitelem člunu a výborem pohlavárů, kteří byli s ním, netrvalo déle než šest minut. Vymínil jsem si příslib vysoké odměny po skončení cesty. „Dáme se do práce, jakmile uvidíme peníze,“ řekl jsem. A hle! Má podmínka zapůsobila téměř magicky.

„Mohl jsi z nich vytáhnout ještě víc,“ řekl mi Jednooký.

„Jsou zoufalí,“ souhlasil jsem. „Něco je musí asi hodně sužovat. Tak, jdeme do práce.“

„Nechceš vědět, co to je?“

„Na tom nezáleží. Poplujeme s nimi tak jako tak.“

„Možná. Ale stejně nechám Žabáka, ať se tady trochu porozhlédne.“

„Proč ne.“ Společně s Otou a Jagou jsem se vydal na obhlídku paluby. Probírali jsme, jak lze zvýšit obranyschopnost člunu. „Musíme si udělat lepší představu o tom, co nás vlastně čeká. Chceme být připraveni na taktiku pirátů. Například bychom mohli pro případ jejich útoku z malých člunů za bariéru instalovat stroje na metání střel.“

Zastavil jsem se u zábradlí na straně, kterou loď kotvila u mola. Bylo zřejmé, že naši loď, jež měla očividně plout v čele, bude následovat celý konvoj plavidel. Naše loď se již nikdy neměla vrátit zpět. Měla pouze tolik vesel, aby se udržela ve správném směru.

Nad vším tím zmatkem poletovaly vrány. Ignoroval jsem je. Začínal jsem mít podezření, že jsem nějakým způsobem posedlý.

Proti stěně skladu jsem si pak ale všiml prázdného ostrůvku. Lidé se mu vyhýbali, aniž by si to vůbec uvědomovali. Ve stínu tam stála nejasná postava. Vrány poletovaly sem a tam.

Měl jsem pocit, jako by mě někdo pozoroval. *Byla* to snad jen má představivost? Nikdo jiný ty zpropadené vrány neviděl. „Je na čase, abych zjistil, co se to tu zatraceně děje. Jednooký! Potřebuji si na chvíli půjčit tvého nového mazlíčka.“

Řekl jsem Žabákovi, aby se šel kolem toho místa trochu porozhlédnout. Odešel, ale za minutu byl zpátky. „Co jsem tam měl vidět, Kapitáne?“ zeptal se mě rarach s poťouchlým výrazem.

„Co jsi viděl?“

„Nic.“

Podíval jsem se na to místo znovu. Ani já jsem tam už nic neviděl. Pak jsem ale zahlédl ty tři velké chlapy, kteří se pokoušeli se mnou předešlého dne promluvit. Měli s sebou celou tlupu sobě podobných domorodců a prohlíželi si náš člun. Vytušil jsem, že se o nás pořád zajímají. „Budeš mi teď chvíli tlumočit, skrčku.“

*

Největší z nich se jmenoval Mogaba a jeho přáním bylo vstoupit spolu s přáteli do Legie. Tvrdil, že u nich doma je jich víc jako on, pokud s nimi budu spokojený. Pak se začal dožadovat svých práv. Tvrdil, že všichni ti velcí muži, co se kolem procházeli se zbraněmi v rukou, jsou potomky členů Černé legie, kteří za starých časů sloužili v Gea-Xle. Byli to Narové, vojenská kasta tohoto města. Měl jsem takový pocit, že pro ně jsem svatý člověk, skutečný Kapitán, polobůh.

„Co si o tom myslíš ty?“ zeptal jsem se Jednookého.

„Takovíhle chlapi by se nám určitě hodili. Podívej se na ně. Jsou to učiněná monstra. Měl bys toho využít, pokud si nevymýšlejí a nemají něco za lubem.“

„Může je Žabák nějak prověřit?“

„To se vsaď.“ Jednooký dal rarachovi přesné instrukce a poslal ho pryč.

*

„Felčare.“

Vyskočil jsem, jako když do mě střelí – vůbec jsem Jednookého neslyšel přicházet. „Co je?“

„Tihle Narové jsou skuteční. Řekni mu to, Žabáku.“

Rarach spustil pištivým hlasem, kterým tolik připomínal Skřeta.

Narové byli skutečně potomky našich předchůdců. Vytvořili ve městě oddělenou kastu, válečnický kult vybudovaný na základě mýtů, které tu Legie po sobě zanechala. Vedli dokonce vlastní kroniku a staré tradice dodržovali lépe než my. Pak mi Žabák řekl něco opravdu zajímavého.

Někdo jménem Eldron Věštec, slavný místní mág, předpověděl náš příchod již před několika měsíci, přibližně v době, kdy jsme přecházeli trávou zarostlé kopce na cestě k pralesu D’loc-Aloc. Narové (což byla odvozenina od slova Nar – černý) uspořádali celou sérii soubojů a zkoušek, aby z každé stovky členů vybrali toho nejlepšího muže, který se měl následně znovu připojit ke standartě jejich otců a vykonat pouť do Chatováru. Pokud bychom je ovšem mezi sebe přijali.

Eldron Věštec předpověděl i cíl naší mise.

Nemám rád, když se věci odvíjejí způsobem, kterému nerozumím. Chápete?

Mogaba byl coby nejlepší bojovník své kasty zvolen velitelem delegace.

Zatímco se Narové chystali na svatou pouť, začali radní a obchodníci města Gea-Xle připravovat plán, jak nás využít k prolomení blokády pirátů, která byla již několik let zcela neproniknutelná.

Velká naděje ze severu. To jsme byli my.

„Nevím, co na to říct,“ řekl jsem Jednookému.

„Povím ti jednu věc, Felčare. Nemůžeš ty Nary odmítnout.“

O tom jsem ani neuvažoval. Mé představy o těchhle pirátech, o kterých nám toho nikdo moc neřekl, získávaly čím dál tím konkrétnější a nepříjemnější obrysy. Někde hluboko uvnitř jsem pojal přesvědčení, které jsem však nikdy nevyslovil nahlas, že musejí

disponovat nějakým silným kouzlem, které použijí vždy, když se situace začne měnit v jejich neprospěch. „Proč ne?“

„Jsou nebezpeční, Felčare. Nábožensky nebezpeční, fanatici. Jsou schopni udělat něco šíleného, třeba si rozpárat meči břicha, jestli je Kapitán neshledá hodnými vydat se na pochod s Legií.“

„Ale jdi.“

„Opravdu, myslím to vážně. Mají své náboženské přesvědčení. Ty pořád mluvíš o tom, jaké to bylo za starých časů, kdy standarta představovala opatrované božstvo. Oni se vydali jiným směrem než my. Legie, která zamířila na sever, se změnila v obyčejnou bandu hrdlořezů. Ale děti, které tu po sobě zanechala, si z otců udělaly bohy.“

„Ty mě děsíš.“

„Radši bys tomu měl uvěřit.“

„Zklamou se v nás. Já jsem jediný, kdo ještě bere naše tradice vážně.“

„To je nesmysl, Felčare. Úcta k tradicím přece nespočívá vtom, že o nich budeš mluvit a neustále je připomínat. Musím najít toho malého kejklíře Skřeta a zjistit, jestli by mohl přestat trucovat, abychom připravili plán, jak ubránit člun v případě napadení. K čertu. Ti piráti vědí o všem, co se tady nahoře šustne. Možná je naše reputace vyděsí a nechají nás proplout.“

„Myslíš?“ Byla to lákavá představa.

„Ne. Žabáku! Pojď sem. Chová se jako parchant, pořád do něčeho strká nos. Žabáku, chci, abys tady zůstal s Felčarem. Budeš ho poslouchat, jako kdybych to byl já, rozumíš? Jestli ne, tak ti seřežu zadek.“

I přes veškeré nadání a dovednosti měl rarach rozum pětiletého dítěte. Příliš zvědavého dítěte. Slíbil Jednookému, že mě bude poslouchat a pomáhat mi, ale sám jsem nevěřil tomu, že by to bylo tak jednoduché.

Vydal jsem se zpátky k molu a přijal do našeho bratrstva ve zbrani dvaatřicet nových rekrutů. Mogaba měl takovou radost, až jsem se na okamžik obával, že mě začne objímat.

Bylo to po čertech impozantních dvaatřicet mužů – všichni do jednoho vypadali jako monstra a byli rychlí a mrštní jako kočky.

Pokud to byli potomci mužů, kteří sloužili ve městě Gea-Xle, jak asi potom museli vypadat naši předchůdci?

První věc, na kterou se mě Mogaba po složení přísahy zeptal, byla, jestli nebude vadit, když jeho kastovní bratři budou držet hlídky na ostatních člunech, aby pak mohli vyprávět synům, že se vydali na svatou pouť až ke Třetímu vodopádu.

„Jistěže ne, proč?“ Z Mogaby a jeho chlapců se mi začínala točit hlava. Poprvé od chvíle, kdy jsem se zhostil vedení Legie, jsem se opravdu *cítil* jako Kapitán.

Všichni se pak rozeběhli po městě, aby si připravili výstroj a roznesli ty dobré zprávy.

Všiml jsem si, že nás z přídě člunu pozoruje kapitán. Šklebil se jako pouťová opice.

Pro tyhle lidi se věci vyvíjely nejlepším možným směrem. Mysleli si, že nás mají zcela pod kontrolou.

*

„Hej, Felčare. Tamhle přichází tvá marnotratná přítelkyně.“

„Tak už i ty, prcku? Měl jsem tě hodit do řeky.“ Kdybych ho ovšem dokázal chytit. Byl neskutečně mrštný a hbitý.

Všiml jsem si jí podle rozruchu, který kolem sebe vzbuzovala. Nebo spíš naprostého klidu. Muži, kolem nichž prošla, se totiž zastavovali, aby se k ní otočili, povzdechli si a roztouženě potřásli hlavou. Nikoho z nich ani nenapadlo na ni hvízdnout, oslovit ji nebo pronést nějakou obhroublou poznámku.

Rozhlédl jsem se a vybral si oběť. „Murgene!“

V mžiku stál vedle mě. „Co potřebuješ?“

„Až sem Paní přijde, ukaž jí její pokoj. Ta přilehlá místnost je pro její hosty.“

„Myslel jsem…“

„Nemysli, jenom udělej, co ti říkám.“

Sám jsem se pak ztratil. Nebyl jsem ještě připraven na bitvu, jež byla nevyhnutelná.

Kapitola devatenáctá:
Řeka

Noc na řece. Měsíc proměnil hladinu v temné zrcadlo. Okamžiky až nepřirozeného ticha se střídaly s pekelnou kakofonií zvuků: bručení krokodýlů, na padesát druhů žabího skřehotání, vřeštění a skřeky ptáků, supění hrochů – a bůh ví čeho všeho ještě.

A bzučení brouků. Hmyz tady byl téměř stejně dotěrný jako v džungli. Čím dále jsme postupovali mokřinami na jih, tím byl otravnější. Řeka měla protékat močálem o šíři osmi až deseti a délce přes tři sta mil. Západní břeh byl udržovaný. Na východním však panovala učiněná divočina. Lidé, kteří nás pozorovali z člunů v ústí močálů a potoků vtékajících do řeky, byli stejně zanedbaní jako jejich země.

Byl jsem ujištěn, že se těchto lidí, žijících ve stínu města, není třeba nikterak obávat. Když na nás pokřikovali, bylo to jenom proto, aby nám nabídli krokodýlí kůže a pláště z papouščích per. Impulzivně jsem se rozhodl jeden takový plášť koupit. Vybral jsem si ten největší a nejpestrobarevnější ze všech. Musel vážit snad šedesát liber. Když jsem si ho oblékl, vypadal jsem jako věrná kopie nějakého divošského náčelníka.

Mogaba si plášť důkladně prohlédl a ohodnotil ho jako dobrou koupi. Řekl mi, že mě ochrání před nepřátelskými šípy lépe než ocelové brnění.

Někteří z Narů si koupili krokodýlí kůže, aby jimi vyztužili své štíty.

Skřet se zřejmě zbláznil a koupil si pár konzervovaných krokodýlích hlav. Jedna z nich byla tak velká, že vypadala, jako by patřila drakovi. Zatímco jsem seděl na boku lodi, rozjímal nad noční řekou a přemýšlel o vránách, které nás provázely na každém kroku,

upevnil Skřet největší hlavu na příď člunu jako galeonovou figuru. Předpokládal jsem, že má v rukávu schovaný nějaký kousek.

S menší krokodýlí hlavou pak přišel ke mně. „Chci, aby sis ji nasadil.“

„Cože?“

„Chci, aby sis ji nasadil. Až na nás zaútočí piráti, budeš stát na palubě ve svém opeřeném plášti a dštít oheň jako nějaká mytologická stvůra.“

„To je skvělý trik. Opravdu se mi moc líbí. Popravdě řečeno jsem přímo nadšený. Co kdybychom našli nějakého jiného hlupáka, který si to zkusí?“

„Ale…“

„Nemyslíš si snad, že bych tady jen tak stál a nechal na sebe střílet, že ne?“

„Budu tě s Jednookým dobře chránit.“

„Opravdu? Že by mé modlitby byly nakonec přece jenom vyslyšeny? Celé roky jsem netoužil po ničem jiném než po tvé a Jednookého ochraně. ‚Ochraňujte mě, ó svatí otcové naší Legie!‘ modlil jsem se snad tisíckrát. Opravdu, desettisíckrát jsem prosil…“

Skřet mě ale zaprskáním přerušil a změnil téma. „Ti lidé, kteří přivedli tvou přítelkyni na palubu…“ spustil.

„Další blázen, který mluví o Paní jako o mé přítelkyni, si osedlá jednoho z těch všudypřítomných krokodýlů a vyzkouší, jestli se dají zkrotit. Pochopils mě?“

„Jo, tvoje city jsou raněné, protože se nedokážeš vyrovnat s realitou.“

Mlčel jsem. Ale musel jsem se hodně přemáhat.

„Ti dva nám přinesou neštěstí, Felčare,“ oznámil mi šeptem bez dechu, který používáme, když se plížíme k nepřátelským hlídkám. „Chystají tam dole v kajutě něco nekalého.“

Skřet se snažil být užitečný. Od chvíle, kdy se mezi námi objevil Žabák, se cítil být odstrčený. Neřekl jsem mu proto, že jsem již sám pojal podobné podezření a že jsem už párkrát uvažoval o tom, jak celou situaci vyřešit.

Z vody vyskočila ryba prchající před predátorem, který ji pronásledoval. Za svou snahu byla po zásluze odměněna: nějaký noční pták ji ve vzduchu lapil a zmizel s ní v korunách stromů.

Zabručel jsem. Měl jsem Skřetovi prozradit, co o tom vím a jaké mám podezření? Nebo jsem měl ze sebe udělat hlupáka? Přetvářka byla teď, když se řady Legie začaly znovu rozrůstat, velice důležitá. Chvíli by to mělo fungovat. Staří veteráni mě jistě nebudou podezřívat, že bych zaujal tak cynický a pragmatický přístup k velení, jaký jsem plánoval.

Takže jsem si vyslechl Skřetův výčet faktů, podezření a spekulací. Jenom málo z toho, co mi řekl, pro mě bylo novinkou. A to, co opravdu nové bylo, jen dotvářelo představu, kterou jsem si o celé věci už udělal. „Myslím, že je na čase, aby ses vytasil s opravdu mistrovským životním kouskem, Skřete," řekl jsem mu. „S něčím jednoduchým, přímým a silným, co bys mohl vyvolat během zlomku vteřiny."

Ve tváři se mu objevil jeho typický škleb. „Tak v tomhle směru mám před tebou náskok, Felčare. Připravil jsem si několik věcí, které lidi opravdu ohromí, až je použiju."

„Dobře." Měl jsem takový zvláštní pocit, že tím, kdo bude ohromen nejvíc, bude Jednooký.

*

Cesta ke Třetímu vodopádu trvá minimálně dva týdny, protože proud není o nic rychlejší než pomalá chůze. A když se k tomu přičtou potíže s piráty, mohla by taky trvat věčně.

Koncem čtvrtého dne se nám podařilo loď upravit do tak obranyschopného stavu, jak jen to šlo. Hlavní palubu chránily dřevěné štíty, jejichž spodní okraje přesahovaly přes bok lodi, aby tím bylo co nejvíce ztíženo případné přepadení lodě z člunů. Žádná ze střílen v tomto ochranném krytu nebyla tak veliká, aby se jí mohl někdo protáhnout. Chlapci na každou stranu postavili čtyři stroje na metání střel. Díky Jednookého prozíravosti jsme měli u střílen připravenou zásobu zápalných bomb a další byly ukryty v dobře chráněných hnízdech nahoře v palubní kabině. Tři bratři z Berylu

postavili delfína, což je závaží ve tvaru ryby upevněné na konci dlouhého řetězu. Lze ho vystřelit do vzduchu a prorazit jím dno člunu. Mým oblíbeným strojem však byl ten, který vymyslel Trpělivý, bývalý průvodce karavan.

Bylo to v podstatě prkno podobné skákacímu, jehož pomocí jsme mohli po nepřátelích metat svazky otrávených šipek. Stačilo jenom nepatrné škrábnutí, aby se vám jed dostal do krve a způsobil smrtelnou paralýzu. Jedinou nevýhodou tohoto zařízení byla jeho nepohyblivost. Museli jste čekat, až se vám nepřítel připlete do rány.

Jakmile jsme byli s úpravami hotovi, podrobil jsem všechny přísnému výcviku, který jsem sám musel během rekrutských let absolvovat. Cvičení se střídalo s intenzivní výukou jazyka, po níž opět následovalo další cvičení. Ve snaze zavést mezi muži alespoň jeden společný jazyk jsem nedopřál Jednookému a jeho rarachovi ani chvilku oddechu. Má činnost se setkávala se spoustou protestů, jenom Narové byli příjemně překvapeni.

Paní se za celou dobu ani jednou neukázala. Díky její nepřítomnosti bych býval málem zapomněl, že vůbec existuje.

Do oblasti mokřin, tvořené povětšinou cypřišovými bažinami, jsme se dostali časně ráno šestého dne plavby. Všichni najednou začali být ostražitější.

*

Další dva dny nebylo po pirátech nikde ani stopy. Když se konečně ukázali, Jednooký se Skřetem nás před jejich příchodem včas varovali.

Proplouvali jsme místem, kde kanál obklopoval hustý porost cypřišů. Útočníci ve dvaceti člunech vypluli zpoza zátoky přímo proti nám. Stačili jsme vystřelit jenom ze dvou metacích strojů a podařilo se nám tak zastavit pouze jeden z člunů. Šípy vystřelované ze střechy palubní kabiny – která se táhla přes celou šíři plavidla – nám rovněž nijak nepomohly. Všechny čluny byly vybaveny kryty z krokodýlí kůže.

Přirazili k boku naší lodi. Za dřevěný kryt se zaklesly lodní háky opatřené dlouhými řetězy a piráti začali šplhat na palubu.

Měl jsem je přesně tam, kde jsem si přál je mít.

Ve štítech byly malé otvory, jimiž Mogabovi Narové začali bodat piráty do nohou. Těch několik málo, kterým se podařilo dostat až nahoru, se muselo postavit na kládu širokou čtyři palce a přeskočit na střechu palubní kabiny.

Připadal jsem si jako na střelnici. Nikdo z pirátů ten skok nepřežil.

Skřet ani Jednooký se žádnými kouzly nezabývali. Namísto toho se bavili metáním zápalných bomb. Piráti, kteří se očividně s ničím takovým doposud nesetkali, se dali na útěk dřív, než by se nám hodilo.

Podle mého odhadu přišli při tomto útoku o padesát až šedesát mužů. Nebyly to sice malé ztráty, ale rozhodně byly menší, než jsem si představoval. A obchodníci z Gea-Xle doufali, že piráty porazíme.

Zničehonic, jakmile piráti zmizeli z dohledu, se jako duch na palubě objevil kapitán. Během šarvátky jsem nikde nezahlédl ani jeho, ani nikoho z posádky, a tak si s námi proud řeky mohl dělat, co chtěl.

Náhodou se vedle mě zrovna objevil Žabák. Jeho prostřednictvím jsem kapitánovi vynadal do těch nejhorších výrazů, které mne v tu chvíli napadly. Můj vztek otupila až jeho stížnost, že jsme nechali utéct příliš mnoho pirátů.

„Musíte se s nimi pustit znovu do boje, hned. Příště už budou vědět, co mají očekávat.

Podle toho, co jsem slyšel, je první útok jenom taková zkouška. Co se to sakra děje?“ Ve vodě byl patrný nějaký pohyb a něco začalo narážet do trupu lodi.

„Jehlozubci,“ zachvěl se hrůzou kapitán. Dokonce i na Žabákovi bylo znát, že je celý nesvůj. „Jsou to ryby, velké jako lidská ruka. Hledají ve vodě krev. Když je jí hodně, dočista zešílí a útočí na všechno kolem. Během minuty dokážou sežrat hrocha, že z něj nezůstanou ani kosti.“

„Opravdu?“

Řeka kolem nás začala doslova vřít. Mrtví a ranění piráti, kteří se nedokázali dostat zpět do člunů, zmizeli. Polámané a zapálené čluny,

a také naplavené dříví, to všechno se ztrácelo ve chřtánech dravých ryb. Alespoň se o to jehlozubci vehementně snažili.

Jakmile jsem se ujistil, že o záchranu bude pro příště bojovat i posádka, odebral jsem se na poradu se svými mágy.

*

Druhý útok přišel v noci. Tentokrát byl mnohem zuřivější.

Díky předchozí porážce byli odhodláni nebrat žádné zajatce.

Opět jsme byli předem varováni, přirozeně. Skřet a Jednooký se rozhodně neflákali.

K útoku si znovu vybrali zúžené místo, přes které byl tentokrát povalen kmen stromu, z něhož se na nás chystali vrhnout. Plány jsem jim ale překazil tím, že jakmile si Skřet kmene všiml, nechal jsem spustit kotvy. Zastavili jsme dvě stě yardů před nastraženou pastí. Čekali jsme.

„Skřete? Jednooký? Jste připraveni?“ Nachystali jsme si pro piráty nové překvapení.

„Ano, mami.“

„Klete, delfín připraven?“

„Ano, pane.“

Zatím jsme ho ještě nepoužili. „Oto, neslyším tu zatracenou pumpu. Co se tam vzadu sakra děje?“

„Právě hledám posádku, Felčare.“

No výborně, takže se znovu projevili jako zbabělci, co? Myslí si snad, že k nim budou piráti laskavější, když se nebudou bránit? „Murgene, vytáhni toho zatraceného kapitána téhle kocábky z díry.“ Věděl jsem, kde se ukrývá. „Chci ho tady. Jednooký, potřebuju raracha.“

„Jen co se vrátí z průzkumu.“

Jako první se ukázal Žabák. Právě mě informoval, že ve tmě na nás číhají všichni dospělí muži, kteří v bažinách žijí, když mi Murgen přivedl kapitána, jenž v jeho ocelovém sevření tiše kňoural. „Řekni mu, že ho nechám hodit přes palubu, pokud se jeho lidé během dvou minut nepustí znovu do práce,“ řekl jsem v okamžiku, kdy na palubu dopadly první nepřátelské šípy. „A za ním tam budu

házet jednoho jeho muže po druhém, dokud nedostanu to, co chci.“ A myslel jsem to smrtelně vážně.

Moje výhrůžka zabrala. Ve chvíli, kdy jsme se chystali s Murgenem zjistit, jak daleko dokážeme dohodit dospělého muže, se začalo znovu ozývat skřípění a rachocení pump.

Z noční oblohy se snesla další sprška šípů. Byla špatně mířená, takže nám nezpůsobila žádné škody. Jejím jediným účelem však bylo udržet nás v úkrytu.

Skřet vyzkoušel svůj oblíbený kousek z doby, kdy sloužil Bílé Růži. Pod vlivem jeho kouzla se veškerý hmyz z blízkého okolí začal stahovat na nejbližší lidská těla a ze tmy se začalo ozývat klení a vřeštění.

Povyk však brzy utichl. Zadání bylo splněno a otázka zodpovězena. Mezi piráty byl někdo, kdo dokázal zrušit jednoduchá kouzla.

Jednooký měl za úkol proplížit se na druhou stranu a dotyčnou osobu, pokud by se mezi piráty objevila, najít, aby ji pak se Skřetem mohli stáhnout z kůže a tu pak přibít na nejbližší cypřiš.

Sprška šípů ustala. A sotva jsem na toho malého ďábla pomyslel, už stál přede mnou. „Velké problémy, Felčare,“ sdělil mi Jednooký. „Ten chlápek je opravdu třída. Nevím, jak si s ním poradit.“

„Udělejte, co můžete. Oslepte ho. Všiml sis? Přestali po nás střílet šípy.“ V bažinách bylo dost živo na to, aby její noční zvuky zakryly zvuk blížících se vesel.

„Dobře.“ Jednooký se okamžitě rozběhl na své místo. Vzhůru k obloze vylétl růžově zářící bod. Nasadil jsem si krokodýlí hlavu, kterou mi Skřet pomohl upevnit. Nadešel čas zahájit představení.

Dobré herectví představuje polovinu vyhrané bitvy.

Růžový bod se rychle zvětšoval a osvětlil celou řeku.

K naší lodi se potichu plavilo snad dvacet člunů. Kryty z krokodýlích kůží byly vztyčeny, aby zakryly světlo zápalných bomb.

Z nozder jsem dštil oheň a z těla mi šlehaly plameny. Vsadím se, že jsem z těch člunů musel vypadat jako ztělesněný ďábel.

Nejbližší čluny od nás byly jen deset stop daleko. Všiml jsem si připravených žebříků a za krokodýlími zuby jsem se spokojeně zašklebil. Mé tušení bylo správné.

Zvedl jsem ruce vzhůru a znovu je spustil.

Vzduchem prolétla zápalná bomba a roztříštila se o jeden z člunů.

„Nepřestávejte pumpovat, vy zatracení idioti!“ zakřičel jsem.

Bomba nevybuchla.

Znovu jsem zopakoval svůj úkon.

Napodruhé byl již výsledek mnohem lepší. Hladinu řeky olízl ohnivý jazyk a během krátkého okamžiku byla celá řeka, s výjimkou úzkého pruhu okolo naší lodě, v plamenech.

Ta past byla až příliš dokonalá. Plameny spotřebovaly většinu vzduchu a jejich žár byl nesnesitelný. Oheň ale díky nedostatku entuziasmu čerpačů oleje po chvíli pohasl.

V plamenech nezahynula ani polovina útočících pirátů, ale ty, co přežili, na jakýkoli další boj rozhodně přešla chuť. Obzvláště poté, co naše metací stroje začaly posílat ke dnu jeden člun po druhém. Všechny do jednoho se proto obrátily na útěk. Byly však příliš pomalé a metací stroje a vrhače šípů si mezi nimi vybíraly krutou daň.

Bažinami se začal rozléhat hlasitý řev a křik. Pirátům chvíli trvalo, než se jim podařilo ovládnout vztek.

Chřestění, řinčení a pleskání vesel o vodu ohlásilo druhou vlnu.

I na ni jsem byl připraven. Nejhorší měla být třetí vlna, pokud ovšem právě nezměnili taktiku. Zrovna třetí vlna, spolu s neznámými schopnostmi čaroděje, kterého Jednooký objevil, mi dělala největší starosti.

Pirátské čluny se k naší lodi přiblížily na sto stop, když mi Skřet dal smluvené znamení.

Shromáždil tisíce jehlozubců ve zmateném hejnu.

Přední čluny se přiblížily na dostatečnou vzdálenost a já jsem zase začal tancovat.

Delfín prolétl vzduchem a zasáhl velký dřevěný člun. Vzápětí spustily i všechny ostatní válečné stroje a piráty zaplavil déšť zápalných bomb a oštěpů.

Měli jsme v plánu dostat několik raněných pirátů do vody plné jehlozubců.

Několik jich do vody skutečně spadlo.

Řeka začala vřít.

Polovina pirátských člunů byla tvořena dřevěnými kostrami potaženými kůžemi. Ty podlehly hned. Dřevěné čluny odolávaly mnohem déle, ale jenom nejtěžším z nich se podařilo opakované útoky rozdivočelých ryb vydržet. A i ty byly vydány napospas panice jejich posádek.

Nejrychlejší a nejinteligentnější z nepřátel zaútočili na naši loď. Kdyby se jim podařilo dostat na palubu a převzít nad ní kontrolu… a právě téhle naděje jsem doufal, že se chopí.

Piráti byli vybaveni žebříky, zezadu pobitými deskami, jež měly chránit jejich ruce a nohy před kopími Narů, až polezou nahoru.

Narové však vystrčili kopí a naostřené dřevěné tyče škvírami mezi prkny ochranného štítu ven, takže nebylo možné o něj žebříky opřít. Než pirátům došlo, jak skvělými opěrami tahle kopí jsou, podařilo se Cletovi a jeho bratrům potopit několik člunů.

Narové měli příkaz na piráty neútočit, pokud zůstanou jenom viset na bocích lodi. Jejich těla měla odradit bratry, otce a bratrance od ostřelování našeho plavidla.

Po nějaké době se nocí znovu rozhostilo ticho a na řeku se snesl klid. Trosky člunů odnesl proud ke kmeni stromu povalenému přes řeku. Mí muži se posadili, aby si odpočinuli, a Jednooký zrušil růžová světla na obloze. Společně s Jednookým, Skřetem, Žabákem, veliteli mých oddílů, Mogabou a kupodivu i lodním kapitánem jsme zasedli k poradě. Kapitán navrhl, abychom zvedli kotvy a pokračovali dál.

„Jak dlouho už tu jsme?“ zeptal jsem se.

„Dvě hodiny,“ odpověděl mi Skřet.

„Na chvíli si odpočineme.“ Konvoj plavidel, který plul za námi, nám měl dát náskok přibližně osmi hodin. Plán byl, že pokud by nás konvoj dohonil, protože bychom právě bojovali s piráty, dorazil by ve chvíli, kdy by síly nepřátel byly již značně vyčerpány, a tak by je bylo možné snadno přemoci i v případě, že bychom jim my sami podlehli. „Jednooký, jak to vypadá s tím jejich čarodějem?“

„Můžeme se dostat do velkých potíží, Felčare,“ odpověděl mi zkroušeně. „Je ještě mocnější, než jsme si předtím mysleli.“

„Zkusili jste ho dostat?“

„Dvakrát. Nejspíš si toho vůbec nevšiml.“

„Jestli je tak silný, tak proč se jednoduše nepřestane skrývat a nezaútočí na nás?“

„To nevíme.“

„Máme se chopit iniciativy? Nemáme se ho pokusit nějak vylákat ven?“

„Proč prostě neprosekáme ten strom a nevyrazíme dál?“ zeptal se Murgen. „Pobili jsme jich dost, aby tady v bažinách drželi minimálně jeden rok smutek a nikoho neotravovali.“

„Oni nás nenechají, proto. Nemůžou. Jednooký, dokážeš najít toho čaroděje?“

„Ano, ale proč já? Souhlasím s tím chlapcem, rozsekejme strom. Mohli by nás překvapit.“

„Překvapit nás můžou tak jako tak. Na co si asi myslíš, že tam ten zatracený strom je, ty hlupáku? Proč si myslíš, že jsme zastavili tady? Můžeš nad ním rozsvítit jednu z těch svých růžových koulí?“

„Když budu muset. Asi tak na půl minuty.“

„Budeš muset. Až ti řeknu.“ Snažil jsem se objevit nějaké neobvyklé pohledy na naši situaci, což se mi nakonec taky povedlo. Napadl mě jeden zajímavý, i když potenciálně osudový experiment. „Jago. Ty a Ota přistavíte všechny metací stroje na východní stranu. Napněte je na čtyřicet procent, aby mohly metat zápalné bomby a neroztříštily je při vrhu.“ S pomocí Žabáka jsem Mogabovi řekl, aby se jeho lučištníci připravili na střechu palubní kabiny. „Až Jednooký označí cíl, vystřelíte po něm pod úhlem pětačtyřiceti stupňů. A zasypete ho tolika zápalnými bombami, jako kdybyste se snažili vypálit celé mokřiny.“

Mé instrukce přerušil zoufalý výkřik jednoho z pirátů, který se už nedokázal déle udržet na boku naší lodi a spadl do vody. Následné divoké cákání svědčilo o tom, že jehlozubci dobře věděli o pamlscích, které tu na ně čekaly, a proto se pořád zdržovali poblíž.

„Jdeme na to.“

Skřet počkal, až ostatní odejdou. „Myslím, že vím, o co se snažíš, Felčare. Doufám, že toho nebudeš litovat.“

„Ty doufáš? Udělám jednu jedinou chybu a všichni jsme mrtví.“

*

Dal jsem povel k zahájení akce. Jednookého světélko se rozlétlo nad hladinou řeky a zmizelo v okolním porostu. Ve chvíli, kdy se prudce rozzářilo, začali všichni střílet.

Chvíli jsem se domníval, že jsme toho bastarda dostali.

Znenadání se na střeše palubní kabiny objevila Paní. Sundal jsem si krokodýlí hlavu. „To je podívaná, co?“ Cypřiš a mech hoří opravdu výborně.

„Co si myslíš, že děláš?“

„Tak ses konečně uráčila přihlásit do služby, vojáku?“

Levý koutek jejích úst se opovržlivě zvedl. Moje taktika na pirátského čaroděje vůbec nezabrala.

Těsně kolem nás prolétla nepřátelská šipka. Paní sebou vyděšeně trhla.

Pak se piráti, kteří do té doby viseli na bocích lodě, konečně pokusili vyšplhat na ochranný štít a přeskočit na střechu palubní kabiny. Šest z nich, které se lučištníkům nepodařilo ze štítu sestřelit, proměnila připravená kopí v lidské ježky.

„Tak to by bylo. Řekl bych, že jim zbývá jediná možnost.“ Dopřál jsem jí chvíli na zamyšlení. „Mají mezi sebou opravdu schopného čaroděje. Až doposud se skrýval. Právě jsem mu dal najevo, že o něm vím a že ho zničím, pokud k tomu dostanu příležitost.“

„Ty nevíš, co děláš, Felčare.“

„Chyba. Já vím přesně, co dělám.“

Soudě podle nadávky, jíž mi odsekla, mé přesvědčení nesdílela. Nato se otočila a odešla.

„Žabáku!“ zavolal jsem.

„Radši by sis měl tu krokodýlí hlavu znovu nasadit,“ ozval se vedle mě jeho pisklavý hlásek. „Kouzlo nás před šípy neochrání, jestli si ji nenasadíš.“ Jeho slova potvrdil šíp, který prolétl kolem.

Popadl jsem hlavu. „Postaral ses o ty její věci?“

„Jistě, šéfe. Schoval jsem je na místo, které není v tomto světě. Počkej, za chvíli ji uslyšíš vyvádět.“

Plameny mezi cypřiši blikotaly jako dohasínající svíčky. Několik Jednookého růžových světlušek prolétlo kolem a prostě zmizelo. Noc

se začínala pomalu naplňovat deprimujícím a děsivým pocitem přítomnosti něčeho zlého.

Jediné zbývající světlo pableskovalo kolem mne a tlamy krokodýlí hlavy upevněné na přídi.

V tu chvíli na palubu znovu vyběhla Paní. „Felčare! Co jsi udělal?“

„Říkal jsem ti, že vím, co dělám.“

„Ale…“

„Všechny tvé hračky z Věže jsou pryč? Říkej tomu intuice, drahá. Navzdory kusým a nedostatečným informacím jsem si vyvodil správný závěr. Nicméně si myslím, že mi hlavně pomohlo to, že mám ve zvyku se s lidmi, s nimiž pracuji, důkladněji seznámit.“

Tma kolem se ještě více prohloubila. Hvězdy zmizely, ale noc si přesto zachovala jakýsi třpyt, jako vyleštěný kus uhlí. Viděl jsem slabou záři, přestože nikde nebylo žádné světlo – ani u hlavy na přídi.

„Všechny nás kvůli tobě zabijí.“

„Tahle možnost existuje už od chvíle, kdy jsem byl zvolen Kapitánem. Existovala, už když jsme opouštěli Mohylovou zemi. Existovala, když jsme opouštěli Věž. Existovala, když jsme se plavili z Opálu. Existovala, když jsi skládala přísahu věrnosti Černé legii. A její pravděpodobnost ještě vzrostla ve chvíli, kdy jsem od obchodníků z Gea-Xle ukvapeně přijal tuhle nesmyslnou misi. Takže to není nic nového, má drahá.“

Po hladině řeky k nám poskakovalo něco jako plochý černý kámen, od něhož při každém kontaktu s vodou odskakovaly malé stříbrné gejzíry. Skřet s Jednookým jeho směr odklonili.

„Co chceš, Felčare?“ Z jejího hlasu bylo znát, jak je napjatá. Možná se dokonce bála.

„Chci vědět, kdo vede Černou legii. Chci vědět, kdo rozhoduje o tom, kdo s námi cestuje, a kdo ne. Chci vědět, kdo může členům Černé legie udělit povolení na několik dnů zmizet nebo právo se celý týden ukrývat a vyhýbat povinnostem. A především bych rád věděl, do jakých dobrodružství a intrik se Legie pustí.“

Po řece se k nám hnaly další a další poskakující kameny, které z hladiny zvedaly stříbrnou tříšť a vytvářely drobné vlnky. Neustále se víc a víc přibližovaly k lodi.

„Tak kdo tady bude velet, Paní? Ty, nebo já? Čí hru budeme hrát? Tvou, nebo mou? Jestli tvou, pak všechny tvé poklady zůstanou tam, kde se k nim nikdy nedostaneš. A skočíme mezi jehlozubce. Hned.“

„Ty neblafuješ, že ne?“

„Když jednám s někým jako ty, nemůžu blafovat. Můžeš vsadit všechno, co máš, a přesvědčíš se sama.“

Znala mě. Viděla do mě. Dobře věděla, že když to bude nutné, udělám to. „Změnil ses, ztvrdl jsi,“ řekla nakonec.

„Aby člověk mohl být Kapitán, musí v první řadě *být* Kapitán. Ne kronikář nebo lékař. Přestože někde tam hluboko uvnitř je pořád ukrytý romantik. Sama jsi na to mohla přijít, kdyby ses o to tu noc na kopci pokusila.“ Jeden ze skákajících kamenů udeřil do trupu lodě. „Chvíli jsi mě měla v hrsti,“ řekl jsem. „Ty idiote. Ta noc nemá s tímhle nic společného. Tenkrát jsem si nemyslela, že by to mohlo fungovat. Tam na tom kopci jsem byla žena, která byla s mužem, jehož měla ráda a po kterém toužila, Felčare. A myslela si, že ten muž…“

Do trupu udeřil další kámen a loď se otřásla. „Felčare!“ zaječel Skřet.

„Tak co, dohodneme se?“ zeptal jsem se. „Nebo se mám začít svlékat, abych se pokusil uplavat jehlozubcům?“

„K čertu s tebou! Vyhrál jsi.“

„Takže slibuješ, že už budeš poslušná? I za ně?“

„Ano, zatraceně.“

„Dobře,“ chopil jsem se příležitosti. „Žabáku, vrať jí ty její věci.“

Další kámen narazil do lodě a trup hlasitě zaskřípěl. Zapotácel jsem se a Skřet znovu zaječel.

„Tvé věci jsou zpátky, Paní,“ řekl jsem. „Přiveď Měnivce a jeho přítelkyni sem nahoru.“

„Ty to víš?“

„Řekl jsem ti, že mi to došlo. Tak si pospěš.“

*

Na palubu vystoupil starý muž jménem Eldron Věštec. Tentokrát však ve své pravé podobě. Byl to údajně padlý Lapený jménem Měnivec. Byl dvakrát vyšší a široký jako dům, monstrózní muž v červeném. Na ramena mu jako provazce splývaly rozcuchané vlasy. I vousy měl zacuchané a špinavé. Opíral se o zářící hůl ve tvaru vytáhlého a nepřirozeně štíhlého ženského těla. Byla ukryta mezi věcmi, které s sebou vezla Paní. To ona mi poskytla konečný klíč, když mi Žabák oznámil, že je zde. Ukázal holí přes řeku.

Mezi cypřiši přistál obrovský vroucí cákanec hořícího oleje o průměru snad sta stop.

Loď se otřásla nárazem dalšího plochého kamene. Koně v podpalubí začali poplašeně řičet. Někteří členové posádky se k nim přidali. Ve světle ohňů vypadali mí druzi ponuře a hrozivě.

Měnivec sesílal na bažinu další a další ohnivé cákance, až se proměnila v učiněné horoucí peklo. Křik pirátů zcela zanikal v hučení plamenů.

Vyhrál jsem svou sázku.

A Měnivec pokračoval dál a dál.

Z ohně se začalo ozývat silné kvílení. Pomalu se ztrácelo v dáli.

Spolu se Skřetem jsme se na sebe podívali. „Dva z nich za posledních deset dnů," zabručel jsem. Podobné kvílení jsme naposledy slyšeli během bitvy u Krásy. „A už žádní přátelé. Paní, co bych našel, kdybych otevřel ty hroby?"

„Já nevím, Felčare. Opravdu. Nikdy jsem nečekala, že bych Vyjce znovu spatřila. Fakt ne." Její hlas mi připomínal vystrašené, neklidné děcko.

Věřil jsem jí. Světlem ohňů se mihl stín. Vrána létající v noci? Co mě ještě čeká? Měnivcova společnice si jí také všimla. Oči měla přimhouřené a pohled upjatý. Vzal jsem Paní za ruku. Teď, když se vrátila její zranitelnost, jsem ji měl mnohem radši.

Kapitola dvacátá:
Vrbounova plavba

Vrboun si zamračeně prohlížel člun. „Jsem tak rozrušený, že bych se z toho posral.“

„Je něco špatně?“ zeptal se Sáhoun.

„Nemám rád čluny.“

„Tak proč nejdeš pěšky? Budeme tě s Čepelem povzbuzovat, kdykoli tě zahlédneme na břehu.“

„Kdybych měl tvůj smysl pro humor, spáchal bych sebevraždu a svět vší té bolesti ušetřil, Sáhoune. Zatraceně, jestli to musíme udělat, tak to taky uděláme,“ řekl a přeskočil z mola do člunu. „Neviděl jsi Ženu a toho jejího kašpara?“

„Kouř tady nedávno byl. Předpokládám, že už se dávno nalodili. Potají. Nepřejí si, aby se někdo dozvěděl, že Radisha opouští město.“

„A co my?“

Čepel se zašklebil. „Snad si nebude stěžovat, že sem nepřišly holky, aby ho odtáhly zpátky.“

„Bude si stěžovat, Čepeli,“ řekl Sáhoun. „Starý Vrboun se nikdy nevydá na cestu, aniž by přitom nenadával, že se zase musí někam trmácet.“

Člun sám o sobě nebyl tak špatný. Měl šedesát stop na délku a pro čtyři pasažéry byl i dost pohodlný. I na to si začal Vrboun stěžovat, když zjistil, že si Radisha svou četu sluhů tentokrát nepřivedla s sebou. „Tak nějak jsem čekal, že tady bude někdo, kdo se o mě bude starat.“

„Nějak jsi nám zpohodlněl, chlape,“ poznamenal Čepel. „Příště, až se dostaneš do potíží, si určitě budeš chtít najmout někoho, kdo bude bojovat za tebe.“

„To nezní jako špatný nápad. Už jsme toho pro ostatní udělali dost. Nemám pravdu, Sáhoune?“

„Jistě.“

Posádka bidly odtlačila člun do proudu, který byl na dolním toku řeky hodně slabý. Vytáhla lněné plachty a nasměrovala příď na sever. Měli štěstí na dobrý vítr, takže se plavili proti proudu rychlostí loudavé chůze. Jistě, rychlost to nebyla nijak závratná, ale nikdo z cestujících neměl naspěch.

„Nechápu, proč jsme museli vyjet zrovna teď,“ řekl Vrboun. „Stejně se tam, kam chce, nedostaneme. Vsadím se, že řeka je za Třetím vodopádem pořád ještě blokovaná. Neexistuje způsob, jakým bychom se dostali přes Mlat. A i to je na mě dost daleko.“

„Myslel jsem, že chceš jít pěšky,“ řekl Sáhoun.

„Vzpomněl si, že na něj mají v Gea-Xle spadeno,“ řekl Čepel. „Věřitelé obvykle nemají moc smyslu pro humor.“

Trvalo dva týdny, než se dostali do Catorce pod Prvním vodopádem. Za celou tu dobu Kouře a Radishu téměř nezahlédli. Posádka, ta nejhorší sebranka říčních krys beze špetky humoru, jaká kdy žila, je unavovala. Všichni byli vzájemně provázáni nejrůznějšími rodinnými pouty, takže se nikdo z nich neodvážil ani trochu uvolnit. Radisha jim zakázala, aby na noc přistávali u břehu. Obávala se, že by si někdo nemusel dát pozor na ústa a všichni by se tak dozvěděli, kdo že se to bez jakéhokoli ozbrojeného doprovodu plaví po řece.

Vrbouna se tím hluboce dotkla.

První vodopád představoval plavební překážku pouze pro dopravu proti proudu řeky. Proud tady byl příliš rychlý, než aby se jím dalo proplout pomocí plachet či vesel, a břehy příliš vzdálené a rozbahněné, takže lodě nebylo možné ani táhnout. Spolu s Radishou proto vystoupili v Catorce s tím, že posádka vyčká jejich návratu. Osmnáct mil dlouhou cestu do Dadizu, který ležel nad vodopádem, pak museli překonat pěšky.

Vrboun pozoroval lodě, které pluly dolů po proudu, a neustále brblal.

Čepel a Sáhoun se mu jenom vysmívali.

V Dadizu Radisha najala na cestu ke Druhému vodopádu jiný člun. Spolu s Kouřem se už dávno přestala snažit skrývat, jelikož usoudila, že jsou od Taglia dost daleko na to, aby je někdo mohl poznat. První vodopád ležel čtyři sta osmdesát mil severně od Taglia.

*

Po necelém půldni plavby z Dadizu zašel Vrboun na příď za Sáhounem a Čepelem. „Všimli jste si ve městě těch malých snědých chlapíků?“ zeptal se. „Nezdálo se vám, že nás pozorují?“

Sáhoun přikývl a Čepel souhlasně zabručel. „Bál jsem se, že to byla jenom moje bujná představivost,“ řekl Vrboun. „Možná bych si i přál, aby to tak bylo. Nepoznal jsem, co jsou zač. Co vy?“

Sáhoun zakroutil hlavou. „Ne,“ odpověděl Čepel.

„No vy jste teda dneska zase upovídaní.“

„Jak by věděli, že mají sledovat zrovna nás, Vrboune? Bez ohledu na to, co jsou zač. Jediný člověk, který ví, kam máme namířeno, je Prahbindrah Drah. A ani on neznal důvod naší cesty.“

Vrboun se chystal něco říct, ale nakonec se rozhodl, že udělá lépe, když bude zticha a trochu si to promyslí. „Pánové stínů,“ řekl nakonec. „Mohli se to nějak dozvědět.“

„Jo, to mohli.“

„Myslíš, že by nám mohli způsobit nějaké potíže?“

„Co bys na jejich místě udělal ty?“

„Pravda. Radši o tom půjdu říct Kouřovi.“ To Kouř mohl být jejich slabinou. Prohlašoval, že o něm Pánové stínů nevědí. A pokud ano, pak nemají o jeho schopnostech ani tušení.

Kouř a Radisha se usadili ve stínu plachty a pozorovali řeku. Vrboun si musel přiznat, že tahle řeka za kousek pozornosti opravdu stojí. I v těchto místech byla přes půl míle široká. „Kouři, starý brachu, možná jsme se dostali do problému.“

Kouzelník přestal žvýkat a zúženýma očima se na Vrbouna podíval. To oslovení se ho každopádně dotklo.

„V Dadizu byli takoví malí snědí chlapíci, asi takhle vysocí, kteří nás sledovali. Ptal jsem se na ně Sáhouna a Čepela. Taky si jich všimli.“

Kouř se podíval na Radishu, která se otočila k Vrbounovi. „Nejsou to nějací tví nepřátelé, které sis udělal cestou na jih?“

Vrboun se zasmál. „Ale ne. Já nemám žádné nepřátele. Mezi Růžemi a Tagliem nikdo takový nežije. Ještě nikdy jsem nikoho podobného neviděl. Takže jsem si řekl, že to nejsem já, o koho se zajímají.“

Žena se podívala na Kouře. „Všiml sis něčeho?“

„Ne. Ale nedíval jsem se. Zdálo se mi to zbytečné.“

„Hele, Kouři, vždycky by ses měl dívat kolem,“ řekl Vrboun. „Tohle přece vždycky byla nepřátelská oblast. Na cestách by ses měl pozorně rozhlížet. Žije tady spousta nepřátel. Věř tomu, nebo ne, ale ne každý je tak laskavý jako vy, Taglijští.“

Labuť se vrátil zpátky na příď. „Ten tupý čaroděj si jich vůbec nevšiml. Místo mozku má hroudu sádla.“

Čepel vytáhl nůž a brousek a pustil se do práce. „Radši si ho pořádně nabrousím. Jeho čepel by se mohla dost ztupit, než se ten starý blázen probere a uvědomí si, že na nás útočí.“

Ke Druhému vodopádu, kde se řeka divoce proplétala mezi temnými a pochmurnými kopci, jako by se bála zdržet příliš dlouho na jednom místě, zbývalo tři sta mil. Z pravého břehu shlížely na tok řeky strašidelně vyhlížející ruiny, které Vrbounovi připomínaly hromadu starých lebek. Od pádu Boha bolesti bylo na pravém břehu mrtvo. Dokonce i zvířata odsud prchla.

Na vrcholcích kopců tyčících se nad levým břehem byly ruiny Trojných měst, Podivného Prvního, Podivného Druhého a Podivného Třetího. Podle příběhů, které se k Sáhounovi z jihu donesly, se tato města obětovala, aby svrhla Boha bolesti.

Nyní lidé žili jen v úzkém pruhu poblíž Vodopádu, v obezděném městě, které tvořila jediná, deset mil dlouhá silnice, a neustále trpěli strachem z duchů z válek, které se zde odehrály. To podivné město se jmenovalo Idon a žila v něm ta nejpodivnější sebranka, na jakou jste kde mohli narazit. Cestovatelé se ve městě nezdržovali déle, než bylo nezbytně nutné. Stejně jako většina obyvatel Idonu.

Zatímco proplouvali kolem zřícenin, předstíral Vrboun, že se ledabyle rozhlíží. Oči však měl otevřené, a tak si dobře všiml

drobných snědých mužíčků, kteří se před jeho zrakem snažili ukrýt. „Hej, Kouři, ty bastarde s orlím zrakem. Viděl jsi je aspoň teď?“

„Cože?“

„Neviděl,“ řekl Čepel. „Radši bych si měl nabrousit ještě několik dalších nožů.“

„Dávej pozor, starče. Jsou rozlezlí všude kolem jako švábi.“ Ve skutečnosti jich Vrboun viděl jenom osm nebo devět, ale to mu stačilo. Obzvlášť, pokud za nimi stáli Pánové stínů.

A někoho za sebou skutečně měli. Jasně se to projevilo poté, co si Radisha najala další člun na cestu ke Třetímu vodopádu.

Propluli kolem ohybu řeky a ocitli se v krajině, která vypadala jako z dob války mezi Trojnými městy a Cho’n Delorem. V tu chvíli proti člunu vyrazily dvě rychlé loďky plné drobných snědých chlapíků, kteří veslovali jako o závod, v němž první cenu představovala nesmrtelnost.

Posádce, kterou Radisha najala, trvalo zhruba dvacet vteřin, než se rozhodla, že jí se hrozící šarvátka rozhodně netýká. Do jednoho naskákali do řeky a vydali se ke břehu.

„Tak teď už je vidíš, Kouři?“ zeptal se Vrboun a začal si chystat zbraně. „Doufám, že jsi alespoň z poloviny tak dobrý čaroděj, jak o sobě tvrdíš.“ V každém člunu bylo nejméně dvacet mužů.

Kouř začal žvýkat ještě intenzivněji. Neudělal však nic, dokud čluny nepřirazily k jejich boku. Poté vztáhl ruce k jednomu z nich, zavřel oči a začal kroutit prsty.

Všechny hřeby a kolíky, které držely plavidlo pohromadě, se vznesly do vzduchu a vzápětí dopadly do vody.

Snědí chlapíci začali řvát a vyvádět. Nezdálo se, že by většina z nich uměla plavat.

Kouř se zhluboka nadechl a otočil se ke druhému člunu. Jeho posádka ho již stačila otočit a snažila se prchnout na břeh.

I tento člun Kouř rozebral. Změřil si Vrbouna zlým pohledem a vydal se zpátky na své místo ve stínu plachty. Vždy, když pak zaslechl Vrbouna nadávat, že se musí o loď starat sám, se začal uculovat.

„Alespoň víme, že si na nic nehraje,“ zabručel si Vrboun pro sebe.

*

Situace v Mlatu byla přesně taková, jak Vrboun očekával. Řeka byla směrem na sever uzavřena. Piráti. Radishe se nepodařilo najít nikoho, kdo by byl ochoten riskovat dlouhou plavbu do města Gea-Xle, kam měla namířeno. Cokoli, co mohla nabídnout, nikoho k tak nebezpečnému podniku nepřimělo. Dokonce ani její průvodce, které ponoukala k tomu, aby nějakou loď ukradli.

Byla vzteky bez sebe. Podle jejích reakcí by člověk odhadoval, že pokud se nedostane do Gea-Xle, nastane konec světa.

Nedostala se tam.

Několik měsíců pak čekali v Mlatu a ukrývali se před malými snědými mužíky. K jejich uším se donesly i zvěsti o tom, že obchodníci z Gea-Xle začali být tak zoufalí, že se rozhodli na říční piráty něco nachystat. Mlat byla neskutečná díra. Následkem přerušení obchodu se zeměmi nacházejícími se proti proudu řeky město upadalo. Jakékoli naděje, že by se seveřanům podařilo blokádu prorazit, se zdály být absurdní. Kdokoli se o to pokusil, zemřel. Jednoho dne ráno přišel Kouř zasmušilejší než obvykle. „Měl jsem sen," oznámil.

„No výborně," odsekl Vrboun. „Celé měsíce nedělám nic jiného, než že tady sedím na zadku a modlím se, abys měl další z těch svých nočních můr. Tak co nás čeká tentokrát? Útok na Země stínů?"

Kouř ho ignoroval. Nebylo to u něj nic neobvyklého, poslední dobou s Vrbounem komunikoval téměř výhradně prostřednictvím Radishy. Byl to jediný způsob, jak jednat s Labutěm, aniž by přitom musel sáhnout k násilí. „Opustili Gea-Xle," řekl ženě. „Celý konvoj."

„Může se jim podařit prorazit?"

Kouř pokrčil rameny. „V močálech panuje síla tak mocná a krutá jako samotní Pánové stínů. Možná ještě horší. Nepodařilo se mi ji ve svých snech najít."

„Jenom doufám, že ti skřeti taky nekouří něco podobného," zabručel Vrboun. „Kdyby pochopili, že se s nimi hodláme spojit, začali by se určitě víc snažit."

„Oni nevědí, proč jsme tady, Labuti. Trochu jsem zapátrala a tohle vím určitě. Chtějí jenom mě, tebe a Sáhouna. Vrhli by se na nás už v Tagliu, kdyby nás tam našli."

„Zpátky k věci. Za jak dlouho sem ten konvoj dorazí?“

„Kouři? Za jak dlouho?“ zeptala se Radisha.

Čaroděj odpověděl s neochvějnou jistotou, typickou pro jeho profesi. Pokrčil rameny.

*

Vedoucí člun spatřil někdo, kdo se vydal rybařit nahoru proti proudu řeky. Zpráva dorazila do Mlatu o několik hodin dřív než první loď. Vrboun se vydal se svou skupinkou dolů do přístavu, aby s polovinou města vyčkal jejího příjezdu. Lidé řvali a jásali až do okamžiku, kdy její posádka začala vystupovat na molo. Vzápětí se kolem rozhostilo hluboké a děsivé ticho.

Radisha popadla Kouře za rameno v očividně bolestivém sevření. „Tak *tohle* jsou ti tví spasitelé? Pomalu mi s tebou začíná docházet trpělivost, starče…“

Kapitola dvacátá první:
Mlat

Přesekli jsme kmen a vydali se dál do obchodního města jménem Mlat, které se rozprostíralo nad Třetím vodopádem. Vypadalo to, jako by kromě lidí na lodi nebyla nikde kolem živá duše. Trosky, jež nás cestou doprovázely, však byly křiklavou připomínkou toho, že jsme v močálech nebyli jediní, kdo patří k onomu krutému a krvežíznivému druhu jménem člověk. Nebyla to dobrá společnost ani pro člověka, ani pro zvíře.

Stál jsem právě pod krokodýlí hlavou, kterou Skřet upevnil na příď lodě, když ke mně přistoupil Jednooký. „Za chvíli tam budeme, Felčare."

Znovu jsem zalovil ve své nepřeberné pokladnici pohotových odpovědí a odpověděl mu ne zrovna nadšeným zavrčením.

„Spolu se skrčkem jsme se pokoušeli o tom místě před námi něco zjistit."

Znovu jsem zareagoval otráveným zabručením. Byla to jeho práce.

„Nemáme z něj moc dobrý pocit." Malý rybářský člun před námi rychle zvedl kotvu a okamžitě vyrazil na jih se zprávou o našem příjezdu. „Necítíme přímo nějaké nebezpečí. Ten pocit není zase tak špatný. Ale není to prostě ono. Jako kdyby se tam dělo něco zvláštního."

Jeho slova mi připadala tak trochu zmatená. „Jestli si myslíš, že to je něco, co by se nás mohlo týkat, pošli raracha, ať zjistí, o co jde. Proto jsi ho přece koupil, nemám pravdu?" Jednooký se uculil. Proud v líném ohybu řeky nás unášel blíž k pravému břehu.

Z osamělého mrtvého stromu nás pozorovaly dvě vrány. Jeho sukovitý a odporný kmen připomínal šibenici.

„Proč mě to hned samotného nenapadlo, Felčare? Právě před chvílí jsem ho poslal do města, aby obhlédl situaci.“

Uč si svoji babičku, jak vysávat vejce, Felčare.

Rarach se vrátil zpět se znepokojivými zprávami. V Mlatu na nás čekali nějací lidé. Přímo na nás, na Černou legii. Jak, u všech rohatých, mohli všichni o našem příchodu vědět?

*

Když jsme vpluli do města, bylo nábřeží plné lidí. Přestože nikdo nevěřil, že jsme opravdu připluli z Gea-Xle. Nejspíš si mysleli, že jsme se spontánně zhmotnili před nejbližším ohybem řeky. Přikázal jsem, aby všichni zůstali na palubě a pokud možno skryti zrakům místních obyvatel, dokud nedorazí zbytek konvoje.

Ten doplul zcela nedotčen. Jeho stráže a posádky se předháněly v historkách o devastaci, kterou po nás na řece nacházeli. Celým Mlatem se začala šířit radost. Blokáda pirátů byla pro město učiněnou pohromou.

Pozoroval jsem ctihodné místní občany zpoza ochranného štítu. Tu a tam jsem si všiml nevlídně se tvářících drobných snědých chlapíků, kteří se naším příjezdem nezdáli být zrovna nadšeni.

„To jsou ti lidé, co jsi o nich mluvil?“ zeptal jsem se Jednookého.

Pozorně si je prohlédl a pak zavrtěl hlavou. „Ti, kteří na nás čekají, by měli být tímhle směrem. Támhle jsou. Zvláštní.“

Viděl jsem, co má na mysli. Na místě, které mi ukazoval, stál muž s dlouhými blonďatými vlasy. Co tady zatraceně pohledával? „Nespouštějte je z očí.“

Shromáždil jsem Mogabu, Skřeta a několik chlapů, kteří vypadali, jako by si k snídani běžně dávali novorozence, a vydal jsem se na poradu se šéfy konvoje. Překvapili mě. Nejenom že se nedohadovali o vyplacení zbytku naší mzdy, ale navíc nám vyplatili i bonus za každou loď, které se podařilo proplout až do Mlatu. Poté jsem svolal klíčové muže a řekl jim: „Vylodíme se a ihned se vydáme dál na cestu. Z tohohle města mi běhá mráz po zádech.“

Jednooký se Skřetem si začali stěžovat. Pochopitelně, chtěli ve městě několik dnů zůstat a pobavit se.

Připravili železný kočár, zapřáhli do něj velké černé koně a Legie pod svou standartou vyrazila na cestu vedoucí z přístaviště. Vůkol panující nadšení a radost rázem opadly. Tušil jsem, že to tak bude.

Lidé oněměle zírali na zástavu, na kterou doposud nezapomněli.

V době, kdy Legie sloužila ve městě Chůze, byl Mlat znepřáteleným městem a naši předkové místním obyvatelům důkladně nakopali zadnice. Proto si tady Legii tak dobře pamatovali, přestože Chůze již dávno neexistovala.

*

Zastavili jsme se na otevřeném trhu v jižní části Mlatu. Mogaba poslal několik svých poručíků, aby obstarali zásoby na cestu. Skřet dupal kolem a vztekle pištěl, protože Jednooký poslal Žabáka, aby se držel v jeho blízkosti, opakoval každé jeho slovo a napodoboval každý pohyb. Rarach se právě ploužil za jeho zády, zdánlivě pohroužen hluboko do svých myšlenek. Ota, Jaga a Svíčka se právě dohadovali o pravidlech jakési sázkové hry, kde by hlavní výhru bral ten, jehož odhad se bude nejvíce blížit okamžiku, kdy Skřet definitivně vybuchne. Problém jim činila definice toho, co se dalo považovat za definitivní.

Jednooký sledoval jejich počínání s blahosklonným a samolibým úsměvem, spokojený s tím, že se mu konečně podařilo získat převahu. Narové postávali kolem a tvářili se pochmurně válečně. Stále byli tak trochu rozčarováni z našeho uvolněného chování, které se zdánlivě neřídilo žádnými vojenskými standardy. Na řece nás takovéhle pochopitelně nepoznali.

Jednooký si to ke mně ledabylým krokem namířil. „Ti lidé nás zase pozorují. Znovu jsem si jich všiml. Čtyři muži a jedna žena.“

„Obkličte je a přiveďte sem. Podíváme se jim na zoubek. Kde je Chroptil?“

Jednooký mi ukázal směr a vzápětí zmizel. Cestou k Chroptilovi jsem zaznamenal, že dvanáct mých mužů zmizelo. Jednooký nehodlal nic riskovat.

Požádal jsem Chroptila, aby řekl Mogabovi, že nepotřebujeme zásoby na šestiměsíční tažení. Chceme jenom dostatek proviantu, který by nám vystačil na cestu ke Druhému vodopádu. Nakonec se nám podařilo domluvit se díky Mogabovým základům dialektu Démantových měst, který si již pomalu začínal osvojovat. Byl to bystrý a chytrý chlapík. Líbil se mi. Byl dost přizpůsobivý na to, aby pochopil, že během dvou set let mohly docela snadno vzniknout dvě verze Legie. Snažil se k tomuto faktu přistupovat bez předsudků.

A já také.

„Hej, Felčare, tak tady je máš.“ Jednooký se šklebil jako šejdíř a přivedl přede mne pět lidí. Tři mladé muže – dva z nich byli bílí – kteří vypadali bezradně a zmateně, ženu, jež se tvářila nasupeně a vztekle, a starce se zasněným výrazem.

Pozorně jsem si bílé muže prohlédl a znovu se mi hlavou mihla otázka, jak se sem zatraceně dostali. „Chtějí nám sami něco říct?“

Mogaba se postavil přímo před jediného černocha ve skupince a zamyšleně si ho prohlížel.

V tu chvíli žena spustila. Měla nám toho opravdu hodně co říct. Běloch s tmavšími vlasy mírně povadl, ale ostatní se jenom šklebili. „Vyzkoušíme, jakým jazykem mluví,“ řekl jsem. „Řekl bych, že budou mluvit nějakým severským dialektem.“

„Co takhle růžovštinu, šéfe,“ skočil mi do řeči Žabák. „Mám takové tušení.“ Vzápětí ze sebe něco vychrlil. Stařec vyskočil snad stopu nad zem a Žabák se vesele zachechtal. Stařec na něj zíral, jako kdyby právě spatřil ducha.

Než jsem se ho stačil zeptat, co mu to vlastně řekl, otázal se mě blonďák: „T y jsi kapitán téhle skupiny?“ Mluvil růžovštinou. Rozuměl jsem mu, ale mé znalosti tohoto jazyka již značně vybledly. Od doby, kdy jsem jím naposledy mluvil, uplynulo už mnoho času.

„Jo. Ovládáš ještě nějaké jiné jazyky?“

Ovládal. Několik jich vyzkoušel. Jeho forsbergština sice nebyla z nejlepších, ale rozhodně byla lepší než moje růžovština. „Co se vám

to sakra stalo, chlapi?“ zeptal se. Vzápětí však svých slov začal litovat.

Podíval jsem se na Jednookého. Ten jen pokrčil rameny. „Co máš na mysli?“ zeptal jsem se.

„No… připluli jste po řece. Dokázali jste nemožné. Už několik let se nikomu nic podobného nepovedlo. Já, Sáhoun a Čepel jsme byli poslední.“

„Jenom štěstí.“

Zamračil se. Zvěsti roznášené lodníky se očividně donesly i k jeho uším.

Mogaba řekl něco jednomu ze svých poručíků. Oba si Čepela důkladně prohlíželi. Kejklíř a Šílenec, kteří o sobě tvrdili, že jsou bratry a že jejich skutečná jména jsou Lví spár a Lví srdce, si ho také přišli prohlédnout. Čepelovi se jejich pozornost zjevně nezamlouvala. „Je na tom chlapíkovi něco zvláštního?“ zeptal jsem se Lvího srdce.

„Možná, Kapitáne. Možná. Řeknu ti to později.“

„Dobře.“ Přešel jsem znovu do forsbergštiny. „Sledovali jste nás. Chceme vědět proč.“

„Ta ženská a stařec si nás najali, abych je se svými přáteli doprovázel na plavbě po řece,“ odpověděl pohotově. „Tak nějak jsme doufali, že bychom se s vámi mohli vrátit zpátky do Taglia. Kvůli lepší ochraně, víš, jak to myslím.“ Podíval se na Murgena a standartu v jeho rukou. „Už jsem ji někde viděl.“

„Růže. Kdo jsi?“ Vypadal jsem vážně tak hloupě? Napadlo mne, že bych se asi měl radši podívat do zrcadla.

„Ach, ano. Omlouvám se. Jsem Labuť. Vrboun Labuť.“ Natáhl ke mně ruku. Nepřijal jsem ji. „Tohle je můj kamarád Sáhoun Mather. Jako sáhové dříví. Neptej se mě, proč se tak jmenuje. Ani on sám to neví. A tohle je Čepel. Živíme se jako námezdní průvodci po řece, po proudu i proti němu. Využíváme svého tak trochu exotického vzhledu. Víte, jak to chodí. Dost jste toho zcestovali.“

Byl vyděšený. Asi by se k tomu nepřiznal ani na mučidlech, ale byl vyděšený téměř k smrti. Jeho pohled neustále těkal mezi standartou, kočárem, koňmi a Nary, a neustále se třásl.

Možná byl ještě něčím jiným, co nehodlal přiznat. Každopádně byl tím největším lhářem na světě. Napadlo mě, že by mohlo být zajímavé, možná dokonce zábavné, vzít tu jeho bandu s sebou. Rozhodl jsem se proto dát jim to, co chtěli. „Dobrá tedy. Můžete jet s námi. Za podmínky, že si povezete svou výstroj a nebudete zapomínat na to, kdo tady velí."

Vrboun byl najednou jeden velký úsměv. „Výborně. Domluveno, šéfe." Otočil se a začal rozmlouvat se svými kumpány. Stařec řekl něco, po čem okamžitě zmlkl.

„Prozradil něco?" zeptal jsem se Žabáka.

„Ne, šéfe. Jenom řekl: ‚Udělal jsem to!' Víc nic."

„Labuti, kde k čertu je tenhle Taglios? Nemám ho nikde na mapách."

„Ukaž."

O půl hodiny později jsem už věděl, že Taglios je místo, které bylo na mé nejlepší mapě označeno jako Troko Tallios. „Trogo Taglios," řekl mi Labuť. „Tam je tohle kolosální město Taglios, které obklopuje mnohem starší město jménem Trogo. Oficiální název je Trogo Taglios, ale nikdo mu už dneska neřekne jinak než Taglios. Je to pěkné místo, bude se vám tam líbit."

„To doufám."

„Určitě se tě pokusí nějak napálit, Felčare," řekl mi Jednooký.

Zašklebil jsem se. „Pak si s ním užijeme alespoň nějakou zábavu. Sleduj je. Chovej se k nim přátelsky. Zjisti, co můžeš. Kde je teď Paní?"

Staral jsem se zbytečně. Nebyla daleko, stála stranou a prohlížela si naše nové příslušníky z jiného úhlu. Přivolal jsem ji k sobě. „Co si myslíš?" zeptal jsem se jí, když ke mně přistoupila. Jakmile ji Labuť spatřil, rozzářily se mu oči. Zamiloval se do ní.

„Vlastně nic. Dávej si pozor na tu ženu, ona je jejich vůdce. A je zvyklá jednat podle svého."

„A nejste takové všechny?"

„Cyniku."

„To jsem já, až do morku kostí. A to jenom díky tobě, lásko."

Pobaveně se na mě podívala, a dokonce se přiměla i k úsměvu.

Napadlo mě, jestli se nám někdy podaří znovu vrátit ten okamžik, který jsme spolu prožívali na onom úbočí tolik mil daleko na sever.

*

Právě jsme obešli Třetí vodopád a vraceli se zpátky k řece, když se ke mně přitočil Vrboun. Nervózně se podíval na velkého černého koně, kterého jsem vedl, a přešel na druhou stranu, abych byl mezi ním a zvířetem. „Vy jste, chlapi, *opravdu* Černá legie?“

„Ta a žádná jiná. Zlá, podlá, drsná, surová, odporná, a někdy dokonce i nepříjemná Černá legie. Ty jsi nikdy nebyl v armádě, nemám pravdu?“

„Vyhýbal jsem se jí, co to šlo. Ale chlape, naposledy jsem slyšel, že vás je nejmíň tisíc. Co se stalo?“

„Časy tam na severu jsou teď tvrdé a kruté. Ještě před rokem nás zůstalo jenom sedm. Jak je to dlouho, co jsi opustil říši?“

„Hodně dlouho. Spolu se Sáhounem jsme se zdekovali z Růží asi rok nato, co jste pronásledovali toho vzbouřeneckého generála Vidláka. Byl jsem tenkrát ještě dítě. Tak nějak jsme se začali protloukat od ničeho k ničemu dál a dál na jih. Nejprve jsme se přeplavili přes Moře zármutku. Pak jsme se zapletli s nějakými hlavouny impéria, takže jsme ho museli opustit. A pak jsme pokračovali dál, chvíli jsme se zdrželi tu, pak zase onde, ale pořád jsme pokračovali na jih. Cestou jsme se seznámili s Čepelem. No a tak jsme se dostali vlastně až sem. A co tady děláte vy?“

„Vracíme se domů.“ Víc jsem mu říkat nemusel.

Stačilo vědět, že Taglios máme po cestě. Konečný cíl znát rozhodně nemusel.

„Ve vojenské organizaci není přijatelné, aby si kdokoli zašel jen tak poklábosit s velitelem,“ řekl jsem. „Snažím se tady zachovat vojenský řád. Alespoň nás tak neotravují žádní křupani.“

„Jo, rozumím. Řetězec velení a tak. Správně.“ S těmito slovy mě opustil.

Ten jeho Taglios byl pěkný kus cesty daleko. Věděl jsem, že máme na vypořádání se s jeho bandou dostatek času. Tak proč pospíchat?

Kapitola dvacátá druhá:
Taglios

Vrátili jsme se k řece a vyrazili ke Druhému vodopádu. Zpráva o našem návratu putovala mnohem rychlejšími cestami než my. Idon, bizarní město uspořádané do jediného pruhu, vypadal jako město duchů. Nepotkali jsme v něm víc než dvanáct lidí. Znovu jsme tak přišli na místo, kde si Černou legii dobře pamatovali. To mě poněkud zneklidňovalo.

Co asi naši předchůdci provedli tady? V kronice se sice mluvilo o Pastelových válkách, ale nikde nebylo ani zmínky o nějakých excesech, které by mohly navěky vyděsit potomky přeživších.

Zatímco jsme se pod Idonem pokoušeli najít kapitána, který by měl dostatek odvahy na to, aby nás svezl dál na jih, přikázal jsem rozbít tábor. Mogaba, obezřetný jako obvykle, jej nechal obehnat příkopem a lehce opevnit. Ukradl jsem člun, přeplavil se na druhý břeh a vydal se vzhůru do kopců k ruinám města Cho'n Delor. Celý den jsem se pak, až na několik vran, toulal tím strašidelným památníkem mrtvého boha úplně sám a přemýšlel o mužích, kteří kráčeli těmito místy přede mnou.

Tušil jsem a zároveň se obával toho, že se mi v mnohém podobali. Muži, ze kterých se stali otroci rytmu, pohybu a tempa, neschopni se vymanit z jejich područí.

Kronikář, který zaznamenal onen impozantní boj, jenž se odehrál v době, kdy Legie byla ve službách Boha bolesti, se vyžíval v košatosti a někdy až příliš detailně popisoval každou minutu. Přesto však toho jeho záznamy o mužích, s nimiž v Legii sloužil, mnoho neprozrazovaly. Po většině z nich zůstaly pouze zmínky o jejich smrti.

I já jsem byl obviňován ze stejných nedostatků. Kolikrát si již stěžovali, že kdykoli se o někom ve svých záznamech zmíním, je to v případě, že byl zabit. A možná je na tom něco pravdy. Možná se tím jenom vyhýbám bolesti. Vždy, když píšu o někom, kdo před mýma očima zemřel, cítím zvláštní bolest. I když se o nich zmíním pouze v případě jejich smrti, jsou to moji bratři, moje rodina. A teď téměř moje děti. Kroniky jsou jejich pomníky. A moje očista. Inu, už jako dítě jsem byl mistrem ve skrývání a zastírání emocí.

Mluvil jsem ale o ruinách, stopách bitvy.

Pastelové války musely být konfliktem minimálně tak krutým, jako byl ten, jehož jsme se zúčastnili na severu, jenom omezeným na menší oblast. Šrámy, které po sobě zanechaly, ještě stále působily pochmurným a děsivým dojmem. Možná mělo trvat tisíc let, než zcela zmizí.

Dvakrát se mi během vycházky zdálo, že jsem zahlédl ten proměnlivý pahýl, který jsem viděl ze zdi Chrámu odpočinku poutníkova. Snažil jsem se k němu dostat blíž, abych si ho lépe prohlédl, ale vždycky se mi nějak ztratil.

Beztak jsem ho nikdy nezahlédl jinak než koutkem oka. Možná to bylo jenom mojí bujnou představivostí.

Nedostal jsem se k tak podrobnému průzkumu, jak jsem si původně plánoval. Čelil jsem pokušení zdržet se ještě déle, ale ta stará šelma, skrývající se kdesi uvnitř mne, mi připomněla, že bych si určitě nepřál být v těchto ruinách po setmění. Varovala mě, že v noci se Cho'n Delorem plíží hrůzné stíny. Poslechl jsem ji a vrátil se zpátky k řece. Na břehu na mě čekal Mogaba. Chtěl vědět, co jsem našel. Minulost Černé legie ho zajímala stejně jako mě.

Má obliba a respekt k tomu velkému černochovi rostly každou hodinou. Toho večera jsem formálně stvrdil jeho v podstatě již existující postavení velitele pěšího pluku Legie. A rozhodl jsem se pustit důkladněji do Murgenova školení coby kronikáře.

Možná to byla jenom předtucha. Každopádně jsem se rozhodl uvést interní mechanismy Legie do pořádku.

Všichni místní obyvatelé, které jsme měli tu příležitost spatřit, se nás báli a v jejich srdcích sídlila zášť a nevole. Existovalo nebezpečí,

že tam dál po řece narazíme na někoho, kdo z nás bude mít menší strach a jehož nenávist bude o to silnější.

Ocitli jsme se na okraji území, kde dobrodružství Legie připomínaly dříve ztracené svazky kronik. Události, jež popisoval nejstarší dochovaný svazek, začínaly v městech severně od Trogo Taglia – městech, která již dávno neexistovala. Přál jsem si, aby se mi nějakým způsobem podařilo z místních usedlíků dostat podrobnější informace. Nikdo s námi ale nechtěl mluvit.

Zatímco jsem se potuloval troskami Cho'n Deloru, podařilo se Jednookému najít loď z jihu, která nás byla ochotna dopravit až do Trogo Taglia. Odměna, kterou za to její kapitán požadoval, byla značně přemrštěná, ale Vrboun Labuť mě ujistil, že lepší nabídku pravděpodobně nikde nedostanu. Pronásledovalo nás dávné dědictví.

Vyjma této rady se mi ze strany Labutě a jeho přátel žádné jiné pomoci nedostalo.

Můj záměr postupně poodkrývat masku, pod kterou se Vrboun a jeho druhové ukrývali, téměř nijak nepokročil. Žena, jež cestovala s nimi, je nutila, aby se nám vyhýbali. Nejvíce ze všech to zřejmě vadilo Sáhounovi, který byl po zprávách z impéria doslova hladový. Podařilo se mi zjistit, že stařec se jmenuje Kouř. O jméně ženy jsem však neměl ani tušení. A to ani přes Žabákovu vydatnou pomoc.

Byli to velice ostražití lidé.

A sledovali nás tak důkladně, až jsem začínal mít pocit, že si snad zaznamenávají, kolikrát za den se postavím na bok lodě, abych prozkoumal stav hladiny řeky.

Nebyli však jediní, jejichž pozornost mě doslova mořila. Vrány, pořád a všude. A k tomu všemu se mnou Paní v těch dnech téměř ani nepromluvila. Plnila si sice se zbytkem Legie své povinnosti, ale jinak se držela stranou.

Měnivce a jeho přítelkyni jsem neviděl od chvíle, kdy jsme se vylodili v Mlatu – přesto jsem měl ale takový nepříjemný pocit, že jsou stále někde nablízku, skrývají se a pozorují nás.

A mimo to jsem měl, společně s všudypřítomnými vránami a všemi našimi očekávanými příjezdy, čím dál neodbytnější tušení, že nás celou dobu někdo sleduje. Nebylo těžké začít se chovat tak trochu paranoidně.

Spluli jsme První vodopád a vydali se po široké řece vstříc dějinám Legie.

*

V mých mapách se to město jmenovalo Troko Tallios. Místní mu říkali Trogo Taglios, ačkoli starousedlíci používali převážně jenom slovo Taglios. Jak říkal Vrboun, Trogo je název staršího města, které bylo obklopeno mladším a energetičtějším Tagliem.

Bylo to to největší město, jaké jsem kdy viděl. Jeho obrovská rozloha, neomezena jakoukoli ochrannou zdí, se dál rychle rozpínala. Horizontálně namísto vertikálně. Města na severu rostou do výšek, protože nikdo nechce žít mimo jejich zdi.

Taglios se rozkládal na jihovýchodním břehu velké řeky, víceméně ve vnitrozemí, po obou stranách jednoho z jejích přítoků, jenž se proplétal mezi půltuctem nízkých kopců. Vylodili jsme se na místě, které ve skutečnosti bylo jakýmsi předměstím velkého města, v říčním přístavu jménem Maheranga. Bylo zřejmé, že Maherangu čeká v brzké budoucnosti podobný osud jako Trogo.

Trogo si zachovávalo identitu jenom proto, že bylo sídlem pánů vyššího principiátu, což bylo městské vládní a náboženské centrum.

Obyvatelé Taglia se zdáli být přátelští, mírumilovní a přehnaně zbožní, což v podstatě odpovídalo informacím, kterých se nám během krátkých rozhovorů v průběhu plavby dostalo od Labutě a Mathera. Pod touto maskou se však zdálo, že jsou vystrašení. A o tom nám Labuť nic neřekl.

A příčinou jejich strachu rozhodně nebyla Legie, neboť s námi jednali s veškerým respektem a zdvořilostí.

Labuť spolu s ostatními zmizel, jakmile jsme zakotvili v přístavu. Ani jsem Jednookému nemusel říkat, aby je sledoval.

Moře bylo na mapách zakresleno pouhých čtyřicet mil od Taglia. To bylo ovšem vzdušnou čarou k nejbližšímu bodu pobřeží, západně přes řeku. Po proudu řeky by plavba k moři byla dlouhá dvě stě mil. Delta řeky na mapě vypadala jako roztažená pavoukovitá ruka s mnoha prsty, zatnutá do mořského břicha.

Je užitečně vědět něco o Tagliu, protože Legie se v tomto městě nakonec zdržela mnohem déle, než kdokoli z nás plánoval. Možná dokonce i mnohem déle, než doufali sami Taglijští.

*

Jakmile jsem si byl jistý, že nám nehrozí žádné nebezpečí, nařídil jsem odpočinek. Už dávno jsme ho všichni potřebovali. Kromě toho jsem se také musel pustit do důkladného průzkumu. Ocitli jsme se totiž na okraji map, které jsem měl k dispozici.

Uvědomil jsem si, že jsem celou dobu spoléhal, že mě tu provedou Labuť a Mather. Bez nich jsem byl nucen spolehnout se na ďáblíka Jednookého. A to se mi nezamlouvalo. Z nějakého důvodu, kterému jsem sám zcela nerozuměl, jsem tomu rarachovi úplně nevěřil. Možná to bylo jeho smyslem pro humor, kterým se tak podobal svému majiteli. A na Jednookého se člověk mohl spolehnout, pouze když mu šlo o život.

Doufal jsem, že jsme se už dostali dostatečně daleko na jih, abych mohl zmapovat zbytek cesty do Chatováru, než se znovu vydáme dál.

Od našeho rozhovoru na řece se z Paní stal vzorný voják. Jinak se však ostatních stranila. Návrat a nepřátelství Vyjce jí viditelně otřáslo. Za starých časů to býval její spolehlivý přívrženec.

Pořád ještě trpěla ve svém soukromém očistci, kde se zmítala mezi starou a novou podobou, a srdce ji nevedlo stejným směrem jako hlava. Stále se jí nedařilo z něj vymanit a já, byť jsem s ní cítil a trpěl, jsem nevěděl, jak ji vzít za ruku a vyvést ven.

Napadlo mě, že by možná přivítala nějaké rozptýlení. Požádal jsem proto Žabáka, aby se pokusil najít nějaký místní podnik, který by se podobal Zahradám v Opálu. K mému nemalému překvapení se mu to skutečně podařilo. Zeptal jsem se Paní, zda by měla zájem strávit opravdový společenský večer venku ve městě.

Její reakce nebyla taková, jakou bych po tolika měsících zanedbávání očekával. Nebyla mým návrhem nijak zvlášť uchvácena. Na mou nabídku reagovala stylem: ‚Nemám nic lepšího na práci, tak proč ne.‘

Nikdy nebyla společenský typ. A kvůli mému chování na řece a výmluvám na služební povinnosti nebyla právě nadšena ani ze mě.

*

Znovu jsme se chovali oním okázalým způsobem, včetně naší divadelní etudy, ačkoli jsme u toho nezpůsobili takové pozdvižení jako v Opálu. Nechtěl jsem urazit místní pány. Jednooký i Skřet se chovali vzorně. Žabák byl jediným patrným představitelem a symbolem magie. Žádné takové ohavnosti a iluze jako v Opálu. Žabáka jsme vzali s sebou pro jeho tlumočnické schopnosti.

Jednooký navlékl raracha do kostýmu, který byl stejně okázalý jako ten jeho a který vypadal jako důvtipný výsměch Skřetovým šatům. Jako by naznačoval, jak úhledně by mohl Skřet vypadat, pokud by se přenesl přes svoje hulvátství.

Sem, do olivového háje, který se nacházel na vrcholku kopce poblíž Troga, se chodila pravidelně předvádět místní elita. Horký pramen napájel bezpočet soukromých lázní. Pokud jste nebyli veřejně známá osoba, museli jste za vstup do háje zaplatit nemalou sumu, povětšinou ve formě úplatků. I tak ale trvalo dva dny, než se pro nás našla nějaká volná místnost.

Nasedli jsme do kočáru s Murgenem na místě vozky, dvěma čtveřicemi Narů pochodujícími před a za kočárem coby stráže a Jednookým a Skřetem usazenými nahoře na kočáře. Jakmile jsme před olivovým hájem vystoupili, Murgen s kočárem odjel. Ostatní nás doprovodili dovnitř. Na sobě jsem měl vyslanecký kostým. Paní byla oblečena jako na popravu, jenom v černém. Ostatně, všechny její šaty byly černé. Ta barva jí rozhodně slušela, ale někdy jsem si přál, aby vyzkoušela také nějakou jinou.

„Naše přítomnost vzbudila více zájmu, než jsi očekával," řekla. Překvapilo mě to, protože jízda ulicemi Taglia zůstala téměř bez povšimnutí.

Měla pravdu. Pokud ovšem olivový háj nebyl tím nejoblíbenějším místem, kde trávit večer. Velká část místní smetánky si sem zcela jistě vyšla jenom proto, aby si nás prohlédla. Vypadalo

to, že přišel každý, kdo ve městě požíval nějakého postavení. „Zajímalo by mě proč.“

„Něco se tu děje, Felčare.“

Nejsem slepý. Také jsem to poznal. Zjistil jsem to už po několika minutách rozhovoru s Vrbounem Labutěm nahoře na řece. Pořád jsem ale nemohl přijít na to, co to je. Ani Žabák mi v tom nedokázal nijak pomoci. Pokud opravdu něco plánovali, pak to dělali tehdy, když u toho nebyl.

Až na Nary, kteří byli na obřady a slavnosti zvyklí z Gea-Xle, jsme se pod pohledy tolika lidí cítili dost nepříjemně. „Tak tohle asi nebyl ten nejlepší nápad,“ připustil jsem.

„Ale vůbec ne. Jenom to potvrzuje podezření, že je o nás mnohem větší zájem, než kdybychom byli obyčejnými cestovateli. Chtějí nás využít.“ Paní byla celá rozrušená.

„Vítej do života v Černé legii, zlatíčko,“ řekl jsem. „Teď už vím, proč jsou mé názory o pánech a jim podobných tak cynické. Teď už chápeš, přes jaké pocity jsem se snažil přenést.“

„Asi jsem to pochopila. Trochu. Ponižuje mě to. Jako kdybych ani nebyla člověk, ale nějaký užitečný objekt.“

„Jak jsem říkal, vítej do Černé legie.“

To nebylo to jediné, co ji trápilo. Vzpomněl jsem si na toho gaunera, Lapeného Vyjce. Mrtvého, který nečekaně ožil, našeho nepřítele. Nic mě nemohlo přesvědčit o tom, že jeho přítomnost na břehu řeky byla čistě náhodná. Byl tam proto, aby nám uškodil.

Kromě toho nás už od Opálu doprovázel někdo opravdu zvláštní a neobvyklý. Podíval jsem se po vránách.

Byly tam. Seděly v koruně olivovníku a pozorovaly nás, tiše a klidně. Sledovaly nás. Neustále nás sledovaly.

Pak tu byla Měnivcova přítomnost v Gea-Xle. Mrtvý, který znovu ožil a čekal na Paní. A mezitím se snovaly další a další intriky. Stalo se toho příliš mnoho, než abych o tom nebyl skálopevně přesvědčen.

Netlačil jsem na ni. Zatím. Byla dobrým vojákem. Možná čekala…

Na co?

Už dávno jsem se naučil, že o lidech jako ona se toho pozorováním, naslouchánímm a přemýšlením dozvím víc, než kdybych se jich přímo zeptal. Takoví jako ona lžou a mlží, i když k tomu nemají žádný důvod. Kromě toho jsem pochyboval, že by toho vyjma svých vlastních plánů věděla o chystaných intrikách více než já.

Personál nás zavedl do soukromého altánku s vlastní horkou minerální lázní. Narové se rozestoupili a Skřet s Jednookým si našli nenápadná místa. Nablízku nám zůstal jenom Žabák coby tlumočník.

Posadili jsme se.

„Jak pokračuje průzkum?“ zeptala se Paní. Pohrávala si přitom se švestkově nachovými hrozny.

„Divně. To je to nejvhodnější slovo, kterým ho můžu popsat. Přijde mi to, jako bychom byli poblíž míst, kde člověk dorazí na konec světa a přepadne přes jeho okraj.“

„Cože? Ach tak, ten tvůj smysl pro humor.“

„Taglios je plný kresličů map. Odvádějí dobrou práci. Pořád se mi ale nedaří najít mapu, která by mne dovedla tam, kam chci.“

„Možná se ti nepodařilo jim vysvětlit, co potřebuješ.“

„Tím to není. Rozumí mi. To je ten problém. Řekneš jim, co potřebuješ, a oni jsou najednou němí a hluší. Nové mapy sahají jenom k jižním hranicím taglijského území. A když se mi podaří najít nějakou starou, končí nejdále osm set mil jihovýchodně od města. A stejné je to i u tak dobrých map, že je na nich vyznačený snad každý strom a každá chatrč.“

„Neskrývají něco?“

„Celé město? To se mi nezdá pravděpodobné. Vypadá to ale, že žádné jiné vysvětlení neexistuje.“

„Pokládal jsi správné otázky?“

„S prohnaností a vypočítavostí hada. Když se ale objeví prázdná místa, dojde k problémům s tlumočením.“

„Co budeš dělat?“

Na krajinu se snášel soumrak. Lampáři se pustili do práce. Chvíli jsem je pozoroval. „Možná nějak použiju Žabáka, nejsem si jistý. Jsme už tak daleko, že nám je kronika skoro k ničemu. Ale podle

údajů, které mám, bychom se měli vydat přímo do míst, která jsou na všech mapách úplně prázdná. Nechceš mi k tomu něco říct?“

„Já?“

„Ty. Kolem Legie se dějí podivné věci. Nemyslím, že by to bylo proto, že *já* si umím tak pěkně vykračovat.“

„Blázne.“

„Nenaléhal jsem, Paní. Ačkoli bych si k tomu snadno našel důvod. A taky nebudu – pokud nebudu muset. *Bylo by* ale dobré vědět, proč se jeden z Lapených potuluje kolem a pozoruje nás ze křoví, zatímco druhý, který kdysi býval tvým přítelem, se nás pokusil v močálech zabít. Bylo by zajímavé vědět, jestli tušil, že jsi na palubě. Nebo jestli měl nevyřízené účty s Měnivcem, anebo jenom jednoduše chtěl zastavit dopravu dolů po řece. Bylo by zajímavé vědět, jestli se s ním znovu setkáme. Nebo s někým jiným, kdo nezemřel tak, jak se zdálo.“

Snažil jsem se mluvit laskavým a neutrálním tónem, ale části mého vzteku se přece jenom podařilo proniknout na povrch.

Právě nám přinesli první chod, kousky mraženého melounu namáčené v brandy. Zatímco jsme se do toho pustili, přinesla nějaká dobrá duše jídlo také našim strážcům. Sice poněkud méně vytříbené, ale přesto určitě chutné.

Paní cucala melounovou kuličku a tvářila se zamyšleně. Pak se její chování zcela radikálně změnilo. „Nejezte to,“ vykřikla. Použila přitom jazyk, kterým se mluvilo v Démantových městech a kterému již tou dobou rozuměl i ten nejneinteligentnější z Narů.

Hájem se rozhostilo ticho. Narové upustili mísy.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Někdo s jejich jídlem něco udělal.“

„Jed?“

„Omamné látky, řekla bych. Budu se na to muset podívat důkladněji.“

Zvedl jsem se a došel pro nejbližší mísu. Na Narovi, u jehož nohou ležela, byl i přes masku zdánlivé lhostejnosti patrný hněv. Bylo zřejmé, že chce někomu ublížit.

Bez váhání se chopil příležitosti v okamžiku, kdy jsem se otočil a chystal se vrátit i s mísou zpátky k Paní.

Zaslechl jsem za sebou rychlý dusot, následovaný plesknutím dřeva o kůži. Vzápětí se ozval výkřik bolesti, který byl sotva hlasitější než zakňučení. Nar držel hrot oštěpu přitisknutý k hrdlu muže, jenž před ním ležel natažený na zemi. Poznal jsem v něm jednoho z lampářů.

Nedaleko jeho natažené ruky ležel dlouhý nůž.

Rozhlédl jsem se kolem. Ze všech směrů na nás zíraly neutrální obličeje.

„Jednooký, Žabáku, ke mně.“ Oba stáli ve zlomku vteřiny přede mnou. „Chci, abyste ho zpracovali. Potichu, nechci nikoho rušit u večeře. Ale tak, aby byl ochoten mluvit, až budu připraven. Zvládnete to?“

Jednooký se zachechtal. „Vím přesně, co s ním provedu,“ řekl a začal si se zlomyslnou radostí mnout ruce, zatímco Skřet, kterého jsem vynechal, uraženě našpulil ústa. „Vím přesně, jak na něj. Jen jdi a vychutnej si večeři a sladké lenošení. Starý Jednooký se už postará, aby byl ochotný zpívat jako kanárek.“

Rukou udělal nějaký posunek a neviditelná síla popadla lampáře za nohu a začala jej zvedat do vzduchu. Lampář sebou házel jako ryba na háčku, ústa otevřená v němém výkřiku.

Posadil jsem se naproti Paní. Pokrčil jsem rameny. „Jednookého představa o tichu: nenechat oběť křičet.“ Vložil jsem si do úst melounovou kuličku.

Jednooký přestal lampáře zvedat v okamžiku, kdy se jeho nos ocitl dvacet stop nad zemí.

Paní začala zkoumat jídlo, které dostali Narové.

*

Ani to, že jsem se k Jednookému otočil zády, mi nikterak nepomohlo získat zpět rozpoložení, v němž jsem byl, když jsem tento večer připravoval. Ani Paní podivné události na klidu nikterak nepřidaly.

Příležitostně jsem se ohlédl přes rameno.

Ze zajatce odletovaly kusy oblečení jako odumřelé opadávající listí. Jeho tělo se celé hemžilo drobnými červy, zářícími citrusovými

barvami. Když do sebe dva červi odlišných barev vrazili hlavami, zajiskřilo se a neúspěšný vrah se pokusil zakřičet. Jakmile začal ztrácet vědomí, pustil ho Jednooký prudce dolů a zastavil ho stopu nad zemí. Žabák mu něco našeptával do ucha, dokud ho Jednooký znovu nezvedl vzhůru.

Opravdu tichý způsob. Co by u všech rohatých asi udělal, kdybych mu řekl, aby ho exemplárně ztrestal?

Ze zamyšlení mě vytrhl Skřet, který se dožadoval mé pozornosti. Mírně jsem povytáhl obočí. Znakovou řečí mi poslal zprávu: „Přichází nám společnost. Vypadá důležitě."

Tvářil jsem se, že mě nezajímá nic jiného než jídlo, a po očku jsem přitom pozorně sledoval Paní. Nezdálo se, že by někoho čekala.

Byli dva, dobře oblečení a zdvořilí. První z nich byl domorodec, snědý jako vlašský ořech, ale nikoli černý. Obyvatelé Taglia byli sice tmaví, ale nebyli negroidního typu. Černoši, se kterými jsme se setkali, byli všichni návštěvníky z oblastí nahoře proti proudu řeky. S druhým jsme se již dobře znali. Byl to Vrboun Labuť, s vlasy žlutými jako kukuřice.

Labuť začal něco vykládat nejbližšímu z Narů, zatímco jeho druh uznale pozoroval počínání Jednookého. Pokynul jsem Skřetovi, aby zašel za Labutěm a pokusil se zjistit, co nám chce.

Když se vrátil zpátky, tvářil se zamyšleně. „Labuť říká, že ten chlapík, který s ním přišel, je tady ten nejvyšší šéf. Přesně tak to řekl."

„Řekl bych, že to muselo přijít." Vyměnil jsem si pohled s Paní. Ta nasadila císařský výraz, ve kterém jsem se vyznal stejně, jako bych koukal na holou skálu. Měl jsem sto chutí jí zatřást, obejmout ji, udělat něco, čím bych uvolnil vášeň, která se občas na krátký okamžik ukázala, aby se posléze znovu ukryla kdesi do hloubi jejího srdce. Pokrčila rameny.

„Pozvi je, ať se k nám připojí," řekl jsem. „A řekni Jednookému, aby sem poslal raracha. Chci, aby dával pozor na Labuťovo tlumočení."

Sloužící personál padl před našimi hosty tvářemi k zemi. Bylo to poprvé, kdy jsem se s takovým chováním v Tagliu setkal. Labuťův princ byl tedy skutečný.

Vrboun přešel rovnou k věci. „Tohle je Prahbindrah Drah, místní šéf.“

„A ty pro něj pracuješ.“

Usmál se. „Jsem něco jako jeho levá ruka. Za mzdu. Přál by si vědět, jestli nehledáte nějaké poslání, zakázku.“

„Sám víš, že ne.“

„Říkal jsem mu to. Ale on se chtěl přesvědčit osobně.“

„Jsme na výpravě.“ Myslím, že to znělo dost dramaticky.

„Poslání od bohů?“

„Cože?“

„Tihle Taglijští jsou pověrčiví. To už bys měl vědět. Takovým způsobem tady lze vysvětlit pojem výprava. Poslání od bohů. Jsi si jistý, že byste se tu nemohli chvíli zdržet? Odpočinout si od namáhavého putování? Vím dobře, jak je to náročné. A můj šéf potřebuje někoho, kdo by za něj udělal jistou špinavou práci. Vy jste v tomto ohledu známí dobrou reputací.“

„Co o nás doopravdy víš, Labuti?“ Pokrčil rameny. „Historky.“

„Historky. Hm.“ Prahbindrah Drah něco řekl. „Chtěl by vědět, proč ten muž visí ve vzduchu.“

„Protože se mi pokusil vrazit kudlu do zad. Poté co se někdo pokusil otrávit stráže. Za chvíli se ho zeptám proč.“

Labuť se začal bavit s Prahbindrahem, který se zatvářil rozmrzele. Podíval se na raracha a znovu se začali o něčem dohadovat.

„Rád by se dozvěděl víc o vaší výpravě.“

„Všechno se k vám doneslo dřív, než jsme sem vůbec připluli. Sám jsi mu o ní už určitě řekl.“

„Člověče, on se jenom snaží být laskavý.“

Pokrčil jsem rameny. „Proč se tak zajímáte o několik lidí, kteří jenom projíždějí kolem?“

Labuť se začal nervózně ošívat. Pomalu jsme se začali dostávat k jádru věci. Prahbindrah řekl Vrbounovi několik vět.

„Prahbindrah říká, že mluvíš o tom, kde jste byli – a on by jistě rád slyšel víc o vašich dobrodružstvích, protože cizinci přicházející zdaleka a vzdálená místa jej vždy velice zajímali – a o vaší výpravě, ale ani slovem ses nezmínil o tom, kam máte namířeno,“ řekl pak

Labuť. Vypadalo to, že se snaží tlumočit Prahbindrahova slova co nejpřesněji. Žabák téměř neznatelně kývl hlavou.

Během cesty na jih od Třetího vodopádu jsme toho Vrbounovi a jeho společníkům mnoho neprozradili. Vyhýbali jsme se jim právě tak jako oni nám. Rozhodl jsem se vyslovit jméno místa, které jsem si možná měl přece jenom nechat pro sebe. „Chatovár."

Vrboun se nenamáhal s tlumočením.

Prahbindrah mu znovu něco řekl.

„Říká, že byste to neměli dělat."

„Na to je teď už příliš pozdě, Labuti."

„Pak vás čekají potíže, jaké si ani nedokážete představit, Kapitáne." Labuť přeložil má slova princi, který na ně vzápětí odpověděl. Bylo na něm vidět, jak je rozrušený.

„Šéf říká, že to je tvůj krk, co riskuješ, a že se klidně můžeš holit sekerou, pokud budeš chtít, ale žádný rozumný člověk by to jméno nikdy nevyslovil. Smrt by tě mohla zachvátit dřív, než bys je dokončil." Během řeči krčil rameny a uculoval se. „Ačkoli je pravděpodobnější, že pokud budete trvat na pronásledování oné chiméry, zahyneš rukou mnohem pozemštějších sil. Území mezi naším městem a místem, kam máte namířeno, je velice nebezpečné a plné zla." Vrboun se podíval na prince a zakoulel očima. „Vyprávějí se o něm historky plné nestvůr a černé magie."

„Hm, vážně?" Utrhl jsem si sousto z malého ptáčka, rozžvýkal je a spolkl. „Labuti, družinu jsem sem přivedl až z Mohylové země. Jistě si na ni vzpomínáš. Nestvůry a černá magie? Sedm tisíc mil. A neztratil jsem ani jediného muže. Vzpomínáš si na řeku? Lidé, kteří se mi postaví do cesty, se zřídka dožijí toho, aby měli příležitost litovat své nerozvážnosti. Dobře mě poslouchej. Snažím se tady vysvětlit několik věcí. Jsem osm set mil od okraje mapy. Teď se rozhodně nezastavím. Nemohu." Byla to jedna z nejdelších řečí, jaké jsem kdy vedl, s výjimkou předčítání z kroniky.

„Tvůj problém je právě těch osm set mil, Kapitáne. Těch předchozích sedm tisíc bylo v porovnání s nimi jako procházka růžovou zahradou."

Prahbindrah něco Vrbounovi krátce řekl. Ten přikývl, ale jeho slova mi nepřeložil. Podíval jsem se na Žabáka. „Třpytivý kámen," řekl rarach.

„Cože?"

„Přesně tak to řekl, šéfe. Třpytivý kámen. Nemám tušení, co tím myslel."

„Labuti?"

„Je to místní výraz. V růžovštině mu významově odpovídá spojení ‚chodící mrtvola'. Má to souvislost se starými časy a něčím, čemu se říká Svobodné legie Chatovárské, které kdysi představovaly nebezpečnou sílu."

Zvedl jsem obočí. „Černá legie je poslední ze Svobodných legií Chatovárských, Labuti."

Vrboun si mě změřil přísným pohledem a pak má slova přeložil.

Princ mu znovu cosi odpověděl. Pozoroval přitom Jednookého oběť.

„Kapitáne, on říká, že všechno může být možné. Ale vracející se Legii nikdo neviděl od doby, kdy praděd jeho praděda byl dítětem. Přesto ho to ale zajímá. Říká, že jste možná skuteční. Váš příchod byl předpovězen." Rychle se zamračil na raracha, jako kdyby to byl nějaký zrádce. „A Pánové stínů ho varovali, aby se s vámi nespolčoval. Což je na druhou stránku vzhledem ke zkáze a zoufalství, které dávní fanatici kolem sebe šíří, vcelku přirozený sklon."

Podíval jsem se na Žabáka. Přikývl. Labuť se snažil tlumočit co nejpřesněji.

„Vodí nás za nos, Felčare," řekla Paní. „Něco chce. Řekni mu, ať přejde k jádru věci."

„To by bylo milé, Labuti."

Vrboun dál pokračoval v tlumočení. „Ale včerejší hrůza dnes nic neznamená. Vy nejste jako ti fanatici, to se ukázalo na řece. A Trogo Taglios se neskloní před nikým. Pokud nákaza na jihu pramení ze strachu z tlupy pirátů, pak je ochoten zapomenout na staré spory a začít znovu od začátku. Pokud i vy můžete zapomenout."

Neměl jsem ani to nejmenší ponětí, o čem mluvil.

„Felčare!“ oslovila mě Paní, která si uvědomila, co mi vrtá hlavou, snad ještě dřív než já. „Nemáme čas na to, abys mohl popustit uzdu zvědavosti a zjišťovat něco o událostech minulé doby. Něco se tady děje. Měl by sis to s nimi vysvětlit dřív, než se dostaneme do nějaké pasti.“

Stával se z ní opravdový příslušník Černé legie.

„Tak už máš představu o tom, jak si stojíme, Labuti? Nemyslíš si snad, že máme dojem, že jsme na tebe a tu ženu narazili čirou náhodou, že ne? Takže si promluvme na rovinu.“

*

Další rozmluva, která zase tak na rovinu přece jenom nebyla, nám zabrala hodnou chvíli. Na krajinu se snesla tma a na nebi se objevil měsíc. Obsluhující personál byl čím dál nervóznější a podrážděnější, ale přesto nadále zůstával příliš laskavý na to, aby se někdo odvážil korunního prince požádat, aby odešel. A protože jsme zůstávali my, zůstávali i ostatní, kteří se na nás přišli podívat.

„Docela určitě se něco děje,“ pošeptal jsem Paní. „Ale jak to z něj mám vytáhnout?“

Prahbindrah bagatelizoval význam všeho, co řekl. Přítomnost vedení města však zcela jasně napovídala, že se Taglios ocitl na nebezpečné křižovatce. Z toho, co jsem slyšel, jsem vycítil, že se princ chystá plivnout do tváře hrozícímu neštěstí.

Vrboun se mi snažil celou situaci vysvětlit. „Před dávnou dobou – a nikdo nedokáže přesně říct před jak dávnou, protože se o to nikdo nezajímal – ovládla město jménem Slitování, které se nachází zhruba čtyři sta mil jihovýchodně od Taglia, temnota. Nikdo si s tím nijak nelámal hlavu, a tak se temnota posléze rozšířila i na města Tragevec a Kiaulune, která jsou velice významná a důležitá, a Šestici a Fred. Najednou se všichni starat začali, ale to už bylo příliš pozdě. Tenhle kus země teď ovládají čtyři černokněžníci, kterým uprchlíci říkali Pánové stínů, protože je dokáží ovládat. Město Tragevec bylo přejmenováno na Stínosvit a Kiaulune na Stínolap a dneska už jejich říši neřekne nikdo jinak než Země stínů.“

„Předpokládám, že se nakonec dostaneš i k tomu, co s tím my máme společného, nemám pravdu?“

„Rok poté, co se Pánové stínů zmocnili těchto měst – jež nevedla válku od doby teroru v Chatováru – vyzbrojili jejich obyvatele a začali je využívat ve svých imperiálních hrách. Během následujících let se jim podařilo dobýt většinu území mezi jižními hranicemi Taglia a okrajem mapy.“

„Začínám tušit, o co jim jde, Felčare,“ řekl Paní, která Vrbouna celou dobu se zamračeným výrazem poslouchala.

„To já taky. Pokračuj, Labuti.“

„No, než se dostali k nám… než zaútočili na Taglios, začaly mezi nimi panovat sváry a neshody. Uprchlíci nám vyprávěli o všech těch hrůzách, které se tam tou dobou děly. Intriky, zrady, převraty, úkladné vraždy a spojenectví, která obracela všechno naruby. Kdykoli se začínalo zdát, že se jednomu z nich podaří získat převahu, ostatní se proti němu spojili. Tak to trvalo nějakých patnáct, osmnáct let. Tagliu proto nehrozilo žádné nebezpečí.“

„Ale teď ano?“

„Teď se jejich zraky upínají tímto směrem. Minulý rok uspořádali vojenské tažení, které ale skončilo neúspěchem.“ Zatvářil se samolibě. „Statečností se zdejším lidem jen tak někdo nevyrovná – ale ani netopýr v jasném slunečním světle nemá tušení, co má dělat. Já, Sáhoun a Čepel jsme se nechali minulý rok najmout. Ale ani jeden z nás nikdy nebyl opravdovým vojákem. Jako generálové jsme jako slepá štěňata.“

„Takže tady vůbec nejde o tělesnou stráž a vyřizování špinavých záležitostí ve jménu vašeho prince. Je to tak? On nás chce zatáhnout do svého boje. To si opravdu myslel, že nás tak snadno obalamutí? Nepodal jsi mu snad hlášení o naší cestě sem?“

„On už je prostě takový, že si rád všechno ověřuje sám. Možná se chtěl přesvědčit, jestli si sami sebe neceníte příliš nízko. Vyprávěl jsem mu historky, které jsem se o vás doslechl. Přesto se chtěl přesvědčit na vlastní oči. Je to dost dobrý chlapík. Je to první princ, kterého jsem kdy viděl dělat věci, co se od prince očekávají.“

„Pak tedy musí být vzácnější než žabí chlup, tím jsem si jistý. Ale jak jsi řekl, Labuti, plníme poslání od bohů. Nemáme čas míchat se do místních rozporů. Možná až se budeme vracet zpátky.“

Labuť se zasmál.

„Co je na tom tak směšného?“

„Vy totiž nemáte na vybranou.“

„Ne?“ Snažil jsem se z jeho chování něco vyčíst. Nepodařilo se mi to. Podíval jsem se na Paní, ale ta jen pokrčila rameny. „Dobře. Proč nemáme?“

„Abyste se dostali tam, kam máte namířeno, musíte projít Zemí stínů. Nějakých sedm, osm set mil. Myslím si, že to nedokážete ani vy. Ani on.“

„Říkal jsi, že je to čtyři sta mil.“

„Čtyři sta mil to je do Slitování, Kapitáne, kde to všechno začalo. Všechna ostatní města se nacházejí dál na jih. Do Stínolapu to je nějakých sedm, možná osm set mil. A jak jsem říkal, minulý rok na nás zaútočili. Ovládají celou zemi na jih od Hlavní.“

Věděl jsem, že Hlavní je široká řeka jižně od Taglia, která tvořila přírodní hranici a zároveň překážku.

„Na některých místech jsou jejich jednotky jen osmdesát mil od Taglia,“ pokračoval Labuť. „A my víme, že plánují další útok, jakmile klesne hladina řeky. A nemyslíme si, že se budou chovat zrovna laskavě. Všichni čtyři Pánové stínů nám pohrozili, že pokud se Prahbindrah s vámi nějak zaplete, budou krutí a zákeřní.“

Podíval jsem se na Paní. „Zatraceně hodně lidí ví o tom, co dělám a kam jdu, víc než já.“

Ignorovala mě. „Proč nás nevyžene, Labuti?“ zeptala se. „Proč vás za námi poslal?“

„To ne, on nás nikdy neposlal. Nevěděl o tom, dokud jsme se nevrátili zpět. Jenom si domyslel, že když z vás mají Pánové stínů strach, měl by se s vámi spřátelit.“

Nebyl jsem to já, z koho měli strach. Ale proč jim to prozrazovat? Labuť, jeho společníci a šéf nemuseli vědět, kým Paní bývala. „To má teda odvahu.“

„To tady mají všichni. Škoda ale je, že nevědí, jak s ní naložit. A já jim v tom pomoct nemůžu. Jak říká, dříve nebo později na nás

Pánové stínů zaútočí, tak proč je nepředejít? Proč jim dopřát možnost volby vhodné chvíle?“

„Co z toho bude mít Vrboun Labuť? Na člověka, který tudy jenom prochází, se až příliš zastáváš jejich zájmů.“

„Sáhoun tu teď není, takže vám to řeknu na rovinu. Už nejsem na útěku. Skončil jsem. Našel jsem si svoje místo a nechci ho ztratit. Nezdá se ti to jako dostatečný důvod?“

Možná. „Nemůžu mu dát odpověď hned teď a tady. Jestli vůbec něco o Černé legii víš, pak ti to musí být jasné. Nemyslím si, že by si měl dělat nějaké přehnané naděje. Tohle není to, co chceme. Ale důkladně si celou situaci promyslím. Řekni mu, že chci jeden týden a spolupráci jeho lidí.“ Následujících jedenáct dnů jsem měl v plánu strávit odpočinkem a doplňováním výstroje a zásob. Ten slib mě nic nestál. Nic kromě části odpočinku.

„To je všechno?“ zeptal se Labuť.

„A co jsi čekal? Myslel sis, že budu hned se vším souhlasit jenom proto, že se ke mně chováš mile? Labuti, mám namířeno do Chatováru. A pro to, abych se tam dostal, jsem ochotný udělat vše, co bude nezbytné. Předložil jsi mi nabídku. Teď je čas ustoupit a nechat zákazníka přemýšlet.“

Vrboun se otočil k princi a začal mu mé stanovisko vysvětlovat. Čím déle náš rozhovor trval, tím jsem cítil silnější nutkání jejich nabídku příkře odmítnout. S přibývajícími roky jsem začínal být svéhlavější a představa, že bych se měl naučit ještě jeden jazyk, mě nijak neuchvátila.

Prahbindrah Drah pokynul Labuťovi hlavou. Souhlasil se mnou. Oba dva vstali. Napodobil jsem je a mírně jsem se princi uklonil. Otočili se a vydali se k odchodu. Tu a tam se cestou zastavili, aby prohodili pár slov s ostatními půlnočními hosty. Neměl jsem tušení, co jim říkají. Možná to, co chtěli slyšet. Všechny tváře, které jsem viděl, se usmívaly.

*

Pohodlně jsem se usadil, zaklonil se a pozoroval Jednookého při práci. Kolem hlavy jeho oběti právě bzučelo hejno brouků. „Co si myslíš?“ zeptal jsem se Paní.

„Nejsem tady od toho, abych myslela.“

„Na jakou stranu by ses postavila?“

„Jsem voják Černé legie, jak mi sám často připomínáš.“

„To byl i Havran. Dokud se mu to hodilo. Nehraj si se mnou. Mluv se mnou otevřeně. Znáš tyhle Pány stínů? Jsou to Lapení, které jsi sem poslala, aby vybudovali nové impérium?“

„Ne! Zachránila jsem Měnivce a poslala ho na jih ve chvíli, kdy se jeho zmizení dalo dostatečně vysvětlit běsněním války a konfliktem s Vichřicí. To je všechno.“

„Ale Vyjec…“

„Musel mít vlastní únikový plán. Ví o mém postavení a snaží se prosadit své ambice, pochopitelně. Ale Pánové stínů… nic o nich nevím. Nic. Měl ses na ně vyptat důkladněji.“

„To taky udělám. Pokud to nejsou Lapení, pak k nim mají tak blízko, že v tom nevidím žádný rozdíl. A proto se tě znovu ptám, na čí straně stojíš?“

„Jsem voják Černé legie. Sami už ze sebe učinili mé nepřátele.“

„To není odpověď.“

„Žádnou lepší nedostaneš.“

„Rozumím. Co se stalo s Měnivcem a jeho přítelkyní?“ Neviděl jsem je od chvíle, kdy jsme se vylodili v Mlatu, ale stejně jsem se pořád nemohl zbavit pocitu, že se ukrývají někde poblíž. „Jestli je situace tak vážná, jak vypadá, pak budeme potřebovat všechny zdroje, které se nám podaří shromáždit.“

„Měnivec udělá, co mu řeknu.“

Nebyla to právě uklidňující odpověď, ale nechtěl jsem na Paní tlačit. Beztak by se mi znovu lepší odpovědi nedostalo.

„Sněz večeři a přestaň mě už otravovat, Felčare.“

Podíval jsem se na jídlo před sebou, které už bylo tak oschlé, že mě na něj dočista přešla chuť.

Uculující se Žabák se vydal ke svému pánovi, aby mu pomohl oslabit vůli zabijáka, kterého měl v práci.

*

Jednooký to přehnal. Ostatně jako vždy, když měl publikum. Je pak až příliš nedisciplinovaný. Vězeň zemřel čirou hrůzou. Takže jsme z něj nic nedostali.

Kapitola dvacátá třetí:
Vrboun, netopýři a stíny

Bylo pozdě. Vrboun se svalil do křesla a zívl. Čepel, Sáhoun a Žena ho sledovali plni očekávání. Jako kdyby Prahbindrah nemohl mluvit sám za sebe. „Promluvili jsme si.“

„A?“ zeptala se Radisha.

„Možná jste čekali, že začne skákat radostí a křičet: ‚Jo, výborně!‘“

„Co říkal?“

„Řekl, že se na to podívá. Což je asi ta nejlepší odpověď, jakou jste od něj mohli čekat.“

„Měla jsem tam jít sama.“

„Sestro, ten muž by nás vůbec neposlouchal, kdyby se ho někdo právě nepokusil zabít,“ řekl Prahbindrah.

Radishu jeho slova očividně zarazila.

„Nejsou to žádní hlupáci,“ řekl Labuť. „Věděli, že se k něčemu chystáme, už ve chvíli, kdy nám u Třetího vodopádu dovolili přidat se. Sledovali nás stejně pozorně jako my je.“

Kouř se vkradl do místnosti způsobem hodným jeho jména. Byla to velká místnost ve sklepě domu Radishina přítele, nedaleko olivového háje. Čpělo to tam plesnivinou, přestože byla hned na několika místech otevřena do noci. Kouř udělal několik kroků a postavil se do světla tří olejových lamp. Tvář měl svraštělou v zamračeném výrazu. Rozhlédl se kolem.

„Co se děje?“ zeptal se Sáhoun. Viditelně se třásl. I Vrboun měl nepříjemný pocit.

„Nejsem si jistý. Na chvíli… jako by na mě něco zíralo.“

Radisha si vyměnila pohled s bratrem a pak i s Vrbounem. „Vrboune, ti dva zvláštní malí chlapíci, Jednooký a Skřet, jsou skuteční kouzelníci, nebo jenom podvodníci?“

„Šest z jednoho a půltuctu z druhého. Nemám pravdu, Čepeli? Sáhoune?“

Sáhoun přikývl. „Ten malý, ten co vypadá jako dítě, Žabák, ten je nebezpečný,“ řekl Čepel.

„Co je zač?“ zeptala se Žena. „Je to to nejpodivnější dítě, jaké jsem kdy viděla. Chvílemi se chovalo, jako by mu bylo nejméně sto let.“

„Možná deset tisíc,“ řekl Kouř. „Je to rarach. Neodvážil jsem se na něj pořádně podívat, aby nepoznal, že nejsem jen přihlouplý starý muž. Neznám jeho sílu. Rozhodně se ale jedná o nadpřirozenou bytost s velkými schopnostmi. Hlavou mi jenom vrtá otázka, jak se osobě s tak omezenými schopnostmi, jako je Jednooký, podařilo nad touto bytostí získat kontrolu. V talentu, dovednostech i výcviku jej jednoznačně předčím, ale nikdy jsem nedokázal žádné takové stvoření přivolat, natož nad ním získat moc.“

Ze tmy se znenadání ozvalo pištění a třepetání. Všichni se překvapeně otočili. Do světla místnosti vlétlo hejno netopýrů, hvízdali a divoce poletovali všemi směry. Náhle se mezi nimi mihla silueta něčeho většího, temná jako noc, a v letu jednoho z nich lapila. O vteřinu později se místností mihla druhá silueta a další netopýr padl k zemi. Ostatní zabedněným, ale jinak otevřeným oknem vylétli ven do noci.

„Co to má k čertu znamenat?“ zvolal Vrboun. „Co se to děje?“

„Párek vran, zabíjí netopýry,“ řekl Čepel naprosto klidným hlasem, jako by vrány lovící netopýry o půlnoci ve sklepení domu pro něj byly něčím naprosto všedním.

Vrány se už neukázaly.

„Nelíbí se mi to, Vrboune,“ řekl Sáhoun. „Vrány v noci nelétají. Něco se tady děje.“

Všichni se po sobě začali rozhlížet a čekali, až někdo něco řekne. Nikdo si nevšiml temného levhartího stínu, který se usadil za oknem a jedním okem nahlížel dovnitř. Nikdo z nich si také nevšiml drobné, jakoby dětské postavičky, která seděla na bedýnce mimo dosah

světla a usmívala se. Kouř se ale začal třást a v pomalých kruzích přecházel po místnosti. Znovu se ho zmocnil nepříjemný pocit, že ho někdo pozoruje.

„Říkal jsem vám, že není nejlepší nápad scházet se tak blízko olivového háje," řekl Prahbindrah. „Navrhoval jsem, že se sejdeme v paláci v místnosti, kterou Kouř zabezpečí proti zvědavcům. Nevím, co se tady stalo, ale nebylo to přirozené a já se odmítám dál o čemkoli bavit. Jdeme. Odklad nám nijak neuškodí, nemám pravdu, Kouři?"

Stařec se silně třásl. „Zřejmě to bude to nejrozumnější řešení, můj princi. Nejrozumnější. Cítím, že je tady něco víc, než dokáží naše oči spatřit… Od této chvíle musíme počítat s tím, že nás někdo sleduje."

„Ale kdo, starče?" zeptala se Radisha popuzeně.

„To nevím. Záleží na tom, Radisho? Je tu dost takových, co by se o nás mohli zajímat. Vysocí kněží. Tihle vojáci, které chcete využít. Pánové stínů. A snad i jiné síly, o jejichž existenci nemáme ani tušení."

Všichni se na něj podívali. „Vysvětli to," přikázala Žena.

„To nemůžu. Snad bych vám měl jenom připomenout, že se těmhle mužům podařilo přemoci říční piráty, kteří řeku už notnou dobu okupovali a blokovali. Nikdo z nich vám toho moc neřekne, ale když si spojíte dohromady jednotlivé útržky, pochopíte, že do konfliktu byla na obou stranách zapojena magie toho nejvyššího řádu. A ta jejich byla natolik silná, že se jim podařilo blokádu prolomit. Když jsme se k nim ale připojili, nebyla s nimi s výjimkou raracha žádná jiná schopnější bytost. Pokud s nimi někdo takový byl, tak kam zmizel? Mohl by snad být tak dobře ukrytý? Možná, ale o tom pochybuju. Možná cestuje s nimi, aniž by přitom s nimi byl, jestli mi rozumíte."

„Ne. Už zase na nás zkoušíš ty své staré triky. Schválně mluvíš neurčitě."

„Mluvím neurčitě proto, že nemám žádné odpovědi, Radisho. Jenom otázky. Čím dál víc mi vrtá hlavou, jestli ta jejich skupina, kterou vidíme, není jen nějaký přelud. Hrstka mužů, ačkoli jsou jistě tvrdí, drsní a ve svém vražedném řemesle zkušení, by přece nemohla

Pány stínů nijak vyděsit. Není jich tolik, aby to hrálo nějakou významnější roli, tak proč se o ně Pánové stínů zajímají? Buď toho vědí víc než my, nebo vidí lépe než my. Jen si vzpomeňte na historii Svobodných legií. Nebyly to jenom bandy vrahů a zabijáků. A tihle muži jsou odhodláni dostat se do Chatováru. Jejich kapitán se snažil zjistit informace o cestě všemi možnými nenásilnými způsoby.“

„Hele, Kouři, říkal jsi, abychom se přesunuli na jiné místo a promluvili si tam,“ řekl Čepel. „Tak co kdybychom vyrazili?“

„Jo, z téhle díry mi běhá mráz po zádech,“ souhlasil Labuť. „Nechápu to, Radisho. Tvrdíš o sobě a o princi, že řídíte a spravujete celý Taglios, ale skrýváte se přitom v dírách, jako je tahle.“

„Naše pozice nejsou bezpečné,“ odvětila Žena a obrátila se k odchodu. „Ve skutečnosti vládneme se souhlasem kněží a nepřejeme si, aby věděli o všem, co děláme.“

„V tom háji byl dneska večer snad každý, kdo v tomhle městě něco znamená. Oni to vědí.“

„Vědí to, co jsme jim řekli. Což je jenom částečná pravda.“

Sáhoun se postavil vedle Vrbouna. „Uklidni se, člověče. Nevidíš, co se děje? V sázce je mnohem víc než jen zahnání Pánů stínů.“

„Hm.“

Za jejich zády silueta podobající se levhartovi neslyšně přeskočila z jednoho tmavého místa na jiné, potichu jako samotná smrt. Vrány přelétávaly z místa na místo. Drobná dětská postavička je honila sem a tam, jakoby bez ohledu na to, zda ji někdo spatří. Přesto však zůstávala dobře ukryta před zraky lidí, které pozorovala. Jenom netopýři zmizeli.

Sáhounova výtka Vrbounovi v podstatě otevřela oči. Žena a její bratr doufali, že boj s Pány stínů zcela upoutá pozornost kněží a kultů. A zatímco ti by byli plně zaměstnáni rostoucím nebezpečím, převzali by otěže státu pevně do svých rukou…

Nijak mu to nevadilo, sám neměl kněží nijak v lásce. Napadlo ho, že se jim Čepel možná chystá pomstít. Byl si tím téměř jistý. Všechny by je měli utopit, aby se Taglios konečně zbavil svého prokletí.

Snad každých deset dvanáct kroků se ohlédl. Ulice za jeho zády byla vždy prázdná. Přesto si ale byl jistý, že je něco pozoruje.

„Nepříjemné,“ zamumlal si pro sebe a přemýšlel, jak se vlastně do téhle šlamastyky dostal.

Kapitola dvacátá čtvrtá:
Taglios: vladařův nátlak

Prahbindrah Drah byl možná dobrý a čestný člověk, ale jinak byl prohnaný jako ten nejhorší mizera a darebák. Dva dny po naší rozmluvě v olivovém háji jsem nemohl vyjít ven, aby mě místní lidé nezdravili jako svého strážce, ochránce a osvoboditele. „Co se to sakra děje?“ zeptal jsem se Jednookého.

„Snaží se tě tady udržet,“ řekl a podíval se na Žabáka. Rarach nám od oné noci nebyl téměř nijak k užitku. Nemohl se dostat do ničí blízkosti – s výjimkou Vrbouna a jeho společníků, v putyce, kterou vlastnili. Ale ti tam probírali jen samé všední věci. „Jsi si jistý, že chceš zajít do té knihovny?“

„Ano, jsem.“ Taglijští si nějak usmysleli, že jsem velkým léčitelem a zároveň stratégem, který je dokáže spasit. „Zatraceně, co se to s nimi děje? Chápu, že se jim jejich princ snaží namluvit všemožné nesmysly, ale proč mu věří?“

„Protože chtějí věřit.“

Matky za mnou chodily s dětmi, abych se jich dotkl a požehnal jim. Mladí muži řinčeli nejrůznějšími kovovými předměty a hulákali válečné písně. Panny mi pod nohy sypaly květiny, a někdy se mi k nim dokonce samy vrhaly.

„To je skvělé, Felčare,“ řekl Jednooký, když jsem se probral ze zasnění nad jednou šestnáctiletou dívkou. „Jestli ji nechceš, pošli ji mým směrem.“

„Uklidni se. Než se začneš oddávat nejnižším pudům, zkus se zamyslet nad tím, co se to tu děje.“

Choval se tak zdrženlivě, že mě tím zmátl. Myslím, že to všechno vnímal jako nějaký přelud. Nebo přinejmenším jako lákavou past. Jednooký je sice pošetilý, ale není to žádný hlupák. Někdy.

„Podvol se pokušení,“ pochechtával se Jednooký. „Paní ti nemůže koukat celou dobu přes rameno.“

„Mohl bych. Jistě bych mohl. *Je* mojí povinností nezklamat lidi, kteří se tak usilovně snaží nás umačkat. Nemám pravdu?“

„S tím nic nenaděláme.“ Nevypadalo to ale, že by svá slova myslel vážně. Bylo na něm patrné, jak je neklidný.

Vešli jsme do knihovny. Nic jsem nenašel. Překvapilo mě to tak, že mé podezření ještě zesílilo. Žabák nám nebyl příliš k užitku, ale mohl alespoň nenápadně špehovat. Obsahy rozhovorů, které se mu podařilo vyslechnout, ještě více přispívaly k mému znepokojení.

Pro mé muže to byl věru skvělý čas. Ani prvotřídní výcvik a ukázněnost Narů je nedokázaly ochránit před některými pokušeními, která se jim nabízela. A Mogaba je nedržel nijak zkrátka. Jak jednou prohlásil Skřet: „To je učiněný oheň na nebesích, Felčare!“

A přesto mě nikdy neopouštěl zvláštní pocit, že se pod maskou toho všeho něco chystá.

*

Geopolitická situace byla jasná a vypadala přesně tak, jak ji Labuť popsal. To znamená, že abychom se dostali do Chatováru, museli bychom překročit sedm set mil území ovládaného Pány stínů. Pokud ovšem existovali.

Měl jsem v tomto ohledu jisté pochybnosti, protože každý, s kým jsem prostřednictvím Žabáka mluvil, věřil, že existují, ale nikdo mi nenabídl žádný konkrétní důkaz jejich existence.

„Ani bohy nikdo nikdy neviděl,“ řekl mi jeden kněz. „A přesto v jejich existenci všichni věříme, není to tak? Vidíme jejich práci…“ Všiml si, že na jeho zmínku o tom, že všichni věříme v bohy, jsem se zamračil. Jeho oči se zúžily, otočil se a beze slova odešel. Bylo to vůbec poprvé, kdy jsem se setkal s někým, kdo nebyl mou přítomností v Tagliu ani trochu nadšen. Řekl jsem Jednookému, že by možná bylo užitečnější začít namísto prince a Labutě, kteří dobře věděli, kdy mají držet jazyk za zuby, špehovat vysoké kněze.

Skutečnost, že se nás snažili vmanipulovat do povstání proti nějakým čarodějům s velkými schopnostmi, mě neděsila. Alespoň ne

moc. Za posledních dvacet let jsme se postavili těm nejlepším z nejlepších. Daleko větší starosti mi dělala má nevědomost.

Neznal jsem zdejší jazyk. Neznal jsem obyvatele Taglia. Jejich dějiny byly opředeny tajemstvím a Labuťova družina se mi nikterak nesnažila pomoci vnést do té temnoty alespoň trochu světla. A samozřejmě jsem nic nevěděl o Pánech stínů a lidech, kterým vládli. Nic než to, co mi ostatní řekli, což možná bylo ještě horší, než kdybych nevěděl vůbec nic. A nejhorší ze všeho bylo, že jsem nebyl obeznámen s místem, kde by mělo dojít k boji. A na nalezení odpovědí na mé otázky zbývalo čím dál méně času.

*

Západ slunce třetího dne. Přesunuli jsme se do ubikací dále na jihu, poskytnutých městským státem. Svolal jsem všechny své lidi, s výjimkou šesti mužů, kteří drželi stráž. Zatímco se většina věnovala večeři – připravené a podávané Prahbindrahovými lidmi – dal jsem s ostatními, kteří se mnou seděli u jednoho dlouhého stolu, hlavy dohromady. Ostatní měli příkaz, aby Taglijské nenechali ani na chvíli se zastavit. Pochyboval jsem sice, že by nám mohli rozumět, ale nehodlal jsem nic riskovat.

Posadil jsem se do čela stolu, s Paní po levici a Mogabou po pravici. Vedle něj byli dva z jeho předních mužů. Skřet a Jednooký seděli vedle Paní, přičemž Skřet dnes večer blíž čelu stolu. Po každém jídle jsem jim musel prohodit místa. Dál tam pak byli Murgen, Jaga a Ota, přičemž Murgen ve funkci kronikáře-učedníka zaujímal místo u okraje stolu. Choval jsem se, jako bych během jídla ostatním vyprávěl nějakou historku. Jako otec, který při večeři baví rodinu.

„Dnes večer vyrazíme na projížďku na císařských koních. Pojedou se mnou Paní, Skřet, Jaga a Ota. Dál pak jeden z Roiů, jeden z tvých poručíků, Mogabo, a jeden z tvých mužů. Všichni musí umět dobře jezdit na koni.“

Jednooký se nadechl, aby začal protestovat. Taktéž učinil i Murgen. Ale Mogaba je předběhl. „Tajná výprava?“

„Chci se podívat, jak to vypadá na jihu. Tihle lidé nám jsou schopni prodat zajíce v pytli.“

Nemyslel jsem si, že by tomu tak opravdu bylo, ale proč se spoléhat na něčí slovo, když se člověk může přesvědčit sám? Obzvláště je-li to slovo někoho, kdo se vás snaží využít.

„Jednooký, ty zůstaneš tady, protože chci, abys pracoval s rarachem. Dnem i nocí. Murgene, zaznamenáš všechno, co ti řeknou. Mogaba nás bude krýt. Kdyby se snad někdo zeptal přímo, nebudeme pryč dlouho.“

„Prahbindrahovi jsi řekl, že mu do týdne dáš odpověď. Zbývají už jenom čtyři dny.“

„Vrátíme se včas. Vyrazíme po další výměně hlídek, poté co Skřet a Jednooký omámí všechny, kdo by nás mohli vidět.“

Mogaba přikývl. Podíval jsem se na Paní. Nijak nereagovala. Jestli jsem chtěl být šéfem, pak jsem jím musel skutečně být a ona si musela nechávat své názory pro sebe.

„Několik z mých mužů za mnou přišlo v docela soukromé záležitosti,“ řekl Mogaba. „Myslím, že musíme určit jasná pravidla.“

To bylo něco neočekávaného. „Pravidla? Jaká?“

„Do jaké míry mohou v zájmu své ochrany používat násilí. Několik z nich se už stalo terčem útoků. Chtěli by vědět, jak moc zdrženliví mají z politických důvodů být. Nebo jestli mají dovoleno přikročit k exemplárním trestům.“

„Můj bože! Kdy to začalo?“

„První hlášení jsem dostal dnes odpoledne.“

„Takže ke všem těm napadením došlo dnes?“

„Ano, pane.“

„Přiveď sem ty muže.“

Mogaba přivedl ke stolu pětici Narů. Nezdálo se mi pravděpodobné, že by se takové věci stávaly jenom Narům. Poslal jsem Murgena, aby se zeptal i ostatních mužů. „Tři incidenty,“ řekl, když se vrátil. „Poradili si s nimi sami. Říkali, že nepokládali za nutné to hlásit.“

Disciplína. Nesporně má své výhody.

Trvalo půl minuty, než jsme došli k závěru, že útočníci patrně nebyli z Taglia. „Vráščití malí snědí chlapíci? Viděli jsme je u řeky.

Ptal jsem se na ně Labutě, ale řekl mi jenom tolik, že neví, odkud jsou. Bylo na něm ale vidět, že mu jejich přítomnost dělá starosti. Jestli to nejsou Taglijští, pak si neberte servítky. Pokud nebudete moci vzít zajatce, pobijte je. Jednooký, mohl bys jich pár najít a dát jim pořádnou lekci…“

Celá debata probíhala mezi příchody a odchody taglijských sluhů. V tu chvíli jich několik přišlo odnést prázdné talíře a překazilo tak Jednookému jeho srdceryvný projev o tom, kolik má práce a jak je strašně přepracovaný. A po jejich odchodu nebyl dost rychlý na to, aby se dostal ke slovu.

Jako první totiž promluvil Murgen. „Mám takový problém, Felčare.“ Mogaba sebou trhl. Je to přizpůsobivý chlapík, tenhle Mogaba, ale pořád si nějak nemohl zvyknout na to, že mě někdo oslovuje jinak než Kapitáne.

„Co je to za problém?“

„Netopýři.“

Skřet se zachechtal.

„Sklapni, zakrslíku. Netopýři? A co je s nimi?“

„Všude kolem pořád nacházíme mrtvé netopýry.“

Koutkem oka jsem si všiml, jak Paní okamžitě zbystřila. „Nerozumím ti.“

„Od chvíle, kdy jsme sem přijeli, nacházíme každé ráno mrtvé netopýry. Zvláštní na tom je, že nejsou jenom mrtví, ale roztrhaní na kusy. A jsou vždycky tam, kde jsme my, jinde ve městě jsme nic takového neviděli.“

Vyměnili jsme si s Jednookým pohledy. „Já vím, já vím,“ řekl. „Zase další práce pro starého Jednookého. Jak se tahle banda beze mě obejde, až jednou odejdu?“

Nevím, jestli to ostatní pochopili.

Existovaly určité věci, o něž jsem se já ani Jednooký nedělili s každým.

„Nějaký další problém?“

Žádný jiný problém už nikdo neměl. Jenom Murgen měl dotaz. „Nebude vadit, když se pokusíme Labutě trochu zpracovat? Podíval jsem se na to místo, které mu patří. Je to přesně takové místo, kam by

někteří z našich chlapců rádi zašli. Možná by se nám tam podařilo zjistit něco zajímavého.“

„Přinejmenším z vás bude nervózní. Dobrý nápad. Vezměte s sebou taky někoho z Narů, aby se podíval na zoubek tomu Čepelovi.“

„Působí dost strašidelným dojmem,“ řekl Ota.

„Vsadím se, že je taky z nich nejnebezpečnější. Je to podobný typ jako Havran. Zabije vás bez mrknutí oka a o pět minut později si na to ani nevzpomene.“

„O tom Havranovi mi jednou budeš muset povědět víc,“ řekl Mogaba. „Kdykoli o něm něco slyším, přijde mi zajímavější.“

Paní se zastavila ruka s vidličkou na půli cesty k ústům. „Všechno najdeš v kronice, poručíku.“ Byla to ta nejmírnější výtka. Navzdory oddanosti záležitostem Legie se Mogaba musel podrobit důkladnému studiu těch svazků kroniky, které byly sepsány po odchodu Legie z Gea-Xle.

„Samozřejmě,“ odpověděl naprosto klidným hlasem. Jeho pohled byl ale tvrdý a chladný jako ocel. Mezi těmi dvěma panoval zřetelný chlad. Už jsem si toho tak trochu všiml dřív. Negativní chemie. Ani jeden neměl důvod pociťovat vůči tomu druhému jakýkoli odpor. Nebo možná ano. V těchto dnech jsem trávil víc času s Mogabou než s Paní.

„Tak to by bylo,“ řekl jsem. „Vyrazíme po další výměně stráží. Buďte připraveni.“

Většina ze stolovníků souhlasně přikývla a začala vstávat od stolu. Jenom Skřet zůstal ještě několik vteřin zamračeně na místě.

Domníval se, že ho s sebou beru jenom proto, aby se tady mezitím do něčeho nezapletl.

Ze šedesáti procent měl pravdu.

Kapitola dvacátá pátá:
Taglios: průzkumná výprava na jih

Zkuste se někdy někam nenápadně vkrást na koni zapřaženém do pluhu. Uděláte si tak alespoň částečnou představu o tom, jak složité pro nás bylo vyklouznout z města ven na monstrech, jež nám darovala Paní. Pro Skřeta, který náš postup kryl, to byl vskutku zapeklitý úkol. Když se nám podařilo opustit město, napadlo mě, že jsme možná klidně mohli jet kočárem.

I tak jsme ale pozornosti neunikli. Náš postup znovu sledovaly vrány. Vypadalo to, jako by na každém stromu a střeše domu, který jsme míjeli, seděl jeden z těch zatracených ptáků.

Přestože jsme měli naspěch a ve tmě nebylo moc dobře vidět, všiml jsem si, že krajina na jih od hranic Taglia se zdá být úrodná a intenzivně obdělávaná. V podstatě tomu tak muselo být, aby mohla podporovat tak velkou městskou oblast – ačkoli uvnitř města bylo poměrně dost zahrad, obzvláště v zámožnějších čtvrtích. Zajímavé bylo, že Taglijští nejedli moc masa, přestože na místních tržištích bylo běžně k dostání.

Dvě ze tří vládnoucích náboženských komunit zakázaly jíst maso.

Kromě jiných předností naši báječní oři dokázali velice dobře vidět ve tmě. A ačkoli já jsem neviděl ani na vlastní ruku, když jsem ji zvedl před obličej, jim panující tma nikterak nebránila ve svižném cvalu. Svítání nás zastihlo čtyřicet mil jižně od Taglia, řádně unavené dlouhým pobytem v sedle.

Sedláci nás pozorovali s otevřenými ústy, jak se řítíme krajinou.

Labuť mi vyprávěl o invazi Pánů stínů z loňského léta. Dvakrát jsme překřížili trasu, kterou nepřátelská vojska postupovala,

lemovanou poničenými a vypálenými vesnicemi. Všechny je vesničané znovu postavili, ale ne na stejném místě.

Poblíž druhé z nich jsme se zastavili ke krátkému odpočinku. Zatímco jsme jedli, přišel si nás prohlédnout její hejtman. Ani jeden z nás ale nemluvil řečí toho druhého. Když zjistil, že se nikam nedostane, zašklebil se, potřásl mi rukou a odešel pryč.

„On věděl, kdo jsme," řekl Skřet. „A myslí si o nás to samé co lidi ve městě."

„Že jsme hlupáci?"

„Nikdo si o nás nemyslí, že jsme hloupí, Felčare," řekla Paní. „A to je možná ten problém. Možná nejsme tak chytří, jak si oni myslí."

„Neříkej?" Sebral jsem ze země kámen a mrštil jím po vráně na nedalekém stromě. Minul jsem. Pták se na mě pobaveně podíval.

„Myslím, že jsi měl pravdu, když jsi mluvil o tichém spiknutí. Ale možná toho před námi neskrývají tolik, jak se domníváš. Možná si jenom myslí, že toho víme víc, než tomu ve skutečnosti je."

„Myslím si, že to je ten problém, Kapitáne," navrhl Singrawe, Mogabův poručík a třetí nejvyšší z Narů. „Strávil jsem v ulicích spoustu času a právě tohle přesvědčení jsem viděl v očích všech lidí, kteří se na mě podívali. Mysleli si, že jsme něčím mnohem víc, než opravdu jsme."

„Hele, na mě jenom nekoukají. Když vyjdu ven, začnou mě zdravit jako nějakého císaře. Je to trapné."

„Ale nemluví přitom," řekl Skřet a začal se balit na další cestu. „Ohnou se, usmívají se, líbají ti zadek a nabízejí ti neposkvrněné dcery, ale když jim položíš konkrétní otázku, tváří se, jako by snad ani neuměli mluvit."

„Pravda je smrtelně nebezpečná zbraň," řekla Paní.

„A proto se jí kněží a princové tak obávají," opáčil jsem. „Jestli nás mají za víc, než ve skutečnosti jsme, tak za koho?"

„Za to, čím Legie byla, když tudy procházela na sever."

Singrawe souhlasil. „Odpověď nejspíš bude ve ztracených kronikách."

„Jistě. Ale ty jsou ztraceny." Kdybych měl u sebe tu svou, podíval bych se, co jsem zjistil v Chrámu odpočinku poutníkova. Těch několik prvních knih se muselo ztratit někde tady.

Žádné ze jmen vyznačených na mých mapách mi nic neříkalo. Nic z toho, co mi uvízlo v paměti, s ničím nesouviselo. Dějiny končily u Cho'n Deloru, obrazně řečeno. Začátek neznámého území, přestože toho o něm bylo v dobách před Pastelovými válkami v kronikách hodně napsáno.

Mohli snad změnit všechny názvy?

„Ach, můj bolavý zadek," naříkal Skřet, zatímco se šplhal do sedla. Řeknu vám, byl to tedy pohled vidět takového skrčka, jak se šplhá na hřbet jednoho ze statných koní. Ota mu přitom pokaždé nezapomněl nabídnout žebřík. „Felčare, dostal jsem nápad."

„Hm, to zní nebezpečně."

Tvářil se, jako by mou poznámku přeslechl. „Co kdybychom odešli na odpočinek? Už jsme na tyhle nesmysly moc staří."

„Nejlepší nápad měli asi ti muži, se kterými jsme se setkali cestou z Vesla," řekl Jaga. „Jenom nebyli tak významní. Měli bychom si najít nějaké město, které bychom převzali. Nebo vstoupit k někomu do stálé služby."

„O to se Legie pokoušela snad už padesátkrát. Nikdy to nevydrželo. Jediné místo, kde to fungovalo, bylo Gea-Xle. A tam naše předchůdce nakonec začalo po čase pálit dobré bydlo."

„Ale to nebyli ti samí muži, kteří do města vstoupili."

„Všichni jsme staří a unavení, Jago."

„Mluv za sebe, pradědečku," poznamenala Paní.

Zahodil jsem kámen, se kterým jsem si hrál, a nasedl na koně. Byla to z její strany výzva ke škádlení, na kterou jsem však nezareagoval. Cítil jsem se totiž právě tak starý a unavený, jak říkala. Pokrčila rameny a rovněž nasedla. Vyrazil jsem s myšlenkou, jak na tom vlastně jsme, ona a já. Pravděpodobně nijak. Možná byla ta počáteční jiskra zanedbávána už příliš dlouho. Možná byla překážkou naše vzájemná blízkost.

*

Jak jsme postupovali dál a dál na jih, všiml jsem si zvláštního úkazu – jezdců v takovém počtu, s jakým jsme se ještě nikde jinde nesetkali. V každé vesnici nás navíc okamžitě poznali. Všude nás

vítalo stejné nadšení a ovace, jaké provázely každý náš krok v Tagliu. Na místech, kde měli nějaké zbraně, nás vítali ozbrojení mladí muži.

Nemůžu říct, že bych si na ctnosti a mravnosti právě zakládal. Ale vždy, když jsem je spatřil, jsem se za ně cítil tak nějak morálně zahanbený, jako kdybych byl zodpovědný za přeměnu mírumilovných lidí v zapálené válečníky.

Ota se domníval, že zbraně získali od nájezdníků z loňského roku. Možná. Některé. Ale většina z nich byla tak zrezivělá a křehká, že bych je přál jenom svým nepřátelům.

Naše poslání mi připadalo hodinu od hodiny nepravděpodobnější.

Nikde jsme se nesetkali s ničím, co by dokazovalo, že Taglijští dokáží být jiní než přátelští, laskaví, pracovití lidé požehnaní úrodnou zemí, kde přežití nebylo otázkou každodenního boje. Ale jak se zdálo, i tihle venkované většinu volného času, který bývá povětšinou základním předpokladem vzniku kultury, zasvěcovali neuvěřitelným zástupům svých bohů.

„Jedno symbolické vítězství a tihle lidé budou natolik vybláznění, že budou snášet jakékoli útrapy, které jim Pánové stínů dokáží připravit," řekl jsem Paní, když jsme projížděli krajinou zhruba osmdesát mil jižně od města.

„A pokud tenhle úkol přijmeme a prohrajeme první bitvu, nebude na tom beztak záležet. Nedožijeme se toho, abychom trpěli za následky našeho počínání."

„To je moje holka. Vždy pozitivně naladěná."

„Opravdu se chceš toho úkolu ujmout?"

„Ne, pokud nebudu muset. Právě proto jsme sem vyjeli. Ale mám takový nepříjemný pocit, že to, co chci, nebude mít moc co dělat s tím, co budu muset udělat."

Skřet si odfrkl a zabručel něco o vláčení ve spárech osudu. Měl pravdu. A mou jedinou představou o tom, jak se vymanit z jejich sevření, bylo najít cestu, kterou bychom mohli pokračovat dál na jih. Pány stínů ať třeba vezme čert.

Nijak jsme nepospíchali a přestávku na oběd jsme udělali dříve, než jsme vůbec mohli strávit snídani. Naše těla nebyla uvyklá námaze vytrvalé jízdy. Zestárli jsme.

Ota s Jagou chtěli rozdělat oheň a připravit opravdové maso. Pobídl jsem je, ať se pustí do práce. Byl jsem unavený a bolelo mě celé tělo. Lehl jsem si poblíž, hlavu si opřel o kámen a jal se pozorovat oblaka, jež plula po cizí obloze, která za denního světla vypadala stejně jako ta, co se rozprostírala nad místem, odkud jsem přišel.

Sled událostí byl příliš rychlý a příliš podivný, než aby mi dávaly nějaký smysl. Neustále se mi hlavou honila myšlenka, že pro Legii jsem nesprávný muž na nesprávném místě v nesprávnou dobu. Necítil jsem se kompetentní poradit si se situací, která ohrožovala Taglios. Mohl jsem si *já* dovolit vést národ do války? To jsem si nemyslel. I kdyby mě každý muž, žena a dítě z Taglia prohlásili za spasitele.

Pokusil jsem se utěšit myšlenkou, že nejsem první Kapitán, kterého sužovaly pochybnosti o sobě samotném. A už vůbec ne první, který by se nechal zaplést do místní situace, vyzbrojený pouze mlhavou představou o tom, co je ve skutečnosti v sázce. Možná jsem měl víc štěstí než někteří z mých předchůdců. Měl jsem Paní, ta byla v oblasti intrik a úkladů jako doma. Kdybych jenom dokázal využít jejího nadání a schopností. Měl jsem Mogabu, který navzdory určitým jazykovým a kulturním bariérám, jež mezi námi stále existovaly, na mě začínal působit dojmem toho nejlepšího vojáka, jakého jsem kdy poznal. Měl jsem Skřeta, Jednookého, Žabáka a – možná – Měnivce. A v zásobnici triků čtyři sta let všelijakých opičáren naší Legie. Nic z toho ale nijak neuklidňovalo mou mysl ani neutišilo pochybnosti.

Do čeho jsme se to během jednoduché cesty ke kořenům původu Legie dostali?

Nebyla právě to z poloviny příčina našich problémů? Že jsme byli na neznámém území, alespoň co se týče kroniky? Že jsem se snažil pracovat bez historické mapy?

Ohledně našich předchůdců a této země *existovala* spousta otázek. Měl jsem příliš málo příležitostí vyčmuchat nějaké

informace. Stopy, které se mi přece jenom podařilo objevit, naznačovaly, že ti dávní muži nebyli právě nejvlídnější. Začínal jsem mít dojem, že prazáklad původních Svobodných legií byl čistě náboženský. Efektní vojenská nauka, jejíž stopy doposud přežívaly mezi Nary, musela být něco hrozného. Jméno Legie dodnes vzbuzovalo hrůzu a podněcovalo silné emoce.

Nakonec mě přemohla únava. To, že jsem usnul, jsem si uvědomil až ve chvíli, kdy mě probudil křik vran.

Zprudka jsem vyskočil a ostatní se na mě udiveně podívali. Nic neslyšeli. Právě dojídali. Ota na ohni ohříval mou porci.

Podíval jsem se na nedaleko stojící osamělý strom, na němž sedělo několik vran. Odporné hlavy měly natočené na stranu, aby se na mě mohly dívat. Znovu začaly krákat. Jasně jsem cítil, že se snaží upoutat mou pozornost.

Pomalu jsem vykročil ke stromu.

Když jsem byl přibližně v polovině cesty, vzlétly dvě z nich do vzduchu, nabraly typicky nemotorným způsobem výšku a namířily si to k izolovanému ostrůvku stromů, který se nacházel zhruba jednu míli daleko. Nad jejich korunami kroužilo přinejmenším padesát vran.

Poslední vrána opustila strom ve chvíli, kdy si byla naprosto jistá, že jsem si toho všiml. Zamyšleně jsem se otočil a vrátil se zpět k ohni, abych rovněž poobědval. Přibližně v polovině jídla jsem usoudil, že se jednalo o varování. Cesta míjela skupinu stromů jen ve vzdálenosti několika málo yardů.

„Poslouchejte," řekl jsem, když jsme znovu nasedli na koně, „dál pojedeme se zbraněmi připravenými k boji. Skřete, vidíš támhletu vzdálenou skupinku stromů? Nespouštěj z nich oči. Jako kdyby na tom závisel tvůj život."

„Co se děje, Felčare?"

„To nevím. Mám jen takové tušení. Možná mylné, ale bude lepší, když budeme opatrní."

„Když to říkáš…" Udiveně se na mě podíval, jako kdyby se snažil odhadnout stav mého duševního zdraví.

Ještě udivenějším pohledem mě počastovala Paní, když Skřet, jakmile jsme se ke stromům přiblížili na kratší vzdálenost, znenadání zaskřehotal: „Nepřátelé!“

Víc říkat nemusel. Kouzlo jejich úkrytu bylo rázem to tam. Byli to ti malí, snědí chlapíci, přibližně stovka. Byli to skuteční váleční géniové. Pravda, pěšáci by na nepřítele na koních asi jen tak nezaútočili, byť by ho počtem značně převyšovali.

Skřet řekl něco jako: „Glíp!“ Pak dodal ještě něco a dav snědých chlapíků rázem obklopil oblak hmyzu.

Měli nás začít ostřelovat šípy.

Ota a Jaga se rozhodli k přímému útoku, což mi za dané situace přišlo jako to nejnevhodnější řešení. Setrvačností výpadu ale pronikli skrze celý jejich houf. Mé rozhodnutí se zdálo být moudřejší. Ostatní souhlasili. Jednoduše jsme se otočili a začali před snědými mužíky prchat, rozhodnuti přenechat jejich osud Skřetově laskavosti.

Můj kůň nešťastnou náhodou klopýtl. Kvůli svému jezdeckému umění jsem z něj okamžitě spadl. Než jsem se stačil zvednout, byli snědí mužíci všude kolem a snažili se mě napadnout. Zachránil mě Skřet. Nevím sice, co udělal, ale fungovalo to. Po krátkém výprasku, po němž mi na těle zůstaly pěkné modřiny, se rozhodli pronásledovat ty, kteří měli dostatek rozumu, aby zůstali na koních.

Jejich houfem se znovu prořítili Ota s Jagou, kteří zaútočili zezadu. Otřeseně jsem se postavil na nohy a začal se rozhlížet po koni. Stál nějakých sto yardů daleko a pozoroval mě zmateným pohledem. Rychle jsem se k němu začal belhat.

Ti malí chlapíci byli jako očarovaní, a navíc smyslů zbavení. Bez ustání nás dál a dál napadali. Padali sice k zemi jako mouchy, ale když vás nepřítel převyšuje počtem v poměru dvanácti na jednoho, pak se kolem sebe musíte zatraceně ohánět.

Byl jsem tak zaneprázdněný snahou dostat se znovu na koně, že jsem si toho, že mi celá ta vřava úzkým a mělkým údolím zmizela pryč z dohledu, všiml až ve chvíli, kdy se mi podařilo vysoukat zmučené tělo zpátky do sedla.

Neměl jsem tušení, jak se to mohlo stát, ale byl jsem úplně dezorientovaný. Když se mi podařilo trochu se vzchopit a chystal jsem se vydat za svojí jednotkou, nemohl jsem ji najít. Ačkoli na

druhou stranu jsem neměl tolik času, abych se kolem pořádně rozhlédl. Osud na mě totiž poslal pětici snědých mužíků na koních. Byl by to býval vcelku zábavný pohled, kdyby ovšem nemávali nad hlavami meči a oštěpy a z očí jim nesršela nenávist.

Jindy bych si je bez problémů držel v odstupu čtyřiceti yardů a ostřeloval je lukem. Na to jsem ale v tuhle chvíli neměl rozhodně náladu. Chtěl jsem se jich jenom zbavit a vrátit se k ostatním.

Vyrazil jsem proto vpřed. Nahoru, dolů a kolem několika kopců, dokud jsem je poměrně snadno nesetřásl. Během úprku jsem se ale sám ztratil. Mezitím se obloha zatáhla. Začalo mrholit. Zřejmě proto, abych si tohohle způsobu života ještě více užil. Vydal jsem se hledat cestu v naději, že se mi podaří najít stopy mých druhů.

Vyjel jsem na kopec a spatřil tu proklatou postavu obklopenou vránami, která mě strašila už od zastávky v Chrámu odpočinku poutníkova. Vykračovala si v dáli směrem ode mne. V tu chvíli jsem pustil všechno ostatní z hlavy. Pobídl jsem koně do trysku. Postava se zastavila a ohlédla se. Cítil jsem váhu jejího pohledu, ale nezpomalil jsem. Byl jsem odhodlán záhadu konečně rozluštit.

Řítil jsem se dolů z nízkého kopce a přeskočil přes tůň, ve které bublala kalná voda. Postava mi na chvíli zmizela z dohledu. A vzhůru na další kopec. Když jsem se ale ocitl na jeho vrcholku, neviděl jsem nic než několik vran, které ledabyle kroužily vzduchem. Vzteky jsem zařval několik slov, ze kterých by byla má matka nejspíš dost vyděšená, kdyby je ode mne slyšela.

Nezpomalil jsem, ale hnal jsem se dál až na místo, kde jsem se domníval, že jsem postavu zahlédl naposledy. Zastavil jsem koně, seskočil ze sedla a jal se hledat nějakou stopu. Nejsem žádný skvělý stopař, ale v takhle vlhké půdě musely nějaké zůstat. Pokud jsem se ovšem nezbláznil a nehonil se jen za přeludem.

Nějaké stopy jsem skutečně našel. A nepřestával jsem cítit soustavnou váhu onoho pohledu. Neviděl jsem ale nic z toho, co jsem hledal. Byl jsem zmatený. Dokonce jsem začal uvažovat o tom, že za vším musela být nějaká magie. Jak jinak by ta postava mohla tak znenadání úplně zmizet? Nikde poblíž nebyl žádný úkryt.

Všiml jsem si, že zhruba čtvrt míle ode mne začaly vrány znovu kroužit nad jedním bodem. „Tak dobře, ty zkurvysyne, teď se ukáže, jak rychle umíš běhat.“

Když jsem se na to místo dostal, nebylo tam nic.

Vše se opakovalo celkem třikrát. Nikdy jsem se nedostal blíž. Naposledy jsem se zastavil na vrcholku nízkého kopce, který shlížel na les o rozloze zhruba jednoho sta akrů ve vzdálenosti čtvrt míle. Sesedl jsem a postavil se vedle koně. Oba dva jsme ten les pozorovali. „Ty taky?“ zeptal jsem se. Jeho dech byl stejně trhaný jako můj. A to tahle zvířata nikdy nemívala potíže s dechem.

Řeknu vám, byl to ale pohled. Ještě nikdy jsem neviděl tolik vran, snad jen nad čerstvým bitevním polem.

Během celoživotního cestování a studií jsem se setkal snad s padesáti historkami o strašidelných lesích. Vždy byly popisovány jako temné, husté a staré, nebo jako plné téměř mrtvých stromů, jejichž větve se jako kostlivcovy hnáty natahovaly k obloze. Tenhle les se nepodobal žádnému z těch popisů, snad jen s výjimkou hustoty. Ano, rozhodně vypadal strašidelně.

Otěže jsem přehodil koni přes krk, připnul si malý kulatý štít, vytáhl meč z pochvy u sedla a vydal se vpřed. Kůň mě následoval s odstupem snad osmi stop, s hlavou skloněnou tak, že se jeho nozdry téměř dotýkaly země, podobně jako to dělají psi na stopě.

Nejvíce vran bylo nad středem lesa. Nevěřil jsem vlastním očím, ale zdálo se mi, že jsem tam mezi stromy zahlédl nějaké nízké tmavé stavení. Čím jsem byl blíž, tím jsem kráčel pomaleji. To si snad část mého já ještě dokázala zachovat zdravý rozum. Ta část, která mi neustále opakovala, že na takovéhle věci nejsem stavěný. Že nejsem žádný osamělý statečný rytíř, který se vydal stopovat zlo až do jeho doupěte.

Mým prokletím ale je nezdravé množství zvědavosti. To zvědavost mě pevně svírala ve spárech a táhla mě dál a dál.

Třicet stop před okrajem lesa stál jakoby na stráži osamělý strom, který vypadal naprosto stejně jako všechny ostatní. Byl to seschlý, zpola mrtvý strom, který po obvodu měřil zhruba tolik, co já na výšku. Kolem paty jeho kmene se tísnil hustý shluk porostu, který mi dosahoval přibližně do pasu. Na okamžik jsem se zastavil, abych

se o něj opřel a rozmyslel si, zda pokračovat dál, nebo ne. Kůň se zastavil, až když mi vrazil nosem do ramene. Otočil jsem hlavu, abych se na něj podíval.

V tu chvíli se ozvalo podivné zasvištění. *Ťuk!*

Němě jsem zíral na šíp, který se chvěl zabodnutý do kmene stromu nějaké tři palce od mých prstů. Právě jsem se chtěl přikrčit k zemi, když mě napadlo, že mě ten šíp neměl zasáhnout.

Hrot, dřík i opeření byly černé jako srdce kněze. Samotný dřík vypadal jako nalakovaný a palec od hrotu bylo namotáno něco bílého. Vytáhl jsem šíp z kmene stromu a zblízka si přečetl zprávu, která na něm byla napsána.

Ještě nepřišel ten pravý čas, Felčare.

Jazyk i písmena, jimiž byla zpráva napsána, se podobaly těm, jimiž se hovořilo a psalo v Démantových městech.

Zajímavé. „Pravda, ještě nepřišel ten pravý čas.“ Strhl jsem papírový proužek ze šípu, zmuchlal ho do kuličky a hodil ho směrem k lesu. Rozhlédl jsem se, jestli někde nezahlédnu nějakou stopu po neznámém střelci. Nikde nic, samozřejmě.

Zasunul jsem šíp do toulce, vyhoupl se do sedla a otočil koně. Ujel jsem sotva několik kroků, když se kolem mne mihl stín vrány, jež vzlétla z lesa, aby si prohlédla sedm snědých mužíků, kteří na mě čekali na vrcholku kopce. „Vy to asi nikdy nevzdáte, co?“

Znovu jsem sesedl, ukryl se za koně, chopil se luku, vytáhl šíp – ten, který jsem právě vytrhl ze stromu – a zamířil na vrcholek kopce, stále ukrytý za bokem svého zvířete. Snědí chlapíci pobídli miniaturní koně a vyrazili mým směrem.

Když se přiblížili na dostatečnou vzdálenost, vyskočil jsem z úkrytu a vystřelil na nejbližšího z nich. Když to chlapík uviděl, pokusil se šípu uhnout, čímž si však způsobil víc škody než užitku. Mířil jsem totiž na krk jeho zvířete. Šíp mu proletěl kolenem a zasáhl i jeho koně. Poník ho okamžitě shodil ze sedla a dal se na útěk, přičemž jezdce táhl za sebou, zaklesnutého ve třmeni.

Rychle jsem se vyhoupl do sedla a vyrazil zužující se mezerou mezi nimi a lesem. Malí koně nebyli dost rychlí na to, aby mě dokázali odříznout.

Uháněl jsem krajinou, pronásledován snědými chlapíky tempem, kterým bezpochyby museli poníky do hodiny uštvat, zatímco můj oř zlehka klusal a celou honičku, jak se mi zdálo, si užíval. Nevzpomínám si, že bych někdy viděl koně, který by se ohlížel, kontroloval odstup pronásledovatelů a měnil tempo tak, aby si je držel provokativně blízko.

Neměl jsem tušení, co jsou ti snědí chlapíci zač, ale soudě podle toho, jakým způsobem se znovu a znovu objevovali, jich muselo být opravdu hodně. Přemýšlel jsem o tom, že bych se jich mohl jednoho po druhém postupně zbavit, ale nakonec jsem se radši rozhodl pro taktizování. Pokud by to bylo zapotřebí, mohl bych se sem později vrátit s Legií a pobít je.

Uvažoval jsem, co se asi stalo s Paní, Skřetem a ostatními. Vzhledem k našim koním jsem sice pochyboval o tom, že by se jim něco mohlo stát, ale…

Byli jsme od sebe odděleni a nemělo smysl strávit zbytek dne jejich hledáním. Měl jsem v plánu vrátit se zpátky na cestu, vydat se na sever, najít nějaké město a suché místo, kde bych mohl přenocovat.

To mrholení mi lezlo na nervy ještě víc než skutečnost, že mě pronásledují.

Ale větší starosti než déšť mi dělal prales. Byla to záhada, která mě k smrti děsila.

Vrány a kráčející kmeny byly skutečné. Už jsem o tom ani v nejmenším nepochyboval. A tenhle kmen mě dokonce znal jménem.

Možná bych se sem měl opravdu vydat s celou Legií a vypátrat, co se tu skrývá.

Cesta byla tak dobrá, že by se proměnila v bažinu sahající člověku až po pás, kdybyste na ni jenom plivli. V této části světa nebyly žádné ploty, takže jsem jednoduše jel podél ní. Téměř okamžitě se mi podařilo narazit na vesnici.

Říkejte tomu, jak chcete, souhra náhod nebo načasování. Načasování. Celý můj život má zvláštní načasování. Do městečka právě vjížděla skupinka jezdců ze severu. Vypadali ještě ubožeji, než jak jsem se já cítil. Nebyli to sice malí snědí mužíci, ale přesto jsem si je změřil podezřívavým pohledem a začal se rozhlížet po nějakém

úkrytu. Měli s sebou víc zbraní než já. A to jsem jich měl tolik, že bych jimi mohl vyzbrojit četu.

„Hej! Felčare!“

K čertu. Byl to Murgen. Přijel jsem trochu blíž a zjistil jsem, že ti zbývající tři jsou Vrboun Labuť, Sáhoun Mather a Čepel.

Co tady zatraceně pohledávali?

Kapitola dvacátá šestá:
Rozhled

Ten, kdo nenabídne víc než morální podporu, si nemá právo stěžovat a kritizovat.

Shromáždění Pánů stínů se konalo na vrcholku vysoké věže v jedné z nových pevností kapitolu jménem Rozhled, která ležela dvě míle jižně od Stínolapu. Byla to zvláštní a ponurá pevnost, jejíž rozlohu jí mohlo závidět nejedno město. Silné zdi se tyčily do výše sta stop. Všechny vertikální plochy byly opláštěny pláty z leštěné mosazi nebo železa. Ohavnými stříbrnými písmeny abecedy, kterou ovládalo pouze několik málo řemeslníků, jež ony pláty cizelovali, na nich byly vyvedeny strašlivé kletby.

Pánové stínů se sešli v místnosti, která rozhodně nebyla v souladu s jejich zálibou v temnotě. Světlíkem a křišťálovými stěnami dovnitř pronikalo teplé sluneční světlo. Všichni tři hosté se snažili vyhnout jeho paprskům, přestože byli oblečeni do svých nejtemnějších hávů. Jejich hostitel se vznášel ve vzduchu poblíž jižní stěny. Jenom chvílemi, a vždy na krátký čas, odtrhl zrak od vzdáleného bodu, který zcela pohlcoval jeho pozornost. Sledoval to místo s až chorobným zaujetím.

Tam v dáli ležel rozsáhlý plochý prostor. Z obrovské výšky věže byl dobře viditelný i přesto, že se nacházel ve vzdálenosti mnoha mil. Třpytil se. Byl bílý jako dno dávno vyschlého moře. Návštěvníci věže považovali jeho strach a soustředěnost právě na toto jediné místo za až nebezpečně fanatické. Jestliže ovšem nebyly předstírané. Pokud se nejednalo o základ neviditelné a smrtelně nebezpečné válečné lsti. Bylo ale nemožné neobdivovat se rozsahu obrany, kterou vybudoval.

Pevnost, ačkoli její stavba probíhala již sedmnáct let, byla dokončena jenom ze dvou třetin.

Menší z návštěvníků, žena, se zeptala: „Je tam venku teď klid?“ Mluvila jazykem, kterým byly zdobeny stěny pevnosti.

„Během dne je vždycky klid. Ale jakmile přijde noc… Přijde noc…“ Vzduch ztěžkl nenávistí.

To *jim* kladl za vinu strašlivé podmínky, ve kterých byl nucen žít. To *oni* vyvolali stíny a rozpoutali hrůzu a teror, aby ho pak opustili a nechali samotného čelit následkům svého počínání.

Otočil se. „Selhali jste. Je to tak znovu a znovu a znovu. Radisha se vydala na sever bez jakýchkoli komplikací. *Oni* propluli močálem jako samotné božstvo pomsty. Tak snadno, že *ona* ani nemusela hnout prstem. Jdou tam, kam se jim zachce. A dělají to, co se jim zachce, aniž by jim při tom hrozilo nějaké nebezpečí. Jsou si tak blaženě sebejistí, že si ani nevšímají vašich nástrah. A teď jsou na vašich hranicích a tropí tam těmi svými kouzly nepříjemnosti. Takže jste přišli za mnou.“

„Kdo by to byl tušil, že jejich souputníkem bude sám Velký? Všichni se domnívali, že dávno zahynul.“

„Blázne! Nebyl snad mistrem proměny a iluze? Měli jste vědět, že tam na ně čekal. Jak se vám může někdo takový skrýt?“

„Víš, on tam byl a nějak nás o tom zapomněl informovat,“ poznamenala žena ironicky.

Hostitel se otočil zpět k oknu. Ženinu poznámku ignoroval. „Teď jsou na vašich hranicích. Dokážete si s nimi poradit aspoň tentokrát?“

„Je to jenom padesát smrtelníků.“

„Ale mají s sebou ji. A Velkého.“

„A my jsme čtyři. A máme vojska. Hladiny řek brzy klesnou. Deset tisíc mužů překročí Hlavní řeku a vymaže samotné jméno Černé legie z povrchu světa.“

Muž, který seděl u okna, začal vydávat podivný pisklavý zvuk, jenž nakonec přerostl v chladný, posměšný výsměch. „Opravdu? Takových pokusů už bylo tolik, že je nelze ani spočítat. Nelze. Ale oni přesto odolávají. Odolávají už více než čtyři sta let. Deset tisíc

mužů? Děláte si srandu? Milion by na ně možná nestačil. Ani říše na severu si s nimi nedokázala poradit.“

Všichni tři návštěvníci si vyměnili pohledy. Ve vzduchu bylo cítit šílenství. Posedlost a šílenství. Když byla hrozba ze severu vyhlazena, možná by ji tahle měla následovat.

„Pojďte sem,“ řekl hostitel. „Podívejte se támhle dolů. Tam, kde jsou pozůstatky staré cesty, která se vine údolím k jasu.“ Venku se ohýbala a stáčela černota temnější než jejich hávy. „Vidíte to?“

„Co to je?“

„Moje stínová past. Projdou průjezdem, kterým jste vy prolomili, velcí a staří mocní. Tohle nejsou hračky, které jste přivedli do svých služeb. Mohl bych s nimi prohrát. Ano, mohl, pokud znovu selžete.“

Všichni tři sebou trhli. Musel jít najisto.

Zasmál se, jako by jim četl myšlenky. „A klíčem k té pasti je mé Jméno, mí bratři a sestro. Když *já* zahynu, má past se zhroutí a brána zůstane otevřená světu.“ Znovu se zasmál.

Muž, který při jejich setkání promluvil poslední, si odplivl a otočil se k odchodu. Po chvilkovém zaváhání jej následovali i zbývající dva druzi. Víc nebylo o čem mluvit.

Šílený smích je pronásledoval celou cestu po nekonečných točitých schodech dolů.

„Možná ho nelze přemoci,“ poznamenala žena, „ale pokud se bude dál soustředit na jih, nebude pro nás představovat žádnou hrozbu. Od nynějška bychom ho měli ignorovat.“

„Pak je to tři proti dvěma,“ zamumlal její společník. Druhý, který kráčel vpředu, jenom zavrčel.

„Ale v močálech je někdo, jehož vztek bychom mohli v případě nouze využít. A my máme zlato. V řadách nepřítele se vždy najde někdo, kdo nedokáže odolat síle zlata. Nemám pravdu?“ zasmála se. Její smích byl téměř stejně šílený jako ten, který se linul z horního patra věže.

Kapitola dvacátá sedmá:
Noční hádka

Změřil jsem si Murgena tím nejrozzlobenějším pohledem. Rozuměl mi. Promluvíme si později. „Řekl jsi mi, abych je nespouštěl z očí," řekl mi prozatím.

Labuť se u mě zastavil o chvíli později. „Bože, chlapi, vy ale jedete rychle. Jsem úplně na dně," řekl a udělal obscénní gesto směrem k nebi. „Vyrazili jsme pět minut po vás. A jak jsme později zjistili, stejně jste si před námi drželi náskok, i když jste udělali několik zastávek." Zavrtěl hlavou. „Jste banda pěkně tvrdých chlapů. Říkal jsem ti, že se na tohle svinstvo nehodím, Sáhoune."

„Kde jsou všichni?" zeptal se Murgen.

„To nevím, dostali jsme se do léčky. Rozdělili jsme se."

Mather si s Labutěm a Čepelem vyměnili pohledy. „Malí snědí mužíci?" zeptal se Labuť. „Celí vrásčití?"

„Znáte je?"

„Setkali jsme se s nimi, když jsme cestovali na sever. Člověče, málem jsem z nich zešílel. Promluvíme si, ale pojďme někam z toho deště. Ten houser mě snad zabije."

„Houser?" zeptal se Mather. „Jak jsi k němu přišel?"

„Když jsem si zapomněl klobouk a začalo mi pršet na hlavu. Čepeli, ty jsi tady loni byl. Mají tu nějaký hostinec, nebo něco takového?"

Čepel neřekl nic, jenom obrátil koně a vyrazil opačným směrem. Bezesporu to byl zvláštní patron. Labuť si ale o něm myslel, že to je dobrý chlapík. A já jsem měl Labutě rád tak, jak jsem jenom mohl mít rád někoho, kdo pracoval pro člověka, který se mě snažil vodit za nos.

Chystal jsem se vydat za Čepelem spolu s Murgenem jako poslední, když Murgen najednou ukázal na jih a řekl: „Počkejte. Někdo přijíždí.“

Podíval jsem se do deště směrem, kterým ukazoval, a spatřil jsem tři postavy, tři blížící se jezdce. Jejich koně byli tak vysocí, že se nepochybně muselo jednat o zvířata, která nám Paní darovala. Labuť nadával na zdržení, ale my jsme čekali dál.

Jak se ukázalo, ti tři byli Jaga, Ota a Roi Shadid. Shadid vypadal otrhaně a Jaga s Otou byli ranění. „K čertu s vámi dvěma. Nemůžete na sebe dát jednou pozor?“ Za třicet let, co jsem se s nimi znal, přišli k nějaké újmě na zdraví tak třikrát do roka. A vždycky přežili. Začínal jsem je podezřívat, že jsou nesmrtelní a jejich krev je cenou, kterou za tento dar musí platit.

„Nachystali nám ještě jednu léčku, Felčare,“ řekl Jaga. „Nahnali nás dolů tím údolím přímo do náruče další tlupy na koních.“

Vnitřnosti se mi sevřely. „A?“

Na tváři se mu objevil mdlý úsměv. „Řekl bych, že toho museli litovat. Pěkně jsme je rozsekali.“

„Kde jsou ostatní?“

„To nevím, rozptýlili jsme se. Paní řekla Shadidovi, aby se vrátil sem a čekal. Odvedla je pryč.“

„Dobře. Čepeli, proč nám neukážeš, kde bychom mohli přespat?“

Murgen se na mě podíval. V očích se mu zračila nevyslovená otázka. „Jo,“ odpověděl jsem mu, „poohlédneme se po nich. Pak vyrazíme.“

Místo, na které nás Čepel zavedl, ve skutečnosti žádným hostincem nebylo. Byl to jen velký dům, ve kterém jeho majitel nechával příležitostně přespat pocestné. Když nás uviděl, nezdál se být nijak nadšený, přestože stejně jako všichni ostatní na tomto konci světa dobře věděl, kdo jsme. Lesk našich mincí však prozářil jeho pochmurný den a osvěžil mu úsměv. Stejně si ale myslím, že nás dovnitř pustil jenom proto, že se obával naší reakce v případě, že by odmítl.

Sešil jsem a obvázal Otovy a Jagovy rány. Mezitím nám majitel domu přinesl jídlo, za něž mu Labuť přetlumočil naše upřímné díky.

„Brzy se začne stmívat, Felčare,“ řekl Murgen.

„Já vím. Labuti, vydáme se poohlédnout po ostatních. Vyber si náhradního koně, jestli chceš jet s námi.“

„Děláte si srandu? Vydat se ven v takové slotě, když nemusím? K čertu. Dobře. Jedu s vámi,“ rozhodl se nakonec a začal se zvedat ze židle.

„Posaď se, Vrboune,“ řekl Mather. „Půjdu já. Jsem v lepším stavu než ty.“

„Přemluvil jsi mě, ty výmluvný bastarde,“ opáčil Labuť. „Nevím, jak se ti to povedlo, jsi prohnaný parchant. Vždycky ode mě dostaneš to, co chceš. Buď opatrný.“

„Jste připraveni?“ zeptal se Mather, který potlačil drobný úsměv.

„Ano.“

Vyšli jsme ven a nasedli na koně, kteří se začínali tvářit tak trochu neochotně. Vyrazil jsem jako první, ale Shadid mě brzy dojel a navrhl, že první pojede on, protože ví, odkud prve přijeli. Den se pomalu krátil a světla ubývalo. Krajina kolem byla tak ponurá, jak jen mohla být. „Radši bys mi měl vysvětlit, o co jde,“ řekl jsem Murgenovi, spíš abych se rozptýlil, než že by mě to nějak zvlášť zajímalo.

„Sáhoun ti to vysvětlí lépe než já. Jenom jsem se k nim přidal.“

Shadid nenasadil právě rychlé tempo. Potlačil jsem netrpělivost, kterou tím ve mně vzbuzoval. Neustále jsem si opakoval, že už je to velká holka, zvyklá postarat se sama o sebe dřív, než jsem se já vůbec narodil. Ale muž uvnitř mne mi říkal, že to je moje žena, že se o ni musím postarat.

Jistě.

„Sáhoune? Vím, že pro mě nepracujete a že máte vlastní priority, ale…“

„Nemáme co skrývat, kapitáne. Doslechli jsme se, že se chystáte se svými muži vyrazit ven. Ženu to pořádně vylekalo. Myslela si, že se chystáte hromadně překročit Hlavní řeku a seznámit se s Pány stínů tím nejhorším možným způsobem. Namísto toho jste se vydali jenom na průzkum. Nemyslela si, že jste tak chytří.“

„Mluvíš o té stařeně, kterou jste doprovázeli při její cestě po řece, je to tak? O Radishe?“

„Ano. Říkáme jí Žena. Čepel jí tak začal říkat, když jsme ještě nevěděli, o koho jde.“

„A ona věděla, že se chystáme vyrazit, ještě dřív, než jsme se vydali na cestu. Zajímavé. Tohle je podivuhodná část mého života, pane Mathere. Během posledního roku všichni na tomhle světě věděli, co udělám, dřív než já. Jsem z toho docela nervózní.“

Projeli jsme kolem několika stromů. V koruně jednoho z nich jsem si všiml jedné až nepřirozeně ucourané vrány. Zasmál jsem se a nahlas jsem pronesl, že je na tom stejně bídně jako já. Ostatní se na mě podívali nejistými pohledy. Napadlo mě, jestli bych si neměl začít pěstovat novou image. Pěkně pomalu. Šílenců se bojí celý svět. Kdybych to sehrál správně…

„Hele, Sáhoune, starý cestovateli, opravdu nevíš nic o těch malých snědých chlapících?“

„Vím o nich jenom to, že se nás během cesty na sever pokusili poslat k ledu. Nikdo ještě nikoho takového nikdy neviděl. Předpokládáme, že jsou ze Zemí stínů.“

„Proč z nás mají Pánové stínů takový strach?“ Nečekal jsem, že se mi dostane odpovědi. Nemýlil jsem se. „Sáhoune, vy opravdu chcete tuhle válku pro Prahbindraha vyhrát?“

„Já ano. Pro Taglios. Našel jsem v tom městě něco, co jsem nikde jinde neměl. A Vrboun zrovna tak, ačkoli by se k tomu nepřiznal ani na mučidlech. Nevím, jak Čepel. Řekl bych, že do toho jde kvůli nám. Na celém světě má jen jednoho a půl přítele, jinak nemá, pro co jiného by žil. Prostě do toho jde s námi.“

„Jednoho a půl?“

„Vrboun je ten jeden, já ta půlka. Zachránili jsme ho, když ho někdo předhodil krokodýlům. Zůstal s námi, protože nám dlužil svůj život. Od té doby se toho ale už stalo tolik, že i kdybychom si vedli přesné záznamy, těžko by se dalo říct, kdo toho komu dluží víc. Nemůžu ti nic říct o tom, jaký Čepel ve skutečnosti je. Své pravé já před světem pečlivě ukrývá.“

„Do čeho to vlastně jdeme? Nebo je to něco, o čem si myslíš, že bys mi neměl říkat?“

„Cože?“

„Tady jde o víc než jen o to, že by se s naší pomocí chtěli Žena a Prahbindrah ubránit invazi Pánů stínů. Jinak by se s námi pokusili uzavřít přímou dohodu, a ne nás napálit.“

Ujeli jsme další míli, zatímco usilovně přemýšlel. „Nevím to jistě,“ řekl nakonec. „Myslím si, že tak postupují kvůli tomu, co Černá legie provedla v Tagliu v minulosti.“

„To jsem si myslel. Ale my nevíme, co naši předchůdci provedli. A nikdo nám to nechce říct. Vypadá to jako jedno obrovské spiknutí, kdy nám nikdo v Tagliu nechce nic říct. Člověk by si myslel, že v tak velkém městě by neměl být problém najít někoho, kdo by byl ochoten mluvit.“

„Kdybyste se podívali na správná místa, objevili byste celé policejní čety. Všichni ti kněží nežijí pro nic jiného, než aby si navzájem podřezali krky.“

Něco mi tím naznačil, jenom jsem si nebyl jistý co. „Budu si to pamatovat. Ale přesto si nejsem jistý, jestli bych si dokázal poradit s kněžími.“

„Když se do nich pustíš, jsou jako kterýkoli jiný člověk.“

Den se pomalu krátil a na krajinu se postupně snášela tma. Byl jsem tak promočený, že jsem tomu už dávno přestal věnovat pozornost. Dostali jsme se na místo, kde jsme museli jet v zástupu. Sáhoun s Murgenem jeli jako poslední. „Všiml jsem si několika věcí, povím ti o nich později,“ řekl mi Murgen, ještě než se vydal na konec řady.

Dojel jsem Roie, abych se ho zeptal, jak daleko ještě pojedeme. Tahle mizérie trvala sotva jeden den, ale já jsem se cítil unavený, jako bych byl na cestě už několik týdnů.

Něco se mihlo přes stezku, po které jsme jeli, tak rychle a nečekaně, že se Shadidův klidný kůň vzepjal na zadní a poplašeně zaržál. „Co to k čertu bylo?“ vykřikl Shadid rodným jazykem. Rozuměl jsem mu, protože jako dítě jsem se naučil několika jeho slovům.

Zahlédl jsem to jenom letmo. Vypadalo to jako obrovský šedý vlk se znetvořeným štěnětem přichyceným na zádech. Zmizelo to dřív, než jsem si toho mohl pořádně všimnout.

Chovají se takhle vlci? Nosí snad mláďata na zádech?

Propukl jsem téměř v hysterický smích. Proč bych si měl s něčím takovým lámat hlavu, když to stvoření vypadalo jako vlk a velké bylo jako poník?

Murgen a Sáhoun nás rychle dohonili a chtěli vědět, co se stalo. Řekl jsem jim, že nevím, protože jsem si už nebyl tak jistý, jestli jsem skutečně viděl to, co jsem viděl.

Ta myšlenka ale přesto zůstala ukryta kdesi hluboko v mé mysli, kde pomalu zrála.

Shadid se zastavil dvě míle za místem, kde jsme byli původně přepadeni. Vidět bylo stále hůř a hůř. Rozhlédl se kolem ve snaze zorientovat se podle nějakých bodů v krajině. Zavrčel a sjel z cesty doleva. Všiml jsem si stop, podle kterých se s Otou a Jagou vydal pravděpodobně právě tudy.

Po půl míli se začala krajina svažovat do malého údolí, kterým protékal úzký potok. Tu a tam z něj čněly ostré skalky, mezi nimiž místy rostly stromy. Byla už taková tma, že jsem neviděl dál než na dvacet stop.

Začali jsme nacházet mrtvá těla.

Spousta těch malých snědých mužíků tady padla pro svou věc, ať už se jednalo o cokoli.

Shadid se znovu zastavil. „Dovedli jsme je sem z druhého směru. Tady jsme se rozdělili. Vydali jsme se tudy. Ostatní je tu zdrželi, aby nám dali náskok.“ Sesedl z koně a začal bedlivě zkoumat okolí. Než se mu podařilo najít cestu z údolí, bylo už veškeré denní světlo téměř pryč. Když jsme ujeli jednu míli, nastala naprostá tma.

„Možná bychom se měli vrátit zpátky a počkat,“ navrhl Murgen. „Když se budeme takhle potácet ve tmě, tak toho beztak moc nezachráníme.“

„Vrať se, jestli chceš,“ utrhl jsem se na něj s takovou divokostí, že jsem jí byl sám překvapen. „Já tady zůstanu, dokud nenajde…“

Neviděl jsem ho, ale vsadil bych se, že i přes tu slotu se usmíval. „Možná bychom se neměli rozdělovat,“ řekl. „Jenom bychom měli větší problémy dát se znovu dohromady.“

Jízda nocí neznámou krajinou nepatří k těm nejrozumnějším podnikům, kterých jsem se kdy zúčastnil. Obzvláště když jsem si uvědomil, že někde tam v té tmě čeká banda hrdlořezů, jejichž

jediným cílem je mi uškodit. Ale bohové mají blázny v oblibě a drží nad nimi ochrannou ruku. Alespoň si to myslím.

Naši koně se zastavili, uši měli nastražené. Po chvíli ten můj vydal tichý zvuk. Vzápětí mu odpověděl podobný zvuk, který se ozval po naší levici. Aniž bychom je museli pobízet, vydala se zvířata tím směrem.

Našli jsme Sindaweho a muže, kterého s sebou přivedl, ukryté v primitivním přístřešku z větví. Oba dva byli zraněni, ale Sindawe na tom byl hůř. Během šití a obvazování mi stručně vysvětlili, co se stalo. Paní jim přikázala, aby se ztratili. Skřet je ukryl před zraky nepřátel, zatímco pronásledování pokračovalo dál na jihovýchod. Ráno se chtěli vydat na sever.

Řekl jsem jim, kde na nás mají počkat, a vyhoupl se zpátky do sedla.

Zadek mě nepředstavitelně bolel, sotva jsem dokázal sedět zpříma. Něco mě ale nutilo pokračovat dál. Něco, o čem jsem se neodvažoval příliš přemýšlet ze strachu, abych nemusel sám sebe začít obviňovat ze sentimentu.

Nikdo mi neodporoval, přestože si myslím, že Mather začínal trochu pochybovat o mém duševním zdraví. Slyšel jsem, jak něco šeptem říká Murgenovi. Ten mu řekl, ať to nechá plavat.

Ujal jsem se vedení. Řekl jsem svému oři, ať hledá koně Paní, a povolil mu uzdu. Nikdy jsem nezjišťoval, jak jsou tahle zvířata inteligentní, ale za pokus to stálo. A zvíře vykročilo vpřed, přestože na můj vkus trochu pomalu.

Neměl jsem tušení, jak dlouho jsme jeli. Neexistoval žádný způsob, podle kterého by bylo možné nějak odhadnout čas. Po chvíli mě začal přemáhat spánek. Vzápětí jsem se s trhnutím probudil, abych po chvíli začal znovu usínat. Tušil jsem, že ostatní jsou na tom podobně. Klidně jsem kvůli tomu mohl začít řádit a nutit je k bdělosti, ale to by nebylo právě rozumné. Rozumní lidé by teď byli v teplé místnosti ve vesnici a spokojeně by pochrupovali.

Byl jsem napůl vzhůru, když na hřebeni kopce půl míle před námi znenadání vzplály plameny. Vypadalo to jako výbuch. V jednu chvíli černočerná tma, a vzápětí se několik akrů půdy proměnilo v

učiněné peklo plné hořících těl lidí a zvířat. Pach magie byl tak silný, že jsem ho mohl cítit.

„Běž, oři!“

Ohnivá záře poskytovala dostatek světla, aby se kůň odvážil dát do klusu.

O minutu později jsem již cválal krajinou posetou kouřícími a svíjejícími se těly. Byli to ti snědí mužíci. A bylo jich až neskutečně mnoho.

Hořící stromy osvětlovaly siluetu obrovského vlka, na jehož hřbetě seděl obkročmo druhý, menší vlk, který se ho přidržoval pomocí tlap a čelistí. „Co to k čertu je?“ zeptal se Mather.

„Není to Měnivec, Felčare?“ odhadl Murgen.

„Možná. Snad. Věděli jsme, že je někde poblíž. Paní!“ zakřičel jsem k hořícím stromům. Oheň v neustávajícím mrholení pomalu skomíral.

Přes praskání ohně se ozval zvuk, který bylo možné považovat za odpověď.

„Kde jsi?“

„Tady.“

Uprostřed shluku menších skalek se něco pohnulo. Seskočil jsem z koně. „Skřete! Kde sakra jsi?“

Skřet nikde. Jenom Paní. A zář ohně už byla tak slabá, že bylo téměř nemožné zjistit, jak těžce je zraněná. A že zraněná byla, o tom nemohlo být nejmenších pochyb. Udělal jsem snad tu nejnevhodnější věc, což bych jako lékař měl samozřejmě dobře vědět, ale posadil jsem se na zem, položil si ji do klína a začal ji konejšit jako malé dítě.

Má ostražitost byla rázem pryč.

Od chvíle, kdy vstoupíte do Legie, provádíte věci, které nedávají žádný smysl. Výcviky, tréninky a opakování, to vše má vést k tomu, abyste se naučili dělat pod tlakem všechny věci automaticky, bez přemýšlení. Má ostražitost byla pryč. Nemyslel jsem na nic jiného než na pocit ztráty, který jsem měl. Neudělal jsem správnou věc.

Měl jsem štěstí. Měl jsem druhy, kteří nemají místo mozku jen hroudu bláta.

Shromáždili dost hořlavého dřeva, abychom mohli rozdělat oheň, přinesli mou výstroj, a ne zrovna soudným křikem a nadávkami mě donutili přestat naříkat a začít jednat.

Nebyla na tom tak špatně, jak se ve tmě zdálo. Několik řezných ran, spousta modřin, soudě podle vrávoravé chůze možná otřes mozku. Dávno osvojené reflexy z bitevních polí ve mně nakonec zvítězily. Stal jsem se válečným lékařem. Znovu.

Po chvíli za mnou přišel Murgen. „Našel jsem jejího koně. Po Skřetovi ale není nikde ani stopy. Jak je na tom?“

„Líp, než jak to vypadá. Utržila sice několik ran, ale není to nic vážného. Brzo se z toho vylíže.“

V tu chvíli se její víčka zachvěla, podívala se na mě a poznala mne. Vrhla se mi do náruče, objala mě a rozplakala se.

Shadid něco řekl. Murgen se zasmál. „Jo. Půjdeme se podívat, jestli se nám nepodaří najít Skřeta.“ Sáhoun Mather byl sice trochu pomalejší, ale nakonec pochopil a taky odešel.

Rychle se utišila. Byla tou, kterou byla, a neměla ve zvyku poddávat se emocím. Odtáhla se ode mě. „Promiň, Felčare.“

„Nemáš se za co omlouvat. Unikla jsi jenom o vlas.“

„Co se stalo?“

„To jsem se chtěl zeptat já tebe.“

„Dostali mě. Uštvali mě, Felčare. Myslela jsem, že se nám podařilo je setřást, ale oni dobře věděli, kde jsme. Rozdělili nás a mě nahnali až sem, kde jich na mě muselo čekat přinejmenším dvanáct. Vrhali se na mě a zase rychle uskakovali. Snažili se mě zajmout, ne zabít. To bylo asi moje štěstí. Jinak bych byla mrtvá. Pak jsem ale musela ztratit vědomí. Nevzpomínám si, že by ses tady ukázal a zahnal je na útěk.“

„Taky to tak nebylo. Podle toho, co jsem viděl, tě zachránil Měnivec.“ Pak jsem jí vyprávěl o náhlém požáru a vlkovi.

„Možná máš pravdu. Nevěděla jsem, že je poblíž.“

„Kde je Skřet?“

„To nevím. Rozdělili jsme se zhruba míli odsud. Snažil se je zmást nějakými kouzly. Museli jsme jich dnes pobít přes stovku, Felčare. Ještě nikdy jsem neviděla nikoho tak neobratného. Ale bylo jich pořád víc a víc. Když jsme se jim pokusili utéct, vždycky na nás

někde čekali, ať už jsme se vydali kterýmkoli směrem. Když jsme se jim postavili, byla jich vždycky obrovská přesila a za každého mrtvého se objevili další dva. Bylo to jako zlá noční můra. Vždycky věděli, kde právě jsme.“ Znovu se ke mně přitulila. „Muselo v tom být nějaké kouzlo. Ještě nikdy jsem se necítila tak vyděšeně.“

„Teď už je to dobré, už je po všem.“ Byla to ta nejlepší slova, která mi v tu chvíli přišla na mysl. Teď, když se mé nervy znovu uklidnily, jsem ji opět začal intenzivně vnímat jako ženu.

Na východě, několik mil daleko, se zablesklo. Nebyl to ale ten klasický rozeklaný a klikatý blesk. Slyšel jsem, jak na sebe Shadid, Murgen a Mather pokřikují. Pak byl slyšet už jen vzdalující se dusot kopyt jejich koní. „To musel být Skřet,“ řekl jsem a chystal jsem se zvednout ze země.

Chytila mě pevněji a zadržela mě. „Oni si s tím poradí, Felčare.“

Podíval jsem se jí do tváře. Nebylo tolik světla, abych viděl její výraz. „Jo, řekl bych, že jo.“ Po chvilkovém zaváhání jsem udělal to, co chtěla.

Když začala zhluboka oddechovat, odtáhl jsem se a řekl: „Nejsi ve stavu, abys…“

„Sklapni, Felčare.“

Sklapl jsem a věnoval svou pozornost už jenom jí.

Kapitola dvacátá osmá:
Zpátky na průzkumu

Ti přihlouplí bohové ale měli jiné plány.

Osobně nikdy nepospíchám a Paní měla přirozené zábrany – a obloha se nad námi znenadání otevřela, jako kdyby mrakům na obloze někdo rozpáral obrovská břicha. Lijavec, který se strhl, byl prudký a studený a nepředcházelo mu víc než jeden nebo dva závany chladného větru. Myslel jsem si, že už jsem natolik promočený, že mi to nemůže vadit, ale…

Sotva se nám podařilo najít úkryt, když se z noci vynořil Murgen s ostatními. „Byl to Skřet, o tom není pochyb," řekl. „Když jsme tam ale dorazili, byl už dávno pryč." Předpokládal, že vím, o čem mluví. „Felčare, já vím, že my v Černé legii jsme drsní chlapi, které nemůže zastavit déšť, sníh ani nějací hnědí bastardi, ale toho deště už mám opravdu plné zuby. Nejspíš jsem si zvykl na počasí v Mohylové zemi. Už to tady dlouho nevydržím. Začíná mě z toho počasí bolet břicho."

Taky jsem ho už měl plné zuby. Obzvláště v tuhle chvíli, kdy se z nebe doslova valily nepřetržité provazce vody. Ale… „A co Skřet?"

„Co s ním? Klidně se s tebou vsadím, Felčare, že ten prcek je v pořádku. Určitě je na tom zatraceně líp než my. Co?"

A právě v takových okamžicích je velení nejtěžší. Když se rozhodnete pro řešení, které vypadá jako nejjednodušší způsob, jak se z něčeho vykroutit. Když si myslíte, že upřednostňujete pohodlí před povinnostmi. „Dobrá tedy. Pokusíme se najít cestu zpátky do města." Pustil jsem ruku Paní. Znovu jsme se sblížili. Ostatní se tvářili, jako by si ničeho nevšimli. Předpokládal jsem, že vojsko v

Tagliu se o všem dozví ještě před východem slunce, nějakým způsobem. Zvěsti se obvykle šíří velice rychle.

Zatraceně, přál jsem si, aby to byla opravdu má vina.

Do vesnice jsme přijeli v čase, kdy noc začala získávat šedavý nádech. Dokonce i naši výteční a skvělí oři byli po celém tom putování zjevně unavení. Vměstnali jsme je do maštale, která byla určena pro půltucet normálních koní, a belhavě jsme se odebrali do stavení. Byl jsem si jistý, že až jeho majitel zjistí, jak se jeho klientela znovu rozrostla, vyděsí se k smrti. Navíc jsme všichni vypadali, jako bychom se celou noc váleli v blátě.

Po majiteli ale nikde nebylo ani stopy. Namísto něj se ve dveřích do kuchyně objevila zavalitá malá žena a začala si nás prohlížet, jako bychom byli nějací barbaři, kteří právě přepadli její usedlost. Pak si všimla Paní.

Pravda, její vzhled se od nás ostatních příliš nelišil. Byla právě tak ošuntělá a špinavá jako my, ale rozhodně si ji nikdo nemohl splést s mužem. Stařena se k ní okamžitě houpavým krokem rozeběhla, začala něco mumlat v taglijštině a natáhla ruku, aby Paní pohladila po zádech. Ani jsem nepotřeboval, aby mi Sáhoun vykládal, co se děje. Očividně se jednalo o klasický výstup typu: ‚Ach, má drahá, jak to jenom vypadáš?‘ Obě jsme je následovali zpátky do kuchyně.

A tam jsme objevili našeho starého přítele Skřeta. Seděl pohodlně rozvalený v křesle, nohy měl opřené o poleno před ohněm a usrkával něco z velkého džbánu, který svíral oběma rukama.

„Chyťte toho malého bastarda!“ vykřikl Murgen a bez váhání se po něm vrhl.

„Felčare!“ zavřeštěl Skřet a vyskočil z křesla.

„Kde jsi byl, zakrslíku? Vysedával sis tady a popíjel punč, zatímco my jsme se tam v tom bahnu venku snažili zachránit ti zadek, co?“

Murgen ho zahnal do rohu. „Hej! Ne! Sám jsem se sem právě dostal.“

„Kde máš koně? V maštali jeden chyběl, když jsme tam zavedli naše.“

„Venku je příšerné počasí. Nechal jsem ho tam a šel rovnou dovnitř.“

„Myslíš, že tomu koni to počasí není nepříjemné? Murgene, vyhoď ho ven a nepouštěj ho dovnitř, dokud se o koně nepostará.“

Ne, že bychom se sami o své koně postarali. Alespoň jsme je ale odvedli z deště do sucha.

„Sáhoune, až ta ženská přestane poskakovat kolem Paní, zeptej se jí, jak daleko je to k Hlavní řece.“

„K Hlavní řece? Ještě nejsi…“

„Už jsem. Jakmile do sebe dostanu kus teplého žvance a budu se moct pár hodin prospat. Vydal jsem se sem kvůli tomu, a tak to taky udělám. Tví přátelé se nás snažili podvést, ať už byly jejich důvody jakékoli, a to se mi nelíbí. Jestli budu moct vést Legii dál, aniž bych se přitom musel nechat zatáhnout do cizího boje, pak to udělám.“

Na tváři se mu objevil podivný úsměv. „Dobře. Pokud se tedy musíš přesvědčit sám. Ale buď opatrný.“

Do kuchyně znovu vstoupil Skřet. Tvářil se úzkostlivě a smířlivě a byl celý mokrý. „Kam teď půjdeš, Felčare?“

„Tam, kam jsme měli původně namířeno. K řece.“

„Možná ti můžu ušetřit námahu.“

„O tom pochybuju, ale mluv. Zjistil jsi snad něco, zatímco ses pustil do toho svého dobrodružství?“

Oči se mu zúžily.

„Promiň. Neprožil jsem právě tu nejpříjemnější noc ve svém životě.“

„To není za několik posledních let nic neobvyklého, Felčare. Od té doby, co se z tebe stal Kapitán, jsi často podrážděný.“

„Ano.“

Podívali jsme se jeden druhému do očí. Náš malý souboj pohledů jsem vyhrál já. „Když jsme se Paní a já rozdělili,“ začal, „neujel jsem ani půl míle, když jsem zjistil, že se mi ty snědé chlapíky oklamat nepodařilo. Věděl jsem, že jsem kouzly odvedl dobrou práci, takže když mě nepronásledovali, museli někde mít nějakého svého čaroděje. Tušil jsem to už podle toho, jak se jim dařilo nás držet, kdykoli jsme se jim pokusili uprchnout. Rozhodl jsem se proto, že když už se nemůžu vrátit zpátky k Paní, udělám to, co jsem v danou

chvíli považoval za nejlepší, a vydám se po stopě toho, kdo naše pronásledovatele ovládal a řídil. Pustil jsem se do pátrání, které bylo až překvapivě snadné. Nikdo mi nijak nebránil. Zřejmě počítali s tím, že když se oddělím od Paní, nechají mě na pokoji. No, ve skutečnosti mě pronásledovali. Postavil jsem se jim a použil na ně pár triků, které jsem si přichystal na Jednookého, až se mi zase pokusí něco provést. Jakmile jsem se jich zbavil, vydal jsem se po stopě, vedoucí na vrchol kopce, ve kterém byla taková proláklina, takže vypadal jako mísa. Uvnitř sedělo kolem malého ohně šest postav. Bylo na nich ale něco zvláštního. Neviděl jsem na ně přímo, jako bych se na ně díval skrz mlhu. Ta mlha ale byla černá. Tedy aspoň tak vypadala. V podstatě ji tvořila spousta malých stínů, tak by se to snad dalo nazvat. Některé z nich nebyly větší než stín vrhaný myší a všechny kolem těch postav kroužily jako roj včel.“

Skřet mluvil tak rychle, jak mu to jenom jazyk dovoloval. Přesto mi ale bylo jasné, že má problémy to, co viděl, vysvětlit. Slova, jimiž by dokázal zážitek přesně popsat, zkrátka neexistovala. Alespoň ne v jazyce, kterému bychom my, laici v oboru magie, dokázali porozumět.

„*Myslím* si, že v těch plamenech viděli, co děláme. A pak posílali ty stíny, aby jejich mužům prozradily, jak s námi naložit a jak se nám dostat do cesty.“

„Huh?“

„Možná jste měli štěstí, že jste s nimi neměli tolik co do činění za bílého dne.“

„Pravda.“ Vzpomněl jsem si na problémy, jaké jsem měl s naháněním chodícího stromu po krajině. „Neviděl jsi tam taky nějaké vrány?“

Užasle se na mě podíval. „Jo, vlastně jo. Ležel jsem v bahně, pozoroval tu podivnou šestici a snažil se vymyslet nějaký trik, který bych na ni mohl použít, když se najednou kolem mě mihlo nějakých dvacet vran. Celý kopec vybuchl, jako kdyby nepršela voda, ale nafta. Všichni snědí chlapíci se v plamenech dokonale usmažili. Jenomže ty vrány možná ve skutečnosti nebyly žádné vrány. Rozumíš mi?“

„Ne, dokud mi to nevysvětlíš.“

„Zahlédl jsem je jenom na zlomek vteřiny, ale zdálo se mi, jako bych mohl vidět přímo skrze ně.“

„Tos uměl vždycky,“ zamumlal jsem a Skřet se na mě znovu podíval tím svým zvláštním pohledem. „Takže si myslíš, že ti snědí mužíci, kteří jsou pořád ještě tam venku, se kolem bezcílně potulují? Jako štěňata bez svých pánů?“

„To bych neřekl. Myslím si, že jsou stejně chytří jako ty nebo já. No, dobře, tak jako ty jsou chytří určitě. Jen přišli o výhodu.“

Stařena se pořád starala o Paní. Odvedla ji někam, kde se mohla vykoupat a ošetřit. Jako kdyby nějaké ošetření potřebovala.

„A jak mi to má ušetřit cestu k Hlavní řece?“

„Ještě jsem neskončil, Vaše Velká Netrpělivosti. Hned po výbuchu se objevil jeden z těch chlapíků, o kterých jsem se domníval, že jsem je vyřídil. Vystopoval mě, úplně sám. Potácel se kolem a držel se přitom za hlavu, jako kdyby mu ji něco skoro utrhlo. Chytil jsem ho. A podařilo se mi taky polapit několik stínů, které poletovaly kolem. Jeden z nich jsem tak trochu propleskl a poslal za Jednookým se zprávou, že bych si potřeboval vypůjčit tu jeho mrňavou bestii. Další stín jsem naučil, jak přimět člověka k rozumu a rozvázat mu jazyk, takže když se ta mrňavá příšera objevila, mohl jsem tomu hnědému chlapíkovi položit několik stovek otázek.“

„Žabák je tady?“

„Vrátil se zpátky. Mogaba je tam pěkně prohání.“

„To je pro něj jenom dobře. Takže ty ses ho vyptával. Dostal jsi nějaké odpovědi?“

„Ne, že by dávaly moc smysl. Tihle malí snědí mužíci pocházejí z hory jménem Stínolap. Konkrétně z nějaké superpevnosti, která se jmenuje Rozhled. Jejich šéf je jedním z Pánů stínů. Říkají mu Dlouhý stín. Poskytuje stíny těm šesti lidem, které jsem viděl u ohně. Tohle byly jen dobrácké malé stíny, které se nehodily skoro k ničemu jinému než k přenášení zpráv. Pravděpodobně ale taky mají zlé stíny, které mohou vypustit.“

„Tak to nás čeká pěkná zábava, co? Podařilo se ti zjistit, co se děje?“

„Tenhle Dlouhý stín něco chystá. Spolu se svými druhy se snaží Legii zadržet – hnědí chlapíci neměli tušení, proč jim Legie dělá

takové starosti – ale kromě toho má i vlastní plány. Měl jsem takový dojem, že po nich chtěl, aby zajali tebe a Paní a přivedli vás na jeho hrad, kde by se asi pokusil s vámi nějak dohodnout. To je všechno.“

Okamžitě mě napadlo snad pět set otázek, které jsem Skřetovi začal hned klást. On ale odpovědi na ně neznal. Muž, kterého vyslýchal, je taky neznal. Na většinu otázek, které mě napadly, se ho totiž taky ptal.

„Takže se vydáš na cestu k Hlavní řece?“ zeptal se nakonec.

„Nijak jsi mě nepřesvědčil, že bych měl změnit názor. Ty, ani ti hnědí zakrslíci. Jestli už nemají čaroděje, pak pro mě nebudou představovat vážnější problém. Nemám pravdu?“

„To pravděpodobně ne,“ povzdechl si Skřet.

„Tak v čem je problém?“

„Myslíš si snad, že bych tě tam nechal jet bez nějakého krytí? Jenom běduju nad žalostným stavem své zadnice.“ Ve tváři se mu objevil ten jeho obrovský ropuší úsměv. Musel jsem se taky zasmát.

*

Podle našich hostitelů to k brodu Ghoja, nejbližšímu a nejlepšímu brodu přes Hlavní řeku, byly čtyři hodiny jízdy. Labuť nám řekl, že podél jejího toku leží na úseku osmdesáti mil celkem čtyři brody: Theri, Numa, Ghoja a Vehdna-Bota. Theri byl odsud nejdále a ležel nahoře, proti proudu. Nad ním řeka protékala nebezpečnými soutěskami, které byly na vojenskou operaci příliš strmé a pusté – i když Skřet tvrdil, že naši malí snědí přátelé přišli právě tudy, aby se tak vyhnuli pozornosti jiného z Pánů stínů. Cestou přišli o třetinu mužů.

Vehdna-Bota ležel nejblíže k moři a bylo jej možné využít pouze během nejsušších měsíců v roce. Na osmdesáti mílích, které dělily brod od moře, nebylo řeku možné překročit nikdy. Vehdna-Bota i Theri byly pojmenovány po taglijských vesnicích, které byly při loňské invazi Pánů stínů opuštěny. Od té doby zůstaly prázdné.

Numa a Ghoja byly vesnice na druhém břehu řeky, které původně byly taglijské a teď byly obsazeny. Ghoja se zdál být kritický brod. Labuť, Mather i Čepel ho viděli na vlastní oči, takže

mi o něm řekli všechno, co mohli. Zeptal jsem se i na ostatní brody a došel jsem k zajímavému poznatku. Každý z nich alespoň jeden neznal. Ha!

„Já se Skřetem prozkoumáme brod Ghoja. Murgene, ty a Sáhoun prověříte Vehdna-Boptu. Shadide, ty a Labuť se vydáte k Numě. Sindawe, ty s Čepelem zkontrolujete Theri.“ Každého z těch tří jsem poslal do oblasti, kterou neznal.

Sáhoun se smál, Labuť se mračil a Čepel… no, zajímalo by mě, jestli bych ho přinutil k nějaké reakci, kdybych mu strčil nohu do ohně.

Rozdělili jsme se. Paní, Ota, Jaga a Sindaweův parťák zůstali ve vesnici, aby se trochu zotavili. Skřet jel vedle mě. Poté, co řekl, že doufá, že se počasí znovu nezblázní, toho už moc nenamluvil. Nevypadalo to ale, jako by očekával, že bychom měli být ušetřeni dalšího deště.

Labuť řekl, že se doslechl o tom, že Pánové stínů opevňují jižní břeh brodu Ghoja. Byl to jen další důkaz toho, že hlavní nepřátelská síla povede útok právě tudy. Okolní terén vypadal na mapách velice příhodně.

Dvě hodiny poté, co jsme se rozdělili, začalo znovu mrholit. Pro pochmurné myšlenky, které se mi honily hlavou, to bylo doslova ideální počasí.

I přes včerejší dobrodružství mi to připadalo jako věky od chvíle, kdy jsem měl naposledy tolik klidu, abych se mohl nad něčím důkladně zamyslet. S tak zamlklým společníkem, jakým byl Skřet, jsem se mohl oddávat rozjímání o místě, kam jsme měli s Paní namířeno. Přesto se mi tato myšlenka jenom letmo mihla hlavou. Namísto toho jsem přemýšlel, do čeho jsem to sebe a Legii dostal.

Měl jsem velení, ale neměl jsem žádný vliv. Od chvíle, kdy jsme opustili klášter, jsem ztratil jakoukoli kontrolu nad událostmi, uprostřed nichž jsme se ocitali, a ani se mi nedařilo jakkoli pochopit jejich smysl. To všechno se s naším vstupem do Gea-Xle a následnou plavbou po řece ještě zhoršilo. Cítil jsem se jako plavené dříví unášené rychlým proudem toku událostí. Ačkoli jsem měl jenom mlhavou představu o tom, co kdo komu a proč dělal, stál jsem přímo

uprostřed veškerého dění. Dokud jsem se z něj tímto zoufalým gestem nedostal.

Měl jsem pocit, že pokud bych Prahbindrahovi dovolil, aby mě do celé záležitosti zatáhl, stál bych na „špatné“ straně. Už jsem chápal, jak se Kapitán cítil, když nás Lovec duší přivedla do služeb Paní. Bojovali jsme v tažení na Forsberg dřív, než jsme si stačili uvědomit, že jsme udělali chybu.

Žoldnéři nemusí vědět, o co jde. Stačí, když odvedou práci, za kterou dostali zaplaceno. To mi vtloukali do hlavy už od chvíle, kdy jsem do Legie vstoupil. Neexistuje špatná nebo dobrá strana, ani dobro, ani zlo, jenom my a oni. Čest Legie spočívá uvnitř, v tom, že se jeden bratr může spolehnout na druhého. Žádná jiná čest neexistuje, s výjimkou oddanosti zaměstnavateli.

Nic z toho, co Legie prožila, se ale nepodobalo naší současné situaci. Vůbec poprvé – hlavně kvůli mému přičinění – jsme bojovali hlavně sami za sebe. Smlouva, pokud se ji rozhodneme přijmout, nám pomůže dosáhnout vlastních cílů. Bude to nástroj. Pokud se mi podaří zachovat rozvahu a nadhled, pak se Taglios a všichni Taglijští stanou jenom nástroji.

A přesto jsem pochyboval. Taglijští lidé mi byli sympatičtí, obzvláště se mi líbil jejich duch. I přes těžké rány, které utrpěli během boje za nezávislost, byli pořád odhodlaní se Pánům stínů postavit. A já jsem tušil, že kdybych měl tu možnost se s nimi setkat, určitě by se mi nezamlouvali. Takže vlastně ještě než k čemukoli došlo, porušil jsem první zásadní pravidlo a nechal se do celé záležitosti emocionálně vtáhnout. Co jsem to jenom za blázna.

Začínal jsem mít pocit, že ten zatracený déšť na nás snad má spadeno. Nenabíral sice na intenzitě, ale ani nepřestával. A na východě a západě jsem viděl světlo, které napovídalo, že těmito směry je obloha čistá a jasná. Jestli nějací bohové existují, pak si tuhle mizérii museli nachystat speciálně pro mě.

Poslední obydlené místo, kolem kterého jsme projeli, leželo šest mil od brodu Ghoja. Dál byla krajina úplně opuštěná. A to už několik měsíců. Ačkoli to nebyla špatná země, hrozící nebezpečí a strach donutily místní usedlíky zpřetrhat kořeny a utéct. Změna nejvyšších pánů obvykle není pro sedláky a rolníky tak traumatická. Těch pět

tisíc, kteří odsud odešli na sever a už se sem nevrátili, z nich ale muselo mít opravdový strach.

Okolní krajina nebyla nijak zvlášť nevlídná. Terén byl povětšinou holý a mírně zvlněný. Ani cesta, pokud vezmu v úvahu, že ji nepostavili pro vojenské účely, nebyla špatná. Nikde jsem neviděl žádná opevnění, ať už umělá nebo přirozená. Koneckonců, na taglijském území jsem se s nimi nesetkal nikde. V případě nějaké pohromy tu nebylo kam utéct a jen málo míst, kde by bylo možné se skrýt. Začínal jsem cítit větší respekt k Labuťovi a jeho přátelům, kteří se odvážili k tomu, co udělali.

Jílovitá půda rozmáčená neustálým deštěm se měnila v lepkavé bahno, jež představovalo skutečnou zkoušku síly a trpělivosti i pro mého neúnavného oře. Poznámka pro velitele vojenského štábu: bitvu naplánovat na jasné a suché dny.

Správně. A když už jsme u toho, tak si ještě poručíme, aby všichni nepřátelé byli slepí.

„Jsi dneska nějak zasmušilý, Felčare," řekl Skřet po dlouhé chvíli.

„Já? Ty sám jsi upovídaný jako balvan u cesty."

„Jsem z toho všeho nějaký nesvůj."

On byl nesvůj. To byla hodně neskřetovská poznámka. Znamenalo to, že byl vystrašený až po konečky prstů u nohou. „Myslíš, že bychom si s tím posláním neporadili, kdybychom se ho ujali?"

Zavrtěl hlavou. „Já nevím. Možná. Ty máš vždycky v rukávu schované nějaké eso. Ale začínáme stárnout a být unavení, Felčare. Chybí nám nadšení. Co když vyhrajeme, podaří se nám dostat až do Chatováru a nenajdeme vůbec nic?"

„Takové bylo riziko už od samotného začátku. Nikdy jsem si od téhle cesty nic nesliboval. Je to prostě něco, o čem si myslím, že bychom měli udělat, protože jsem to slíbil. A když předám kroniku Murgenovi, dostanu od něj stejný slib."

„Tak to vypadá, že nám nic jiného nezbývá."

„Až na konec světa a zase zpátky. To je břemeno vyplývající z našeho stavu."

„Zajímal by mě ten počáteční účel."

„To mě taky, můj starý příteli. Ztratil se někde mezi tímhle místem a Gea-Xle. A já si myslím, že Taglijští o něm něco vědí. Jenom nechtějí mluvit. Někdy na ně budu muset vyzkoušet nějakou ze lstí, které tak často používala původní Legie.“

Řekl bych, že déšť měl i svou pozitivní stránku. Snižoval viditelnost. Překročili jsme poslední hřeben a začali sjíždět k Hlavní řece dřív, než jsem si to vůbec stačil uvědomit. Za lepšího počasí by si nás stráže na jižním břehu okamžitě všimly.

Skřet to zpozoroval jako první. „Jsme tady, Felčare. Řeka teče přímo pod námi.“

Zastavili jsme se. „Cítíš něco na druhé straně?“ zeptal jsem se.

„Lidi. Žádný rozruch. Je tam ale několik ubohých bláznů na stráži.“

„Co je to za lidi?“

„Jsou špinaví a promoklí, třetí třída. Mohl bych se na ně podívat líp, kdybych měl trochu času.“

„Není problém. Porozhlédnu se zatím kolem.“

Terén vypadal přesně tak, jak mi ho popsali. Cesta klesala v dlouhém a holém svahu k brodu, který ležel přímo nad ohbím řeky. Pod ním ústil z naší strany do řeky potok, ačkoli jsem se o tom musel jít přesvědčit, protože byl ukrytý za terénní vyvýšeninou. Obě strany potoka lemoval klasický porost. I na opačné straně byl mírný svah, takže cesta k brodu vedla středem jakéhosi mělkého údolí. Nad brodem se řeka v pomalém a líném oblouku stáčela na jih. Na naší straně byl její břeh vysoký od dvou do osmi stop a po celé délce, s výjimkou samotného brodu, byl zarostlý hustou stěnou stromů a křoví.

To všechno jsem důkladně prozkoumal pěšky, zatímco můj kůň zůstal se Skřetem za hřebenem. Doplížil jsem se k samotnému kraji brodu, kde jsem pak v mokrém křoví strávil půl hodiny pozorováním opevnění na protější straně.

Tudy jsme se na druhou stranu nemohli dostat. Ne bez potíží.

Měli strach, že bychom my vyrazili k nim? Proč?

Pomocí starého zaměřovacího triku jsem zjistil, že strážní věž pevnosti je přibližně sedmdesát stop vysoká. Pak jsem se stáhl zpátky

a pokusil se spočítat, jak daleko může být vidět z jejího vrcholku. Když jsem byl hotov, byl den téměř u konce.

„Zjistil jsi, co jsi potřeboval vědět?“ zeptal se Skřet, když jsem se k němu vrátil.

„Myslím, že ano. Ale ne to, co jsem chtěl. Pokud mě ovšem nepotěšíš ty. Můžeme si vynutit přechod?“

„Proti těm, kteří jsou na druhé straně teď? Pravděpodobně ano. Jestli klesne hladina řeky. Pokud je přepadneme v noci, až budou spát.“

„A až hladina řeky klesne, budou tam mít deset tisíc mužů.“

„To už nevypadá tak dobře, co?“

„Ne. Pojď, najdeme si nějaké místo, kde se budeme moci ukrýt před deštěm.“

„Jestli chceš, můžu klidně vyrazit zpátky.“

„Zkusíme to. Budeme alespoň spát v suchu, pokud se nám to podaří. Co si myslíš o těch na druhém břehu? Jsou to profesionálové?“

„Podle mého odhadu to jsou jen lidé převlečení za vojáky.“

„I mně se zdáli být dost nedbalí. Ale možná se v téhle oblasti nemusí mít moc na pozoru.“

Zatímco jsem se krčil poblíž brodu, viděl jsem a pozoroval čtyři muže. Nijak na mě nezapůsobili. Ani oni, ani rozvržení a konstrukce opevnění. Pánové stínů očividně nepřivedli žádné profesionály, které by jejich síly vycvičily, a neměli jasnou představu o tom, co vlastně mají k dispozici.

„Jistě, možná jsme ale viděli jenom to, co jsme vidět měli.“

„To je tak vždycky.“ Zajímavá myšlenka, možná hodná jisté pozornosti, protože v tu chvíli jsem si povšiml několika ucouraných vran, které seděly na mrtvé větvi starého jilmu. Rozhlédl jsem se kolem, jestli někde nezahlédnu osekaný kmen stromu. Ačkoli, k čertu s ním. Tuhle záležitost vyřídím, až na to bude čas.

„Pamatuješ si na tu ženu, která byla s Měnivcem, Skřete?“

„Jo, proč?“

„V Gea-Xle jsi říkal, že se ti zdá být povědomá. Teď mě tak napadlo, že jsi měl tenkrát pravdu. Jsem si jistý, že jsme se s ní už někde setkali. Ale ani za nic si nemůžu vzpomenout, kde nebo kdy.“

„Záleží na tom?“

„Pravděpodobně ne. Je to jen jedna z těch myšlenek, které ti prostě nedají pokoj. Tady uhneme doleva.“

„Proč, proboha?“

„Podle mapy tam leží město Vejagedhya, chci se na ně podívat.“

„Myslel jsem si, že se vracíme zpátky…“

„Nezabere nám to víc než několik málo minut.“

„Dobře.“ Vrčení, reptání, spílání.

„Vypadá to, že možná budeme muset bojovat. Potřebuju znát okolí.“

Další chladné zavrčení.

Během jízdy jsme si dali studenou svačinu. Není to sice často, ale v takových chvílích závidím mužům s chaloupkou a ženuškou.

Nic není zadarmo. Země, kterou jsme projížděli, vypadala doslova jako strašidelná krajina duchů. Všude kolem byly patrné stopy, které tu po sobě zanechala lidská ruka, dokonce i v panující tmě. Některé z usedlostí, které jsme cestou prohledávali, vypadaly, jako by byly opuštěny teprve včera. Ani jednou jsme se ale nesetkali s lidskou bytostí. „Překvapuje mě, že to tu všechno zloději dávno nerozkradli.“

„Tak to neříkej Jednookému.“

Přinutil jsem se zasmát. „Myslím, že byli dost chytří na to, aby si vzali cennosti s sebou.“

„Vypadá to, že tihle lidé byli připraveni zaplatit jakoukoli cenu, nezdá se ti?“ V jeho hlase byl znát obdiv.

Ačkoli jsem si to zprvu nechtěl připustit, i já jsem k nim začínal pociťovat respekt. „A taky to vypadá, že spoléhání na Legii bude jako jejich poslední hod kostkami osudu.“

„Jestli jim to dovolíš.“

Před námi se ze tmy vynořilo město, Vejagedhya. Kdysi mohlo být domovem dobře tisíce obyvatel. Teď vypadalo ještě strašidelněji než opuštěné farmy. Tam venku člověk narazil alespoň na divokou zvěř. Ve městě jsem neviděl nic než několik vran, které přelétaly ze střechy na střechu.

Lidé, kteří odsud odešli, vchody do svých domů nezamkli. Prohledali jsme snad dva tucty budov. „Tady budou hlavní ubikace," řekl jsem Skřetovi.

Zavrčel. „Už ses rozhodl?" zeptal se po chvíli.

„Vypadá to, že já sám za sebe ano, co? Uvidíme ale, co řeknou ostatní."

Vydali jsme se zpátky na sever. Skřet toho zase moc nenamluvil. To mi poskytlo dost času na to, abych se hlouběji zamyslel nad svou úlohou kapitána a potenciálního vojevůdce.

Pokud nám nezbývala žádná jiná možnost než bojovat, potažmo vést do boje celý národ, pak jsem musel předložit požadavky. Nechtěl jsem, aby mě Taglijští dostali do pozice, v níž by měli možnost vetovat všechna má rozhodnutí. Měl jsem příležitost pozorovat své předchůdce, kteří se při řešení podobného problému téměř zbláznili. Jestli se jim podařilo chytit mě na háček, já jim oplatím stejnou mincí.

Asi by se pro to našel nějaký hezčí výraz, ale já byl odhodlán stát se vojenským diktátorem.

Já, Felčar. Potulný vojenský lékař a amatérský historik. Ochotný začít si libovat v hrubém zacházení, které jsem u všech panovníků tak dlouho proklínal. Byla to zvláštní představa.

Když na jejich nabídku přistoupíme, zhostíme se toho úkolu a já dostanu vše, co budu požadovat. Možná proti sobě poštvu Vyjce, který mne bude pronásledovat a připomínat mi mou smrtelnost. K ničemu jinému se stejně nikdy nehodil.

Déšť ustal ve chvíli, kdy jsme vjeli do města.

To už jsem věděl, že mě bozi milují.

Kapitola dvacátá devátá:
Kouřova skrýš

Kouř seděl na vysoké stoličce, sehnutý nad velkou starou knihou. Místnost byla plná knih. Vypadalo to, jako by ji zaplavil vysoký příliv svazků, po jehož odlivu zůstaly přílivové kaluže. Nejenom že police všude kolem jimi byly obloženy, ale knihy byly naskládány i do hromad dosahujících výše pasu všude po podlaze, stolech, židlích, a dokonce i na římse malého vysokého okna. Kouř četl ve svitu jediné svíce. Místnost byla uzavřena tak důkladně, že kouř z jejího plamene začínal dráždit jeho oči a nos.

Čas od času cosi zabrblal a něco si poznamenal na kus papíru po levici. Byl levák.

V celém paláci byla právě tahle místnost nejlépe chráněna před zraky nepovolaných osob. Kouř utkal pavučiny a postavil zdi z kouzel, které ji chránily. Nikdo o ní neměl mít ani tušení. Nebyla zakreslena na žádném plánku paláce.

Kouř ucítil, jak se vnější stěny ochranných kouzel něco dotklo. Byl to dotek tak lehký, jako když přistane komár. Než na to ale mohl zaměřit pozornost, bylo to pryč. Nebyl si proto jistý, jestli se mu to jenom nezdálo. Od toho incidentu s vránami a netopýry byl téměř paranoidní.

Intuice mu řekla, že to nebylo zdání. Tam venku existovaly síly, které byly zcela mimo jeho schopnosti. Nejlepší zbraní byla skutečnost, že o něm nikdo nevěděl.

Alespoň v to doufal.

V těchto napjatých dnech byl velmi vystrašený. Hrůza a děs na něj číhaly v každém stínu.

Když se otevřely dveře, vyděšeně vyskočil do vzduchu a zaječel.

„Kouři?“

„Vyděsila jsi mě, Radisho.“

„Kde jsou, Kouři? Nemám od Labutě žádné zprávy. Utekli pryč?“

„A opustili tak většinu svých lidí? Radisho, buď trpělivá.“

„Žádná trpělivost mi už nezbývá. Dokonce i bratr začíná být neklidný. Do poklesu hladiny řeky nám zbývá jen několik týdnů.“

„Toho si jsem vědom, madam. Soustřeď se na to, co *můžeš* udělat, ne co by sis přála udělat. Působí na ně všechny možné síly. Nemůžeme je ale nutit, aby nám pomohli.“

Radisha vztekle kopla do hromady knih. „Ještě nikdy jsem se necítila tak bezmocná. Nesnáším ten pocit.“

Kouř pokrčil rameny. „Vítej do světa, v němž žijeme my všichni ostatní.“

V jednom z horních rohů místnosti se objevil jakýsi bod, černý jako kouř a malý jako špendlíková hlavička. Pomalu se začal zvětšovat, až nakonec nabyl tvaru malé vrány. „Co dělají ostatní?“

„Chystají se na válku. Pro jistotu.“

„Zajímalo by mě, jestli by ten černý důstojník, Mogaba, jestli by mohl být skutečným Kapitánem.“

„Ne, proč?“

„Dělá totiž věci, které chci, aby dělali. Chová se, jako by nám měli začít sloužit.“

„To dává smysl, Radisho. Jestli se jejich Kapitán vrátí s přesvědčením, že se jim nepodaří proklouznout, pak budou mít velký náskok.“

„On se připravuje na návrat zpátky na sever?“

„Samozřejmě.“

Radisha se zatvářila otráveně.

Kouř se usmál. „Uvažovala jsi o tom, že bys s nimi jednala otevřeně?“

Změřila si ho chladným pohledem, po kterém by člověku přeběhl mráz po zádech.

„Myslel jsem si to. To není způsob, jakým se vladaři chovají. Je příliš jednoduchý. Příliš přímý. Příliš logický. A příliš upřímný.“

„Moci si dovoluješ, Kouři.“

„Možná ano. Ačkoli si vzpomínám, že mou povinností, kterou mi tvůj bratr udělil, je občas ti připomenout…“

„Dost.“

„Oni jsou takoví, jací se zdají být, víš? Zcela neznalí vlastní minulosti.“

„Toho jsem si vědoma. Nevidím v tom ale žádný rozdíl. Kdybychom jim to dovolili, mohli by se stát tím, čím byli. Radši se skloním před Pány stínů, než abych něco podobného zažila znovu.“

Kouř pokrčil rameny. „Jak si přeješ. Možná máš pravdu.“ Úlisně se usmál. „A možná, jak si přejí i Pánové stínů.“

„Ty něco víš?“

„Jsem omezen nutností zůstat utajen. Ale podařilo se mi zahlédnout naše přátele ze severu. Dostali se do konfliktu s větším počtem našich malých známých od řeky. Tam dole u Hlavní se dějí hrůzu nahánějící věci.“

„Magie?“

„Na vysoké úrovni. Vzpomínám si na kouzla, která předvedli během plavby močály okupovanými piráty. Už si netroufám se do toho míchat.“

„Sakra! Sakra-sakra-sakra! Jsou v pořádku? Nepřišli jsme o ně?“

„Už si netroufám se do toho míchat. Čas nám dá odpověď.“ Radisha kopla do další hromady knih. Kouřův dobromyslný výraz byl rázem pryč, vystřídal ho výraz silného znechucení. „To je tou frustrací,“ omluvila se.

„My všichni jsme frustrovaní. *Ty* bys možná byla méně, pokud by ses znovu zamyslela nad svými ambicemi.“

„Jak to myslíš?“

„Možná že by ses měla držet směru, který tvůj bratr vytyčil, a snažit se vylézt jenom na jednu horu najednou…“

„Kecy! Jsem snad já, žena, jediný kohout na tomhle smetišti?“

„Ty, žena, nebudeš muset platit daň za případné selhání. Ta půjde z pokladnice tvého bratra.“

„K čertu s tebou, Kouři! Proč máš vždycky pravdu?“

„Takové je mé poslání. Jdi za bratrem. Promluv si s ním. Přehodnoť své postoje. Soustřeď se na současného nepřítele. Teď musíme odvrátit útok Pánů stínů. Kněží tady budou vždycky. Pokud

jich nechceš pozatýkat tolik, že by Pánové stínů vyhráli, samozřejmě.“

„Kdybych tak mohla obvinit alespoň jednoho vysokého kněze z velezrady… Dobře, já vím. Pánové stínů ukázali, že vědí, jak s duchovními naložit. Nikdo by tomu nevěřil. Odcházím. Jestli se odvážíš, pokus se zjistit, co se tam dole děje. Pokud je ztratíme, pak budeme muset jednat velice rychle. Ten zatracený Labuť se za nimi neměl vydávat, co?“

„Poslala jsi ho.“

„Proč všichni dělají to, co jim řeknu? Některé věci, které řeknu, jsou hloupé… Přestaň se tak připitoměle usmívat.“

Kouř si nemohl pomoci. „Kopni do dalšího stohu knih.“

Radisha vyběhla ven z místnosti.

Kouř si povzdechl. Pak se vrátil zpět ke knize. Její autor se vyžíval v barvitých popisech napichování a narážení na kůly, stahování z kůže a jiných způsobů mučení té generace místních, která měla smůlu, že žila v době, kdy Svobodné legie z Chatováru pochodovaly krajem z oněch podivných končin světa, které je zrodily.

Knihy v místnosti byly všechny zkonfiskovány, aby se nedostaly do rukou Černé legii. Kouř nevěřil, že by jejich ukrývání na tomto místě mohlo pomoci udržet některá fakta v tajnosti navždy. Možná ale na dost dlouhou dobu, aby se mu podařilo vymyslet způsob, jak lze zabránit krveprolití, ke kterému za dávných časů došlo. Možná.

Jeho největší naděje přesto spočívala v pravděpodobnosti, že se Legie v průběhu času skutečně změnila. Že svou změnu jenom nepředstírá. Že na její krutý původ bylo zapomenuto a že pátrání po její minulosti je víceméně určitým reflexem, ne odhodlaným návratem, jak to ostatní Legie již dříve učinily.

Kdesi hluboko v jeho mysli nepřestávalo Kouře hlodat pokušení, že by se měl řídit vlastním rozumem, přivést kapitána Černé legie sem a všechny ty knihy mu předat. Kdyby jenom věděl, jak by na celou pravdu reagoval.

Kapitola třicátá:
Povstání v Tagliu

Do Taglia jsme dorazili za úsvitu o několik dnů později. Všichni jsme byli na pokraji zhroucení. Labuť a jeho přátelé na tom byli snad ještě hůře než ostatní. Jejich obyčejní koně byli naprosto zničeni. „Myslíš si, že se Prahbindrah bude hodně zlobit, že jsem se nedržel úmluvy?“ zeptal jsem se Labutě.

Labuťovi zbylo ještě dost energie na to, aby byl uštěpačný. „A co si sakra myslíš, že může udělat? Hodí ti brouka za košili? Přejde to a bude se usmívat. Když si chceš dělat starosti, tak kvůli Ženě. To ona ti může dělat potíže. Pokud ti je vůbec někdo bude dělat. Neuvažuje vždycky… správně.“

„Kněží,“ řekl Čepel.

„Jo. Dávej si pozor na kněží. Od chvíle, kdy jste připluli, se drží stranou. Zatím jim nezbývalo nic jiného než se podvolit. Můžeš se ale vsadit, o co chceš, že o všem důkladně přemýšlejí. A jakmile zaujmou nějaké stanovisko, začnou se do celé záležitosti vměšovat.“

„Co měl Čepel za problémy s kněžími?“

„To nevím. A ani to nechci vědět. Ale jsem tady už dost dlouho, abych si začínal myslet, že má asi pravdu. Světu by se určitě ulehčilo, kdybychom jich pár utopili.“

Jedna z věcí, která činila celou situaci po vojenské stránce až úžasně nemožnou, byla naprostá absence jakéhokoli opevnění. Samotný Taglios se rozpínal všemi směry, bez jakékoli myšlenky na obranu.

Lidé, kteří za sebou měli několik století bez válek. Nepřítel se zkušenými armádami podporovanými mocnými čaroději. A mně na vymyšlení způsobu, jak by ti první mohli porazit ty druhé, nezbýval více než jeden měsíc.

Nemožné. Jakmile hladina řek poklesne tak, aby je nepřátelské armády mohly překročit, vypukne učiněný masakr.

„Už ses rozhodl, co uděláš?“ zeptal se mě Labuť.

„Jo, ale Prahbindrahovi se to nebude líbit.“

To ho překvapilo. Nic jsem mu nevysvětloval, nechal jsem ho jeho starostem. Odvedl jsem své muže do kasáren a poslal Labutě, aby ohlásil náš návrat. Když jsme sesedli, za zájmu nejméně poloviny mužů Legie, kteří dychtivě čekali, jestli se něco nového nedoslechnou, Murgen řekl: „Řekl bych, že Skřet se už rozhodl.“

Našeho malého čaroděje evidentně něco užíralo. Celou cestu zpátky do Taglia byl zádumčivý a odměřený. Teď byl jeden velký úsměv. Svým sedlovým brašnám nevěnoval žádnou větší pozornost.

„Udělali jsme velký pokrok, zatímco jste byli pryč, Kapitáne,“ oznámil mi Mogaba. „Až se na to budeš cítit, podám ti hlášení.“ Jeho otázka zůstala nevyslovena.

Neviděl jsem žádný důvod, proč bych mu na ni neměl odpovědět. „Nemůžeme proniknout. Dostali nás. Nezbývá nám než bojovat, nebo se vrátit zpátky.“

„Pak nemáme na výběr, nemám pravdu?“

„Řekl bych, že jsme na výběr nikdy ani neměli. Musím si to ale ještě rozmyslet.“

Přikývl na srozuměnou.

Než jsem se ale začal věnovat svým povinnostem, rozhodl jsem se prohlédnout raněné. Paní se zotavovala vskutku velice rychle. Modřiny jí však na krase rozhodně nepřidávaly. Cítil jsem se zvláštně, když jsem ji prohlížel. Od oné noci na kopci v dešti toho moc nenamluvila. Znovu hodně přemýšlela.

Mogaba mi toho měl o svých rozpravách s náboženskými vůdci z Taglia a nápadech na záminku k sestavení armády hodně co říct. V jeho návrzích jsem nenacházel nic, s čím bych mohl nesouhlasit. „Je tady ještě jedna věc,“ řekl Mogaba. „Kněz jménem Jahamaraj Jah, muž číslo dvě v kultu Shadar. Má dceru, o které se domnívá, že umírá. Vypadá to jako vhodná příležitost, jak získat dobrého přítele.“

„Nebo někoho pořádně naštvat.“ Nikdy nepodceňujte sílu lidského nevědku.

„Jednooký ji viděl.“

Podíval jsem se na toho malého šarlatána. „Řekl bych, že je to slepé střevo, Felčare," oznámil mi. „Zatím to nezašlo moc daleko, ale tihle šašci nemají o podobných věcech ani potuchy. Snažili se z ní vyhnat zlé démony."

„Už roky jsem nikoho neotevřel. Kolik zbývá času, než praskne?"

„Přinejmenším den. Pokud ovšem nebude mít smůlu. Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych jí ulevil od bolesti."

„Podívám se na to cestou z paláce. Připrav mi mapku… ne, bude lepší, když půjdeš se mnou. Mohl by ses mi hodit." Spolu s Mogabou jsme se začali strojit na audienci u dvora. Paní měla učinit totéž.

Později se pro nás zastavil Labuť, jehož zevnějšek v zásadě žádné změny nedoznal, aby nás odvedl k princi. Musím se přiznat, že jsem neměl chuť na nic jiného než si zdřímnout. Rozhodně jsem neměl náladu na politické hrátky. Ale šel jsem.

Obyvatelé města se mezitím doslechli, že nadešel okamžik rozhodnutí. Všichni byli v ulicích, aby si nás mohli prohlédnout. Přesto všude kolem panovalo až děsivé ticho.

Ve všech těch očích jsem viděl strach. Ale taky naději. Byli si dobře vědomi rizika, které jim hrozilo. A možná i šancí. Byla škoda, že si nedokázali uvědomit, že bojiště není zápasnický ring.

V jednu chvíli vykřiklo nějaké dítě. Po zádech mi přeběhl mráz. Doufal jsem, že to nebylo špatné znamení. Když jsme se blížili k Trogu, z davu vystoupil jakýsi stařec a něco mi vtiskl do dlaně. Pak se uklonil a pozpátku se vrátil na své místo.

Byl to odznak Legie ze starých časů. Důstojnický odznak, možná kořist z nějaké dávno zapomenuté bitvy. Připíchl jsem si ho poblíž svého odznaku s umrlčí lebkou Lovce duší vydechující plameny, který jsme si ponechávali, přestože jsme již nadále nesloužili Lapeným ani říši.

Paní a já jsme se oblékli do svých nejlepších šatů. V praxi to znamenalo, že já jsem na sobě měl úbor vyslance a ona císařské šaty. Lidé v ulicích byli naším vzezřením doslova ohromeni. Mogaba vedle nás vypadal jako nějaký poskok a Jednooký jako vyvrhel vytažený ze dna nejhoršího brlohu té nejhorší chudinské čtvrti. Ten jeho zatracený klobouk. Tvářil se zhruba stejně nadšeně jako slimák.

„Herectví,“ řekla mi Paní. Moje stará průpovídka, byť podána poněkud jinak. „V politice a bitvě je naší největší zbraní herectví.“

Pomalu se začínala probouzet k životu. Řekl bych, že ji ti snědí mužíci museli pořádně naštvat.

Měla pravdu. Herectví a magie měly představovat naše hlavní nástroje ještě víc než obvykle. Pokud jsme se měli postavit zkušeným armádám Pánů stínů a porazit je, pak jsme museli triumf založit na představivosti nepřátelských vojáků. Obvykle totiž trvá celou věčnost, než se vám podaří dát dohromady armádu, která bude disponovat dostatkem sebedůvěry, aby dokázala porazit jakéhokoli nepřítele bez ohledu na šance na úspěch.

*

Přestože jsme měli zpoždění, choval se Prahbindrah Drah jako laskavý a vlídný hostitel. Nabídl nám takové pohoštění, že se s podobným už asi nikdy nesetkám. Po jídle pro nás měl nachystáno zábavní představení. Tanečnice, polykači mečů, iluzionisté a muzikanti, jejichž umění znělo mému sluchu příliš cize, než abych jej dokázal patřičně ohodnotit. Nijak nepospíchal na odpověď, kterou si byl vlastně jistý. Během onoho odpoledne mě Labuť představil celému zástupu místních význačných mužů. Byl mezi nimi i Jahamaraj Jah. Řekl jsem Jahovi, že bych se chtěl co nejdříve podívat na jeho dceru. Vděk, který se tomu muži objevil ve tváři, byl až zarážející.

Jinak jsem představeným mužům nevěnoval žádnou pozornost. Nehodlal jsem jednat ani s nimi, ani jejich prostřednictvím.

Dlouho očekávaný okamžik nakonec nadešel. Byli jsme pozváni stranou do soukromé místnosti. Jelikož jsem si s sebou přivedl dva ze svých důstojníků, Prahbindrah učinil totéž. Jedním z nich byl podivín Kouř, kterého princ představil celým titulem, jenž mi byl přeložen jako Pán ochránců veřejné bezpečnosti. Ve skutečnosti to znamenalo, že je velitelem městského hasičského sboru.

Jenom Jednookému se nepodařilo zachovat si vážný výraz.

Druhým Prahbindrahovým poručíkem byla jeho tajemná sestra. Když takhle stáli vedle sebe, bylo zcela očividné, že je starší a

pravděpodobně také houževnatější než její bratr. Přestože byla rovněž honosně oblečena, vypadala jako po flámu.

Když se Prahbindrah zeptal na můj doprovod, představil jsem Mogabu jako velitele pěšího oddílu a Paní jako náčelnici štábu. Představa ženy-vojáka ho udivila. Zajímalo by mě, jak moc by se divil, kdyby znal její minulost.

Paní samotné se podařilo překvapení nad svou funkcí dobře skrýt. „V Legii nenajdete nikoho schopnějšího." Bylo to konstatování určené nejenom Prahbindrahovi, ale i jí. „Snad jen s výjimkou Kapitána. Každý post zastává člověk, který ho je hoden."

Labuť tlumočil. Částečně přitom otupil ostří Prahbindrahovy odpovědi, o níž jsem se domníval, že je v podstatě nabídkou omezené dohody. Jeho sestra se zdála fungovat jako poradce.

„K věci," řekl jsem Labuťovi. „Jestliže máme zastavit nepřátelskou invazi, pak nám již nezbývá mnoho času."

Labuť se usmál. „Rozhodli jste se tedy nabídku přijmout?"

Nikdy jsi o tom ani na vteřinu nepochyboval, ty parchante. „Nedělej si ale příliš vysoké naděje. Předložím vám protinabídku. O jejích podmínkách nejsem ochoten diskutovat."

Labuťův úsměv zmizel. „Nerozumím."

„Prohlédl jsem si území a promluvil si se svými lidmi. Většina z nich si přeje pokračovat dál. Všichni dobře víme, co musíme udělat, abychom se do Chatováru dostali. To znamená, že uvažujeme o splnění úkolu, který nám váš princ nabídl. Pokud ale nepřistoupíte na naše podmínky, pak od celé věci dáváme ruce pryč. Přelož mu to, já mu pak ty špatné zprávy podrobně popíšu."

Labuť princi má slova přetlumočil. Prahbindrah nevypadal nadšeně. Jeho sestra se tvářila, jako by se na nás chtěla na místě vrhnout. Labuť se na mě podíval. „Tak do toho."

„Jestli mám vést armádu, kterou bych musel vybudovat úplně od základů, chci k tomu mít veškerou pravomoc. Já budu šéf a nikdo nebude mít právo do mých rozhodnutí jakkoli zasahovat. Žádné politické pletichy. Žádné kultovní spory. Dokonce ani princova vůle nebude mít po dobu trvání kontraktu vyšší vliv. Nevím, zda v taglijštině existuje slovo, kterým by se dalo přesně vyjádřit to, co chci. Ani v růžovštině mě žádné takové nenapadá. V Démantových

městech se pozici, které se dožaduji, říká ‚diktátor'. Volí ho vždy ve stejnou dobu na jeden rok. Řekni mu to."

Jestli byl Prahbindrah nadšený? Ale samozřejmě. Byl právě tak nadšený jako kterýkoli jiný princ v jeho pozici. Vyzkoušel na mě právnické kličky se všemi těmi jestli, a, pokud a ale. Hodně jsem se při tom nasmál.

„Říkal jsem, že nebudu o ničem jednat, Labuti. A myslel jsem to vážně. Jediná šance, kterou podle mého názoru máme, spočívá v tom, že to, co bude třeba, uděláme tehdy, kdy to bude třeba. A ne po šesti týdnech, až se urovná pocuchané peří, proberou zvláštní zájmy a rozdají se úplatky."

Na Mogabově tváři se objevil ten největší úsměv, jaký jsem u něj kdy viděl. Bylo vidět, že se báječně baví. Možná si vždycky přál právě takovýmto způsobem mluvit se svými pány v Gea-Xle.

„Podle toho, co jsem slyšel, poklesnou hladiny řek během pěti týdnů natolik, aby armády Pánů stínů mohly překročit Hlavní řeku," řekl jsem. „V jejich řadách nebudou panovat žádné vnitřní problémy, které by je mohly zpomalit. V ruce budou držet všechny trumfy. S výjimkou jednoho, Černé legie. Jestli si tedy Prahbindrah chce zachovat alespoň minimální naději na vítězství, pak mi musí poskytnout nástroje, které potřebuju. Pokud to tak nebude, odejdu. Najdu si nějaký jiný způsob, svět se kvůli tomu nepřestane otáčet."

Labuť znovu přetlumočil má slova. Seděli jsme naproti sobě a tvářili se tvrdě, profesionálně a tvrdohlavě. Paní a Mogaba si vedli skvěle. Já jsem se trochu obával, že bych to všechno mohl pokazit svou nervozitou. Ale nestalo se. Prahbindrah se ani nepokusil mou slabinu odhalit. Přel se, to ano, ale nikdy tak usilovně, abych mohl ztratit rozvahu a vybuchnout. Nepovolil jsem ani o píď. Opravdu jsem byl přesvědčen, že naše jediná šance spočívá v naprostém vojenském diktátorství. A díky Žabákovi jsem měl také některé důvěrné informace.

„Hele, Labuti, jsou snad tihle lidé v ještě větších problémech, než přiznali?"

„Cože?" zeptal se a vrhl nervózní pohled po rarachovi.

„Tvůj šéf se mi nesnaží nic rozmluvit. Používá jenom právnické kličky, politikaření, mrhá časem. Mám takový pocit, že hluboko

uvnitř je vyděšený k smrti. Souhlasí se mnou. Jenom si nepřeje rozhodovat mezi dvěma zly, protože by pak se svou volbou musel žít.“

„Jo. Možná. Po tom, co jsme jim loni v létě provedli, budou Pánové stínů obzvláště krutí. Možná z nás udělají exemplární příklad.“

„Budu chtít veterány z té války. Uděláme z nich velitele jednotlivých oddílů. Za předpokladu, že já budu vrchním velitelem.“

„V taglijštině existuje jedno archaické slovo, které v podstatě znamená vojevůdce. Dostaneš to, co chceš. Bylo to projednáno v radě. Vysokým kněžím se to sice nelíbí, ale nemají žádnou jinou volbu. Kněží by byli první, koho by Pánové stínů pobili, pokud by zvítězili. Vojevůdce má právo uzavřít jakoukoli dohodu, jakou bude muset. Oni jsou vážně vyděšení, člověče. Starosti si můžeš začít dělat až potom, co vyhraješ.“

Nemusel jsem tedy dělat vůbec nic, jenom sedět a čekat. Ale o tom mě ujistil už Žabák, než jsem se na jednání vůbec vydal. Ten zatracený rarach se zašklebil a mrkl na mě. Den se pomalu změnil v noc a my si museli dát další jídlo. Náš pakt jsme ale nakonec úspěšně uzavřeli.

Bylo to poprvé od doby, kdy jsme opustili Jalovec, co měla Legie opravdový úkol.

Nebo obráceně.

Prahbindrah chtěl znát mé plány. Nebyl hloupý. Věděl, že Mogaba pracoval dvacet hodin denně.

„Především připravit velkou efektní podívanou pro skupinu, která překročí Hlavní řeku. Zároveň ale budeme nabírat a cvičit nové lidi na horší časy. Za předpokladu, že si poradíme s první skupinou. Když už jsme u toho, uděláme si představu o tom, jaké zdroje máme k dispozici a jak je co nejlépe využít. Vymýtíme nepřátelské agenty tady a pokusíme se nasadit naše vlastní na druhou stranu. Seznámíme se s terénem, kde může dojít k bitvě. Labuti, pořád slyším, jak málo času nám zbývá do poklesu hladin řek. Jak dlouho ten pokles vydrží? Jak dlouho to bude trvat, než se bude tahle perioda opakovat?“

Labuť znovu přetlumočil, co jsem říkal. „Takových šest až sedm měsíců nebude dost deště, aby se brody znovu zaplavily,“ řekl poté.

„A dokonce i po příchodu období dešťů se dají ve vhodnou dobu překročit ještě tak dva až tři měsíce.“

„Úžasné, takže teď jsme uprostřed bezpečného období.“

„Tak nějak. Možná nám zbývá víc než jen pět týdnů. Je to jen hrubý odhad.“

„Na to nemůžeme spoléhat. Řekni mu, že budeme od státu potřebovat hodně pomoci. Budeme potřebovat zbraně, zbroj, koně, potravinové příděly, valníky a další vybavení. Potřebujeme soupis všech mužů ve věku od šestnácti do pětačtyřiceti let, kde budou uvedeny jejich dovednosti a povolání. Chci vědět, koho mám nechat odvést do armády, když nebudu mít dostatek dobrovolníků. Kromě toho taky budu potřebovat soupis dostupných zbraní a vybavení. A seznam opevnění a míst, která lze použít jako pevnosti. Od loňského léta bys toho měl o takových věcech hodně vědět. Umíš psát místním jazykem, Labuti?“

Vrboun přetlumočil mé požadavky a pak řekl: „Ne, nerozumím jejich abecedě. Samozřejmě jsem se taky nikdy neučil číst ani psát růžovštinou,“ zašklebil se. „Ani Sáhoun.“

„A Čepel?“

„Žertuješ?“

„Výborně. Najdi mi někoho, kdo umí psát. Nebude mi vadit, když to bude někdo z Radishiných špehů. Dvě mouchy jednou ranou. Chci, abyste mi ty a ten, koho mi vybereš, byli pořád při ruce, dokud se zdejší jazyk nenaučím. Dobře. Hned teď bych ale potřeboval, abyste rozšířili zprávu, že se dobrovolníci mají shromáždit na náměstí Chandri.“ Náměstí Chandri bylo poblíž našich kasáren a bylo jedním z největších v celém městě. „Ať si s sebou přinesou všechny zbraně, jaké mají. Vybereme jich dva a půl tisíce a okamžitě s nimi zahájíme výcvik, a zbytek zapíšeme pro pozdější nábor.“

„Možná jsi až příliš optimistický.“

„Myslel jsem si, že tihle lidé jsou dychtiví po boji.“

„To ano. Ale zítra je svatý den kultů Gunni. To se týká čtyř desetin nižších tříd. A když oni přestanou pracovat, pak nemůže nic dělat ani nikdo jiný.“

„Ve válce neexistují svátky. Radši by si na to měli zvyknout teď hned. Když nepřijdou, budou to mít těžší. Zůstanou pozadu. Řekni

princi, ať nechá rozhlásit, že kdo vstoupí do armády jako první, ten se dostane nejvýš. Ale všichni budou muset začít od píky. Dokonce i on, pokud se nechá naverbovat. Neznám strukturu zdejších tříd a ani mě nijak nezajímá. Pro mě za mě může princ nosit kopí a farmář může velet celé legii, pokud právě v tom budou oba nejlepší.“

„Tenhle přístup vyvolá celou řadu problémů, Kapitáne. A i když tě zvolí za boha, budeš muset kolem kněží chodit velice opatrně.“

„Poradím si s nimi, pokud to bude nutné. S politikou si pravděpodobně poradím. Dokážu zkroutit ruce i urovnat naježenou srst, když je to zapotřebí, ačkoli to nebude to hlavní, čím se budu zabývat. Řekni princi, že by se měl občas ukázat v našich ubikacích. Všechno půjde snáz, když si lidé budou myslet, že je součástí všeho dění.“

Labuť a Princ spolu chvíli rozmlouvali. Radisha se na mě podívala zkoumavým pohledem a pak se usmála, z čehož jsem usoudil, že pochopila, k čemu se chystám. Ďábel v mém nitru mě přinutil mrknout.

Její úsměv se rozšířil.

Rozhodl jsem se, že bych se toho měl o ní dozvědět víc. Ne proto, že by mě přitahovala, ale protože jsem se domníval, že by se mi mohl její způsob uvažování zamlouvat. Mám rád lidi se zdravě cynickým přístupem.

Starý Kouř, takzvaný velitel hasičů, nedělal celý večer nic jiného, než že střídavě usínal a znovu se probouzel. Jelikož ani mně není cynismus cizí, označil bych ho za typického funkcionáře. Ti nejlepší se drží stranou a do ničeho se nemíchají. S výjimkou mne samotného, pochopitelně.

„Zbývá vyřešit ještě jednu otázku,“ řekl jsem Labuťovi. „Financování. Služby Černé legie vás nepřijdou levně. Nemluvě o vybudování, vyzbrojení, vycvičení a udržování armády.“

Labuť se znovu zašklebil. „Peníze pro vás mají přichystané, Kapitáne. Začali je shromažďovat, jakmile se poprvé doslechli o proroctvích předpovídajících váš příchod. Nebude to žádný problém.“

„Vždy to je problém.“

Usmál se. „Nepůjde utrácet tak, jako by jejich pokladnice byla bezedná. Za finance je zodpovědná Žena. A ta je pověstná svou skoupostí.“

„To je v pořádku. Zeptej se prince, jestli je ještě něco jiného, co by teď potřeboval. Čeká mě spousta práce.“

A tak jsme diskutovali ještě další hodinu, v podstatě o ničem podstatném. Prahbindrah a Radisha jenom chtěli získat lepší představu o tom, co plánuji, a udělat si jasnější obrázek o mé povaze a schopnostech. Udělit cizinci moc rozhodovat o bytí či nebytí jejich státu pro ně pochopitelně představovalo dost závažné rozhodnutí.

Byl jsem čím dál netrpělivější. Taky jsem ale byl na sebe hrdý, protože jsem dokázal svou netrpělivost ovládnout.

*

Když jsme kráčeli prázdnými a temnými ulicemi zpátky k domovu, zeptal jsem se Paní: „Můžeme se spoléhat na Měnivcovu pomoc?“

„Udělá, co mu řeknu.“

„Jsi si jistá?“

„Ne úplně. Nicméně to tak aspoň vypadá.“

„Mohl by trochu prozkoumat zemi Pánů stínů? Změnit se v něco, co létá?“

„Možná,“ usmála se. „Ale nebude mít dost síly na to, aby unesl i tebe. A já tě znám. Nevěřil bys hlášení od kohokoli jiného než od sebe sama.“

„No…“

„Budeš to muset risknout. Důvěřuj mu tolik, jak se odvážíš. Bude mi sloužit, když mu přikážu. Ale není to můj otrok. Teď už má vlastní cíle, které se ale nemusejí shodovat s těmi tvými.“

Napadlo mě, že nastal příhodný okamžik nakousnout téma, kterému jsem se vyhýbal od chvíle, kdy jsem ji nad městem Gea-Xle nachytal, jak si hraje s ohněm v poháru. „A tvé vlastní obnovené schopnosti?“

Má otázka ji nijak nevyvedla z klidu. „Děláš si srandu? Skřeta bych mohla potrápit jedině tak, že bych se k němu připlížila zezadu a

udeřila ho kladivem. Jinak jsem naprosto k ničemu. Dokonce i malé schopnosti je nutné pravidelně procvičovat, aby byly k něčemu dobré. A na procvičování nemáme čas.“

„Řekl bych, že všichni prostě uděláme to, co bude v našich silách.“

„Mám několik nápadů, jak se zbavit problémů vyplývajících z náboženských konfliktů,“ řekl Mogaba. „Alespoň dočasně.“

„Když už o tom mluvíme, musím se podívat na dceru toho kněze. Jednooký, budu potřebovat tvou pomoc. Pokračuj, Mogabo.“

Jeho představa byla dost přímočará. Shromáždíme vlastní armádu bez ohledu na náboženství a použijeme ji jako obranu před hlavním úderem Pánů stínů. Jednotlivé kulty bychom zároveň vyzvali, aby postavily svá vojska, která by čelila druhému sledu nepřátelských sil. Přitom bychom se ale nevzdali práva na vrchní velení.

Začal jsem se smát. „Měl jsem dojem, že chceš zopakovat debakl z loňského léta, když…“

„Nic je neodzbrojí důkladněji než selhání a ukázka jejich neschopnosti. Myslel jsem si, že bychom jim měli dát příležitost.“

„To se mi líbí. Připravím několik otázek pro rekruty, které nám při odvodu pomohou udělat si představu o jejich náboženských vazbách a toleranci. Teď mi ale řekni, kde najdu toho kněze Jahamaraje Jaha.“

Kapitola třicátá první:
Taglios: výcvikový tábor

Od chvíle, kdy jsem se naposledy odvážil k vnitřní chirurgii, uběhla už pěkná řádka let. Než jsem začal, byl jsem celý roztřesený a plný pochybností. Nakonec ale přece jenom zvítězily staré návyky a ruce se mi zklidnily. Jednooký zkrotil přirozenou bujnost a soustředil své nadání výhradně na kontrolu krvácení a tlumení bolesti.

„Nemůžu ani uvěřit, že to šlo tak snadno," řekl jsem mu, když jsem si myl ruce. „Nic takového jsem nedělal v podstatě od doby, kdy jsem byl ještě mladý pulec."

„Dostane se z toho?" zeptal se Jednooký.

„Měla by. Pokud nenastanou komplikace. Chci, aby ses tady každý den zastavil a zkontroloval, jak se jí vede."

„Hele, Felčare, dostal jsem takový nápad. Proč mi nekoupíš koště?"

„Cože?"

„Kdybych zrovna neměl nic jiného na práci, mohl bych zametat."

„Taky si jedno pořídím." Stručně jsem si prostřednictvím Žabáka promluvil s rodiči dívky a vysvětlil jim, co je třeba dělat. Jejich vděčnost neznala mezí. Pochyboval jsem ale, že jim vydrží dlouho. Lidé už jsou prostě takoví. Když jsme se ale chystali odejít, řekl jsem otci: „Až budu potřebovat, tak se ozvu."

„Kdykoli."

„Nebude to nic triviálního. Až nadejde čas."

Pochopil mě. Když souhlasně přikyvoval, tvářil se zachmuřeně.

Právě jsme se chystali vyjít na ulici, když Jednooký zavolal: „Zastav."

Podíval jsem se směrem, kterým ukazoval, a spatřil tři mrtvé netopýry srovnané do rovnostranného trojúhelníku. „Možná si ti chlapi nevymýšleli.“ Mrtvolky netopýrů byly celé rozdrásané.

Kdesi poblíž zakrákala vrána.

„Přijmu pomoc, odkud ji budu moci dostat,“ zamumlal jsem si pod vousy. „Dokázal bys pomocí netopýrů sledovat lidi?“ zeptal jsem se nahlas.

Jednooký se na okamžik zamyslel. „Já ne. Ale může to být možné. Přestože nejsou právě nejchytřejší.“

„To je všechno, co jsem potřeboval vědět.“ Kromě toho, kdo ty netopýry řídí. Pánové stínů, předpokládal jsem.

Začal další dvacetihodinový den. Když jsem neměl na práci nic jiného, snažil jsem se naučit místní jazyk. Když člověk ovládá několik jazyků, pak jsou ty ostatní už jednoduché. Nebo alespoň jednodušší.

Snažili jsme se to co nejvíce zjednodušit. Všechno nasvědčovalo tomu, že k hlavnímu překročení řeky použijí Pánové stínů brod Ghoja. Obranu ostatních brodů jsem tedy přenechal vůdcům kultů a sám jsem se soustředil na to, co jsem k zastavení hlavního voje považoval za nezbytné. Obával jsem se, že pokud by se mu podařilo řeku překročit a vydat se dál na sever, opakoval by se příběh Labuťova tažení. Jakékoli vítězství by pak bylo příliš drahé.

Začal jsem formováním rámců dvou legií na základě modelu, který za dávných časů používala Démantová města, kdy jejich armády tvořili občané s minimálními válečnými zkušenostmi.

Řetěz velení byl ten nejjednodušší možný. Co do organizace se jednalo o čistě pěší legie. Mogaba byl vrchním velitelem pěších sil a zároveň šéfem první legie. Jeho poručík Ochiba měl na povel druhou legii. Každý z nich měl pod sebou deset Narů, kteří zastávali funkce velitelů oddílů, a každý z nich si z řad taglijských dobrovolníků vybral stovku mužů. Základ každé legie tak tvořilo tisíc mužů, jejichž počet bylo možné rozšiřovat tak rychle, jak se jen Narům bude dařit učit je pochodovat v přímém zástupu. Mogaba dostal pro práci ve štábu přiděleny Chroptila, Lva a Srdce. Nevěděl jsem, k čemu jinému bych mohl ty tři využít. Byli sice odhodlaní, ale jejich praktická hodnota byla dost nízká.

Sindawe se zbývajícími Nary zformoval třetí, výcvikovou a záložní legii, kterou jsem chtěl využít pouze v případě naprostého zoufalství.

Otovi, Jagovi, strážcům a Roiům jsem dal za úkol vybudování kavalerie.

Jiskra, Svíčka, Cletu a ostatní z Opálu a Berylu byli pověřeni správou proviantu a vojenské techniky. Jagův synovec skončil s nimi. On byl další, kdo byl nepotřebný.

Většinou se jednalo o Mogabovy nápady, které vymyslel, zatímco jsem byl na jihu na průzkumu. Ne se všemi jsem souhlasil, ale považoval bych za hřích nevyužít veškeré jeho práce. A kromě toho jsme museli začít jednat. Bezodkladně.

Mogaba své záměry všem důkladně vysvětlil. Sindaweova legie měla dodávat nové lidi pro první dvě jednotky a pomalu se sama měnit v akceschopnou armádu. Nevěřil, že by se nám podařilo zvládnout armádu větší než skládající se ze tří legií, dokud se nám nepodaří vycvičit na dostatečnou úroveň místní obyvatele.

Paní, Skřet, Jednooký a já jsme měli na starosti všechno ostatní. Patřily sem i tak důležité a vzrušující záležitosti jako jednání s Prahbindrahem a jeho sestrou. Dále příprava špionážních operací. Zjištění, zda v Tagliu nežijí nějací místní čarodějové a jakým způsobem je lze případně využít. Příprava strategií. Vymýšlení lstí. Starý dobrý Mogaba mi chtěl nechat práci na štábu a strategii.

Vlastně by to tak nějak mělo být. T en člověk mě svými schopnostmi a kompetencí nepřestával udivovat.

„Skřete, myslím, že by sis měl vzít na starost kontrašpionáž," řekl jsem.

„Cha!" vyprskl Jednooký. „To mu bude sedět."

„Můžeš si půjčit Žabáka, kdykoli ho budeš potřebovat." Rarach nešťastně zaúpěl. Práce rozhodně nebyla jeho koníček.

Skřet nasadil samolibý výraz. „Nic takového nepotřebuju, Felčare."

To se mi nelíbilo, ten skrček určitě něco chystal. Od chvíle, kdy jsme se vrátili z průzkumu, z něj samolibost jenom čišela. To nevěstilo nic dobrého. S Jednookým se byli schopní pohroužit do svých sporů natolik, že dokázali zapomenout na zbytek světa.

Čas měl odhalit, co má za lubem.

„Dělej, jak myslíš," řekl jsem Skřetovi. „Pokud bude všechno v pořádku. Nebezpečné agenty Pánů stínů je potřeba zničit. Ty bezvýznamné pak zpracovat tak, abychom mohli jejich prostřednictvím předávat falešné informace. Musíme si taky dávat pozor na vysoké kněží. Jakmile se jim podaří zjistit, jakým způsobem nám znepříjemnit život, můžeme z jejich strany očekávat potíže. Taková už je lidská povaha."

Paní jsem pověřil přípravou lstí a plánováním. Pro místo, kde jsem se chtěl s nepřítelem utkat, jsem se rozhodl už dlouho předtím, než jsem se mu měl vůbec s čím postavit. Řekl jsem jí, aby promyslela jednotlivé detaily. Byla nesporně lepší stratég než já. Armády impéria vedla s až překvapujícím úspěchem.

Pomalu jsem si začínal uvědomovat, že náplň práce Kapitána spočívá především ve jmenování. Skutečné nadání možná spočívá ve schopnosti vybrat pro daný úkol tu pravou osobu.

Zbývalo nám možná pět týdnů. A čas se pořád krátil. A krátil. A krátil.

Nezbýval nám čas ani na modlitby.

*

Nikdo toho moc nenaspal. Všichni proto byli popudliví a podrážděni. Ale tak už to v našem řemesle chodí. Postupem času se naučíte, jak si na to zvyknout, chápat to. Podle Mogabových hlášení probíhalo na jeho straně všechno výborně. Sám jsem ale nikdy neměl dost času, abych se o tom přesvědčil na vlastní oči. Ota a Jaga byli se svým postupem spokojeni už méně. Jejich branci pocházeli z tříd, které považovaly disciplínu za něco, co přísluší pouze jejich podřízeným. Ota s Jagou se museli často uchýlit i k násilí, aby se jim podařilo muže srovnat. Přišli také s několika zajímavými nápady, mezi něž patřilo začlenění slonů do jezdectva. Z Prahbindrahova sčítání vyplynulo, že pracovních slonů se ve městě nachází několik stovek.

Já jsem většinu času trávil spíše v úloze politika než velitele. Pokud to bylo trochu možné, snažil jsem se své názory prosazovat

přesvědčováním, a nikoli rozkazy, ale dva z vysokých kněží mi ve většině případů jednoduše nedávali jinou možnost. Když jsem řekl černá, oni řekli bílá jenom proto, aby mi tím dali najevo, že se považují za skutečné pány Taglia.

Kdybych na to měl čas, nejspíš bych se s nimi přel donekonečna. Protože tomu tak ale nebylo, nepřistoupil jsem na jejich hru. Pozval jsem si je a jejich hlavní přisluhovače k sobě a v přítomnosti Prahbindraha a jeho sestry jsem jim oznámil, že mě jejich přístup nezajímá, že ho nebudu tolerovat a že od této chvíle si můžou vybrat, jestli dávají přednost plnění mých rozkazů, nebo smrti. Na závěr jsem dodal, že pokud se jim to nelíbí, mohou na mě poslat svého nejlepšího zabijáka. Já je pak na oplátku s potěšením nechám opékat na mírném ohni na jednom z veřejných náměstí.

Mé popularitě to, pravda, moc nepomohlo.

Tak trochu jsem blafoval. Udělal bych, co by bylo nutné udělat, ale ve skutečnosti jsem neočekával, že by to bylo potřeba. Má zjevně násilnická povaha je měla vyděsit, abych tak mohl dokončit úkol. Měl jsem v plánu se jimi začít zabývat až potom, co se mi podaří odvrátit útok Pánů stínů.

Nepřestávat uvažovat pozitivně, to je mé heslo.

Kdybych ale měl za každou minutu, kdy jsem opravdu věřil, že máme nějakou šanci, dostat pecen chleba, nejspíš bych zemřel hlady.

Několik lidí se postaralo, aby se zvěsti o našem sporu roznesly. Zaslechl jsem zprávy, že některé chrámy kvůli nedostatku stoupenců zavřely brány. Jiné musely odvracet útoky rozlíceného davu.

Báječné.

Jak dlouho to mohlo vydržet? Zalíbení těchto lidí v nadpřirozených nesmyslech bylo mnohem staršího data a mělo daleko hlubší kořeny než záliba ve vojenství.

„Co se to sakra stalo?“ zeptal jsem se Labutě, jakmile jsem k tomu měl příležitost. Začínal jsem sice rozumět místnímu jazyku, ale ne natolik, abych chápal náboženské jemnůstky.

„Myslím, že to je Čepelova práce.“ Zdál se být zmatený.

„Jak to myslíš?“

„Od chvíle, co je Čepel tady, nepřestával šířit štvavé nesmysly, že by se kněží měli starat o duše a karmu a nestrkat nos do politiky.

A když se doslechl o tvém rozhovoru s vysokými kněžími, vydal se bez váhání do ulic, aby začal mezi lidmi šířit ‚pravdivý příběh', jak tomu sám říká. Tihle lidé nedají na své bohy dopustit, to by sis měl radši dobře zapamatovat, ale z některých kněží už tak nadšeni nejsou. Obzvláště nemají rádi ty, kteří jim ždímají peněženky."

Zasmál jsem se. „Pověz mu, ať toho nechá," řekl jsem. „Už tak mám dost problémů i bez náboženské revoluce."

„Pravda. Myslím si, že by sis neměl dělat starosti ještě s tímhle."

Ale já jsem si musel dělat starosti se vším. Taglijská společnost byla vystavena extrémnímu stresu, přestože si toho mohl všimnout jedině cizinec. V téhle tradicionalistické a svázané společnosti začalo docházet k příliš mnoha změnám najednou. Neexistovala pohodlná cesta, jak by si na ně mohli zvyknout. Spása Taglia se dala poměrně výstižně přirovnat k jízdě na větrné smršti. Musel jsem jednat hodně opatrně, aby frustrace a strach zůstaly namířeny vůči Pánům stínů.

Uprostřed jednoho z mých čtyřhodinových spánků mě probudil Jednooký. „Jahamaraj Jah je tady. Říká, že s tebou musí teď hned mluvit."

„Přitížilo se jí?"

„Ne, děvče je v pořádku. Myslí si, že se ti musí odvděčit."

„Přiveď ho sem."

Když kněz vstoupil dovnitř, měl ve tváři záludný výraz. Uklonil se a začal mi lichotit jako nějaký pouliční hokynář. Oslovil mě snad všemi tituly, jaké si Taglijští dokázali vymyslet. Včetně Léčitele. Odstranění slepého střeva bylo chirurgickým zákrokem, který byl v této části světa zcela neznámý. Rozhlédl se opatrně kolem, jako by očekával, že ze stěn vyrostou uši. Možná to byla profesionální deformace. Bylo znát, že přítomností Žabáka rozhodně není potěšen.

To znamenalo, že někteří lidé vědí, co je rarach vlastně zač. V duchu jsem si řekl, že si to musím zapamatovat.

„Je bezpečné tady hovořit?" zeptal se. Rozuměl jsem mu i bez tlumočení.

„Ano."

„Nesmím se zdržet příliš dlouho. Budou mě sledovat. Vědí, že ti hodně dlužím, Léčiteli."

Tak přejdi k věci. „Ano?"

„Vysoký kněz kultu Shadar, můj nadřízený, Ghojarindi Ghoj, jehož patronem je Hada, jedním z jejíchž ztělesnění je Smrt, řekl Dětem Hady, že Hada prahne žízní po tvém *ka*.“

Žabák mi jeho slova přetlumočil a dodal: „Hada je bohyní Smrti, Ničení a Zmaru kultu Shadar, kápo. Děti Hady jsou podkultem, jehož členové jsou zasvěcováni prostřednictvím vražd a mučení. Dogma říká, že by se mělo jednat o nahodilé akty bez jakéhokoli smyslu. Ve skutečnosti to ale je tak, že ti, kdo zemřou, se z nějakého důvodu dostali na seznam smrti nejvyššího kněze.“

„Rozumím.“ Usmál jsem se. „A kdo je tvým patronem, Jahamaraji Jahu?“

Také se usmál. „Khadi.“

„Ztělesnění Dobra a Laskavosti, předpokládám.“

„Ale vůbec ne, šéfe. Je to dvojče Hady. A je právě tak odporná. Má prsty v moru, hladomoru, nemocech a jiných podobných věcech. Jednou z hlavních otázek, o které se kulty Shadar a Gunni mezi sebou přou, je, zda jsou Hada a Khadi dvě oddělené bytosti, nebo jsou jenom jednou se dvěma tvářemi.“

„To se mi líbí. Vsadím se, že se kvůli tomu mezi sebou zabíjejí. A kněží se mi diví, když říkám, že je nemůžu brát vážně. Jednooký, myslíš si, že je mé tušení správné, že se tady náš přítel snaží využít svého závazku?“

Jednooký se zachechtal. „Řekl bych, že by se rád stal příštím šéfem kultu Shadar.“

Řekl jsem Žabákovi, aby na něj udeřil zpříma. Kněz bez váhání přiznal, že je nejpravděpodobnějším následovníkem Ghojarindiho Ghoje, aniž by se přitom sebeméně začervenal.

„V tom případě si myslím, že neudělal nic jiného, než že se pokusil využít příležitosti. Řekni mu, že mu děkuji, ale že stále považuji jeho dluh za nevyrovnaný. Také mu řekni, že pokud by se náhodou znenadání stal nejvyšším knězem kultu Shadar, pak bych byl opravdu hrdý, pokud by přivedl své lidi k rozumu a sám by to jeden až dva roky s ambicemi příliš nepřeháněl.“

Žabák přeložil, co jsem řekl, načež knězův úsměv zmizel jako mávnutím kouzelného proutku a jeho rty se svraštily tak, že vypadaly jako malý seschlý ořech. Přesto ale přikývl na srozuměnou.

„Dohlédni na něj, Jednooký. Nechci, aby se dostal do problémů se svým šéfem.“

Sám jsem se odebral vzbudit Skřeta. „Máme problémy s jedním knězem. Člověk jménem Ghojarindi Ghoj na mě poštval zabijáky. Vezmeš s sebou Murgena, vydáte se do Labuťova doupěte, ať tam najde toho nenávistníka, a řeknete mu, aby vám ho ukázal. Je potřeba ho trochu srovnat. Nemusí to být nic pompézního, stačí jen, aby to bylo nepříjemné. Třeba aby se usral k smrti.“

Skřet s naštvaným bručením vstal a vydal se najít Murgena.

Jednooký se Skřetem dávali pozor na rádoby vrahy.

Byli to profesionálové, ale Žabákovi nemohli uniknout. Bylo jich celkem šest. Sebral jsem několik Narů, kteří si v podobných záležitostech libovali, a nechal je vrahy upálit na veřejném náměstí.

Ghojarindi Ghoj zemřel znenadání následujícího dne na následky silného přejedení. Všichni tuto lekci pochopili.

Jejím poselstvím pochopitelně bylo nenechat se chytit.

Nezdálo se, že by se tyto události někoho zvlášť dotkly nebo jej pohoršovaly. Celá záležitost byla chápána tak, že Ghoj zariskoval, prohrál a zaplatil za to. Radisha mi ale přece jenom vnukla několik bystrých myšlenek, zatímco jsme se dohadovali, zda opravdu potřebuju dalších tisíc mečů, a hlavně sto tun dřevěného uhlí, o které jsem požádal.

Vlastně jsme se už ocitli ve fázi hraní vzájemných her. Požádal jsem o sto tun, ačkoli jsem chtěl jenom deset. Počítal jsem totiž s tím, že se to celé neobejde bez dohadování, protestů a následného ústupku, po němž ale i tak dostanu více, než jsem ve skutečnosti potřeboval.

Všichni branci měli vlastní výstroj. Zbraně, které jsem si nejvíce přál financovat ze strany státu, lze civilistům jen těžko popsat. Už tak jsem měl dost velké problémy přesvědčit Mogabu o užitečnosti lehké kolové artilerie.

Po pravdě řečeno jsem si jí sám nebyl příliš jistý. Její význam záležel na tom, co udělá nepřítel. Pokud by se zachoval tak jako předtím, pak by nám artilerie nebyla k ničemu. Mým vzorem ale byla legie Démantových měst. Její vojáci s sebou tahali lehké vrhací stroje, s jejichž pomocí se jim dařilo narušovat nepřátelskou formaci.

Ale, jaképak starosti. Některé věci lze jednoduše vyřešit tak, že ostatním připomenete, kdo tady rozhoduje.

Mogabovi to nevadilo.

Podle odhadů nám do začátku invaze zbývalo zhruba sedmnáct dnů. V ten den se za mnou zastavila Paní. „Budeš připravena?“ zeptal jsem se.

„Už teď jsem téměř připravena.“

„Jedno pozitivní hlášení ze sta. Potěšila jsi mě.“

Podívala se na mě zvláštním pohledem. „Viděla jsem Měnivce. Byl na druhé straně řeky.“ Jednooký a Skřet měli ve špionážním řemesle jen málo štěstí. To bylo z největší části způsobeno tím, že Hlavní řeka byla prostě nepřekročitelná. Na nedostatek dobrovolníků si rozhodně stěžovat nemohli.

Co se týče vyčištění Taglia od agentů Pánů stínů, netrvalo jim to ani deset dnů. Pozabíjeli celou bandu malých snědých mužíků a nechali naživu jen několik rodilých Taglijských. Dodávali jsme jim spoustu pravdivých informací v kombinaci s několika málo falešnými, které měly Pány stínů přesvědčit, že nejvhodnější bude řeku překročit právě tam, kde jsem si to přál.

„Aha. A podařilo se mu zjistit něco, co bychom chtěli slyšet?“

Usmála se. „Podařilo. Tvé přání se ti splnilo. Jejich hlavní síla překročí řeku přes brod Ghoja. A oni sami armády nepovedou. Jeden druhému nevěří natolik, aby nechali domácí základny bez dozoru.“

„Nádhera. Najednou začínám mít pocit, že přece jenom budeme mít nějakou šanci. Možná jenom jedna ku deseti, ale šanci.“

„A teď ty špatné zprávy.“

„Nic jiného jsem asi ani čekat nemohl. O co jde?“

„Posílají o pět tisíc mužů víc. Deset tisíc přes brod Ghoja, po tisícovce přes brody Theri a Vehdna-Bota a zbytek přes Numu. Dozvěděla jsem se, že brod Numa bude možné překročit o dva dny dříve než Ghoju.“

„To je špatné. Až na nás zaútočí, mohlo by za našimi zády být tři tisíce nepřátelských vojáků.“

„To také budou, pokud to nejsou imbecilové.“

Zavřel jsem oči a představil si mapu. Brod Numa měl obsadit Jahamaraj Jah se Shadary. Jeho dva a půl tisíce kultistů se mu

podařilo shromáždit jen s nejvyšším úsilím. Většina Shadarů chtěla počkat a vstoupit do naší ekumenické armády. Tři tisíce zkušených válečníků ho muselo zákonitě převálcovat.

„Jezdectvo?“ zeptal jsem se. „Jah by na ně mohl počkat na břehu řeky, zdržet je co nejdéle a pak začít ustupovat. Ve chvíli, kdy by se nepřátelskému vojsku téměř podařilo prolomit jeho odpor, mohlo by ně zaútočit naše jezdectvo z boku.“

„Přemýšlela jsem o tom, že by se tam přesunula Mogabova legie, zničila je a pak se vrátila zpátky k brodu Ghoja. Ale máš pravdu, jezdectvo by bylo efektivnější. Myslíš, že to Ota s Jagou zvládnou?“

Nemyslel jsem si to. Měli dost problémů udržet si velení. Bez tvrdohlavých Roiů, kteří si v případě potřeby dokázali násilím vynutit poslušnost, by se jejich armáda podobala putovnímu cirkusu. „Chceš se toho ujmout? Máš zkušenosti s polním velením?“

Tvrdě se na mě podívala. „A ty jsi byl kde?“

Pravda, býval jsem svědkem jejích dovedností dost často.

„Chceš se toho ujmout?“

„Pokud chceš, abych to udělala.“

„Sežehni mě na škvarek plamenem svého entusiasmu. Dobře. Nikomu ale až do poslední chvíle nic neřekneme. A Jahamarajovi Jahovi neprozradíme vůbec nic. Když nebude vědět, že je pomoc na cestě, bude se snažit daleko víc.“

„Dobře.“

„Nějaké další zprávy od našeho zřídka vídaného přítele?“

„Ne.“

„Co je to za ženu, která cestuje s ním?“

S odpovědí zaváhala o zlomek vteřiny déle, než měla. „Já nevím.“

„To je zvláštní. Zdálo se mi, že jsem ji už někde viděl. Jenom si nemůžu vybavit kde.“

Pokrčila rameny. „Po nějakém čase ti každý člověk připomíná někoho, koho jsi už jednou viděl.“

„Koho ti připomínám já?“

Nezaváhala ani na okamžik. „Gastrara Telsara z Novok Debrakenu. Hlas je jiný, ale srdcem si jste k nerozeznání podobní. Také měl ve zvyku moralizovat a debatovat sám se sebou.“

Jak jsem jí mohl odporovat? Nikdy jsem o tom chlapíkovi neslyšel.

„Jednou to s moralizováním trochu přehnal. Můj manžel ho nechal stáhnout z kůže.“

„Ty si myslíš, že ta záležitost s Ghojou se týkala moralizování?“

„Ano. Myslím, že sis po tom činu prošel peklem. Šlo o čistý zisk. Jsi už natolik chytrý, abys nepřátele nejprve přemohl, a pak teprve naříkal.“

„Nemyslím si, že bych s tebou chtěl hrát tuhle hru.“

„To ani nemusíš. Potřebuji něco z tvého času, aby ti krejčí mohli vzít míry.“

„Na co? Už mám jednu přepychovou uniformu.“

„Ne takovouhle. Tahle ti pomůže vylekat nohsledy Pánů stínů. Je to součást taktiky.“

„Výborně. Kdykoli. Mohu přitom pracovat. Bude Měnivec přítomen bitvě u brodu Ghoja?“

„O tom se přesvědčíme až ve chvíli, kdy k ní dojde. Nic neříkal. Povídala jsem ti, že sleduje vlastní plány.“

„Nevadilo by, kdyby ses na ně mohla trochu podívat. Dovolil ti to?“

„Ne. Mogaba na dnešek chystá cvičnou bitvu mezi legiemi. Přijdeš?“

„Ne. Budu se handrkovat s Radishou o další dopravní vozy. Podařilo se mi od ní získat dřevěné uhlí, teď ho musím dostat sem.“

„Za mých časů bývaly věci jinak,“ zavrčela.

„Měla jsi víc síly.“

„To je pravda. Pošlu ti krejčí a šičky.“

Zamyslel jsem se, co asi tak měla na mysli… Cože? Viděl jsem to? Co to bylo? Opravdu hodila bokem, když odcházela? Zatraceně. Musel mě šálit zrak.

*

Další týdenní hodnotící schůze. „Jak vypadá záležitost s netopýry?“ zeptal jsem se Murgena.

„Cože?“ Evidentně jsem ho zaskočil nepřipraveného.

„Sám jsi ten problém nadnesl. Myslel jsem, že se o něj budeš dál zajímat.“

„Už delší čas jsem žádného neviděl.“

„Výborně. To znamená, že se Skřetovi s Jednookým podařilo odstranit ty správné lidi. Ze svého místa mám dojem, že všechno probíhá hladce. Možná rychleji, než jsme měli důvod očekávat.“ Protentokrát jsem neměl žádné individuální stížnosti. Paní si našla čas, jak pomoci Otovi a Jagovi zastrašit jejich domýšlivé jezdce. „Mogabo?“

„Podle toho nejnepříznivějšího odhadu nám zbývá dvanáct dnů. Je na čase zřídit hlídky, které budou sledovat stav hladiny řeky. Nejnepříznivější odhad ještě nemusí být tím naprosto nejhorším.“

„Radisha tě předběhla. Mluvil jsem s ní včera. Tímhle úkolem pověřila polovinu svých poštovních jezdců. V tuhle chvíli je hladina řeky vyšší, než jsme původně očekávali. To ale nemusí nic znamenat. Počasí se může kdykoli úplně změnit.“

„Každý den mohu do každé legie začlenit další stovku mužů.“

„Jaký je jejich počet v tuhle chvíli?“

„Každá z legií čítá tři tisíce tři sta mužů. S náborem přestaneme ve chvíli, kdy jejich počet dosáhne čtyř tisíc. Tak jako tak už pak bude čas vyrazit.“

„Myslíš, že na cestu k řece bude stačit pět dnů? To je dvacet mil denně, pro muže, kteří nejsou na podobné pochody zvyklí.“

„Zvyknou si na ně. Už teď dokáží urazit deset mil denně s plnou polní.“

„Během týdne si je přijdu prohlédnout. Slibuju. Všechny politické záležitosti jsou už skoro vyřízeny. Jago, budou tví chlapci připraveni?“

„Začínáme se blížit cíli, Felčare. Už chápou, že to myslíme vážně, když jim říkáme, že se je snažíme naučit, jak zůstat naživu.“

„Už by bylo na čase, aby pochopili, že se jedná o mnohem víc než o nějakou hru. Velké Vědro, jak jsou na tom tví muži?“

„Dej nám dalších padesát nákladních vozů a zítra můžeme vyrazit, Kapitáne.“

„Podíval ses na nákresy toho tábora?“

„Ano, pane.“

„Jak dlouho bude trvat, než se ho podaří postavit?“

„To záleží na materiálu. Pro palisády. A na pracovní síle. Je potřeba vyhloubit hodně zákopů. Zbytek není žádný problém.“

„Budeš mít dost pracovní síly. Sindawovu skupinu. Půjdou s tebou a později budou pokračovat dál jako naše záloha. Problém ale bude s materiálem. Budeš muset vykopat víc okopů než postavit palisád. Clete, jak to vypadá s artilerií?“

Cletus i jeho bratři se zašklebili. Vypadalo to, že jsou na sebe hrdí. „Připraveno. Pro každou legii bylo postaveno šest pohyblivých strojů. Teď právě zaškolujeme v jejich obsluze posádky.“

„Výborně. Chci, abyste se s proviantními a ubytovacími důstojníky a techniky vydali na jih a podívali se na ten tábor. Některé ze strojů instalujte přímo tam. Velké Vědro, radši by ses měl se svými muži vydat na cestu co nejdříve. Cesty budou ve špatném stavu. Jestli opravdu budete potřebovat víc nákladních vozů, vytáhněte je z občanů Taglia. Buďte při tom ale rychlejší než já, když jsem se je snažil vymámit z Radishy. Tak. Má někdo něco, s čím bych si mohl dělat starosti? Víte dobře, že nejsem šťastný, dokud nějaké nemám.“

Všichni na mě hleděli nepřítomnými pohledy. „Máme jejich deseti tisícům mužů čelit s našimi osmi tisíci?“ vybuchl nakonec Murgen. „Není to snad dost podstatná starost? Pane?“

„Deseti tisícům?“

„Takové jsou řeči. Pánové stínů prý invazní armádu rozšířili.“

Podíval jsem se na Paní. Jenom pokrčila rameny. „K tomuto číslu nás vedou nespolehlivé zdroje,“ řekl jsem. „Ale s kavalerií nás bude víc než osm tisíc. A se Sindawem nás ve skutečnosti bude víc než nepřátel. Budeme rozestavení tak, jak chceme. A já mám pro každý případ v rukávu schované jeden nebo dva triky.“

„To dřevěné uhlí?“ zeptal se Mogaba.

„Mezi jiným.“

„Neřekneš nám víc?“

„Ne. Mohlo by se to roznést. Když o tom nebude vědět nikdo jiný než já, pak nebudu moct nikoho jiného obviňovat z toho, že se o mých plánech dozvěděla druhá strana.“

Mogaba se usmál. Rozuměl mi až příliš dobře. Chtěl jsem si prostě trumfy nechat pro sebe.

My velitelé se už tak někdy chováme.

Mí předchůdci nikdy nikomu nic neprozradili dřív, než nadešel čas plán zrealizovat.

„Co si myslíš ty?“ zeptal jsem se později Paní.

„Myslím si, že pochopí, že jsou ve válce. Pořád pochybuju o našem vítězství, ale možná jsi lepší Kapitán, než si chceš připustit. Každého člověka postavíš přesně do pozice, kde může být nejužitečnější.“

„Nebo nadělat nejméně škody.“ Chroptil a Jagův synovec mě ještě pořád nepřesvědčili, že by nám mohli být nějak k užitku.

*

Posledních sedm dní. Proviantní a ubytovací důstojníci s techniky a Sindaweovou záložní legií před dvěma dny opustili Taglios. Podle zpráv, které nám přinášeli poštovní jezdci, byl jejich pokrok neuspokojivý. Silnice byly v žalostném stavu. Lidé jim ale cestou pomáhali, jak jen bylo v jejich silách. Na některých místech museli vojáci a místní obyvatelé nést náklad na zádech, zatímco ostatní se snažili protáhnout prázdné vozy blátem.

Štěstí nám ale zůstalo nakloněno. Pořád pršelo, přestože období sucha mělo začít už před týdnem. Podle zpráv byla hladina brodů stále příliš vysoká, než aby je bylo možné překročit. Pozorovatelé odhadovali, že bychom mohli získat pět dnů navíc.

Řekl jsem o tom Mogabovi, který potřeboval čas víc než kdokoli jiný. Stěžoval si, že jeho hlavním dosavadním úkolem bylo naučit vojáky pochodovat v zástupu.

Říkal jsem si, že to byla zásadní lekce. Pokud se jim podaří zachovat pořádek a organizaci na válečném poli…

Čas navíc, který jsme získali, mi na klidu nijak nepřidal. S koncem každého dne, kdy se mi do rukou dostávaly další a další zprávy o potížích, s nimiž se postupující skupina setkávala, jsem byl nervóznější.

Dva dny před původně plánovaným datem odjezdu jsem si k sobě nechal zavolat Mogabu. „Odpočinul sis, když teď máme nějaký čas navíc?“

„Ne.“

„Vůbec sis neulevil?“

„Ne. Jestli máme vyrazit o pět dnů později, pak budou o pět dnů připravenější.“

„Dobře.“ Opřel jsem se do židle.

„Něco tě trápí.“

„To bláto. Poslal jsem Žabáka na průzkum. Sindawe je pořád ještě dvacet mil od Vejagedhyi. Jak si s tou cestou asi poradí vojsko, které povedeme?“

Přikývl. „Přemýšlíš o tom, že bychom vyrazili dřív?“

„Vážně uvažuju, že se vydáme na cestu v původně plánovaném termínu. Jenom pro jistotu. Když se na místo dostaneme brzy, budou si naši muži moct odpočinout a možná se taky trochu pocvičit v polních podmínkách.“

Znovu přikývl. „Někdy se řídíš předtuchou, nemám pravdu?“ zaskočil mě najednou.

Udiveně jsem zvedl obočí.

„Pozoroval jsem tě od chvíle, kdy jsme opustili Gea-Xle. Myslím, že začínám chápat způsob, jakým uvažuješ. A někdy mám dojem, že nedokážeš pochopit ani sám sebe. Celý týden ses trápil. To je příznak toho, že máš nějakou předtuchu, která se snaží dostat na povrch.“ Zvedl se ze židle. „Budu pokračovat pro případ, že budeš chtít vyrazit brzy.“

S těmi slovy odešel. Přemýšlel jsem o tom, co řekl. O tom, že chápe, jakým způsobem uvažuju. Měl jsem se cítit polichoceně, nebo ohroženě?

Došel jsem k oknu, otevřel ho a podíval se na noční oblohu. Mezi plujícími oblaky jsem místy zahlédl třpytící se hvězdy. Možná se cyklus celodenních dešťů blížil ke konci. Nebo to třeba byla jen další pauza.

Vrátil jsem se zpátky k práci. Na současném projektu, pojatém ve smyslu ‚zjisti, co můžeš‘, jsem pracoval se Žabákem. Snažili jsme se přijít na to, co se stalo s knihami, které chyběly v knihovnách po

celém městě. Měl jsem podezření, že je nějaký neznámý úředník nechal všechny shromáždit v Prahbindrahově paláci. Otázkou ale zůstávalo, jak se k nim dostat. Využít své moci coby diktátora?

„Ignoruj řeku."

„Cože?" Otočil jsem se. „Co to zatraceně…"

„Ignoruj řeku."

Na okenní římse stále vrána. Druhá se usadila hned vedle ní a zopakovala výzvu té první.

Vrány jsou chytré. Ale přece jen mají ptačí mozeček. Zeptal jsem se jich, o čem to mluví. Pověděli mi, abych ignoroval řeku. Mohl bych je natáhnout na skřipec a stejně bych z nich nedostal víc. „Dobře, rozumím, ignorovat řeku. Kšá."

Vrány. Celou dobu byly všude kolem ty zatracené vrány. Určitě se mi snažily něco říct. Ale co to bylo? Už mě jednou varovaly. Chtěly mi snad říct, abych úrovni hladiny řeky nevěnoval pozornost?

Vzhledem k bahnu byl můj záměr beztak takový.

Došel jsem ke dveřím a zakřičel: „Jednooký! Skřete! Potřebuju vás."

Když se dostavili, tvářili se nevrle a postavili se tak, aby stáli co nejdále od sebe. To nebylo dobré znamení. Očividně se znovu začali hádat. Nebo se k tomu alespoň chystali. Od chvíle, kdy si naposledy něco provedli, uplynulo už tolik času, že to mohlo být hodně vážné.

„Dnes nastala ta pravá noc, chlapci. Odstraňte zbývající špiony Pánů stínů."

„Myslel jsem, že máme nějaký čas navíc," zaskřehotal Jednooký.

„Možná ano. Ale možná ne. Chci to vyřídit teď hned. Postarejte se o to."

„Ano, pane, Tvé Diktátorstvo, pane," zamumlal si Skřet pod vousy. Změřil jsem si ho přísným pohledem. Bez váhání se otočil a vyběhl z místnosti. Vrátil jsem se zpátky k oknu a podíval se ven na vyjasňující se oblohu.

„Měl jsem pocit, že všechno běží příliš dobře."

Kapitola třicátá druhá:
Stínosvit

Pánové stínů se sešli v takovém chvatu, až se cítili být vyčerpaní. Schůzka byla naplánována s předstihem několika dnů, ale během cesty se k nim donesly zprávy, že na líné a pohodlné tahy je už příliš pozdě.

Nacházeli se na místě nejistých rozměrů a stínů. Žena se neúnavně pohupovala. Její společník byl rovněž celý rozechvělý. „Co se stalo?“ zeptal se ten, který jen zřídka promlouval jako první.

„Naše kontakty v Tagliu byly přerušeny. Všechny s výjimkou těch nejnovějších. Právě takhle,“ řekla žena a doprovodila slova lusknutím prstů.

„Chystají se vydat na pochod,“ dodal její společník.

„Znali naše kontakty,“ řekla žena. „To znamená, že všechny informace, které jsme se jejich prostřednictvím dozvěděli, jsou podezřelé.“

„Musíme vyrazit dřív, než jsme původně plánovali,“ pokračoval její společník. „Nesmíme ztratit už ani o minutu víc, než je nezbytné.“

„Objevili nás?“ zeptal se ten, který celou dobu mlčky poslouchal.

„Ne,“ odpověděla žena. „Máme jeden kontakt blízko jejich centra, který nebyl doposud odhalen, jelikož je po většinu času nečinný. Neohlásil nám ani sebemenší podezření.“

„Měli bychom se přidat k armádám. Neměli bychom nic přenechávat riziku bitvy.“

„O tom jsme se již dohadovali. Ne. Nebudeme riskovat vlastní životy. Neexistuje žádný důvod domnívat se, že by si dokázali poradit s našimi zkušenými vojáky. Invazní armádu jsem posílil o pět tisíc mužů. To stačí.“

„Je tady ale ještě něco, proč jsi nás sem sezval.“

„Ano. Náš přítel ze Stínolapu a Rozhledu není tak posedlý krajinami na jihu, jak by nás rád přesvědčil. V loňském roce se někteří z jeho lidí infiltrovali na taglijské území. Zaútočili na vůdce Černé legie. A zcela selhali. Jejich snaha posloužila pouze jedinému cíli – kromě toho, že se tak prozradilo jeho smýšlení. Dostalo se mi totiž příležitosti včlenit náš jediný přeživší kontakt do nepřátelských řad.“

„Takže až se s ním příště znovu setkáme, budeme se mu moci na oplátku vysmát.“

„Možná. Jestli se ti to zdá vhodné. Za jednu ze zpráv vděčíme právě jeho snaze. Dorota Sentaková je s nimi.“

Následovalo dlouhé ticho. „To vysvětluje, proč náš přítel poslal své muže na sever tak tajně,“ poznamenal nakonec ten, který tak málo mluvil. „On by ji tak rád vlastnil.“

„Z více důvodů, než je na první pohled zřejmé,“ poznamenala žena. „Zdá se, že mezi ní a kapitánem Legie existuje nějaký vztah. Mohla by pro nás být užitečným kontaktem, pokud je ten vztah natolik silný, aby s ním bylo možné manipulovat.“

„Musíme ji co nejdříve zabít.“

„Ne! Musíme ji zajmout. Jestli ji může využít on, pak my také. Jenom pomyslete, co všechno ví. Čím byla. Mohla by mít klíč, s jehož pomocí by se ho svět mohl zbavit a brána by mohla být zavřena. Možná je bezmocná, ale určitě neztratila paměť.“

Ten, který mluvil tak zřídka, se rozesmál. Jeho smích byl právě tak šílený jako ten, který je vyprovázel z věže Rozhledu. Myslel si, že paměti Doroty Sentakové mohl využít kdokoli. Kdokoli!

Žena poznala ten smích a pochopila, co se mu honí hlavou. Věděla, že ona i její společník budou muset postupovat s největší opatrností. Předstírala ale, že nic netuší. „Kontaktoval jsi našeho přítele z močálů?“ zeptala se svého společníka.

„Nechce nám nijak pomoci. Je spokojený s tou svou smradlavou, vlhkou malou říší. Ale zastaví se.“

„Dobře. Jsme domluveni? Můžeme pokročit v plánu dál?“

Všichni přikývli.

„Okamžitě rozešlu rozkazy.“

Kapitola třicátá třetí:
Taglios: opilí čarodějové

Nebyl to vůbec dobrý den. A ani se západem slunce se na tom nic nezměnilo. Nejlepší zprávou bylo hlášení Žabáka, že Sindawe konečně dosáhl Vejagedhya. Vzápětí však následovala další, špatná zpráva. Chyběl materiál na jeho opevnění. Museli jsme si vystačit s okopy.

Země ale byla tak nasáklá vodou, že se stěny okopů neustále bortily.

No dobře. Jestli se bohové postavili proti nám, pak se proti nám postavili a veškerá naše snaha na tom nemohla nic změnit.

Právě jsem se chystal padnout do postele, když do místnosti vtrhl Murgen. Byl jsem tak unavený, že jsem viděl dvojmo. Dva Murgenové rozhodně nijak nepřispěli ke zlepšení stavu všehomíra. „Co je zase?“ utrhl jsem se na něj.

„Možná máme velký problém. Skřet s Jednookým sedí v tom Labuťově brlohu, opilí jak zákon káže, a pustili se do sebe. Moc se mi to nelíbí.“

Vstal jsem a začal se v duchu smiřovat s tím, že mě nejspíš čeká další noc, kdy nezamhouřím oka. Schylovalo se k tomu už drahnou dobu. Mohlo by se nám to vymknout z rukou. „Co dělají?“

„Zatím samé takové ty obvyklé věci. Ale tentokrát šly všechny žerty stranou. Z jejich chování je cítit zlomyslnost. Každopádně to vypadá, že by tentokrát mohl někdo přijít k újmě.“

„Koně jsou připraveni?“

„Dal jsem rozkaz, aby je nechali přichystat.“

Chopil jsem se důstojnické hole, kterou mi hodil jeden z Narů, když jsme se blížili ke Gea-Xle. Kromě toho, že to byla ta

nejšikovnější věc, kterou se dalo tlouct po hlavách, již jsem měl v tu chvíli po ruce, jsem neměl žádný zvláštní důvod brát ji s sebou.

Procházeli jsme ztichlými kasárnami. Muži vycítili, že se něco chystá. V době, kdy jsme došli ke stájím, se k nám přidali Mogaba a Paní. Zatímco nadávkami pobízeli taglijské stájníky, aby připravili další dva koně, vysvětlil jim Murgen situaci.

Že se hádka vymkla našim dvěma čarodějům z rukou, bylo patrné již několik bloků předtím, než jsme se vůbec dostali k Labuťově nálevně. Noční oblohu osvětlovaly plameny ohňů a Taglijští vycházeli do ulic, aby se podívali, co se to děje.

Skřet s Jednookým se potýkali na ulici přímo před hospodou. A počínali si vskutku neohroženě. Ulici osvětlovalo světlo mnoha ohňů. Nebyly nijak velké, ve většině případů se jednalo spíš o ohnivé skvrny, které ulpívaly na průčelích okolních domů jako stopy po nepřesně mířených střelách dvou opilých čarodějů.

Ti dva zatracení potížisté měli problémy vůbec se udržet na nohou, nemluvě o přesném míření. Takže možná je opravdu něco pravdy na tom, že bohové bdí nad blázny a opilci. Kdyby byli střízliví, už dávno by se zabili.

Kolem leželo několik lidí v bezvědomí. Byl mezi nimi i Labuť, Sáhoun, Čepel a několik mužů z Legie. Snažili se rozmíšku přerušit a byli za to po zásluze potrestáni.

Jednooký i Skřet útoky neustále stupňovali. Jednooký na Skřeta štval Žabáka, kterému se ve tváři zračil bolestivý výraz.

Skřet měl na druhou stranu něco, co vypadalo jako černý had kouře, který vyrůstal z jeho váčku za pasem. Snažil jsem se protáhnout kolem Žabáka. Když se do sebe pustili, zaplavil ulici příliv světla, který odhalil postavy Taglijských krčící se v relativně bezpečné vzdálenosti.

Zastavil jsem se dřív, než si mě všimli. „Paní. Co to má Skřet?“

„Tady odsud to nedokážu rozpoznat. Ale je to něco, co by mít neměl. Je to protějšek Žabáka, o kterém jsem si myslela, že jeho ovládání přesahuje Jednookého schopnosti.“ V jejím hlase byl patrný nejasný náznak obav.

Občas jsem si sám říkal něco podobného. Nezdálo se mi možné, aby si člověk jen tak zašel do obchodu a koupil si Žabáka. Jednookého to ale nijak netrápilo. A na takovéhle věci byl expert on.

Žabák a had se pustili do křížku přesně ve středu ulice mezi svými pány. Začali vrčet, křičet, dupat a tahat se všude kolem. „Tak to je to, co si Skřet přinesl s sebou z naší průzkumné cesty na jih?“ podivil jsem se nahlas.

„Cože?“

„Od chvíle, kdy jsem ho poprvé spatřil po potyčce s těmi snědými mužíky, co dokázali ovládat stíny, se pořád tvářil tak samolibě, jako by konečně přišel na způsob, jak si podrobit celý svět.“

„Jestli to má od mužů Pánů stínů, pak by to mohl být špeh,“ uvažovala Paní. „Měnivec by nám to mohl říct s jistotou.“

„Ale on tady není. Budeme tedy předpokládat, že to je špeh.“

Poslední z ohňů právě dohořel. Skřet s Jednookým byli zcela zabráni do souboje. Jednooký zakopl o tkaničku a na okamžik se zdálo, že by Skřet mohl získat navrch. Žabákovi se podařilo hadův výpad na poslední chvíli odrazit.

„Tak dost. Bez nich se neobejdeme, ačkoli bych je nejradši nechal, aby se pozabíjeli, a zbavil se tak těch jejich prevítů.“

Pobídl jsem koně ostruhami do slabin. Skřet mi byl nejblíže. Sotva se stačil otočit. Sehnul jsem se a praštil ho do hlavy. Neviděl jsem výsledek svého výpadu, protože jsem se už hnal na Jednookého. I jeho jsem omráčil úderem do spánku.

Otočil jsem se, připraven ke druhému výpadu, ale Paní, Mogaba a Murgen se už na oba čaroděje stačili vrhnout a pevně je sevřít. Potyčka mezi Žabákem a hadem se rázem uklidnila. Její aktéři však nikoli, stáli proti sobě s odstupem deseti stop a měřili si jeden druhého pohledy.

Seskočil jsem z koně. „Žabáku, můžeš mluvit? Nebo jsi takový blázen jako tvůj pán?“

„On je blázen, kápo, ne já. Mám ale smlouvu, musím udělat všechno, co mi řekne.“

„Opravdu? Pověz mi, co je zač to, co roste ze Skřetova pytlíku?“

„Je to druh raracha, v jiné formě. Kde ho vzal, kápo?“

„To by mě samotného zajímalo. Murgene, zkontroluj ostatní. Podívej se, jestli máme nějaké opravdové oběti. Mogabo, dotáhni ty dva malé bastardy sem. Asi jim trochu omlátím hlavy o sebe.“

Posadili jsem je vedle sebe, přičemž Mogaba a Paní je pevně drželi zezadu. Pomalu začínali přicházet k sobě. Murgen mi přišel oznámit, že nikdo z lidí, kteří leželi poblíž v bezvědomí, nebyl zraněn.

To bylo něco.

Jednooký a Skřet mě vystrašenými pohledy pozorovali. Přecházel jsem před nimi sem a tam a poklepával jsem si přitom holí o dlaň. Má diktátorská póza. Prudce jsem se k nim otočil. „Příště, až se něco podobného stane, vás oba nechám zavázat do jednoho pytle a hodit do řeky. Na takovéhle záležitosti nemám dost trpělivosti. Zítra ráno, ještě než vás přestane mučit kocovina, sem přijdete napravit škody, které jste napáchali.

Veškeré náhrady budou pochopitelně hrazeny z vašich kapes. Rozumíte mi?“

Skřet se tvářil vyděšeně. Podařilo se mu ale nepatrně přikývnout. Jednooký nereagoval.

„Jednooký? Chceš abych tě znovu praštil do spánku?“

Nakonec také přikývl. Vzdorovitě.

„Dobře. Tak a teď, Skřete, co se týče té věci, kterou sis s sebou přinesl z výpravy na jih. Máme podezření, že patří Pánům stínů. Že je to špeh. Než zalezeš do postele, chci, abys tu věc nacpal do nějaké lahve a zakopal ji do země. Hluboko.“

Skřet vytřeštil oči. „Ale Felčare…“

„Slyšel jsi mě.“

Ulicí se najednou začalo rozléhat nenávistné, téměř burácející syčení. Skřetův had se vymrštil z chodníku a zaútočil na mě.

Žabák do něj ze strany vrazil a odmrštil ho pryč.

V náhlém záchvatu opilecké paniky se Skřet s Jednookým s vytřeštěnýma očima pokusili dostat tu věc pod kontrolu. Ustoupil jsem stranou. Byly to divoké tři minuty, než se Skřetovi podařilo nacpat hada zpět do váčku. Sebral se a vratkým krokem zamířil do Labuťovy hospody. O chvíli později se znovu objevil ve dveřích a v

jedné ruce nesl zavřenou láhev od vína. Zvláštně se na mě podíval. „Zakopu to, Felčare.“ Jeho hlas zněl zmateně.

Jednooký se také pomalu začínal vzpamatovávat. Zhluboka se nadechl. „Pomůžu mu.“

„Dobře. Snažte se moc nemluvit. Ne, abyste se začali znovu hádat.“

Jednooký měl v sobě dostatek slušnosti na to, aby se alespoň tvářil ustaraně. Zamyšleně se podíval na Žabáka. Uvědomil jsem si, že raracha nikdy nevyužívá k žádné hrubé práci.

„Co teď?“ zeptal se Mogaba.

„Možná toho budu zatraceně litovat, ale budeme spoléhat na to, že jim svědomí nedovolí nic provést. Prozatím. Kdybych je tolik nepotřeboval, znepříjemnil bych jim tuhle noc tak, že by na ni nezapomněli do konce života. Nesnáším takovéhle komplikace. Čemu se tak směješ?“

„Je to sice v poněkud menším měřítku, ale připomíná mi to, jak složité bylo udržet na uzdě Lapené,“ odpověděla Paní, aniž by se při tom přestala usmívat.

„Opravdu? Možná máš pravdu. Murgene, ty jsi tady beztak popíjel, dohlédni tady na to. Já se jdu trochu prospat.“

Kapitola třicátá čtvrtá:
Cesta k brodu Ghoja

Bylo to horší, než jsem se kdy domníval. Všudypřítomné bahno jako by ani nemělo dno. První den poté, co jsme po slavnostní přehlídce opustili Taglios, jsme urazili dvanáct mil. Na první den mi to nepřipadalo špatné, ale cesta byla v blízkosti města lepší. S rostoucí vzdáleností její kvalita klesala. Další den jsme urazili jedenáct mil a žádný z následujících tří dnů se nám nepodařilo překonat vzdálenost větší než devět mil. A za tento postup jsme mohli vděčit jenom tomu, že jsme s sebou měli slony.

V den, kdy jsem chtěl dosáhnout brodu Ghoja, nám k němu zbývalo stále ještě třicet mil.

Pak se objevil Měnivec, ve vlčí podobě se k nám přidal uprostřed divočiny.

Déšť ustal, ale obloha dál zůstávala zatažená, takže půda nevysychala. Slunce nepatřilo k našim spojencům.

Měnivec přišel s menším společníkem. Vypadalo to, jako by to byl jeho učedník.

Dobrou hodinu strávil s Paní, než jsme se znovu vydali na pochod. Potom se znovu ztratil v dáli.

Paní se netvářila moc radostně.

„Špatné zprávy?“

„Ty nejhorší. Nejspíš se jim podařilo nás přelstít.“

Cítil jsem, jak se mi sevřel žaludek. Snažil jsem se nedat nic najevo. „Cože?“

„Vzpomeň si na mapu Hlavní řeky. Mezi brody Numa a Ghoja je nížina, kterou řeka zaplavuje.“

Snažil jsem si tok řeky představit. Dvanáct mil protékala oblastí lemovanou planinami, které byly zaplavovány vždy, když se hladina

řeky o několik stop zvedla. Při nejvyšším stavu hladiny mohla být řeka v těch místech až čtrnáct mil široká, přičemž většina zaplaveného území ležela na jejím jižním břehu. Z planiny se tak stával obrovský rezervoár, který byl příčinou toho, proč bylo možné brod Numa překročit dříve než Ghoju. Podle posledních zpráv ale byla ta oblast téměř odvodněná.

„Vím o ní. Co je s ní?“

„Od chvíle, kdy Pánové stínů obsadili jižní břeh, začali od dolního konce řeky budovat pobřežní hráz. O něčem takovém se mluvilo už celé věky. Prahbindrah ji chtěl také vybudovat, aby mohl planinu využít pro farmaření, ale z nedostatku pracovních sil si to nemohl dovolit. Pánové stínů se s takovým problémem nepotýkají, poněvadž mají k dispozici padesát tisíc zajatců, mezi nimiž jsou Taglijští, kterým se loňského roku nepodařilo uprchnout přes řeku, a nepřátelé ze starých teritorií. Nikdo té hrázi nevěnoval pozornost, protože se jedná o projekt, do něhož by se pustil každý, kdo by k tomu měl příležitost a prostředky.“

„Ale?“

„Ale. Ta hráz se táhne osm mil na východ, což ve skutečnosti není tolik, jak by se mohlo na první pohled zdát, protože stačí, když je jenom deset stop vysoká. V intervalech každé půl míle se nachází větší zastavěné plochy o straně nějakých sto padesáti yardů, jako věže podél zdi. Tam drží zajatce a vzniklé plošiny využívají jako skladiště materiálu.“

„Pořád nechápu, kam tím míříš.“

„Měnivec si všiml, že přestali prodlužovat hráz, ale přesto dál hromadili materiál. A pak to pochopil. Pánové stínů se chystají přehradit řeku, částečně. Právě natolik, aby mohli odvést vodu do záplavové oblasti, v důsledku čehož hladina řeky v oblasti brodu Ghoja klesne dřív, než jsme očekávali.“

Zamyslel jsem se nad tím. Byl to vypočítavý a zcela praktický plán. Svého času Legie také jednou nebo dvakrát využila řeky k přelstění nepřítele. Stačilo, aby získali jeden jediný den náskok. Pokud by se jim podařilo překročit řeku bez odporu, byli bychom ztraceni. „Ti prohnaní bastardi. Můžeme se tam dostat včas?“

„Možná ano. Díky tomu, že jsi neotálel s opuštěním Taglia, to je snad i pravděpodobné. Ale tímhle tempem, jakým postupujeme, tam dorazíme akorát na poslední chvíli a všichni budeme unavení ze souboje s bahnem.“

„Začali už přehrazovat řeku?“

„Podle toho, co říkal Měnivec, s tím měli začít dnes ráno. Zhruba dva dny by jim mělo zabrat navážení výplně přehrady a další den odvedení dostatečného množství vody.“

„Projeví se to taky na brodu Numa?“

„Asi na týden. Hladina řeky tam už v tuhle chvíli bude klesat. Podle Měnivcova odhadu překročí brod Numa o den dřív než Ghoju.“

Oba jsme se na sebe podívali. Pochopila, co mi právě došlo. Pánové stínů nás připravili o překvapení, které jsme jim chystali na noc před očekávaným překročením brodu Ghoja. „Zatraceně!“

„Já vím. Vzhledem k tomu, jak je celá země rozbahněná, budu muset vyrazit už dnes, abych se na místo dostala včas. Pravděpodobně se nestihnu vrátit. Použij namísto nás Sindaweho. To město je beztak mrháním času a energie.“

„Nějak budu muset zrychlit náš postup.“

„Zbav se nákladních vozů.“

„Ale…“

„Budeš muset opustit techniky a proviantní a ubytovací důstojníky. Ať tě doženou, jak nejrychleji to půjde. Nechám jim tady slony, beztak mi nejsou k ničemu. Každý muž si musí přibrat nějaký náklad navíc. Jenom ty nejpraktičtější věci, pochopitelně. Možná i nákladní vozy se dostanou na místo včas, pokud se nebudou muset zastavovat ve Vejagehdyi.“

„Máš pravdu. Dáme se do toho.“ Svolal jsem muže a vysvětlil jim plán. O hodinu později jsem už pozoroval, jak se Paní s kavalerií vzdaluje k jihovýchodu. Mogabovi pěšáci, z nichž každý musel nést o patnáct liber více nákladu, se za neustálého lamentování vydali k brodu Ghoja.

Dokonce i já, starý vojevůdce, jsem nesl svou část nákladu.

Byl jsem rád, že jsem naštěstí, či snad díky své prozíravosti, poslal většinu nákladu o týden dřív.

Spolu s ostatními jsem šel pěšky. Můj kůň nesl na hřbetě dvě stě liber všelijakého harampádí a vypadal, jako by ho tahle práce pokořovala. Jednooký šel vedle mě a nepřestával reptat. Žabáka poslal prohledávat terén s úkolem vybrat nejvhodnější trasu postupu, kde by nám země kladla nejmenší odpor.

Nepřestával jsem myslet na Paní. Cítil jsem se prázdný. Oba jsme považovali noc před bitvou u brodu Ghoja za osudovou. A to se teď mělo změnit.

Obával jsem se, že k takové noci mezi námi nikdy nedojde. Vždy se najde něco, co se nám postaví do cesty. Snad nám nepřáli bohové, kterým se nelíbilo to, co jsme cítili uvnitř.

Syfilis a neštovice na ně a na všechny jejich nemanželské děti.

Jednou, zatraceně. Jednou.

Ale co pak? Pak bychom oba museli odhodit podstatnou část přetvářky. Museli bychom se věcem postavit čelem, rozhodnout je, zvážit možnosti a důsledky některých závazků.

Toho dne jsem myšlenkami nad záchranou Taglia mnoho času nestrávil.

Kapitola třicátá pátá:
Před bitvou

Vyberte si nějaký kus půdy, nechte ji pořádně nasáknout vodou až k samému středu Země a pak ji nechte několik dnů péct pod horkým sluncem. Co dostanete?

Brouky.

Když jsem se plazil na vrcholek kopce, který shlížel na brod Ghoja, zvedala se jich ze země celá mračna. Moskyti mě považovali za výtečnou příležitost ke zpestření jídelníčku, zatímco menší hmyzí potvory si pletly můj nos se svými doupaty.

Od chvíle, kdy jsem tu byl se Skřetem naposledy, tráva pořádně vyrostla. Teď dosahovala výšky dvou stop. Natáhl jsem meč před sebe a travnatý porost jím rozhrnul. Mogaba, Sindawe, Skřet a Jednooký mě napodobili. „To je opravdu pořádná chátra," poznamenal Jednooký.

O tom jsme věděli už dávno předem. Kouř táborových ohňů byl cítit na míle daleko. Svým mužům jsem dovolil jíst jenom studená jídla. Jestli o nás nepřítel dosud nevěděl, nehodlal jsem rozhodně začít povykovat a zbytečně ho na nás upozorňovat.

Označení chátra bylo vcelku výstižné. Ta sebranka byla nedisciplinovaná a chaotická. Tábor se táhl od brány pevnosti podél cesty dál na jih.

„Co si o tom myslíš, Mogabo?"

„Jestli to není divadlo, které nás má oklamat, pak si myslím, že máme šanci. Pokud se s nimi utkáme na téhle straně kopce." Posunul se dopředu a rozhlédl se kolem. „Opravdu chceš, abych byl vlevo?"

„Předpokládám, že tvoje legie je lépe připravená. Ochibova legie bude na pravé, strmější straně. Přirozená tendence je vést útok ve směru, ve kterém se zdá být postup nejjednodušší."

Mogaba zabručel.

„Pokud zatlačí více na jednoho z vás, otevřou se tak těžší boční palbě. Jestli se sem podaří artilerii dostat, pak nechám několik vrhacích strojů umístit tady a zbytek támhle dole na té malé vyvýšenině. Budou tak muset útočit oběma směry. Dokud hranice vydrží.“ Spoj mezi legiemi měl být na cestě, která rozdělovala pole. „Kromě toho budou snadným terčem našich oštěpařů a lučištníků.“

„Plány jsou k ničemu, když ke slovu přijde ocel,“ zamručel Mogaba.

Otočil jsem se na bok a podíval se mu přímo do očí. „Dokáží se Narové postavit nepříteli?“

Mogaba sebou trhl. Dobře věděl, co mám na mysli.

Až na tu šarvátku na řece, která se svou podstatou zásadně lišila od bitvy, jež nás čekala, se Mogabovi muži nikdy neúčastnili žádného skutečného boje. To jsem zjistil až nedávno. Jejich předchůdci zkrotili obyvatele Gea-Xle a sousedních měst tak dokonale, že Narové nemuseli dělat nic jiného než občas ztropit trochu povyku, aby všechno dál běželo bez komplikací. Byli sice sami o sobě přesvědčeni, že jsou těmi nejlepšími válečníky, kteří kdy po zemi chodili, ale jejich domněnka doposud nebyla prověřena na žádném bitevním poli.

„Dokáží to,“ řekl Mogaba. „Můžou snad udělat něco jiného? Jestli se jich tváří v tvář nepříteli zmocní strach? Všichni mí muži se holedbají, jak si s ním poradí.“

„Pravda.“ Muži jsou schopni opravdu šílených věcí jenom proto, že řekli, že to dokáží.

A co zbytek mého vojska? Ve většině případů šlo o zkušené vojáky, ačkoli jenom málo z nich mělo zkušenosti s něčím podobným. Na řece se o sebe dokázali postarat. Ale nikdy nemůžete říct, co který člověk udělá, dokud se tak opravdu nestane. Nebyl jsem si jistý ani sám sebou. Celý život jdu z jedné bitvy do druhé, ale už jsem na vlastní oči viděl hodně ostřílených vojáků, kteří selhali.

A ještě nikdy jsem nebyl v postavení generála. Nikdy jsem nemusel činit rozhodnutí, kterými bych obětoval životy svých mužů. Měl jsem opravdu dost silný žaludek na to, abych dokázal poslat muže na jistou smrt za účelem dosažení vyšších cílů?

Tahle role pro mě byla právě tak nová jako role vojáka pro toho nejčerstvějšího taglijského rekruta.

Ochiba zavrčel. Rozhrnul jsem trávu.

Z jižní strany se k brodu blížila skupina dvanácti mužů. Všichni byli dobře oblečeni. Že by nepřátelští kapitáni? „Jednooký, je na čase, aby se Žabák pustil do špehování."

„Zkusíme to," řekl a odplížil se pryč.

Skřet mi věnoval bezvýrazný pohled, ve kterém se skrývalo hluboké popuzení. Jednooký si mohl nechat svou hračku, a on ne. Podle jeho mínění to byl projev větší náklonnosti. Byli jako děti. Co na tom, že se mě ten jeho had pokusil zabít?

Když se Žabák vrátil, oznámil nám, že se nepřátelské vojsko chystá překročit brod ráno. Brzo ráno. Neočekávali žádný odpor. Bavili se o tom, co budou dělat, až dorazí do Taglia.

Poslal jsem tu zprávu dál.

Dnes v noci nebude nikdo moc spát.

Nebyla má armáda přehnaně připravená? Viděl jsem nervozitu, která se obvykle zmocňuje mužů před hodinou krveprolití, ale také známky netrpělivosti, která je u vojáků před jejich první bitvou naprosto neobvyklá. Tihle Taglijští věděli, že jejich šance na úspěch jsou nízké, tak jak mohli oplývat sebedůvěrou tváří v tvář pravděpodobné katastrofě?

Uvědomil jsem si, že jejich kultuře dost dobře nerozumím.

Tak, zalov ve svém vaku plném triků, Felčare. Je čas stát se Kapitánem. Procházel jsem se táborem v obvyklém doprovodu vran. Sem tam jsem s některým z mužů prohodil pár slov, poslechl si anekdotu o jejich oblíbené ženě nebo dítěti. Bylo to vůbec poprvé, kdy mě někteří z nich mohli vidět takhle zblízka.

Snažil jsem se nemyslet na Paní. Přirozeně se mi ji nepodařilo dostat z hlavy.

Zítra se chystali překročit brod Ghoja. To znamenalo, že dnes překročili Numu. Právě teď možná bojovala. Nebo už mohlo být po všem. Mohla být mrtvá. Tři tisíce nepřátelských vojáků se teď mohlo hnát krajinou, aby se mi dostali do zad.

Pozdě odpoledne začaly do našeho tábora přijíždět nákladní vozy. Sindawe dorazil z Vejagedhye a mně se pozvolna zvedala nálada. Nakonec jsem si přece jenom mohl připravit svůj malý trik.

Opozdilci přicházeli do tábora celou noc.

Kdybychom prohráli tuhle bitvu, přišli bychom o veškeré vybavení. Neexistoval by totiž způsob, jak ho z toho bahna dostat ven.

Jednooký neustále posílal Žabáka špehovat na druhý břeh, ale bez většího úspěchu. Strategie nepřítele byla zřejmá: překročit řeku. Nic jiného. Nestarejte se o muly, jen naložte vozy.

Když se na krajinu snesla noc, vylezl jsem nahoru na kopec, posadil se do vlhké trávy a pozoroval ohně hořící na druhé straně. Možná jsem chvílemi i klimbal. Kdykoli jsem zvedl hlavu k obloze, hvězdy se o kus posunuly…

Znenadání mě z dřímoty vytrhla něčí přítomnost. Cítil jsem chlad. Strach. Nic jsem neviděl, neslyšel ani necítil. Přesto jsem ale věděl, že tam je. „Měnivče?“ zašeptal jsem.

Vedle mě se posadila obrovská postava. Sám sebou jsem byl překvapen, nebál jsem se. Byl to jeden ze dvou největších žijících čarodějů na světě, jeden z deseti Lapených, kteří učinili impérium Paní nepřemožitelné. Bylo to strašlivé a šílené monstrum. Ale já jsem se ho nebál.

Dokonce jsem si všiml, že ani nezapáchá tak odporně jako dřív.

„Přijdou s úsvitem,“ řekl.

„Já vím.“

„Nemají žádného čaroděje. Spoléhají jen na sílu paží. Možná se ti podaří zvítězit.“

„V to jsem tak nějak doufal. Připojíš se?“

Nějakou chvíli nic neříkal. „Pomůžu vám, ale jenom trochu. Nechci, aby se o mně Pánové stínů dozvěděli. Ještě ne.“

Přemýšlel jsem o tom, jak hodně pro nás může jeho nepatrná pomoc představovat.

Ze zamyšlení mě vyrušily blízké zvuky. To Taglijští tahali ke svahu padesátilibrové vaky s dřevěným uhlím.

Samozřejmě. „Jak jsi na tom s mlhou? Můžeš pro mě nějakou vykouzlit?“

„Počasí nepatří k mým silným stránkám. Možná malý oblak, pokud to bude nutné. Proč?“

„Moc by nám pomohlo, kdyby se podél řeky táhl oblak mlhy, který by stoupal zhruba do výše dvou set stop po téhle stráni. Zakryla by tak támhleten potok, kterým by pak mohlo bez povšimnutí projít několik našich mužů,“ řekl jsem mu o svém chystaném triku.

Líbil se mu. Zadusil v sobě smích, který by jinak zahřměl jako erupce vulkánu. „Chlape, vy jste vždycky byli prohnaní, chladnokrevní a krutí bastardi, chytřejší, než se na první pohled zdá. Ten nápad se mi líbí. Zkusím to. Nemělo by to vzbudit žádnou pozornost a výsledky by mohly být ohromující.“

„Děkuju ti.“

Mluvil jsem už ale jenom do vzduchu. Nebo možná k blízké vráně. Měnivec mezitím neslyšně zmizel.

Posadil jsem se a začal se oddávat myšlenkám, které se mi honily hlavou. Snažil jsem se přitom vymyslet, co víc bych ještě mohl udělat, a pokud možno jsem se pokoušel nemyslet na Paní a omluvit si blížící se umírání. Vojáci přecházející přes hřeben si počínali naprosto tiše.

Později jsem si všiml několika cípů vznikající mlhy. Výborně, pomyslel jsem si.

Obloha na východě pomalu získávala narůžovělý nádech a svit hvězd začínal blednout. Za mými zády Mogaba s dalšími Nary právě probouzel ostatní muže. Na druhé straně řeky nepřátelští seržanti právě dělali totéž. O chvíli později, když se znovu trochu rozjasnilo, jsem už mohl vidět baterie naší artilerie připravené zaujmout palebné pozice. Baterie byly sice na místě, ale doposud dorazil pouze jeden nákladní vůz se střelami.

Měnivci se nakonec mlhu vytvořit podařilo, přestože ne zcela odpovídala mým představám. V místě brodu byla patnáct stop hluboká, táhla se dvě stě padesát yardů mým směrem, aniž by zcela dosahovala pásu tvořeného dřevěným uhlím, který v noci připravili mí muži, a rozprostírala se v oblouku od břehu na východě až ke břehu potoka, který se do ní vléval na západě.

Nadešel čas na poslední povzbuzující projev. Odplížil jsem se pomalu z vrcholku kopce, otočil se… a přede mnou stála Paní.

Vypadala, jako by právě vylezla z pekla, ale usmívala se.

„Dokázala jsi to.“

„Právě jsem dorazila.“ Vzala mě za ruce.

„Vyhrála jsi.“

„Jen tak tak.“ Posadila se a začala mi vyprávět, co se stalo. „Shadar si počínal skvěle. Dvakrát se mu podařilo zahnat nepřítele zpátky na druhou stranu řeky. Potřetí ale už ne. Dřív než jsme mohli zasáhnout, se na bojišti rozpoutal učiněný chaos.

Když jsme ale zaútočili, vojsko Pánů stínů se zformovalo a bránilo se skoro celý den.“

„Přežil někdo?“

„Pár jich bylo. Ale zpátky na druhou stranu řeky se nedostali. Část mužů jsem tam přesunula, využila momentu překvapení a prolomila jejich opevnění. Pak jsem poslala Jaha po druhém břehu napřed.“ Usmála se. „Dala jsem mu stovku průzkumníků a řekla mu, že tvé rozkazy jsou, aby se přesunul zdejší nepřátelské armádě do zad. Když si pospíší, mohl by být na místě dnes odpoledne.“

„Utrpěl těžké ztráty?“

„Osm set až tisíc mužů.“

„Jestli to tu zkazíme, tak je mrtvý.“

Usmála se. „To by bylo hrozné, že? Politicky řečeno.“

Povytáhl jsem obočí. Pořád jsem měl problémy uvažovat tímhle způsobem.

„Vypravila jsem posla k brodu Theri s příkazem Gunnimu, aby se ho zmocnil. Druhý posel míří k brodu Vehdna-Bota se stejným rozkazem.“

„Máš v sobě soucit pavouka.“

„Ano. Už je skoro na čase. Radši by ses měl obléknout.“

„Obléknout?“

„Naše divadýlko, zapomněl jsi?“

Vydali jsme se do tábora. „Přivedla jsi s sebou některé ze svých mužů?“ zeptal jsem se.

„Část, ostatní dorazí později.“

„Dobře. Nebudu muset použít Sindaweovu legii.“

Kapitola třicátá šestá:
Bitva u brodu Ghoja

Ve výstroji, do které mě Paní navlékla, jsem si připadal jako blázen. Byla to pravá výstroj Lapených, barokně černá zbroj protkaná drobnými žilkami krvavě rudé barvy. Když jsem se vyhoupl do sedla jednoho z jejích černých hřebců, vypadal jsem zhruba o devět stop vyšší. Ze všeho nejhorší byla přilba. Po obou stranách byla velká černá křídla, na korunce vysoký chochol z černých načechraných per a její hledí vypadalo, jako by za ním hořel oheň.

Podle Jednookého jsem musel z dálky vypadat opravdu strašidelně a impozantně. Skřet se naopak domníval, že se naši nepřátelé potrhají smíchy.

Paní se navlékla do zbroje, která vypadala právě tak příšerně jako ta moje. Černá, groteskní přilba, oheň.

Seděl jsem na koni a připadal si, mírně řečeno, zvláštně. Mí lidé byli připraveni. Jednooký poslal Žabáka, aby sledoval postup nepřítele. Pomocníci Paní přinesli štíty, kopí a meče. Na štítech byly vyvedeny pochmurné symboly, které se shodovaly s praporci kopí. „Vytvořila jsem dvě postavy, které se mohou s trochou štěstí stát stejně děsivé jako Lapení," řekla Paní. „Jmenují se Vdovotvůrce a Životaber. Kterým z nich chceš být ty?"

Zavřel jsem vizír helmy. „Vdovotvůrce."

Dobrých deset vteřin si mě měřila zkoumavým pohledem. Pak někomu řekla, aby mi podal výzbroj. Vzal jsem s sebou také všechny své staré dobré zbraně.

Znenadání se před mnou objevil Žabák. „Připravte se, šéfe. Chystají se vstoupit do řeky."

„Dobře. Pošli tu zprávu dál."

Podíval jsem se doleva. Podíval jsem se doprava. Všechno a všichni byli připraveni. Udělal jsem, co jsem mohl. Zbytek byl v rukou bohů a zubech osudu.

Žabák se právě skrýval někde dole v mlze, když nepřátelské vojsko vstoupilo do řeky. V tu chvíli se znovu objevil. Dal jsem signál. Krajinou se začalo rozléhat dunění stovky bubnů. Spolu s Paní jsme přejeli přes hřeben kopce. Řekl bych, že to musela být skvělá podívaná. Lidé v pevnosti na druhém břehu začali pobíhat sem a tam a ukazovat si na nás.

Tasil jsem meč, který mi Paní dala, a naznačil jim, aby se otočili. Neuposlechli mě. Já bych se na jejich místě nezachoval jinak. Vsadil bych se ale, že museli mít pořádný strach. Sjel jsem dolů z kopce a dotkl se hořící čepelí svého meče pruhu dřevěného uhlí.

Napříč celou strání se začal šířit oheň, který během dvaceti vteřin sice znovu pohasl, ale uhlí zůstalo rozžhavené. Rychle jsem se vrátil zpátky nahoru. Sálající žár byl opravdu hodně silný.

Znovu se přede mnou objevil Žabák. „Už se brodí k nám, šéfe."

Skrze mlhu jsem je nemohl vidět. „Řekni jim, ať přestanou bubnovat."

Rázem bylo ticho. Poté k nám z mlhy začalo doléhat řinčení postupující armády. A jejich klení a kašlání v sírou přesyceném vzduchu. Žabák se vrátil. „Řekni Mogabovi, aby zaujali pozice," přikázal jsem mu.

Krajinou se znovu začalo rozléhat dunění bubnů. „Ať pochodují v přímce," zamumlal jsem si potichu. „Nic jiného nechci, Mogabo, jen ať pochodují v přímce."

Chvíli na to kolem mne prošli. Neodvážil jsem se podívat, jak si vedou, ale minuli mě dost brzo. A drželi formaci.

Jako první zaujali pozice napříč svahem od potoka, pak dolů k řece po levé straně. Styčný bod mezi oběma legiemi tvořila cesta. Dokonalé.

V mlze se začínali objevovat první nepřátelští vojáci. Zmateně se belhali jejími chuchvalci, které kolem nich vířily, a pořádně kašlali a nadávali. Pak narazili na bariéru tvořenou dřevěným uhlím. Zastavili se, poněvadž nevěděli, co mají dělat.

Dal jsem znamení mečem.

Vzduchem prolétly střely vyslané naší artilerií.

Vypadalo to, jako kdyby se pevnosti na druhé straně řeky zmocnila čistě iracionální panika. Nepřátelští kapitáni viděli, v jaké situaci se ocitli, ale nebyli na ni schopní nikterak zareagovat. Pobíhali zmateně kolem a nedokázali nic udělat.

Jejich vojáci se hrnuli dál a dál a nikdo z nich nevěděl, co je vpředu čeká, dokud se nevynořili z mlhy a nezastavil je pás dřevěného uhlí.

Vítr začínal mlhu pomalu unášet dál po řece. Měnivec ji už déle udržet nemohl. Ale i to málo nám stačilo.

Ukázalo se, že na druhé straně mají mezi sebou taky několik schopných seržantů. Vojáci začali z řeky nosit vodu a pomocí nástrojů na hloubení okopů si žhavými uhlíky prohazovali cestu. Podařilo se jim taky srovnat muže do provizorních formací krytých štíty, které jim poskytovaly alespoň částečné bezpečí před našimi oštěpy a šípy. Znovu jsem dal znamení a kolové vrhací stroje zahájily palbu.

Mogaba a Ochiba jezdili sem a tam před řadami svých mužů a nabádali je, aby neustupovali a neporušovali celistvost řady.

Moje úloha teď byla krutá. Nemohl jsem dělat nic jiného než zůstat sedět a působit jako symbol.

Konečně se nepříteli podařilo proházet si cestičky dřevěným uhlím a vyrazil vpřed. Mnohé z nich stála ta námaha život. Vrhacím strojům sice došlo střelivo a tak se stáhly do ústraní, ale šípy a oštěpy nepřestávaly dál a dál zasypávat hlavy vojáků vystupujících z řeky a vybírat si mezi nimi krutou daň.

Na celou naší linii působil stále větší a větší tlak, ale ani jedna legie se mu nepodvolila. Všichni se snažili ze všech sil udržet pozice. Na své straně měli nespornou výhodu, že jejich plíce nebyly popáleny sirnými výpary.

Řeku už překročila dobrá polovina nepřátelského vojska, z níž třetina padla. Kapitánové v pevnosti zůstávali dál nerozhodní.

Jednotky Pánů stínů poháněné vpřed zuřivou beznadějí se dál valily přes řeku. Už se přebrodilo osmdesát procent. Devadesát. Taglijští začínali na některých místech pomalu ustupovat. Já jsem se

ani nepohnul, železný symbol. „Žabáku," zamumlal jsem v helmě, „teď tě potřebuju."

V tu chvíli se rarach doslova zhmotnil na krku mého oře. „Co potřebuješ, šéfe?" Sdělil jsem mu rozkazy, které jsem chtěl předat Murgenovi, Otovi a Jagovi, Sindawemu, zkrátka skoro každému, kdo mě v tu chvíli napadl. Některé se týkaly přechodu k další části plánu, jiné jeho inovací.

To ráno bylo zvláštní tím, že jsem nikde neviděl žádné vrány. Teď se to změnilo. Na ramenou se mi usadili dva monstrózní černí ptáci, velcí jako dobře vykrmená kuřata. Nebyly to žádné přeludy, dobře jsem cítil jejich váhu. Ostatní je také viděli. Paní se otočila, aby se na ně podívala.

Nad bitevním polem jich přeletělo celé hejno. Zakroužily nad pevností a usadily se v korunách stromů na břehu.

Nepřátelští pěšáci už byli všichni na našem břehu. Jejich doprovodný konvoj se právě začínal organizovat, aby je následoval.

Tisíce mužů Pánů stínů padlo. Pochyboval jsem, že by nás ještě pořád převyšovali počtem. Ale jejich zkušenost se pomalu začínala projevovat. Mí Taglijští začínali ustupovat. Viděl jsem, jak se jejich formace rozpadají v důsledku prvních záchvatů hrůzy a paniky.

Znovu se přede mnou objevil Skřet. „Právě dorazilo několik vozů se střelivem pro vrhací stroje, šéfe."

„Okamžitě je dovezte ke strojům. Potom řekni Otovi a Jagovi, že je čas."

V tu chvíli dorazilo sedm set jezdců vracejících se od brodu Numa. Byli k smrti unavení, ale byli na místě a připraveni.

Udělali přesně to, co se od nich očekávalo. Vyřítili se od potoka a prohnali se chaosem vládnoucím za nepřátelskou čelní linií jako horký nůž máslem. Měkkým máslem. Pak se vrátili přes svah kopce a zaútočili zezadu. Vypadalo to, jako když obrovská kosa žne klasy pšenice.

Murgen vyjel za mnou na kopec. Na jeho kopí se směle třepetala zástava Černé legie. Za ním kráčela Sindawova legie. Murgen se zastavil mezi mnou a Paní, několik kroků za námi.

Palba artilerie se začala zaměřovat na nepřátelskou pevnost.

Skřet, Jednooký a možná i Měnivec se pomocí kouzel snažili rozdrolit maltu mezi jejími kameny.

„Vyjde to," zamumlal jsem. „Myslím, že to dokážeme."

Dokázalo to jezdectvo. Ještě než se stačilo seřadit k dalšímu útoku, začalo se vojsko Pánů stínů obracet na útěk. Druhý výpad uvázl ve zděšené mase prchajících mužů.

Miluju tě, Mogabo.

Muži, které vycvičil on, přešli do útoku, aniž by přitom porušili formaci. Mogaba se s Ochibou prohánět kolem, formovali muže do šiků a odklízeli raněné z cesty.

Střely vrhacích strojů rvaly ze stěn nepřátelské pevnosti obrovské kusy kamenů. Kapitánové na jejím cimbuří, které již ti nejméně odvážní začínali chvatně opouštět, jen bezmocně sledovali nastalý chaos.

Zvedl jsem meč a ukázal vpřed. Bubny se znovu rozvířily. Pobídl jsem koně a pomalu vyrazil kupředu. Paní a Murgen se standartou mě následovali. Díky kouzlům Jednookého a Skřeta jsme teď působili ještě děsivějším dojmem. Obě mé vrány krákaly tak hlasitě, že jejich skřeky byly slyšet i přes lomoz probíhající bitvy.

Nepřátelský konvoj na druhé straně brodu byl doslova obsypán obrovským houfem prchajících vojáků. Vozkové už dávno vzali do zaječích a opuštěné vozy tak teď blokovaly ústup jejich druhů.

Chytili jsme je do kleští, které se kolem nich začínaly neúprosně svírat. Většina jich k nám navíc byla otočena zády.

Nemilosrdná práce začala.

Dál jsem pomalu jel kupředu. Lidé se ode mě, Paní a standarty drželi stranou. Lučištníci na cimbuří se mě snažili zasáhnout šípy, ale někdo začaroval mou zbroj setsakramentsky dobrým kouzlem. Žádná z nepřátelských střel nepronikla skrz, přestože jsem si chvílemi připadal jako zavřený v sudu, do kterého někdo usilovně mlátí palicí.

Nepřátelští vojáci začali skákat do řeky a plavat pryč.

Vrhací stroje byly dobře zaměřeny. Všechny jejich střely dopadaly do poměrně malé oblasti. Strážní věž začínala pomalu praskat a drolit se. Nakonec se ozvalo silné zadunění, z věže se vylomil obrovský kus stěny a o chvíli později se celá stavba zřítila k zemi, přičemž s sebou strhla i velké části zdí pevnosti.

Vjel jsem do řeky, přebrodil se na druhý břeh a vyrazil k nákladním vozům. Standarta a Sindaweovi muži mě následovali. Jediní nepřátelé, se kterými jsem se setkal, se přede mnou bez váhání otáčeli a prchali k jihu.

Bylo to ohromující. Sám jsem nemusel zasadit ani jednu ránu.

Sindaweova skupina se pustila do vykládání vozů, což pro ni byla téměř každodenní práce, aby se ostatní mohli s Murgenem protáhnout na druhou stranu a krýt ho, zatímco vztyčoval naši standartu na hradbách nepřátelské pevnosti.

Na severním břehu ještě probíhalo několik menších bojůvek, ale bitva už byla rozhodnuta. Bylo po všem. Vyhráli jsme a já tomu ještě pořád nebyl schopen uvěřit. Zdálo se mi to až příliš snadné. Ještě jsem nepoužil všechny trumfy.

Přestože kolem mě panoval naprostý chaos, vytáhl jsem pouzdro s mapou, abych se podíval, co leží dál na jihu.

Kapitola třicátá sedmá:
Stínosvit: slzy černé jako uhlí

V hale s fontánou tvrze Stínosvitu panovaly hněv a panika. Měsíční stín dokola opakoval strašlivá proroctví. Bouřkový stín zuřil. Třetí mlčel jako hrob a čtvrtý nebyl v místnosti vůbec, přestože Hlas mluvil za něj, temný a uštěpačný.

„Říkal jsem, že ani milion mužů nemusí stačit.“

„Mlč, červe!“ zavrčel Bouřkový stín.

„Rozprášili ty vaše nepřemožitelné armády, děti. Obsadili všechny brody. Co budete dělat teď, vy skučící psi? Vaše provincie před nimi rozevírají svůj klín jako nahá žena. Těch dvě stě mil od Oštěpu Vášně překonají bez jakéhokoli odporu a za chvíli už budou stát před branami Bouřekrytu. Co budete dělat, co budete dělat, co budete dělat? Ach běda, copak vás to postihlo?“ Z černé nicoty vznášející se ve vzduchu se ozval šílený smích.

„Pokud vím, ty sám jsi proti tomu neudělal vůbec nic, nemám pravdu?“ zavrčel Bouřkový stín. „Ty a ty tvoje prokleté hry. Snažil ses chytit Dorotu Sentakovou? Jak se ti vedlo? Co? Co bys udělal s jejich kapitánem? Chtěl jsi mu nabídnout obchod? Chtěl jsi nás vyměnit za moc, kterou s sebou přinášejí? Myslel sis, že bys je mohl využít k uzavření Brány? Pokud ano, pak jsi ten největší blázen ze všech.“

„Jen brečte, děti. Naříkejte a skučte. Jdou po vás. Možná, když mě poprosíte, bych vás mohl znovu zachránit.“

„Nezajímají mě bohapusté žvásty někoho, kdo není schopen zachránit ani sám sebe,“ odsekl Měsíční stín. „Ano, podcenili jsme tradici jejich Legie. Dokázali to, co je pro ně rutinou: nemožné. Ale bitva u Hlavní řeky představovala jen jeden tah v daleko složitější

hře. Ze šachovnice zmizel jenom jeden pěšák. Pokud se vydají na jih, pak se každým krokem budou blížit záhubě.“

Znovu ten šílený smích.

Ten, který až doposud mlčel, konečně promluvil. „Jsme tři. A všichni v plné síle. Cestu Černé legie ale provází dva Velcí. A ti mají jen malý zájem na podporování jejích zájmů. A *ona* je chromá, slabá a neškodná jako myš.“

Zase smích. „Kdysi někdo vyslovil pravé jméno Doroty Sentakové. Takže teď už není Paní. Nemá větší moc než nadané dítě. Ale myslíte si, že když ztratila moc, že přišla i o paměť? Sami tomu nevěříte. Jinak byste mě neobviňovali tak jako před chvílí. Možná bude tak vyděšená nebo zoufalá, že se spolehne na Velkého, který se mění.“

Nikdo nic neříkal. Toho se všichni obávali nejvíce.

„Zprávy jsou dost zmatené,“ řekl Měsíční stín. „Jisté ale je, že naši armádu stihla strašná pohroma. Ale my tady máme co do činění s Černou legií. Ta možnost tady vždy existovala. Byli jsme na ni připraveni. Musíme získat zpět klid a vyrovnanost, pak si s nimi poradíme. Kolem bitvy u brodu Ghoja ale panuje dost záhad. Na místě bitvy byly spatřeny dvě strašlivé postavy, velká temná stvoření na obrovských koních, které z nozder dštily oheň. Stvoření imunní vůči našim šípům. Ti, kteří stáli na straně Černé legie, jim říkali Vdovotvůrce a Životaber.“

Tahle informace byla pro ostatní nová. „Musíme se o tom dozvědět víc,“ řekl Bouřkový stín. „Mohlo by to vysvětlovat jejich štěstí.“

„Pokud nechcete být pohlceni, musíte jednat,“ promluvila znovu černá nicota. „Navrhuji, abyste zapomněli na útisk, vyvarovali se hádek a přestali se neustále z něčeho obviňovat. Radím vám, abyste se zamysleli nad způsobem, jak proniknout přímo k srdci Legie.“

Nikdo neodpovídal.

„Možná se sám připojím, až dojde k dalšímu lámání osudu.“

„Dobře,“ uvažoval nahlas Bouřkový stín. „Strach tedy konečně pronikl až k Rozhledu.“

Hašteření pokračovalo dál, ale už jako by to nešlo od srdce. Všichni čtyři se dohadovali, jak zastavit zkázu blížící se ze severu.

Kapitola třicátá osmá:
Vetřelci v Zemi stínů

Když se vám podaří vyhrát předem ztracenou bitvu, není pro vás únava tak důležitá. Pořád bude zbývat dostatek energie na oslavu.

Netoužil jsem po oslavování. Nepřátelští vojáci se pořád snažili uprchnout. Chtěl jsem, aby mí muži dodělali to, co museli, dokud si v euforii stále ještě mysleli, že jsou nepřemožitelní. Než se chaos začal uklidňovat, svolal jsem k sobě štáb.

„Oto, Jago, ráno vyrazíte podél řeky na východ a rozeženete jednotku, která hlídá zajatce budující tenhle systém hrází. Velké Vědro, Svíčko, vy dva se postaráte o vyčištění téhle strany brodu. Prohledejte nákladní vozy a podívejte se, co by se nám mohlo hodit. Mogabo, ty budeš mít na starosti vyčištění bitevního pole. Posbírejte všechny zbraně. Jednooký, ty necháš raněné převézt zpět do Vejagedhye. Pomůžu vám, když mi na to zbude čas. Nedovolte těm taglijským řezníkům, aby provedli něco hloupého.“ Měli jsme tucet dobrovolných lékařů, ale jejich představy o medicíně byly dost primitivní.

„Paní, co víme o Dejagore?“ Dejagore bylo nejbližší město jižně od Hlavní řeky, dvě stě mil po cestě. „Kromě toho, že je obehnané zdmi?“

„Jeden z Pánů stínů si tam zřídil hlavní stan.“

„Který?“

„Myslím, že Měsíční stín. Ne, Bouřkový stín.“

„To je všechno?“

„Kdybys vzal vězně, možná by ses od nich něco dozvěděl.“

Povytáhl jsem obočí. Měla to snad být nějaká výčitka?

„Pamatuj na to, Oto. Přiveď mi všechny zajatce, které se ti podaří pochytat.“

„Všech padesát tisíc?“

„Tolik, kolik jich neuteče. Doufám, že někteří z nich budou natolik pobláznění, aby nám pomohli. Zbytek můžeme použít na práci.“

„Chystáš se zaútočit na Zemi stínů?“ zeptal se Mogaba.

Věděl, že se k tomu opravdu chystám. Chtěl jenom slyšet formální prohlášení. „Ano. Ve zbrani mají pravděpodobně padesát tisíc mužů. My jsme jich právě jednu třetinu pobili. Nemyslím, že by se jim podařilo dát včas dohromady další takhle velkou armádu, když na ně udeříme co nejrychleji a nejtvrději, jak budeme moct.“

„Troufalé,“ poznamenal.

„To jo. Zasazovat jim úder za úderem a nedovolit znovu získat pevnou půdu pod nohama.“

„Jsou to čarodějové, Felčare,“ oponovala mi Paní. „Co se stane, až se ti postaví sami?“

„Pak se do toho bude muset vložit Měnivec. Nestarejte se o muly, jen naložte vozy. S čaroději už máme zkušenosti.“

Nikdo mi neodporoval. Možná to byla chyba. Všichni jsme ale cítili, že nám osud vložil do rukou jedinečnou příležitost a byli bychom blázni, kdybychom se ji nepokusili využít. Sám jsem se domníval, že jsme přežili první bitvu, aniž bychom to vůbec očekávali, a tak nemáme co zkazit tím, že budeme pokračovat dál.

„Zajímalo by mě, jak oblíbení jsou tihle Pánové stínů mezi svými lidmi. Můžeme očekávat místní podporu?“

Nikdo nic neříkal. Nezbývalo nám tedy než se o tom přesvědčit na vlastní kůži.

Debata probíhala dál a dál. Chvílemi jsem odcházel, abych ostatním pomohl s ošetřováním raněných. Zatímco jsem šil a obvazoval, rozesílal jsem rozkazy prostřednictvím celého zástupu poslů, kteří mi byli k dispozici. Té noci jsem nenaspal víc než dvě hodiny.

Kavalerie vyrazila na východ a Mogabova legie právě zahájila postup na jih, když se ke mně připojila Paní. „Měnivec se vydal trochu na průzkum. Říká, že jak se zprávy o bitvě šíří, dochází v zemi k téměř viditelným změnám. Většina lidí je zprávami nadšena. Ti, kteří kolaborovali s Pány stínů, jsou zmatení a vyděšení. Když se

doslechnou, že se blížíme, s největší pravděpodobností zpanikaří a dají se na útěk.“

„To jsou dobré zprávy. Dokonce skvělé.“ Během deseti dnů jsme se měli sami přesvědčit, jaký byl skutečný dopad výsledku bitvy u brodu Ghoja. Hodlal jsem postupovat k městu Dejagore tempem dvaceti mil denně. Cesty jižně od Hlavní řeky byly suché. Jak snadné to pro ně muselo být.

Jahamaraj Jah dovedl své muže na místo včas a přichystal sérii chytrých léček. Jeho muži pobili dvě tisícovky uprchlíků od brodu Ghoja.

Mé invazní plány jej nepotěšily. Ještě méně byl ale potěšen, když jsem odvedl jeho následovníky a využil jich jako náhrady za muže, o něž jsme v průběhu bitvy přišli. Moc se se mnou ale nedohadoval.

Nesetkali jsme se se žádným odporem. Na územích, která původně patřila Tagliu, jsme se ve vesnicích obývaných původním obyvatelstvem setkávali s vřelým přijetím. Domorodci dále na jihu byli poněkud odměřenější, ale rozhodně ne nepřátelští. Mysleli si o nás, že jsme příliš dobří, než aby to byla pravda.

Na první nepřátelské hlídky jsme narazili po šesti dnech cesty jižně od Ghoji. Snažily se vyhnout jakémukoli kontaktu. Řekl jsem všem, aby se tvářili a chovali profesionálně a tvrdě.

Když nás dohnali Ota s Jagou, přivedli s sebou třicet tisíc lidí z projektu stavby hráze. Když jsem si je prohlédl, bylo zřejmé, že s nimi moc dobře nezacházeli. Bylo mezi nimi i několik velmi vzteklých a zahořklých mužů. Jaga říkal, že jsou nám všichni ochotni pomoci porazit Pány stínů.

„Zatraceně,“ řekl jsem, „ještě před rokem a půl nás bylo sedm a teď je nás celá hromada. Vyberte ty z nich, kteří jsou v nejlepším stavu, a vyzbrojte je ukořistěnými zbraněmi. Rozdělte je do legií tak, aby každý čtvrtý muž v Mogabově a pátý v Ochibově legii byl nový. Zůstanou nám vycvičení muži, kterými doplníte Sindaweovu legii tak, aby každý jeho čtvrtý muž byl z Ochibovy nebo Mogabovy legie. Všechny ostatní ozbrojence můžeme využít jako záložní síly nebo posádku některých menších měst.“

Území, které jsme až doposud cestou od řeky překročili, nebylo nijak hustě obydleno, ale poblíž Dejagore se to mělo změnit. „Zbytek může jít s námi. Nějak je už využijeme."

Ale jak dlouho jsem je mohl živit? Vlastní zásoby jsme už spotřebovali a museli jsme sáhnout k těm, které jsme ukořistili u Ghoji.

Dejagore už teď nevypadalo tak slibně. Někteří z osvobozených vězňů pocházeli z tohoto města. Tvrdili, že jeho zdi jsou čtyřicet stop vysoké. Pán stínů, který ve městě přebýval, byl prý navíc doslova posedlý jejich údržbou.

„Co se stane, stane se," pomyslel jsem si.

Naše představy byly zbaveny lesku. Všichni jsme ale měli dost času přemýšlet. A morálka byla obecně lepší, než když jsme se vydali na pochod k brodu Ghoja.

Během následujících dnů došlo k několika potyčkám, které ale nebyly nijak významné. Ve většině případů se jednalo o hlídky, které nestačily včas ustoupit a Otovým a Jagovým mužům se je podařilo dohonit. Kavalerie se konečně začala chovat profesionálně.

Za přísně stanovených podmínek jsem povolil menší kořistění. Plenění a drancování bylo možné pouze v místech, odkud lidé utekli. Fungovalo to, většinou. Potíže se objevily pouze tam, kde jsem je očekával – u Jednookého. Jeho mottem totiž bylo, že vše, co není pevně přibito, patří jemu, a všechno, co může nějakým způsobem vypáčit, není přibito.

Bez větších potíží jsme dobyli několik menších měst. Poslední z nich jsem nechal na starosti osvobozeným vězňům. Cynicky jsem tak poskytl průchod jejich nenávisti a zlobě a zároveň tak ušetřil své lepší vojáky.

Čím víc jsme se blížili k Dejagore – jehož oficiální název byl podle Pánů stínů Bouřekryt – tím byly na okolní krajině stopy zemědělské činnosti patrnější. Poslední den jsme pochodovali mezi kopci, které byly upraveny do terasovitých políček a protkány zavlažovacími kanály. Bylo proto poměrně překvapující, když jsme se vynořili z pahorkatiny a spatřili samotné město.

Bouřekryt stál na planině, tak holé a ploché jako deska stolu, rozprostírající se na všechny strany do vzdálenosti jedné míle. Její

dokonalou rovinu narušovalo jen několik malých, zhruba stopu vysokých vyvýšenin. Planina vypadala jako dobře udržovaný trávník. „Nelíbí se mi to," řekl jsem Mogabovi. „Je to příliš podbízivé. Paní, nepřipomíná ti to něco?"

Nechápavě se na mě podívala.

„Přístup k Věži."

„Taky to vidím. Ale tady je prostor pro manévrování."

„Do večera nám zbývá ještě nějaký čas. Sjedeme dolů a rozbijeme tábor."

„Jak chceš ten tábor opevnit?" zeptal se Mogaba. Mnoho stromů jsme poslední dobou neviděli.

„Otočte vozy na bok."

Na planině se nic ani nepohnulo. Jenom zář nad městem nasvědčovala tomu, že uvnitř panuje život. „Chci se na to podívat zblízka. Paní, až sjedeme dolů, připrav kostýmy."

Mé vojsko zaplavilo planinu. Pořád nic nenasvědčovalo tomu, že by to v Bouřekrytu někoho zajímalo. Poslal jsem pro Murgena a standartu. Možná měli lidé tady na jihu na Legii takové vzpomínky, že by se Bouřekryt mohl vzdát bez boje.

Paní vypadala ve výstroji Životabera opravdu děsivě. Tušil jsem, že nevypadám o nic méně strašlivě. Byly vskutku působivé. I já bych se vyděsil, kdybych se viděl k sobě přicházet.

Mogaba, Ochiba a Sindawe se k nám přidali bez pobízení. Navlékli se do výstroje, kterou oblékali v Gea-Xle. I oni vypadali hodně divoce. „Taky se chci podívat na ty zdi," řekl mi Mogaba.

„Jistě."

Pak za mnou přišli Skřet a Jednooký. Okamžitě mi bylo zřejmé, že Skřet dostal nějaký nápad a Jednooký se ho rozhodl doprovodit, aby snad Skřet nezískal nějaké body navíc. „Žádné šaškování, kluci, je to jasný?"

Skřet se zašklebil tím svým velkým ropuším šklebem. „Ale jistě, Felčare, jistě. Znáš mě přece."

„No právě. Znám vás oba."

Skřet se zatvářil dotčeně.

„Postarejte se o to, abychom vypadali co nejstrašlivěji. Rozumíte?"

„Strach a hrůza pronikne až do hloubi jejich duší,“ sliboval Jednooký. „Budou ze zdí prchat jako stádo vyděšených koz.“

„To bezesporu. Jsou všichni připraveni?“

Byli. „Objeď to zprava,“ řekl jsem Murgenovi. „Cvalem, co nejblíže budeš moct.“

Murgen bez dalšího otálení vyrazil vpřed. S Paní jsme ho následovali v odstupu dvaceti yardů. Jakmile jsem vyjel, snesly se mi na ramena dvě vrány. Nad kopci se objevilo hejno jejich družek, zamířilo vpřed a začalo kroužit nad městem.

Přiblížili jsme se městu natolik, že jsme rozeznávali rýhy na jeho impozantně vyhlížejících zdech, které dosahovaly výšky minimálně čtyřiceti stop. O čem se nikdo ani slůvkem nezmínil, bylo, že je město postaveno na vyvýšenině, která se nad okolní krajinou tyčila do výše další čtyřiceti stop.

Bylo mi zřejmé, že před námi stojí téměř nesplnitelný úkol.

Vyzkoušeli jsme vystřelit několik šípů, ale ani jeden z nich nedokázal hradby přeletět.

Trik. Úskok. Lest. Nijak jinak se přes ty zdi nedostaneš, Felčare.

Osvobození vězni mi připravili mapy města, takže jsem měl dobrou představu o jeho rozložení.

Čtyři brány. Čtyři dlážděné cesty vedoucí ze čtyř bodů kompasové růžice jako paprsky kol. Brány byly chráněny složitými předmostními opevněními a věžemi. Podél zdi pak stály další věže umožňující boční palbu kolem jejího průčelí. Nepříjemné.

Nahoře na zdech panovalo neobvyklé ticho. Jedním okem pozorovali nás a druhým vojsko, které se nepřestávalo valit z kopců na planinu. Určitě se museli divit, odkud se tu všichni vzali.

Jižně od Bouřekrytu nás čekalo malé překvapení.

Objevili jsme tam vojenský tábor. Byl poměrně veliký a nacházel se nějakých čtyři sta yardů od zdi města. „Zatraceně,“ řekl jsem a zakřičel na Murgena.

Nerozuměl mi. Možná schválně, ačkoli by to nikdy nepřiznal. Pobídl koně do trysku a vyrazil prostorem mezi táborem a městem vpřed.

Ze zdí i z tábora se vzneslo hejno šípů, které jako zázrakem nezpůsobily žádnou škodu. Když jsme vyrazili za Murgenem, ohlédl jsem se.

Ten mrňavý tupec Skřet stál na sedle svého koně a v předklonu se staženými kalhoty dával celému světu na srozuměnou, co si o Pánech stínů a jejich přisluhovačích myslí.

To se našim nepřátelům pochopitelně nelíbilo. Jak se říká ve chvalozpěvech, obloha potemněla mračnem šípů.

Byl jsem si téměř jistý, že tentokrát se štěstěna obrátí proti nám. Naštěstí jsme ale byli dost rychlí a taky dost daleko, takže se nám podařilo sprška šípů uniknout. Skřet se začal směrem k hradbám znovu pošklebovat.

Tím probudil hněv někoho mocnějšího.

Do země před námi zničehonic udeřil blesk a proměnil ji v obrovskou kouřící díru. Murgen ji přeskočil. Napodobil jsem ho a žaludek se mi při tom vyhoupl až do krku. Byl jsem si jistý, že příští zásah někoho sežehne na škvarek.

Skřet se ale nepřestával Bouřekrytu vysmívat. Z tábora se začali valit jezdci na koních. Ti pro nás nepředstavovali žádný problém, snadno jsme jim mohli ujet. Snažil jsem se proto soustředit na městskou zeď. Jenom pro případ, že by se mi podařilo z téhle patálie vyváznout živý.

Druhý blesk mě na okamžik oslepil. Ani on však nebyl mířený přesně – ačkoli bych řekl, že chvíli před zásahem se dráha jeho letu trochu změnila.

Když se mi zrak znovu vrátil, uviděl jsem obrovského vlka, který se hnal zprava tak obrovskými skoky, že by jimi musel zahanbit i naše černé hřebce. Můj starý přítel Měnivec. Právě včas.

Další dva blesky nás taky minuly. Místního zahradníka tyhle obrovské vyrvané kusy trávníku nejspíš hodně naštvou, pomyslel jsem si. Dokončili jsme okruh a namířili si to zpátky k táboru. Rovněž naši pronásledovatelé se brzy obrátili zpět.

„Vyprovokovali jsme je," řekl Mogaba, když jsme sesedali z koní. „Teď víme, proti čemu stojíme."

„Tam uvnitř je jeden z Pánů stínů."

„A v tom táboře může být další,“ poznamenala Paní. „Cítila jsem něco…“

„Kde je Měnivec?“ Znovu zmizel. Všichni bezradně krčili rameny. „Doufal jsem, že se zúčastní porady. Skřete, to byl ale hloupý nápad.“

„To jistě. Hned jsem se cítil o čtyřicet let mladší.“

„Přál bych si, aby mě to bývalo napadlo,“ zamumlal Jednooký.

„No, tak teď vědí, že jsme tady a že jsme zlí. Nemyslím si ale, že by je to donutilo k útěku. Nejspíš budeme muset vymyslet nějaký způsob, jak jim nakopat zadnice.“

„Evidentně se chystají bojovat před hradbami,“ řekl Mogaba. „Jinak by tam ten tábor nebyl.“

„Jo.“ Hlavou se mi začaly honit spousty myšlenek. Triky, léčky, strategie. Jako kdybych byl zrozen k tomu, abych je vymýšlel po stovkách. „Dnes v noci je necháme na pokoji. Ráno se zformujeme a vyzveme je k bitvě. Necháme je ale přijít sem k nám. Kde jsou mapy města? Něco mě napadlo.“

Radili jsme se několik hodin uprostřed neustávajícího chaosu budovaného vojenského tábora. Po setmění jsem poslal několik mužů, aby připravili pár nástrah a vsadili do země kůly, podle nichž se budou moci legie formovat a postupovat. „Nemusíme si zatím dělat nijak těžkou hlavu,“ řekl jsem. „Nemyslím, že by se s námi pustili do boje, pokud se nepřiblížíme na dostatečnou vzdálenost ke zdem města. Dobře se vyspěte. Uvidíme, co se bude dít ráno.“

Všichni se na mě najednou podívali. Pak téměř současně obrátili pozornost na Paní a ve tvářích se jim na okamžik objevily úsměvy. Potom se sebrali a nechali nás o samotě.

*

Velké Vědro a jeho chlapi rozhodně neztráceli čas. Vydali se zpět do kopců a odklonili jeden ze zavlažovacích kanálů tak, aby přiváděl vodu do tábora. V duchu jsem si spočítal, že pokud bychom dali každému muži jeden hrnek vody, potřebovali bychom zhruba dva a půl tisíce galonů. Pokud bychom do toho zahrnuli i zvířata, pak by to bylo tři a půl tisíce. Ale zvířata a lidé nevydrží jen o jednom

hrnku vody. Nevím, jaký byl průtok vody v kanále, ale mnoho vody jsme rozhodně nepromrhali.

Neplýtvali jsme ani pracovními silami. Chlapi z Opálu vykopali několik zásobních nádrží. Jednu vyčlenili zvlášť pro koupání. Jelikož jsem byl hlavním šéfem, předběhl jsem celou dlouhou frontu, která se u ní okamžitě vytvořila.

Ještě mokrý jsem se ujistil, že Mogaba udělal vše, co bylo potřeba. Ve skutečnosti to ani nebylo nutné kontrolovat. Stráže rozestaveny. Barikáda zbudována. Noční směny informovány. Jednooký nedopřál Žabákovi chvíli oddechu a vyslal ho na průzkum. Na mě nezbývalo nic.

Jenom tak jsem se poflakoval.

Tohle byla ta Noc.

Čmuchání po táboře mě už přestalo bavit, takže jsem se vrátil do stanu. Vytáhl jsem mapu Bouřekrytu a začal ji znovu bedlivě studovat. Pak jsem se pustil do doplňování kroniky. Mé záznamy byly skrovnější, než bych si sám přál, ale to byla daň za vytíženost. Možná by mě Murgen mohl této povinnosti zbavit… popsal jsem tři stránky a několik řádků a začal jsem odpočívat a uvažovat o tom, že nakonec třeba ani nepřijde. Přišla.

Také se vykoupala. Její vlasy byly vlhké. Byla cítit jemnou vůní levandule nebo lilií, či něčeho podobného. Byla trochu bledá a roztřesená a nedokázala se mi dlouho dívat do očí, v rozpacích nad tím, co by teď měla říkat nebo dělat. Zavřela vchod do stanu.

Sklapl jsem tuhle knihu a uložil ji do mosazí pobité truhly. Zavřel jsem nádobu s inkoustem a očistil pero. Ani mě nenapadalo, co bych měl říct.

Celá ta naše plachost mi připadala hloupá. Takovou hru jsme spolu hráli už nejméně rok a čas nám přitom nemilosrdně utíkal. Zatraceně, byli jsme přece dospělí lidé. Byl jsem už dost starý na to, abych mohl být dědečkem. Což taky nemuselo být nic nemožného. A ona byla dost stará na to, aby mohl být babičkou komukoli.

Někdo musel chytit býka za rohy. Nemohli jsme takhle pokračovat do nekonečna a čekat, co udělá ten druhý.

Tak proč něco neudělala?

Ty jsi chlap, Felčare.

Jo.

Sfoukl jsem svíčky, přistoupil k ní a vzal ji za ruku. Celtovinou stanu dovnitř pronikala zář táborových ohňů, takže uvnitř bylo docela dobře vidět.

Nejprve se třásla jako chycená myš. Netrvalo ale dlouho a dosáhla bodu, odkud již nebylo návratu. A tentokrát se už nestalo nic, co by nás vyrušilo.

Starý generál byl sám sebou překvapen. Ještě víc ho ale překvapila žena.

„Zítra večer si to zopakujeme," slíbil unavený generál někdy v časných ranních hodinách. „Za zdmi Bouřekrytu. Možná přímo v posteli samotného Bouřkového stínu."

Chtěla vědět, odkud bere takovou jistotu. S ubíhajícím časem procitala a ožívala čím dál víc. Starý muž jí ale usnul v klíně.

Kapitola třicátá devátá:
Bouřekryt (dříve Dejagore)

Dokonce i já jsem žehral na denní hodinu, kdy jsem musel ostatní vzbudit. Všichni jsme se rychle najedli. Posnídal jsem se svými statečnými veliteli, abych je mohl spravit o svých plánech. Na stanové tyči v přední části stanu se usadila vrána. Hlavu měla natočenou tak, aby mě mohla jedním okem neustále pozorovat. Nebo možná Paní. Ta potvora pozoruje nás oba, říkal jsem si. Opravdu! Jako kdyby nestačilo, jak si nás prohlíželi ostatní.

Cítil jsem se výtečně. Zdálo se však, že Paní činí určité potíže pohybovat se s obvyklou plynulou elegancí. A potutelné úsměvy ostatních prozrazovaly, že všichni dobře vědí, co to znamená.

„Nerozumím ti, Kapitáne," protestoval Mogaba. „Proč nám to všechno nevysvětlíš?"

„To, co mám v hlavě, nemůže vyzradit nikdo jiný než já. Musíte se spokojit s tím, co jsem předestřel, a tím, že hodlám nepříteli nabídnout bitvu. Pokud naši výzvu přijme, uvidíme, jak se celá situace vyvine. Jestli nám nenakopou zadky, pak si budeme lámat hlavu s dalším krokem."

Mogaba našpulil rty, takže vypadaly jako sušená švestka. V tu chvíli mě zrovna nemiloval. Myslel si, že mu nevěřím. Podíval se do míst, kde se Cletus s jednotkou snažil shromáždit lopatky, koše a vaky v počtu dostatečném pro armádu. Tisícovka mužů se vydala do okolních farem hledat další nástroje, koše a vědra a ostatní muži zatím šili vaky z plachtoviny, kterou strhli z nákladních vozů.

Řekl jsem jim jenom tolik, aby se připravili na velké výkopové práce.

Další tisícovka mužů se snažila sehnat co nejvíc klád. Když chcete obklíčit město, potřebujete hodně dřeva.

„Trpělivost, můj příteli, trpělivost. V pravý čas se všechno dozvíš," pochechtával jsem se.

„To se naučil od našeho starého Kapitána," zamumlal Jednooký. „Ten neřekl nikomu nic, dokud se mu nějaký blbec nepokusil vrazit kopí do zadku."

To ráno se mě nikdo z nich nemohl nijak dotknout. Jednooký by se klidně mohl se Skřetem pustit do tak divoké potyčky, jakou předvedli v Tagliu, a já bych se jenom usmíval. Kouskem chleba jsem vytřel zbytky mastnoty z talíře. „Tak dobře. Teď se oblékneme a zkusíme někomu nakopat zadek."

Být jediným mužem ve čtyřicetitisícovém táboře, který měl to štěstí, že strávil předchozí noc se ženou, s sebou přináší dvě věci. Třicet devět tisíc devět set devadesát devět lidí vám tak závidí, až vás za to ze srdce nenávidí. Vy jste ale v tak povznesené a pozitivní náladě, že ji začnete přenášet na ostatní kolem.

A vždycky jim můžete říct, že jejich odměna čeká za tamtěmi zdmi.

Průzkumníci se vrátili s hlášením právě ve chvíli, kdy jsem si oblékal výstroj Vdovotvůrce. Říkali, že nepřítel vyrazil zároveň z tábora i z města. A že těch bastardů je opravdu hodně. Minimálně deset tisíc z tábora a snad každý muž z města, který se dokázal chopit zbraně.

Nevypadalo to, že by se ta tlupa měla zaleknout hrozící bitvy. A rozhodně to vypadalo, že se jedná o zkušené vojáky.

Mogabovu legii jsem umístil doleva, Ochibovu doprava a novou Sindaweovu jednotku doprostřed. Za ně jsem postavil všechny bývalé vězně, které jsme dokázali vyzbrojit. Doufal jsem jenom, že na nich nebude moc znát, jaká to je chátra. Přední formace vypadaly v bílých zbrojích organizovaně, profesionálně a odhodlaně.

Bylo to čisté zastrašování.

Rozdělil jsem každou legii do oddílů po stovce mužů, oddělených uličkami. Doufal jsem, že druhá strana nebude tak chytrá, aby můj trik okamžitě prokoukla.

Než se Paní vyhoupla do sedla oře, vzala mě za ruku a stiskla ji. „Dnes večer v Bouřekrytu."

„Správně," řekl jsem a políbil ji na tvář.

„Nevím, jestli vydržím sedět v sedle, jsem celá rozbolavělá,“ zašeptala.

„Prokletí žen.“

Nasedl jsem na koně.

Na ramena se mi okamžitě snesly dvě velké černé vrány. Jejich nečekaná hmotnost mě zaskočila. Všichni kolem nás pozorovali. Rozhlédl jsem se, ale nikde nebylo ani stopy po mém chodícím kmeni stromu. Ale určitý pokrok tu byl. Bylo to už podruhé, co vrány viděli i všichni ostatní.

Nasadil jsem si přilbu. Jednooký dodal jejímu vzhledu na hrůzostrašnosti iluzorními ohni. Zaujal jsem pozici před Mogabovou legií, Paní se postavila před Ochibovu jednotku. Murgen zarazil standartu do země před Sindaweovu legii, deset kroků před první linii.

Měl jsem pokušení rovnou zaútočit. Vojsko na druhé straně se totiž právě marně snažilo zorganizovat. Nakonec jsem se ale rozhodl dopřát mu dostatek času. Podle toho, jak si počínali vojáci z Bouřekrytu, většině z nich se právě nezamlouvalo, že tady musí být. Tak jen ať si nás dobře prohlédnou, v dokonalém uspořádání, v bílém, připravené rozsekat je na kusy. Jen ať začne v jejich myslích hlodat myšlenka, jaké by to bylo skvělé být zpátky uvnitř těch nepřemožitelných stěn.

Pokynul jsem Murgenovi. Vyrazil vpřed a tryskem projel před přední nepřátelskou linií s hrdě vztyčenou standartou. Vzduchem prolétlo několik šípů, ale ani jeden z nich nezasáhl cíl. Murgen proto na ně začal pokřikovat posměšné urážky. Nikdo z nich ale nebyl jeho představením natolik zděšen, aby se dal na útěk.

Mé dvě vrány letěly těsně za ním, následovány hejnem tisíců svých sester, které se na planině vzaly bůhvíodkud. Bratrstvo smrti vznášející se nad hlavami zatracených. Pěkný kousek, starý kmeni. Ale ani to nestačilo, aby se někdo dal na útěk.

Mé dvě vrány se vrátily zpět na má ramena. Připadal jsem si jako nějaký pomník. Jenom jsem doufal, že vrány mají lepší vychování než holubi.

Murgenovi první projížďka nestačila, a tak koně otočil a vyrazil zpátky opačným směrem, přičemž vykřikoval hanlivé urážky ještě hlasitěji než prve.

Všiml jsem si zmatku v nepřátelských řadách. Někdo nebo něco usazeného v pozici lotosového květu, celé v černém a vznášející se pět stop nad zemí, vyplulo nějakých šest yardů před zbytek armády. Pán stínů? Musel to být on, kdo jiný. Po zádech mi přeběhl mráz, už když jsem ho jenom spatřil. Mně, v mé hrůzostrašné, ale falešné výstroji.

Murgenovy nadávky přece jenom někoho popudily. Nejprve se za ním vydala jenom hrstka jezdců, kterou však brzy následovala celá horda. Samozřejmě neexistoval způsob, jak by ho mohli dohonit. Ne, dokud seděl na svém koni.

Zavrčel jsem. Nedisciplinovanost nebyla v nepřátelských řadách tak rozšířená, jak jsem předpokládal.

Murgen schválně zpomalil a nechal pronásledovatele přiblížit až na tucet yardů. Pronásledovali ho přímo doprostřed labyrintu nástražných drátů, které jsem natáhl v trávě v průběhu noci.

Lidé i koně padali na zem jako podťatí. Další koně padali přes zvířata, která již ležela na zemi. Mí lučištníci vypustili obloukem mračno šípů, které střemhlav dopadaly na jejich hlavy a pobily většinu mužů i zvířat.

Tasil jsem meč, ze kterého se kouřilo, a zavelel jsem k postupu. Planinou se začal nést pomalý rytmus bubnů. Muži v první řadě přesekali nástražné dráty a dorazili raněné. Ota i Jaga nechali na křídlech rozeznít polnice, ale zatím se nepustili do útoku. Ještě ne.

Mí muži pochodovali v jednolité řadě. V té krásně ploché krajině si dokázali udržet dokonalé uspořádání přední linie. Z protější strany, kde se některým mužům stále ještě nepodařilo zaujmout místa v šiku, to musel být impozantní pohled.

Minuli jsme první z několika nízkých vyvýšenin, kterými byla planina poseta. Na té měla zaujmout pozici naše artilerie a spustit hromadnou palbu na místo, které se bude zdát nejvhodnější. Doufal jsem, že Cletus a jeho muži budou mít dostatek citu, aby dokázali Pánovi stínů co nejvíce zatopit.

Ta postava levitující před vojskem pro nás představovala něco zcela neznámého.

Doufal jsem, že Měnivec je někde nablízku. Celá tahle událost se mohla změnit v učiněné peklo, kdyby tomu tak nebylo a ten levitující bastard by se do nás pustil.

Zbývalo dvě stě yardů. Nepřátelští lukostřelci vystřelili na mě a Paní několik nepřesně mířených šípů. Zastavil jsem se a dal další signál. Legie se také zastavily. Velmi dobře. Bylo vidět, že Narové dávají dobrý pozor.

Bohové, bylo jich před námi nepředstavitelné množství.

A ten Pán stínů se tam jen tak vznášel ve vzduchu a nejspíš čekal, jak si budu počínat. Vypadalo to, jako bych mu hleděl přímo do nosních dírek.

Nic ale nedělal.

Země pod nohama se začala chvět. Nepřátelskými řadami se začal šířit neklid. Viděli, co se na ně valí, ale bylo už příliš pozdě, než aby s tím mohli cokoli dělat.

Uličkami mezi legiemi se se vzrůstající rychlostí hnali sloni. Když zvířata proběhla kolem mě, vojáci na druhé straně už křičeli hrůzou a hledali, kudy by mohli prchnout.

Střely z dvanácti vrhacích strojů prolétly nad našimi hlavami a rozprskly se kolem Pána stínů. Byly dobře mířené. Čtyři z nich ho ve skutečnosti zasáhly, ale narazily na magickou ochrannou bariéru, o kterou se rozbily. Čaroděj zůstával netečný. Vypadalo to, jako by musel veškeré schopnosti soustředit na to, aby zůstal naživu.

Druhá salva ho zasáhla vteřinu před tím, než sloni dosáhli čelních řad jeho vojska. Vrhací stroje byly tentokrát zaměřeny ještě lépe.

Dal jsem signál, po kterém čtyři tisíce mužů v přední linii s kavalerií vyrazily s válečným rykem do útoku.

Ostatní zformovali novou čelní řadu a pak se dali na postup kupředu.

Byla to neuvěřitelná jatka.

Tlačili jsme je dál a dál a dál, ale nepřátel bylo tolik, že se nám nikdy nepodařilo definitivně prolomit jejich řady. Když se obrátili na útěk, pak většina z nich prchala zpátky do tábora, do Bouřekrytu se

nedostal nikdo. Město za nimi zavřelo brány. Pána stínů táhli s sebou. Osobně bych se ničím takovým neobtěžoval, beztak nebyl k ničemu.

Jistě, jedna ze střel vyslaných vrhacími stroji v druhém sledu ho zasáhla. Řekl bych, že právě to ho muselo rozhodit.

Jeho neschopnost musel mít na svědomí Měnivec.

Na planině zůstalo pět tisíc mrtvých mužů. Mé vojevůdcovské já bylo jejich počínáním zklamáno. Doufal jsem, že se nám podaří napáchat větší škody. Nehodlal jsem ale kvůli tomu útočit na nepřátelský tábor. Přikázal jsem mužům, aby se stáhli a zkontrolovali ztráty. Kavalerii jsem umístil tak, aby stála v cestě komukoli, kdo by vyšel z města nebo tábora, a dál pokračoval v započatém díle.

Levé křídlo zaujalo pozici několik yardů od cesty, po které jsme k Bouřekrytu přišli, v bezpečné vzdálenosti mimo dostřel luků z opevnění brány, do níž cesta ústila. Jednotlivé řady stály v pravém úhlu k cestě. Nechal jsem muže odpočinout.

Do práce se pustili mí stavitelé hráze. Jejich zkušenosti byly patrné na první pohled. Na druhém konci cesty kopali příkop, který začínal přesně ve vzdálenosti, kam už luky z městských bran nemohly dolétnout, a táhl se až k úpatí kopců. Příkop měl být hluboký a široký a měl chránit bok mé armády.

Dělníci nosili zeminu k cestě, kde z ní pak stavěli svah vedoucí k vrcholkům hradeb. Ostatní se mezitím pustili do výroby štítů, které měly chránit stavitele rampy při postupu ke zdi.

Tolik mužů dokáže přemístit velké množství zeminy. Obránci jasně viděli, že dostavět svah až ke zdem města nám nebude trvat déle než několik málo dnů. Rozhodně tím nebyli potěšeni, ale neexistoval způsob, jak by nás mohli zastavit.

Muži pracovali pilně jako mravenci. Bývalí vězni cítili příležitost vyrovnat si staré dluhy, a tak dřeli jako o život.

Časně odpoledne začali příkop na straně k městu prohlubovat a prodlužovat dál k jeho zdem, aniž by se snažili jakkoli zakrýt fakt, že hodlají prokopat tunel a proniknout tak do města přes hradby i pod nimi. A kromě toho začali hloubit příkop i na levém křídle.

Během tří dnů měla být má armáda chráněna dvěma hlubokými příkopy, které by pak kryly náš útok vzhůru po svahu a přes zeď. Nic by nás nemohlo zastavit.

Nutně museli něco podniknout.

Já jsem doufal, že se mi podaří vymyslet něco, co bych jim mohl provést dřív, než na podobnou věc přijdou oni sami.

Bylo pozdě odpoledne a obloha se začala zatahovat mraky. Nebe nad kopci na jihu křižovaly blesky. To nebylo dobré znamení. Bouřka by byla horší pro nás než pro nepřítele.

I přesto, navzdory chladnému větru a občasným přeháňkám, přerušili dělníci práci jenom na krátký okamžik, aby spořádali skrovnou večeři, a hned se zase pustili do přípravy luceren a stavby hranic, a mohli tak pokračovat i po setmění. Rozestavěl jsem hlídky, aby nemohlo dojít k nějakému nemilému překvapení, a začal jednotlivé jednotky na jejich pozicích střídat, aby se mohly najíst a odpočinout si.

Po zbytek dne jsem neměl nic jiného na práci než sedět na zadku, vypadat elegantně a rozdělovat rozkazy, které jsem si v hlavě předem připravil.

A přemýšlet o tom, co měla předešlá noc vlastně znamenat.

Byla to noc nocí, ale přesto nesplnila mé očekávání. Oním způsobem ‚tak jsme se k tomu konečně dostali' mě dokonce zklamala.

Ne, že bych ji chtěl vyměnit, nebo dokonce vrátit, to nikdy.

Jednou, až budu starý, na odpočinku a nebudu mít na práci nic jiného než filozofovat, si udělám tak rok čas a pokusím se přijít na to, proč je očekávání vždycky lepší než samotná skutečnost.

Poslal jsem Žabáka, aby zjistil, v jaké náladě se nachází nepřítel. Byla mizerná. Po zkušenostech se slony si už nikdo nepřál dál bojovat.

Hradby Bouřekrytu nebyly nijak bedlivě střeženy. Většina mužů se ráno vydala do boje a už se nevrátila. Podle Žabákových zpráv ale kolem středové pevnosti, kde sídlil další z Pánů stínů, žádné velké zklamání nepanovalo. Dokonce měl pocit, že vycítil víru v konečné vítězství.

Bouřka se hnala dál na sever a nabírala na síle. Svolal jsem kapitány. „Žene se sem krutá bouře. Mohla by nám zkomplikovat plány, ale i přesto se je pokusíme dokončit. Bude to tak ještě neočekávanější. Skřete, Jednooký, je na čase, abyste oprášili staré dobré uspávací kouzlo.“

Oba dva se na mě podezřívavě podívali. „A je to tady,“ zamumlal Skřet. „Zase jeden zpropadený důvod, proč se dneska v noci nevyspat.“

„Jakmile budu moct, vyzkouším to kouzlo na něm,“ řekl Jednooký. „Dobře, Felčare, co máš v plánu?“ zeptal se pak hlasitěji.

„Dostat se přes zeď a otevřít bránu, zatímco vy uspíte stráže.“

Dokonce i Paní byla mým záměrem překvapena. „Ty chceš promrhat veškerou tu práci na svahu?“

„Nikdy jsem ho nechtěl použít. Chtěl jsem je jenom přesvědčit, že jsem se vydal určitým směrem.“

Mogaba se usmíval. Měl jsem takové tušení, že to celé pochopil předem.

„To nebude fungovat,“ zamumlal Skřet.

Podíval jsem se na něj. „Muži, kteří hloubí příkopy k městu, jsou ozbrojení. Stačí se jenom postarat o to, aby se brána otevřela, a pak už se můžeme jenom posadit a dívat.“

„Nebude to fungovat. Zapomínáš na Pána stínů. Myslíš, že se ti ho podaří obelstít?“

„Ano. Náš anděl strážný se o to postará.“

„Měnivec? Tomu bych nevěřil, ani co by se za nehet vešlo.“

„Říkal jsem snad něco o tom, že bych mu důvěřoval? On nás potřebuje jako zástěrku pro nějaký svůj plán. Takže se musí postarat, aby se nám nic nestalo. Nemám pravdu?“

„Tvůj způsob uvažování se začíná měnit, Felčare,“ řekl Jednooký. „Jsi s Paní už příliš dlouho.“

Paní si zachovala netečný výraz. Pravděpodobně se nejednalo o kompliment.

„Mogabo, budu potřebovat tucet Narů. Až Skřet s Jednookým uspí stráže, vyleze Žabák na zeď s lanem a kotvou. Tví muži pak vniknou do opevnění brány z druhé strany a otevřou ji.“

Mogaba přikývl. „Kdy?“

„Co nejdříve. Jednooký, pošli Žabáka na průzkum. Chci vědět, co ten Pán stínů dělá teď. Jestli nás sleduje, pak plán zrušíme.“

Vyrazili jsme o hodinu později. Operace probíhala jako podle učebnice, jako kdyby nad námi bohové drželi ochrannou ruku. Za další hodinu už byli všichni osvobození vězni, s výjimkou těch, které jsme začlenili do našich legií, uvnitř města. Dosáhli pevnosti a dobyli ji dřív, než se někdo zmohl na odpor.

Slepí k dešti, hromům a bleskům se hnali ulicemi Bouřekrytu a dávali průchod své zuřivosti.

Já jsem v přestrojení za Vdovotvůrce projel branou o patnáct minut později. Životaber mi jel po boku. Místní obyvatelstvo před námi prchalo do všech stran. Někteří se však chovali, jako by vítali osvoboditele. „Tentokrát jsi ošálil i mne,“ řekla mi Paní na půli cesty k pevnosti. „Když jsi říkal dnes v noci v Bouřekrytu…“

Prudký závan větru a silný příval deště ji však umlčel. Blesky křižovaly oblohu jako v nějakém zuřivém souboji. Ve světle jejich záblesků jsem zahlédl pantery, kterých bych si jinak nejspíš ani nevšiml. Po zádech mi přeběhl mráz, který rozhodně neměl na svědomí studený déšť. Toho většího jsem už viděl, v jiném opevněném městě, když jsem byl ještě mladý.

Oba měli také namířeno k pevnosti.

„K čemu se to chystají?“ zeptal jsem se. Má sebedůvěra byla rázem ta tam. V téhle bouři nebylo po vránách nikde ani stopy. Už dávno jsem pochopil, že je mohu považovat za symboly štěstí.

„To nevím.“

„Radši bychom se na to měli podívat,“ řekl jsem a pobídl koně do klusu.

V okolí vchodu do pevnosti ležela spousta mrtvých mužů. Většinou se jednalo o mé dělníky. Zevnitř se pořád ještě ozývaly ozvěny bojů. Šklebící se stráže nemotorně zasalutovaly. „Kde je Pán stínů?“ zeptal jsem se.

„Slyšel jsem, že je nahoře v té velké věži. Jeho muži bojují jako šílení, ale není jim pomoci.“

Hromobití a blesky jako by se na minutu úplně zbláznily. Do města se trefoval jeden blesk za druhým. Zbláznil se snad bůh

hromů? Nebýt zuřivého lijáku, mohly na stovkách míst ve městě vzplanout požáry.

V duchu jsem litoval legie, které musí být venku na stráži. Možná je Mogaba přivede sem dovnitř.

Bouře začal slábnout, až se nakonec po posledním zběsilém vzepětí změnila v téměř normální déšť, doprovázený jen tu a tam nějakým tím bleskem.

Zvedl jsem hlavu a podíval se na věž, která výrazně čněla nad zbytkem pevnosti – a, *déjá vu*, ve světle blesku jsem zahlédl kočičí postavu slézající po jejím průčelí.

„Zatraceně!“

Zadunění hromu, které blesk doprovázelo, mě na okamžik ohlušilo, takže jsem neslyšel kopyta blížících se koní. Ohlédl jsem se a spatřil Jednookého, Skřeta a Murgena, který v jedné ruce pořád ještě pyšně třímal standartu legie. Jednooký se díval nahoru na věž. Výraz jeho tváře nenabízel tu nejpříjemnější podívanou.

V hlavě mu ožily stejné vzpomínky jako mně. „Forvalak, Felčare.“

„Měnivec.“

„Já vím. Jenom by mě zajímalo, jestli to tenkrát byl taky on.“

„O čem to mluvíte?“ zeptala se Paní.

„Murgene, co takhle pověsit tu standartu na místo, kde ji s vycházejícím sluncem bude moci uvidět celý svět?“

„Jasně.“

Vstoupili jsme do pevnosti. Paní se přitom pokoušela zjistit, o čem jsem to s Jednookým mluvil. Bohužel jsem měl nějaké problémy se sluchem. Jednooký šel vpředu. Stoupali jsme po temných schodech. Kvůli krvi a mrtvým tělům byl každý krok nebezpečný. Zvuky bitvy nad námi už dávno utichly.

Ve věži panovalo zlověstné ticho.

Poslední bojovníci obou stran byli v komoře několik pater pod samotným vrcholkem věže. Všichni byli mrtví. „Cítím tady magii,“ zamumlal Skřet.

„Jdeme nahoru,“ vyštěkl Jednooký.

„Já vím.“

Projednou mezi nimi panovala naprostá shoda.

Tasil jsem meč. Nehořel a i má zbroj ztratila svůj lesk. Skřet a Jednooký teď měli na starosti jiné věci.

Měnivce a Pána stínů jsme zastihli až na hradbě věže. Měnivec na sebe vzal lidskou podobu. Podařilo se mu zahnat Pána stínů do arkýře. Byla to vyzáblá postava v černém, kterou bylo téměř nemožné považovat za vážné nebezpečí. Po Měnivcově družce nebylo nikde ani stopy. „Někdo tady chybí, dávej pozor," řekl jsem Skřetovi.

„Rozumím." Dobře věděl, co se děje. Choval se tak vážně, jak jsem ho snad ještě nikdy neviděl.

Měnivec se začal přibližovat k Pánovi stínů, který neměl kam ustoupit. Pokynul jsem Paní, aby se přesunula doprava. Sám jsem zaujal pozici po jeho levici. Nejsem si jistý, co dělal Jednooký.

Podíval jsem se na tábor nepřítele jižně od města. Zatímco jsme byli uvnitř věže, déšť úplně ustal. Z jejího vrcholku byla z tábora viditelná sotva světla táborových ohňů. Měl jsem dojem, že vědí, že tady není něco v pořádku, ale že se nechystají vydat nahoru, aby se přesvědčili co.

Byli dost blízko. Kdybychom vyvezli metací stroje na hradby, mohli bychom jim život pěkně znepříjemnit.

Pán stínů se tlačil zády na zub cimbuří, zjevně neschopen cokoli udělat. Proč byl tak bezmocný? Kdo to byl? Bouřkový stín?

Měnivec se mezitím dostal tak blízko, že se ho mohl dotknout. Jedna jeho ruka vystřelila a servala z Pána stínů jeho černou róbu.

Zůstal jsem vyjeveně zírat. Přestože Paní ode mne byla patnáct stop daleko, zřetelně jsem slyšel, jak hlasitě polkla.

„Ať skončím v pekle," řekl Jednooký. „Vichřice! Ale ta má být přece mrtvá."

Vichřice, další z původních deseti Lapených. Další, která měla zahynout během bitvy u Krásy poté, co zavraždila Oběšence a… a Měnivce!

Aha! řekl jsem si pro sebe. Aha! Vyrovnání starých účtů. Měnivec to celou dobu věděl. Od začátku bylo jeho cílem dostat Vichřici.

A jestliže v celé téhle záležitosti měla prsty jedna záhadně přeživší Lapená, nemohli za tím vším být i další? Řekněme třeba tři další?

„Co to má zatraceně znamenat? To jsou všichni kromě Oběšence, Kulhavce a Lovce duší pořád naživu?“ Ty tři jsem viděl umírat na vlastní oči.

Paní jenom potřásala hlavou.

A byli ti tři vůbec mrtví? Jednou jsem sám zabil Kulhavce, a on se přesto vrátil…

Znovu se mě zmocnil chlad.

Dokud to byli Pánové stínů, byli to jenom anonymní bastardi, kteří neměli žádný osobní zájem na mém neštěstí. Ale Lapení… Někteří z nich měli velice specifický a osobní důvod Legii nenávidět.

Tímhle okamžikem odhalení nabyla naše válka zcela nečekaných rozměrů.

Neměl jsem představu o tom, k čemu došlo mezi Měnivcem a Vichřicí, ale vzduch doslova sršel čirou nenávistí.

Vichřice se zdála být bezmocná. Ale proč? Ještě před pár minutami na nás seslala tu příšernou bouři. Měnivec určitě nebyl mocnější než ona. Pokud se mu ovšem nějakým způsobem nepodařilo zjistit prokletí všech Lapených, pravé jméno.

Podíval jsem se na Paní.

Ona ho znala. Znala všechna jejich pravá jména. Přestože ztratila svou moc, nepřišla o paměť.

Moc. Nikdy jsem ani nepomyslel na to, co jsem vlastně měl celou tu dobu přímo pod nosem. To, co znala, mělo hodnotu výkupného za stovku vladařů. Tajemství ukrytá v její hlavě mohla zotročit, nebo dát vzniknout celým říším.

Pokud člověk věděl, že je zná.

Někteří lidé to věděli.

Tím, že se mnou opustila Věž a impérium, dokázala, že má daleko víc odvahy, než jsem si uvědomoval.

Bylo na čase, abych některé věci a postoje přehodnotil a strategicky se přeorientoval. Tihle Pánové stínů, Měnivec i Vyjec, ti všichni věděli to, co jsem si já uvědomil teprve teď. Měla zatracené

štěstí, že ji zatím nikdo nechytil a nevyždímal z ní všechny její vědomosti.

Měnivec položil své odporné velké ruce na Vichřici. Tehdy poprvé projevila nějaké známky odporu. S nečekanou a překvapující silou provedla něco, co odmrštilo Měnivce až na druhou stranu cimburí. Na okamžik zůstal s tupým pohledem ležet na zemi.

Vichřice se po něm vrhla.

Vší silou jsem se rozmáchl a bodl ji mečem přímo do břicha. Ne že by ji to nějak poznamenalo, ale alespoň ji to zastavilo. Paní se po ní ohnala úderem vedeným shora, ale Vichřici se před její ranou podařilo odvalit. Znovu jsem na ni zaútočil, ale ona se přesto zvedla ze země a pokračovala dál. Její prsty doslova vířily. Viděl jsem, jak mezi nimi poskakují jiskry.

Do hajzlu.

Jednooký jí podrazil nohu. Spolu s Paní jsme na ni znovu zaútočili, avšak bez výraznějšího efektu. Pak na ni Murgen zaútočil kopím se standartou Černé legie.

Vichřice zaúpěla jako jedna ze zatracených.

Co to mělo u všech rohatých znamenat?

Znovu se dala do pohybu. Měnivec už byl ale připraven. Vzal na sebe podobu forvalaka, černého levhartodlaka, kterého bylo téměř nemožné zabít nebo zranit. Vrhl se na Vichřici a začal ji rvát na kusy.

Všichni jsme ustoupili stranou, kde jsme zůstali stát a poskytli jim tak dostatek volného prostoru.

Nevím, co nebo kdy Měnivec udělal. Nebo jestli vůbec něco udělal. Možná to byla jenom Jednookého představivost, ale někdy v průběhu zápasu Měnivce s Vichřicí se ke mně ten malý černý mužík přitočil a zašeptal mi do ucha: „Byl to on, Felčare. To on zabil Tamtama.“

Stalo se to už před dlouhou dobou. Skoro jsem na to zapomněl. Ale Jednooký nezapomněl ani neodpustil. Tamtam byl jeho bratr…

„Co chceš dělat?“

„Já nevím. Něco. Musím něco udělat.“

„Co z toho poplyne pro nás ostatní? Přijdeme o svého strážného anděla.“

„O toho jsi přišel tak jako tak, Felčare. Tady právě udělal to, co udělat chtěl. Měnivec Neměnivec, jakmile ji zabije, budeš se muset obejít bez něj.“

Měl pravdu. A pravděpodobnost, že Měnivec přestane Paní sloužit jako oddaný starý pes, byla dost vysoká. Jestli existovala nějaká šance, jak bychom ho mohli zničit, pak jedině teď.

Boj trval snad patnáct minut. Oba soupeři si zasazovali těžké údery, po nichž na jejich tělech zůstávaly krvavé šrámy. Měl jsem dojem, že to neprobíhá tak hladce, jak Měnivec očekával. Vichřice se ukázala být zatraceně dobrou bojovnicí.

Nakonec ale Měnivec vyhrál. Svým způsobem. Vichřice přestala klást odpor. Ležel na zemi a neschopen pohybu ztěžka oddechoval. Jeho sokyně ho pevně svírala nohama. Krvácel ze stovky drobných ran a tiše nadával. Zdálo se mi, že jsem ho zaslechl někoho proklínat za to, že jí pomáhá, vyhrožovat někomu, že bude další na řadě.

„Máš pro něj nějaké speciální využití?“ zeptal jsem se Paní. „Nevím, kolik jsi toho věděla. Ani mě to teď nezajímá. Radši by ses ale měla zamyslet nad tím, co tak asi bude mít v plánu, když už nás nepotřebuje jako návnadu.“

Pomalu zavrtěla hlavou.

Něco se přehouplo přes okraj cimbuří za jejími zády. Další forvalak, menší. Myslel jsem si, že jsme v těžkém maléru, ale Měnivcova družka se dopustila taktické chyby a začala měnit podobu. Skončila právě včas, aby mohla na Jednookého zakřičet své: „Ne!“

Jednooký si někde našel nějakou palici a dvěma rychlými a silnými údery omráčil Vichřici i Měnivce. Tak byli oba vyčerpaní ze vzájemného boje.

Měnivcova družka se po něm vrhla.

Murgen jí podrazil nohy hlavicí kopí, které s sebou nosil. Přitom ji ale sekl, takže všude kolem začal stříkat krev a ona ječela jako v pekelné agónii.

V tu chvíli jsem ji konečně poznal. Když jsem ji viděl naposledy, před mnoha lety, nakřičela se opravdu dosytosti.

Někdy během celého toho rozruchu se na zubech cimbuří, pěkně stranou, usadilo celé hejno vran. Začaly se smát.

Všichni jsme se na tu ženu vrhli dřív, než mohla cokoli udělat. Skřet ji rychle pomocí kouzel spoutal tak dokonale, že mohla jenom koulet očima.

„Máš s sebou nějaké šití, Felčare?“ zeptal se mě Jednooký. „Mám jehlu, ale nemyslím, že bych měl dost nití.“

„Cože? Něco mám.“ Vždycky jsem s sebou nosil nějaké ty lékařské maličkosti.

„Dej mi je.“

Udělal jsem, oč mě žádal.

Znovu praštil Měnivce i Vichřici po hlavě. „To jenom pro jistotu, aby se náhodou neprobrali. Když jsou v bezvědomí, nemají žádnou zvláštní moc.“

Klekl si k nim a začal jim zašívat ústa. „Svažte ho,“ řekl, když byl hotov s Měnivcem. „Kdyby se začal probírat, omračte ho.“

Co to mělo zase znamenat?

Jeho počínání mi připadalo čím dál ohavnější. „Co to sakra děláš?“ zeptal jsem se.

Vrány se očividně skvěla bavily.

„Zašívám jim všechny tělesné otvory. Tak aby se ďáblové nemohli dostat ven.“

„Cože?“ Jemu to možná dávalo smysl, ale mně rozhodně ne.

„Je to starý trik, jak se zbavit zlých čarodějů, který se praktikuje u nás doma.“ Když skončil s otvory, sešil jim dohromady prsty a palce. „Zavažte je do pytle se sto librami kamení a hoďte je do řeky.“

„Musíš je spálit,“ poznamenala Paní. „A to, co z nich zbude, rozdrtit na prach a ten pak rozprášit po větru.“

Jednooký se na ni zhruba na deset vteřin podíval. „Tím chceš říct, že jsem celou tuhle práci dělal zbytečně?“

„Ne, to ne. Pomůže to. Nechceš přece, aby ti při upalování dělali nějaké potíže.“

Udiveně jsem se na ni podíval. Tohle se jí vůbec nepodobalo. Otočil jsem se k Murgenovi. „Nechceš vyvěsit tu standartu?“

Jednooký strčil prstem do Měnivcovy družky. „A co s touhle? Myslíš, že bych se o ni měl taky postarat?“

„Ona nic neudělala.“ Dřepl jsem si vedle ní. „Už si na tebe vzpomínám, zlatíčko. Chvíli mi to trvalo, protože jsme se v Jalovci

tolik neviděli. Nezachovala ses k mému příteli Boudovi zrovna pěkně.“ Podíval jsem se na Paní.

„Co jsi z ní chtěla udělat?“

Neodpověděla.

„Tak dobře. Promluvíme si později.“ Podíval jsem se znovu na Měnivcovu družku. „Líza Daela Bowalková. Slyšíš mě vyslovovat své jméno, stejně jako to učinili tihle ostatní?“ Vrány se začaly skřehotavě chechtat. „Nechám tě být, i když si to nejspíš nezasloužíš. Murgene, najdi nějaké místo, kam bychom ji mohli zavřít. Pustíme ji, až budeme připraveni vyrazit dál. Skřete, pomoz Jednookému s tím, co chce udělat.“ Podíval jsem se na standartu Legie, po dlouhé době znovu potřísněnou krví, jak se vzdorovitě třepetá ve větru. „Ty,“ – ukázal jsem na Jednookého – „dej si pořádně záležet. Doufám, že nechceš, aby po nás šli další dva jako tenkrát Kulhavec.“

Ztěžka polkl. „Jo.“

„Jak jsem ti říkal, Paní, dnes večer v Bouřekrytu. Pojď, poohlédneme se po nějakém suchém místě.“

Cítil jsem, že se mnou není něco v pořádku. Pociťoval jsem mírnou depresi. Byl jsem tak nějak zklamaný, oběť falešného vítězství. Proč? Dva z nejhorších vyvrhelů měli být každým okamžikem smeteni z povrchu zemského. Štěstí se zase jednou přiklonilo na stranu Legie. Seznam vítězství jsme rozšířili o další zdánlivě nemožné triumfy.

Cíli jsme byli o dvě stě mil blíž, než jsme vůbec měli právo doufat. Neexistoval žádný zvláštní důvod, proč bychom měli od vojáků ukrytých v táboře na jihu očekávat nějaké závažnější komplikace. Jejich kapitán, Pán stínů, byl přemožen. Obyvatelé Bouřekrytu nás ve většině případů přijali jako osvoboditele.

Tak proč si dělat nějaké starosti?

Kapitola čtyřicátá:
Dejagore (dříve Bouřekryt)

Dnes večer v Bouřekrytu.

Ten večer v Bouřekrytu byl výtečný, přestože jej částečně poznamenal nedostatek spokojenosti, který mě strašil čím dál víc. Probudil jsem se dlouho po rozbřesku. Příčinou byl hlas polnice. První věc, kterou jsem spatřil, když jsem otevřel oči, byla obrovská černá vrána, která si mě a Paní se zájmem prohlížela. Hodil jsem po ní první věc, která mi přišla pod ruku.

Znovu se ozval hlas polnice. Doklopýtal jsem k oknu, abych se podíval ven. Okamžitě jsem se dokonale probudil a rychle se vrhl k dalšímu oknu, kde jsem měl lepší výhled na to, co se venku dělo. „Paní. Vstávej. Máme potíže."

Potíže na sebe vzaly podobu další nepřátelské armády, která se blížila k městu od pahorkatiny na jihu. Mogaba už nechal vojáky seřadit do formace. Cletus a jeho bratři ostřelovali vrhacími stroji tábor na jihu. Jejich stroje však nedokázaly posádce zabránit v přípravách na další boj. Obyvatelé města se vyhrnuli z domů do ulic a vydali se vzhůru na hradby, aby se podívali, co se děje.

Všude kolem byly vrány.

„Rychle, musíme se obléknout," vyštěkla Paní, když se podívala ven a začala mi pomáhat s výstrojí. Já jí pak na oplátku pomohl s její.

„Nějak to začíná smrdět," řekl jsem si pro sebe.

„Nejspíš už si to nebudeš muset dlouho oblékat."

„Co?"

„V té sebrance, která sem táhne z těch kopců, musejí být všichni, co ještě dokáží unést zbraň. Porazíš je a válka tím skončí."

„Jistě. Až na tři Pány stínů, kteří na to můžou mít úplně jiný názor."

Přistoupil jsem k oknu a zaclonil si oči. Zdálo se mi, jako bych mezi pochodujícími vojáky zahlédl nějaký černý levitující bod. „Teď už nemáme nikoho, kdo by stál na naší straně. Možná jsem se s Měnivcem neměl tak ukvapit.“

„Udělal jsi správnou věc. On dokončil svůj plán. Dokonce by se mohl s ostatními spojit proti nám. Nic proti nim nemá.“

„Věděla jsi, co jsou zač?“

„Nikdy mě to ani nenapadlo. Vážně. Poprvé jsem na to pomyslela před jedním nebo dvěma dny. Ale zdálo se mi to příliš nepravděpodobné, než abych se o tom zmiňovala.“

„Tak jdeme na to.“

Políbila mě. A byl to polibek plný vroucí vášně. Ušli jsme notný kus cesty… Nasadila si přilbu a změnila se v hrozivě pochmurnou postavu jménem Životaber. Napodobil jsem ji a proměnil se ve Vdovotvůrce. Když jsme kráčeli ulicemi města Bouřekrytu, zírali na nás jeho obyvatelé s výrazy bázně a úcty – řekl bych, že až se situace uklidní, měli bychom vrátit městu jeho původní jméno.

Mogaba nám vyšel vstříc. Vedl s sebou naše koně. „Jak zle to vypadá?“ zeptal jsem se, když jsme se vyhoupli do sedla.

„To ještě nedokážu odhadnout. Řekl bych, že vzhledem k tomu, že pro nás obě bitvy dopadly vítězně, jsme v psychické výhodě. Nepřátel ale bude spousta a já si nemyslím, že bys měl v rukávu schovaný ještě nějaký trumf.“

„V tom máš pravdu. Tohle jsem očekával ze všeho nejméně. Jestli tenhle Pán stínů využije své moci…“

„Mužům o tom nic neříkej. Byli varováni, že můžeme narazit na nezvyklé situace. Mají rozkazy nevšímat si jich a pokračovat v práci. Chceš znovu použít slony?“

„Všechno, co máme. Tahle bitva může rozhodnout celou válku. Když zvítězíme, zaženeme je z území patřící Tagliu a otevřeme si tak cestu na jih. Žádnou další armádu by už postavit nedokázali.“

Zabručel. Byl si dobře vědom, že totéž platí pro nás.

Vyrazili jsme do pole. V okamžiku se mé spojky rozeběhly do všech směrů ve snaze vytáhnout ozbrojené dělníky z města. Potřebovali jsme každý meč.

Mogaba už poslal kavalerii na průzkum s rozkazem začít protivníka napadat. Dobrý chlapík, tenhle Mogaba.

Jak se zdálo, vrány si nastalého rozruchu patřičně užívaly.

Pán stínů tam venku neměl nijak naspěch. Svedl muže z kopců a seřadil je do formací, aniž by se při tom naší jízdou, kterou posléze jeho jezdci zahnali na útěk, nechával jakkoli znepokojovat. Ota s Jagou by si s nimi nejspíš bez problémů poradili, ale můj rozkaz zněl, aby se o něco takového ani nepokoušeli. Vrátili se proto zpátky s nepřátelskými jezdci, které za jízdy nepřestávali ostřelovat luky, v patách. Chtěl jsem, aby si jejich koně před hlavní bitvou odpočinuli. Neměli jsme dostatek zvířat, která bychom mohli použít pro naše jezdectvo.

Několika mužům jsem udělil pokyny, aby přicházející bývalé vězně shromáždili a zaujali s nimi pozici před hradbami města, a odřízli tak cestu případným útočníkům z tábora na jihu. Díky zbraním, které se nám podařilo předchozí noci ukořistit, jsme jich mohli vyzbrojit více než polovinu. Nebyli sice vycvičení, ale nedostatek výcviku nahrazovali odhodláním.

Cletovi a jeho bratrům jsem poslal příkaz, aby přesunuli vrhací stroje na místo, odkud by nám mohli poskytnout podporu, a zároveň bombardovat bránu nepřátelského ležení.

Podíval jsem se na novou armádu. „Máš nějaký nápad, Mogabo?“ Podle odhadu jich mohlo být tak patnáct tisíc. Vypadali zhruba stejně zkušeně jako vojsko, se kterým jsme se utkali u brodu Ghoja. Nebyli to žádní ostřílení profesionálové, ale ani amatéři.

„Ne.“

„Neřekl bych, že by se do bitvy zrovna hrnuli.“

„A ty by ses hrnul?“

„Ne, kdybych měl Pána stínů a naději, že k nim přijdeme. Nemá někdo nějaký nápad?“

Skřet zavrtěl hlavou. „Klíčem jsou Pánové stínů,“ řekl Jednooký. „Musíš je odstranit, jinak nebudeš mít šanci.“

„Uč si vlastní babičku, jak vysávat vejce. Posle, pojď sem.“ Přece jenom jsem dostal nápad. Řekl jsem mu, aby vybral jednoho z Narů, který by se vrátil zpátky do města, shromáždil tisícovku ozbrojených vězňů a usadil se u západní městské brány. V okamžiku,

kdy by bitva vypukla, měl za úkol zaútočit na nepřátelský tábor zezadu.

To bylo něco.

„Jednooký má pravdu," řekla Paní. Myslím, že ji samotnou musela ta slova bolet. „Je třeba se koncentrovat na toho zdravého. Nadešel čas iluzí," nastínila svou představu.

O deset minut později jsem vydal rozkaz, aby kavalerie zaútočila na nepřítele a pokusila se tak znovu vylákat jeho jezdectvo, abychom vyzkoušeli, co Pán stínů udělá nebo neudělá.

Opravdu jsem si ze srdce přál, abych se mohl spolehnout, že se vězňům podaří zadržet muže v táboře.

Během půlhodiny, kterou trvalo, než Pán stínů ztratil trpělivost s provokacemi naší jízdy, dali Jednooký se Skřetem dohromady tu největší iluzi svých životů.

Začali tím, že znovu vytvořili Legii duchů, kterou použili v lese na severu, kde jsme cestou sem zajali hordu lupičů. Řekl bych, že je k tomu vedla jak sentimentalita, tak skutečnost, že bylo lehčí vytvořit něco, co si už někdy vyzkoušeli. Legii pak postavili mezi přední linii naší armády a mě, Paní a standartu. Pak jsem rozkázal, aby byli dopředu přivedeni sloni a vytvořili co možná nejširší řadu. Každý z nich byl podporován třicítkou nejlepších a nejkrvežíznivějších vojáků, které jsme měli k dispozici. Vypadalo to, jako bychom těch zvířat měli obrovské množství, protože jejich počet byl iluzí ztrojnásoben. Předpokládal jsem, že Pán stínů tu iluzi prohlédne. Ale co? Jeho muži nic takového nedokázali a byli to oni, na koho byla zaměřena. Měla za cíl vyvolat v jejich řadách paniku. Až odhalí pravdu, bude už příliš pozdě.

Překřiž si prsty, Felčare.

„Připravena?" zeptal jsem se.

„Připravena," odpověděla Paní.

Kavalerie se stáhla. Právě včas. Pán stínů začal dávat najevo nelibost. Na okamžik jsem stiskl Paní ruku. Naklonili jsme se k sobě a zašeptali si ta dvě slůvka, která vyslovená na veřejnosti uvádějí většinu lidí do rozpaků. Když jsem je říkal, připadal jsem si jako starý hlupák. To, že jsem je dokázal bez ostychu říct a myslet je

přitom z hloubi svého srdce a duše vážně, bylo jen známkou toho, že jsem už dávno odrostl básním pro mladistvé.

„Tak dobře, Murgene, jdeme na to.“ Já i Paní jsme zvedli nad hlavu ohnivé meče. „Taglios! Taglios!“ začalo se legiemi šířit jednohlasné skandování. A můj přízračný oddíl se dal do pohybu.

Iluze. Stát na druhé straně, nejspíš by mě pohled na tu spoustu slonů vyděsil k smrti.

Jak jsem k čertu přišel na to, že generál má kráčet před svým vojskem? Nebyla nás ani tisícovka a měli jsme porazit armádu čítající patnáct tisíc vojáků…

V ústrety nám přilétla salva šípů. Naší iluzorní armádě však nemohly nijak ublížit. Po silné kůži skutečných slonů sklouzly na zem a ode mě, Paní, Murgena, Skřeta a Jednookého se odrážely pryč, protože nás kryl štít ochranného kouzla. Doufal jsem, že nepřátelé budou naší nezranitelností znepokojeni.

Dal jsem pokyn ke zvýšení rychlosti. Nepřátelské linie se začaly chvět v očekávání útoku tak ohromného stáda slonů a jejich formace se začala rozpadat.

Bylo na čase, aby Pán stínů něco udělal.

Zpomalil jsem. Sloni se s troubením prohnali kolem mě. Pomalu začali nabírat rychlost, aby vzápětí změnili směr a namířili si to přímo na Pána stínů.

Vynaložit tak velkou část prostředků na zničení jednoho chlapíka, to se jen tak nevidí.

On však cíl našeho útoku pochopil ve chvíli, kdy od něj sloni byli ještě nějakých sto yardů daleko. Mířili přímo na něj, připraveni zadupat ho do země.

Pán stínů uvolnil snad všechna kouzla, která měl připravena. Na deset vteřin se zdálo, že se obloha zřítí na zem, která se náhle začala třást jako při výbuchu nějakého obrovského vulkánu. Sloni a kusy jejich těl létali vzduchem jako dětské hračky.

V nepřátelské linii v tu chvíli zavládl naprostý chaos. Slyšel jsem signály přikazující kavalerii znovu přejít do útoku, jež se mísily s rozkazy pěchotě vyrazit vpřed.

Sloni, kterým se běsnění živlů podařilo přežít, se přehnali přes místo, kde se Pán stínů vznášel ve stínu.

Jeden z nich ho popadl chobotem a vymrštil ho v přemetech dobrých třicet stop do vzduchu. Když dopadl na zem, ocitl se uprostřed masivních šedých boků. Zařval a nejspíš se vlastní silou znovu vymrštil do vzduchu. Ve stejném okamžiku vzduchem prolétl houf šípů, které po něm vystřelili vojáci tvořící doprovod útočících slonů, jež si ho vybrali za cíl k procvičení střeleckých dovedností. Několik šípů proniklo až k němu. Pán stínů nepřestával spřádat další a další kouzla, která se ale zdála být úplně podvědomá.

Zasmál jsem se a vyrazil vpřed. Dostali jsme toho bastarda i všechny jeho děti. Má generálská čest měla zůstat bez poskvrny.

Murgen dorazil na místo právě ve chvíli, kdy se Pán stínů potřetí vznesl do vzduchu. Když padal zpátky na zem, napíchl toho zkurvysyna na své kopí.

Pán stínů začal nepředstavitelně ječet. Bohové, jak ten řval. Házel při tom sebou jako brouk napíchnutý na špendlík. Váhou vlastního těla sjížděl po násadě kopí dolů, dokud nezůstal viset na příčce, na níž držela standarta.

Murgen se snažil držet kopí ve vztyčené pozici a dostat se z tlačenice ven. Jeho největšími nepřáteli byli v tu chvíli naši vojáci. Všichni se snažili zasáhnout Pána stínů šípem.

Pobídl jsem koně, dojel k Murgenovi a pomohl mu naši trofej odnést.

Teď už ten bastard žádná kouzla nespřádal.

Postupující legie začaly řvát ‚Taglios‘ ještě dvakrát hlasitěji.

Ota s Jagou doslova vlétli do nastalé vřavy v čele Mogabovy legie. Zmatek v nepřátelských řadách však nebyl takový, v jaký jsem doufal. Vojáci už zjistili, že byli ošáleni, ačkoli se jim ještě nepodařilo znovu vytvořit formaci.

Ustáli útok slonů i kavalerie. Utrpěli přitom sice těžké ztráty, ale nevypadalo to, že by se hodlali dát na útěk. Ota a Jaga se stáhli dřív, než dorazily pěší legie, ale sloni uprostřed bitevního pole dál řádili. Úplně se vymkli kontrole. V jejich obrovských tělech už bylo zabodáno tolik šípů, kopí a mečů, že byli šílení bolestí. Už dávno se přestali zajímat o to, koho zadupou do země.

„Musíme vyjet na nějakou vyvýšeninu, aby všichni viděli, že jsme ho dostali," zakřičel jsem na Murgena. Jeden takový kopeček nebyl ani sto yardů daleko.

Prodrali jsme se postupující pěchotou, vyjeli na něj a otočili se čelem k zuřící bitvě. Díky všemu tomu kopání, křičení a zmítání se Pána stínů jsme museli kopí držet oba dva, abychom ho dokázali udržet ve vzpřímené pozici.

Vyvézt ho na tohle místo byl po taktické stránce dobrý tah. Jeho muži viděli, že přišli o svou velkou zbraň právě ve chvíli, kdy museli čelit zuřivému útoku, a mí zase viděli, že si s ním už nemusejí lámat hlavu. Okamžitě se pustili do boje s takovou vervou, jako by chtěli být hotovi včas na oběd. Ota s Jagou začali objíždět nepřátelské vojsko, aby se mu dostali do zad.

Proklínal jsem je. Nechtěl jsem, aby se vydávali tak daleko. Ale věci se už vymkly jakékoli kontrole.

Po strategické stránce už to tak dobrý nápad nebyl. Muži v táboře se tak dozvěděli o blížící se pohromě a usoudili, že by radši měli udělat něco dřív, než bude pozdě.

Vyrazili proto z tábora v neuspořádaném houfu, před kterým se vznášel jejich vlastní otřesený Pán stínů. Motal se jako opilý, ale přesto se mu podařilo provést několik zabijáckých kouzel, která ozbrojené vězně vylekala.

Cletus a jeho bratři začali z městských hradeb okamžitě střílet a podařilo se jim Pána stínů číslo dvě částečně odříznout od jeho mužů a rozčílit ho tak dokonale, že zapomněl na všechno ostatní a soustředil se na kouzlo, které je i se všemi jejich stroji smetlo z hradeb. Pak vedl své vojáky dál vpřed s cílem připravit nám ostatním stejně nemilé překvapení.

Jeho vojsko nevytvořilo žádnou formaci a vězni v podstatě také ne, takže boj brzy získal podobu ozbrojené hospodské rvačky.

Muži čekající u západní brány vyrazili ven z města, zaútočili na tábor z druhé strany a snadno se dostali přes jeho opevnění, kde pozabíjeli všechny raněné, stráže a vůbec všechny, kdo se jim připletl do cesty. Jejich úspěch ale nijak neovlivnil daleko závažnější události. Muži z tábora dál pokračovali v postupu směrem k nám.

Musel jsem něco udělat.

„Pojď, zarazíme ho do země,“ řekl jsem Murgenovi. Než jsem sesedl z koně, rozhlédl jsem se po okolním chaosu. Nikde jsem neviděl Paní. Srdce mi rázem vyskočilo až do krku.

Půda byla měkká a mokrá, takže se nám podařilo zapíchnout násadu kopí do země tak hluboko, že zůstalo stát samo, přestože se vždy, když Pán stínů začal řvát a zmítat sebou, pořádně rozhoupalo.

Útok z boku proti věžňům slavil úspěch. Někteří zbabělci se dali na útěk k nejbližší městské bráně, kde se přidali ke svým druhům, kteří se ani neobtěžovali vyrazit ven. Ochiba se pokusil rozšířit a otočit část své linie, aby mohl čelit blížícímu se útoku, ale tento jeho tah se setkal jen s mizivým úspěchem. Méně disciplinovaný Sindaweův oddíl se začal – v dychtivosti urychlit porážku nepřítele – rozpadat. Nebyli si vědomi hrozby, která se k nim blížila zprava. Jediný Mogaba dokázal v jednotce udržet disciplínu a integritu. Kdybych jenom trochu uvažoval, prohodil bych před zahájením bitvy jeho legii s Ochibovou. Z místa, kde byl teď, nám moc k užitku nebyl. Jistě, podařilo se mi pobít celé pravé křídlo nepřátelské armády, ale nedokázal jsem zabránit tomu, aby se všechno ostatní rozpadlo.

Začínal jsem mít špatný pocit, že se k nám štěstěna obrací zády.

„Nevím, co mám dělat, Murgene.“

„Nemyslím, že bys teď mohl něco udělat, Felčare. Snad jen zkřížit prsty a modlit se.“

V místech, kde se nacházela Ochibova legie, začaly vzduchem poletovat blesky a ohně. V jednu chvíli nabyly takové intenzity, že jsem začínal doufat, že by snad mohly hrozícímu kolapsu zabránit. Skřet a Jednooký se opravdu činili. Ale ochromenému Pánovi stínů se je nakonec přece jenom podařilo umlčet.

Co jsem proti němu mohl použít? Co jsem mohl dělat? Nic. Neměl jsem nic a nikoho dalšího, koho bych proti němu mohl poslat.

Nemohl jsem se na to dívat.

Na zmítajícím se Pánovi stínů naraženém na kopí se standartou Legie se usadila osamocená vrána. Podívala se na něj, pak na mě a na zuřící boj a jakoby pobaveně se zachechtala. Pak začala klovat do masky Pána stínů ve snaze dostat se mu kočím.

Ignoroval jsem ji.

Muži ze Sindaweovy legie začali prchat kolem mě. Povětšinou šlo o vězně, které jsme během několika uplynulých dnů přijali do Legie. Začal jsem na ně řvát, klít, nadávat jim do zbabělců a rozkazovat, aby se okamžitě obrátili a zformovali. Většina mě poslechla.

Jaga a Ota zaútočili na muže, kterým čelili Ochibovi muži. Pravděpodobně ve snaze ulevit tlaku, jemuž byli vystaveni, aby se mohl vypořádat s hrozbou blížící se z tábora. Jejich útok zezadu ale donutil nepřátelské vojsko postupovat vpřed, takže zatímco Ota a Jaga poměrně snadno decimovali nepřítelovy řady, prolomili muži, které masakrovali, Ochibovu linii a narazili na ozbrojené vězně z boku.

I přesto se Ochibovi vojáci snažili jejich tlaku odolat, vypadalo to ale, že jsou v opravdovém maléru. Sindaweovi muži se domnívali, že se snaží uprchnout, a tak se rozhodli na ně zaútočit v běhu. Pravděpodobně. Selhali.

Mogaba začal otáčet osu útoku tak, aby podpořil Sindaweho z boku. Když ale se svým manévrem skončil, nebylo už koho podporovat.

V tu chvíli byla jeho legie jediným ostrůvkem pořádku v moři chaosu. Nepřítel nebyl o nic organizovanější než mí lidé. Celá bitva se změnila v naprostý zmatek, největší rvačku na světě.

Další z mých lidí začali prchat zpátky k městským branám. Někteří prostě utíkali, kam je nohy nesly. Stál jsem pod naší standartou, klel, řval a mával mečem a sem tam uronil i nějakou tu slzu. A, bohové, pomozte mi, někteří z těch bláznů mě slyšeli, poslechli a snažili se zformovat s muži, které se mi již podařilo zorganizovat, obraceli se a začali nepřítele napadat v těsně sevřených oddílech.

Tomu říkám odvaha. Od začátku mi tvrdili, že tihle Taglijští jsou strašlivě odvážní.

A přidávali se další a další a my jsme s Murgenem začali kolem standarty pomalu budovat neprostupnou lidskou zeď. Čím dál víc se nepřítel soustředil na Mogabu, jehož legie se odmítala rozpadnout. Kolem něj se hromadila mrtvá těla mužů Pánů stínů. Zdálo se, že nás nevidí. I přes veškerý odpor, kterému musel čelit, se blížil k městu.

S Murgenem se nám podařilo shromáždit nějaké tři tisíce mužů, když se fortuna znovu rozhodla zatočit kolem osudu.

Zaútočila na nás velká tlupa nepřátelských vojáků. Zaujal jsem pozici vedle standarty, s mečem vztyčeným nad hlavou. Velká část mého kouzla už dávno vyprchala. Jestli Skřet a Jednooký byli ještě vůbec naživu, pak měli plné ruce práce s tím, aby zachránili sami sebe.

Vypadalo to, že bychom měli jejich výpad snadno odrazit. Naše linie byla pevně semknutá. Oni byli jen řvoucí neorganizovaná tlupa.

Potom odněkud zčistajasna přiletěl šíp, zasáhl mě přímo do hrudi a srazil mě z koně.

Kapitola čtyřicátá první:
Paní

Paní si myslela, že na bojišti se nemusí vždy vyplácet být starý a moudrý. Jako první si jasně uvědomila, co se děje. Když Murgen narazil Pána stínů na kopí, začala na chvíli doufat, že by se všechno mohlo otočit. Postup jednotky z tábora však způsobil v celé situaci takový zvrat, že mu nebylo možné jakkoli zabránit. Felčar neměl útočit. Měl čekat, nechat je k sobě přijít, a ne se tolik soustředit na Pány stínů. Kdyby nechal novou armádu z jihu jít dál a dostat se do cesty mužům z tábora, pak mohl slony použít s daleko větším účinkem. Teď už ale bylo příliš pozdě naříkat nad tím, co by, kdyby. Bylo na čase pokusit se o zázrak.

Jeden Pán stínů byl vyřazen a druhý byl ochromený. Kdyby jen měla desetinu, nebo alespoň setinu bývalé moci, o kterou přišla. Kdyby měla čas přiživit a usměrnit to málo, co se jí z ní začalo vracet.

Kdyby. Kdyby. Celý život byl jenom kdyby.

Kde byl ten zatracený Jednookého rarach? Mohl by to změnit. Na druhé straně nebyl nikdo, kdo by jí mohl zabránit v tom, aby její síla dopadla na nepřátelské vojáky jako kosa. Alespoň ne nadlouho.

Ale Žabáka nebylo nikde vidět. Jednooký a Skřet pracovali jako tým a snažili se svou troškou přispět k zastavení postupu nepřítele. Žabák s nimi nebyl. Zdálo se, že mají příliš práce, než aby se nad tím pozastavovali.

Nepřítomnost raracha byla příliš důležitá, než aby se jednalo o náhodu nebo opomenutí. *Proč* právě v takhle kritický okamžik?

Nebyl čas. Nebyl čas si s tím lámat hlavu a špinit se se všemi stíny ve snaze zjistit význam rarachovy přítomnosti a nepřítomnosti, která jí už tak dlouho vrtala hlavou. Stačila si jenom s naprostou

jistotou uvědomit, že rarach byl na Jednookého nasazen a vůbec to nejsou jeho rozkazy, které poslouchá.

Ale čí tedy?

Nesloužil ani Pánům stínů, ti by ho použili přímo. Ani Měnivci, nepotřeboval ho. Ani Vyjci, ten by dostal svou pomstu.

Muselo tu být ještě něco jiného. Ale co?

Kolem prolétla vrána. Zakrákala takovým způsobem, že se zdálo, jako by se jí vysmívala.

Felčar a jeho vrány. Mluvil o nich už přes rok. A pak se kolem něj začaly objevovat vždy, když se něco dělo.

Podívala se na vyvýšeninu, na níž Felčar s Murgenem vztyčili standartu. Na Felčarových ramenou seděly dvě vrány a nad hlavou mu kroužilo celé hejno. Ve zbroji Vdovotvůrce, se všemi těmi ptáky zkázy kroužícími kolem, mávaje nad hlavou ohnivým mečem ve snaze shromáždit rozpadající legie, vypadal vskutku impozantně.

Zatímco se její mysl zabývala jedněmi nepřáteli, její tělo se věnovalo boji s těmi v bezprostřední blízkosti. Vládla zbraněmi s elegancí tanečnice a smrtící silou polobohyně. Zpočátku cítila radost nad tím, že se blížila stavu tak silné vášně, jakou nezakusila už celé věky, s výjimkou smyslného zážitku z předešlé noci. A pak přešla do stavu dokonalého klidu, kdy dochází k záhadnému oddělení mysli a těla, které v podstatě splyne s větším, daleko osvícenějším a smrtícím celkem.

V tom stavu nepociťovala strach ani žádné jiné emoce. Bylo to jako ocitnout se v té nejhlubší meditaci, kdy je mysl pohroužena hluboko do sebe sama, zatímco tělo plní smrtící úkony s precizností a dokonalostí, po níž zůstávaly v okolí jejím a jejího strašlivého ořeu hromady mrtvých.

Nepřátelé zápasili mezi sebou, aby zůstali mimo její dosah. Její spojenci se snažili probojovat do bezpečí volného prostoru, který ji obklopoval. Přestože se pravé křídlo začínalo hroutit, formoval se v jeho středu jeden pevný ostrov vzdoru.

Duch jí bloumal vzpomínkami na osvícení, ke kterému k jejímu neskonalému údivu došlo v průběhu noci mezi dvěma zpocenými a navzájem propletenými těly. Celý její život byl založen na naprostém

sebeovládání. A přece se tělo znovu vymklo jakékoli kontrole. V jejím věku.

Znovu se ohlédla po Felčarovi, tentokrát obklopeném nepřáteli.

A do vražedné dokonalosti se vkradl stín a odhalil jí důvod, proč žila tak dlouho tak asketickým a odříkavým způsobem.

Bála se ztráty.

A na té záleželo.

Do její duše se vkradla touha a začala ji rozptylovat. Chtěla získat kontrolu nad tělem, aby mohla donutit sled událostí řídit se jejími představami.

Začala si razit cestu k Felčarovi. Houf mužů, který se kolem ní vytvořil, postupoval s ní. Nepřátelé ale vycítili, že už nadále není tím strašlivým monstrem, stala se zranitelnou. Začali se na ni tlačit ze všech stran. Jeden po druhém padali její druzi k zemi.

Pak uviděla, jak Felčara zasáhl šíp a srazil ho na zem. Vykřikla a pobídla koně, jenž bez váhání vyrazil vpřed přes těla přátel i nepřátel – bez rozdílu.

Bolest a vztek ji přivedly přímo do houfu nepřátel, kteří útočili ze všech směrů. Některé se jí podařilo zabít, ale ostatní ji strhli ze vzpínajícího se koně a odehnali ho pryč. Dovedně a zoufale bojovala proti mizerně vycvičeným soupeřům, ale ti ji navzdory své neschopnosti začali zmáhat. Kolem se hromadila další a další mrtvá těla, ale nakonec se jim podařilo srazit ji na kolena…

Přes místo, kde sváděla svůj lítý boj, proběhla vlna chaosu. Jedni muži prchali před jinými, a když to vše pominulo, nebylo z ní vidět víc než ruka vyčnívající z hromady mrtvol.

Kapitola čtyřicátá druhá:
Kmen

Ležel jsem částečně na zádech, levou rukou se držel násady kopí a nad hlavou se mi třepetala standarta a zmítal sebou Pán stínů. Šíp nejspíš nezasáhl žádný životně důležitý orgán, ale podařilo se mu proniknout skrz prsní krunýř i tělo. Nejspíš mi musel na několik palců trčet ven ze zad.

Co se zatraceně stalo s kouzly, která mě měla chránit?

Takhle zle jsem ještě nikdy zasažen nebyl.

Několik vran si nahoře hrálo s Pánem stínů, snažilo se mu dostat k očím. Čtyři nebo pět dalších jich poskakovalo kolem mě, ale nijak mě neobtěžovaly. Chovaly se, jako kdyby držely stráž.

Před chvílí, když se nějací nepřátelští vojáci pokusili získat standartu, sneslo se jich na jejich hlavy celé hejno. Útočily na ně tak dlouho, dokud je znovu neodehnaly.

Ten zatracený šíp proklatě bolel. Přemýšlel jsem, jestli bych si dosáhl dozadu, abych zlomil jeho tělo. Kdybych ulomil hrot, mohl bych ho vytáhnout?

Radši ne. Mohl bránit tomu, aby krvácení zesílilo. Měl jsem možnost něco takového vidět na vlastní oči.

Co se děje? Nemohl jsem se hýbat natolik, abych se dokázal rozhlédnout kolem. Bolest byla příliš silná. Neviděl jsem nic jiného než planinu pokrytou mrtvolami. Sloni, koně, někteří muži v bílém a spousta nepřátel. Poslali jsme jich do pekla opravdu hodně. Pomyslel jsem si, že kdyby naše formace vydržely, mohli jsme zvítězit.

Nic jsem neslyšel, bylo naprosté ticho. Já? Co to bylo? Hrobové ticho? Kde jsem to slyšel?

Byl jsem unavený. Zatraceně unavený. Chtěl jsem si lehnout a spát. Ale nemohl jsem, šíp mi to nedovoloval. Stejně jsem ale čekal,

že brzy zeslábnu natolik, že usnu. Měl jsem žízeň. Ale ne jako když máte poraněné břicho, díky bohům. Takhle jsem si nikdy nepřál zemřít. Ha. Nikdy jsem si nepřál zemřít.

Přemýšlel jsem o sepsi. Co když lučištník potřel hrot šípu česnekem nebo výkaly? Otrava krve. Gangréna. Člověk pak smrdí, jako kdyby byl už týden po smrti. Hrudník mi amputovat nemůžou.

Hanba a vina. Přivést Legii do něčeho takového. Nechtěl jsem být poslední Kapitán. To nejspíš nechtěl nikdo z nich. Dneska jsme neměli bojovat. A určitě jsme neměli útočit. Přesto jsem si ale myslel, že iluze a sloni budou stačit. Taky jsme skoro uspěli.

Teď už jsem věděl, co jsem měl udělat. Zůstat v kopcích, kde mě nemohli vidět, a nechat je přijít za mnou. Mohl jsem se jim dostat do zad a použít na ně starý trik, zvednout standartu na jednom místě a zaútočit z opačného. Ale já jsem musel přijít za nimi sem dolů.

Připadal jsem si jako blázen, jak jsem tam tak ležel ve spodním prádle a krunýři. Zajímalo by mě, jestli to k něčemu bylo, když si Murgen navlékl zbroj Vdovotvůrce a pokusil se otočit vlnu. Mogaba by mu vyčetl, že opustil standartu.

Ale já jsem pořád tady. Pořád jsem držel toho parchanta nahoře.

Možná přijde někdo dřív, než vypustím duši. Ani by mi nevadilo, kdyby to byl někdo z druhé strany. Zatracený šíp. Skončit to.

Něco se pohnulo… Jenom můj zatracený kůň. Dával si oběd. Měnil trávu v koňské koblihy. Pro něj to byl jen další den života.

Jdi a přines mi korbel piva, ty bastarde. Jsi prý tak zatraceně inteligentní, tak proč nedoneseš umírajícímu muži poslední pivo?

Jak může být svět tak zatraceně tichý, slunný a přívětivý, když tady právě zemřelo tolik mužů? Stačí se jenom rozhlédnout kolem. Přímo tady dole, padesát mrtvých mužů na lůžku z divokých květin. Během několika dnů bude zápach rozkládajících se těl cítit na čtyřicet mil daleko.

Jak je možné, že to trvá tak dlouho? Mám se snad stát jedním z lidí, kteří si založí kariéru na felčařině?

Něco jsem zahlédl. Něco se pohnulo. Tam v dáli. Kroužící vrány… Můj starý přítel kmen. Zlehka si vykračoval krajinou mrtvých jako na sváteční procházce. Byl v dobrém rozmaru. Co stálo

v té zprávě? Ještě nepřišel ten pravý čas? Vrány? Bylo snad tohle stvoření Smrt? Díval jsem se po celou cestu sem do očí své smrti?

Něco nesl. Ano, byla to krabice. Její rozměry byly přibližně stopu na stopu. Vzpomněl jsem si, že jsem si jí už kdysi všiml, ale nevěnoval jsem jí pozornost. Nikdy jsem neslyšel, že by Smrt nosila krabici. Obvykle měla meč nebo kosu.

Ať už to bylo cokoli, kráčelo to přímo ke mně. Nevzdávej to, Felčare. Možná ještě existuje naděje.

Čaroděj naražený nahoře na kopí sebou začal znovu zmítat. Nejspíš nebyl s vývojem událostí zrovna spokojený.

Postava se přiblížila. S jistotou jsem už věděl, že to není žádný chodící kmen. Byl to člověk, nebo něco chodícího po dvou. Byl hodně malý. Připadalo mi to zvláštní, z dálky vždycky vypadal mnohem větší. Byl už tak blízko, že jsme se mohli jeden druhému podívat do očí, kdybych ovšem pod tou jeho kápí nějaké oči viděl. Vypadalo to, jako by pod ní byla jen černočerná prázdnota.

Klekl si. Prázdná kápě, teď už jsem si byl jistý, byla jen několik palců ode mne. Tu zatracenou krabici položil vedle mě.

„*Teď* je ten pravý čas, Felčare," pravil hlas tichý jako vánek v korunách vrb, měkký, jemný a veselý. Pak se podíval na čaroděje, který se svíjel na špičce kopí. „A pro tebe taky, ty starý bastarde."

Byl to naprosto jiný hlas. Ne jenom jiný tón nebo modulace, ale úplně jiný hlas.

Kvůli všem těm mrtvým, které jsem viděl živé, jsem nebyl nijak zvlášť překvapen. Poznal jsem ji okamžitě. Skoro jako bych někde hluboko ve skrytu duše čekal, že to bude ona. „Ty! To nemůže být pravda!" vyhrkl jsem. Pokusil jsem se zvednout. „Lovec duší!" Nevím, co jsem si myslel, že bych mohl udělat. Utéct? Jak? A kam?

Celým tělem mi projela silná bolest. Svalil jsem se zpátky na zem.

„Ano, můj drahý. Jsem to já. Odešel jsi, aniž bys dokončil to, co jsi začal." Její smích se podobal hihňání mladého děvčete. „Čekala jsem dlouho, Felčare. Ale nakonec jsem si s tebou ta magická slova přece jenom vyměnila. Teď jsem dokonala svou pomstu a vzala jsem jí to, co pro ni bylo cennější než samotný život." Znovu se zasmála,

jako by mluvila o nějakém prostém drsném žertíku bez jakéhokoli zlého úmyslu.

Neměl jsem sílu, abych jí odporoval.

Rukou v rukavici udělala posunek, jako by něco zvedala. „Pojď se mnou, zlatíčko.“

Vznesl jsem se ze země. Na hrudi mi přistála vrána. Dívala se směrem, kam jsem se začal pohybovat, jako kdyby měla na starosti mou navigaci.

Mělo to i kladnou stránku, bolest ustoupila.

Neviděl jsem sice kopí ani čaroděje, ale cítil jsem, že se taky pohybují. Má uchvatitelka se vznášela ve vzduchu přede mnou. Pohybovali jsme se hodně rychle.

Musel to být ale pohled, jestli nás někdo pozoroval.

Na hranici vědomí začala dorážet temnota spánku. Snažil jsem se s ní bojovat, protože jsem se bál, že to bude můj poslední spánek. Prohrál jsem.

Kapitola čtyřicátá třetí:
Rozhled

Z průhledné komnaty na vrcholku věže Rozhledu se linul šílený smích. Někdo se radoval z vývoje věcí na severu.

„Tak to by byli tři z nich, polovina práce hotova. Ta těžší. Dostanu ještě zbývající tři a všechno bude moje.“

Znovu ten šílený smích.

Pán stínů se podíval ven na rozpínající se oslnivou bělost. „Nadešel čas vypustit vás z vězení, mé krásky noci? Nechat vás vyběhnout volně do světa? No, ne. Ne v tuhle chvíli. Ne dokud je tenhle ostrov bezpečí nezranitelný.“

Kapitola čtyřicátá čtvrtá:
Třpytivý kámen

Nad planinou vládne hrobové ticho. Nic tam nežije. Ale v pozdních nočních hodinách poletují mezi pilíři a hřadují na vrcholcích sloupů stíny obklopené temnotou jako neviditelnými plášti.

Takové noci nejsou pro neznalé cizince nejpříhodnější. Za takových nocí je hrobové ticho často přerušeno výkřiky. Pak mají stíny hostinu, přestože nikdy neukojí svůj věčný hlad.

Takové hostiny a lovy jsou pro stíny čím dál vzácnější. Někdy uběhnou celé měsíce, než nějaký pošetilý dobrodruh zabloudí do místa třpytivého kamene. Hlad se rok od roku zhoršuje a stíny stále častěji pokukují po zapovězených zemích za hranicemi své říše. Nemohou ji ale opustit, ani nemohou zemřít hlady, byť by si sebevíc přály zemřít. Nemohou zemřít, protože to jsou nemrtví, zavázáni hrobovým tichem.

Je to jistý druh nesmrtelnosti.

Glen Cook

HRY STÍNŮ

Z anglického originálu „Glen Cook – Shadow Games“
vyd. nakl. TOR Books, 1st edition: June 1989, New York, USA
přeložil Martin Novák.
Jazykový redaktor Jiří Popiolek.
Odpovědný redaktor Robert Pilch.
Obálka Tom Kidd, rámec Jan Patrik Krásný.
Vydání první.
Vydalo nakladatelství **BROKILON,**
Nuselská 51, 140 00 Praha 4
roku 2006 jako svou 18. publikaci.

Tisk Marten, s.r.o.

Cena 248,– Kč
Cena Klubu čtenářů SF: 235,– Kč
ISBN 80-86309-17-7